1

Dragă Jurnalule,

Sunt atât de speriată că abia pot să ţin în mână pixul. Scriu fiecare literă separat, ca şi cum aş fila calculator, şi nu cursiv, pentru că în felul ăsta am mai mult control.

Ce mă sperie? Mă întrebi tu. Şi când spun "Damon" nu mă crezi, nu şi dacă ne-ai văzut împreună cu câteva zile în urmă. Dar ca să mă înţelegi, trebuie neapărat să cunoşti câteva lucruri.

Ai auzit vreodată expresia "Toate jocurile sunt făcute"? înseamnă că se poate întâmpla orice, absolut orice. Astfel încât chiar şi cineva care se gândeşte la toate posibilităţile şi primeşte pariuri de la oameni le dă înapoi banii. Pentru că a apărut o carte neprevăzută. Nu poţi să-ţi închipui toate posibilităţile în momentul în care faci un pariu.

Asta e situaţia în care mă aflu. De aceea inima îmi bate în gât şi în cap şi urechi şi în vârful degetelor de frică.

Toate jocurile sunt făcute.

Vezi cât de tremurate sunt chiar şi literele astea. Şi dacă mâinile îmi tremură la fel de tare atunci când mă duc la el? Aş putea să scap din mâini tava. Aş putea să-l enervez pe Damon. Şi atunci orice se poate întâmpla.

Cred că nu explic lucrurile astea ca lumea. Ceea ce ar trebui să spun e că ne- am întors: Damon şi Meredith şi Bonnie şi cu mine. Am fost în Dimensiunea întunecată şi acum suntem din nou acasă, cu un glob-stea — şi cu Stefan.

Stefan a fost păcălit să meargă acolo de către Shinichi şi Misao, fratele şi sora kitsune sau spirite-vulpi malefice, care i-au spus că dacă se duce în Dimensiunea întunecată ar putea scăpa de blestemul de a fi vampir şi ar redeveni din nou o fiinţă omenească.

Au minţit.

Tot ce-au făcut a fost să-l lase într-o temniţă împuţită, fără hrană, fără lumină, fără căldură... Până când a ajuns în pragul morţii.

Dar Damon — care era atât de diferit pe atunci — a acceptat să ne conducă acolo pentru a încerca să-l găsim. Şi, oh, nici nu am cum să-ţi descriu Dimensiunea întunecată. Dar cel mai important lucru e că l-am găsit în cele din urmă pe Stefan, şi deja găsisem şi cheia Gemenilor Vulpe de care aveam nevoie pentru a-l elibera. Dar... Era un schelet, bietul băiat. L-am cărat afară din închisoare pe salteaua lui de paie, pe care mai târziu Matt a ars-o; era plină de chestii târâtoare. Dar în acea noapte i-am făcut baie şi l-am aşezat într-un pat... Şi pe urmă l-am hrănit. Da, cu sângele nostru. Toţi am făcut-o, cu excepţia doamnei Flowers, care era ocupată să pregătească nişte cataplasme pentru locurile unde bietele lui oase aproape îi ieşeau prin piele.

În halul ăsta îl înfometaseră Ei l-aş fi putut omori cu mâinile mele — sau cu Puterile Aripilor mele, dacă le-aş putea folosi cum trebuie. Dar nu pot. Ştiu că există un descântec pentru Aripile Distrugerii dar nu am idee cum să-l aflu.

Cel puţin am putut să văd cât de bine si-a revenit Stefan atunci când a fost hrănit cu sânge omenesc. (Recunosc că eu i-am dat câteva porţii suplimentare care nu erau trecute în grafic, şi ar trebui să fiu proastă ca să nu ştiu că sângele meu e diferit de al celorlalţi oameni — e mult mai hrănitor şi i-a făcut fantastic de bine lui Stefan.)

Şi astfel Stefan şi-a revenit suficient de mult, încât în dimineaţa următoare a fost în stare să coboare singur la parter ca să-i mulţumească doamnei Flowers pentru poţiunile ei!

Ceilalţi însă — toţi oamenii — erau total epuizaţi. Nici măcar nu ne-am gândit ce se întâmplase cu buchetul de flori, pentru că nu ştiam că în el se găsea ceva special. Îl primisem chiar în clipa în care părăseam Dimensiunea întunecată, de la un kitsune alb cumsecade care fusese în celula de vizavi de cea a lui Stefan înainte să organizăm evadarea din închisoare. Era atât de frumos! N-am ştiut că un kitsune poate avea un suflet atât de bun. Dar el a fost cel care i-a dat lui Stefan florile astea.

Oricum, în acea dimineaţă Damon s-a trezit devreme. Sigur, n-a putut contribui cu sângele lui, dar sincer cred că ar fi făcut-o dacă ar fi putut. Aşa era el pe atunci.

Şi de aceea nu-mi explic teama pe care o simt acum. Cum poţi fi îngrozită de cineva care te-a

sărutat, şi te-a sărutat... Şi te-a numit scumpa lui şi iubita lui şi prinţesa lui? Şi care a râs împreună cu tine;, cu ochii dansându-poznaşi? Şi care te-a ţinut în braţe când erai speriată, şi ţi-a spus că n-ai de ce să te temi, nu atâta timp cât era el acolo? Cineva pe care doar trebuia să-l priveşti ca să ştii ce gândeşte? Cineva care te-a protejat, indiferent ce l-a costat asta, zile în şir?

Îl cunosc pe Damon. Îi ştiu defectele, dar mai ştiu şi cum e el pe dinăuntru. Şi nu e aşa cum vrea să-l creadă oamenii. Nu e rece, sau arogant, sau nemilos. Astea sunt măşti pe care le pune pentru a se ascunde.

Problema e că eu nu sunt convinsă că el ştie că nu e nimic din toate astea. Iar acum e foarte tulburat. E posibil să se schimbe şi să devină aşa cum îl arată acele măşti pentru că e atât de confuz.

Ceea ce încerc să spun e că în acea dimineaţă doar Damon se trezise de fapt. El a fost singurul care a văzut buchetul. Şi una dintre trăsăturile incontestabile ale lui Damon e curiozitatea.

Aşa că a înlăturat toate protecţiile magice de pe el şi a văzut că are în centru un singur trandafir negru-tăciune. De ani de zile Damon încerca să găsească un trandafir negru, doar ca să-l admire, cred eu. Dar când l-a văzut pe ăsta, l-a mirosit... Bum! Trandafirul a dispărut.

Şi dintr-odată lui Damon i s-a făcut rău şi s-a simţit ameţit şi nu mai mirosea nimic şi toate celelalte simţuri îi erau şi ele amorţite. Atunci i-a spus Sage — oh, n-am pomenit nimic de Sage, dar el e un vampir superb, înalt, cu pielea de culoarea bronzului, care a fost un prieten minunat pentru noi toţi — să tragă aer şi să-l păstreze, să-l împingă în jos în plămâni.

Vezi tu, aşa trebuie să respire oamenii Nu ştiu cât i-a luat lui Damon să înţeleagă că acum era cu adevărat o fiinţă omenească, şi că nu era o glumă, iar el nu avea ce să mai facă. Trandafirul cel negru fusese pentru Stefan; şi i-ar fi împlinit visul de a deveni din nou om. Dar când Damon a realizat că magia florii acţionase asupra lui...

Ala a fost momentul în care l-am văzut privindu-mă şi băgându-mă în aceeaşi oală cu restul speciei mele — o specie pe care el ajunsese să o urască şi dispreţuiască.

De atunci, n-am mai îndrăznit să-l privesc în ochi. Ştiu că doar cu câteva zile în urmă mă iubea. Nu ştiam că dragostea se poate transforma în... Ei, în toate sentimentele pe care le are acum în privinţa lui.

Ai crede că ar fi uşor pentru Damon să devină din nou vampir. Dar el vrea să fie un vampir la fel de puternic cum fusese înainte — şi nu există nimeni de felul ăsta care să schimbe sânge cu el Chiar şi Sage a dispărut înainte ca Damon să-i poată cere asta. Aşa că Damon trebuie să rămână aşa până când găseşte un vampir puternic, plin de forţă şi prestigiu, care să treacă prin întregul proces de a-l schimba.

Şi de fiecare dată când mă uit în ochii lui Stefan, ochii aceia verde-smarald atât de calzi şi plini de încredere şi gratitudine — simt groază. Groază că într-un fel sau altul o să dispară din nou — smuls chiar din braţele mele. Şi... Groază că o să afle ce sentimente am pentru Damon. Nici măcar eu însămi n-am realizat până acum cât de mult a ajuns Damon să însemne pentru mine. Şi nu pot... Să-mi înăbuş... Sentimentele. .. Pentru el, chiar dacă acum mă urăşte.

Şi da, fir-ar să fie, plâng! Peste un minut trebuie să-i duc cina. Cred că e mort de foame, dar când Matt a încercat să-i ducă ceva mai devreme, Damon a aruncat în el cu tava.

Oh, te rog, Doamne, te rog nu-l lăsa să mă urască!

Sunt egoistă, ştiu, vorbind doar despre ce se petrece cu Damon şi cu mine. Pentru că lucrurile stau mai prost ca niciodată în Fells Church. În fiecare zi, tot mai mulţi copii devin posedaţi şi îşi îngrozesc părinţii. În fiecare zi, părinţii devin tot mai furioşi pe copiii lor posedaţi. Nici nu vreau să mă gândesc la ce se petrece. Dacă nu se schimbă ceva, tot locul ăsta o să fie distrus la fel ca ultimul oraş în care au fost Shinichi şi Misao.

Shinichi... A prevestit o mulţime de lucruri despre grupul nostru, despre lucrurile pe care le-am ţinut secret de ceilalţi.

Dar adevărul e că nu sunt sigură că vreau să aud răspunsul la ghicitorile lui

într-un fel avem noroc. Avem ajutorul familiei Saitou. Ţi-aduci aminte de Isobel Saitou, care şi-a făcut o mulţime de piercinguri oribile în timp ce era posedată? De când se simte mai bine, ne-a devenit o prietenă bună, şi la fel şi mama ei, doamna Saitou, bunica ei, Obaasan. Ele ne dau amulete — descântece care ţin răul departe, hârtiuţe post-it sau pe cartonaşe. Suntem foarte recunoscători

pentru ajutorul ăsta. Într-o bună zi poate că o să le putem recompensa.

Elena Gilbert puse jos pixul, fără tragere de inimă. Să-şi închidă Jurnalul însemna că trebuia să se confrunte cu lucrurile despre care scrisese.

Dar, într-un fel sau altul, reuşi să coboare la bucătărie şi să ia tava cu cina de la doamna Flowers, care îi zâmbi încurajator.

Pornind către magazia pensiunii, observă că mâinile îi tremurau, astfel că toată tava cu mâncare pe care o ducea clincănea. Pentru că nu se putea intra în magazie dinăuntrul casei, oricine voia să îl vadă pe Damon trebuia să iasă pe uşa din faţă şi să dea colţul casei către încăperea adăugată şi aflată lângă grădina de legume. Bârlogul lui Damon, aşa o numeau acum.

Trecând prin grădină, Elena aruncă o privire piezişă către gaura din mijlocul stratului de aglică ce reprezenta Poarta lipsită acum de Putere prin care se întorseseră din Dimensiunea întunecată.

Ezită în faţa uşii magaziei. Tot mai tremura, şi ştia că nu era modul cel mai potrivit în care să-l înfrunte pe Damon.

Calmează-te, îşi spuse. Gândeşte-te la Stefan.

Stefan avusese o prăbuşire înfiorătoare când aflase că nu mai rămăsese nimic din trandafir, dar curând îşi recăpătase obişnuita lui graţie şi umilinţă, mângâind uşor obrazul Elenei şi spunând că era recunoscător pur şi simplu să fie acolo cu ea. Că această apropiere de ea era tot ce voia el de la viaţă. Haine curate, o mâncare decentă — libertate — pentru toate astea merita să lupţi, dar Elena era cea mai importantă. Şi Elena plânsese.

Pe de altă parte, ea ştia că Damon nu avea deloc intenţia să rămână aşa cum era acum. Ar putea face orice, ar putea risca orice... Pentru a se transforma la loc.

De fapt, Mart fusese cel care sugerase globul-stea ca o soluţie la situaţia lui Damon. Matt nu înţelesese exact ce era cu trandafirul şi nici cu globul-stea până când ceilalţi nu îi explicaseră că acest glob-stea, care era probabil al lui Misao, avea închis în el cea mai mare parte din puterea lui Misao, sau poate chiar toată, şi că devenise tot mai strălucitor pe măsură ce absorbea vieţile pe care ea le lua. Trandafirul negru fusese probabil creat cu un lichid dintr-un glob-stea similar — dar nimeni nu ştia cantitatea exactă sau dacă fusese combinat cu nişte ingrediente necunoscute. Matt se încruntase şi pusese o întrebare: dacă trandafirul putea transforma un vampir într-un om, oare un glob-stea nu putea transforma un om într-un vampir? Elena nu fusese singura care văzuse cum capul plecat spre pământ al lui Damon se ridică încet, şi sclipirea din ochii lui pe când privirea lui se întorcea în celălalt capăt al încăperii către globul-stea umplut cu Putere. Elena îl putea practic auzi raţionând. Poate că Mart o luase complet razna... Dar exista un loc unde o fiinţă omenească putea fi sigură că va găsi vampiri puternici, în Dimensiunea întunecată — către care exista o Poartă în grădina pensiunii. Poarta era acum închisă... Din cauza lipsei de Putere.

Spre deosebire de Stefan, Damon nu ar avea absolut nici o mustrare de conştiinţă pentru ce s-ar întâmpla dacă trebuia să folosească tot lichidul din globul-stea, ceea ce ar avea ca rezultat moartea lui Misao. In definitiv, ea era una dintre ele două vulpi care îl abandonaseră pe Stefan în Dimensiunea întunecată, pentru a fi torturat.

Aşa că toate jocurile erau făcute.

O.K., eşti speriată; acum trebuie să te confrunţi cu asta, îşi spuse Elena hotărâtă. Damon e în încăperea aia de aproape cincizeci de ore — şi cine ştie ce plănuieşte să facă pentru a pune mâna pe globul-stea. Şi totuşi, cineva trebuie să îi dea să mănânce — şi când spui "cineva", recunoaşte, e vorba de tine.

Elena stătuse atât de mult în faţa uşii, încât genunchii începeau să-i înţepenească. Trase aer adânc în piept şi bătu la uşă.

Nu primi nici un răspuns şi nici nu se aprinse lumina înăuntru. Acum se întunecase afară.

— Damon?

Voise să-l strige, dar numele ieşi în şoaptă.

Nici un răspuns. Nici o lumină.

Elena înghiţi nodul din gât. Damon trebuia să fie înăuntru.

Bătu mai tare. Nimic. În cele din urmă, încercă mânerul. Spre groaza ei, uşa era descuiată şi se deschise, dând la iveală un interior la fel de întunecat ca şi noaptea care o înconjura pe Elena, ca

adâncul unui hău.
Firişoarele fine de păr de pe ceafa Elenei se ridicară.
— Damon, vin înăuntru, reuşi ea să rostească abia auzit, ca şi cum, doar şoptind, se putea convinge singură că nu era nimeni acolo. O să mă vezi profilată pe lumina de pe verandă. Eu nu văd nimic, aşa că avantajul e de partea ta. Vin cu o tavă cu cafea fierbinte, prăjiturele, friptură cu sos tartar, fără condimente. Ar trebui să simţi mirosul cafelei.
Era totuşi ciudat. Simţurile Elenei îi spuneau că nu era nimeni care să stea chiar în faţa ei, aşteptând-o să se ciocnească de el. Bine, îşi spuse. Începe cu paşi mici. Pasul unu. Pasul doi. Pasul trei — acum ar trebui să fiu deja în cameră, dar e mult prea întuneric ca să văd ceva. Pasul patru...
Un braţ puternic ţâşni din beznă şi se încleşta în jurul mijlocului ei într-o strânsoare de oţel, şi un cuţit i se lipi de gât.
Dintr-odată, Elena văzu întunericul spuzit cu o reţea de punctişoare cenuşii, după care bezna se închise în jurul ei, copleşind-o.

2

Elena nu-şi pierduse cunoştinţa mai mult de câteva secunde. Când îşi reveni, totul era la fel — deşi se întrebă cum de nu-şi tăiase gâtul în cuţit.
Ştia că tava cu farfurii şi ceaşca de cafea zburaseră din mâinile ei în întuneric în acea primă clipă când îşi ridicase instinctiv braţele. Dar acum recunoştea strânsoarea, recunoştea mirosul, şi înţelese motivul prezenţei cuţitului. Şi se bucură că înţelegea, pentru că era aproape la fel de ruşinată de leşinul ei cum ar fi fost Sage. Ea nu leşina niciodată!
Acum îşi impuse să se lase moale în braţele lui Damon, sigur, nu acolo unde se afla cuţitul. Asta ca să-i arate că nu reprezenta o ameninţare pentru el.
— Bună, prinţesă, îi şopti la ureche o voce moale precum catifeaua neagră.
Elena simţi un fior străbătând-o — dar nu de frică. Nu, era mai degrabă ca şi cum măruntaiele ei se topeau. Dar strânsoarea lui rămase neschimbată.
— Damon..., spuse ea cu o voce răguşită. Sunt aici ca să te ajut. Te rog lasă-mă. Pentru binele tău.
La fel de brusc cum o cuprinsese, strânsoarea de oţel se desprinse de pe mijlocul ei. Cuţitul renunţă să-i mai apese carnea, deşi încă îl simţea, ascuţit, la gâtul ei — suficient ca să-i aducă aminte că Damon îl ţinea pregătit, înlocuitor de colţi.
Se auzi un clic, şi brusc camera deveni mult prea luminoasă.
Elena se întoarse încet pentru a se uita la Damon. Şi chiar şi acum, chiar aşa palid şi cu hainele mototolite şi tras la faţă pentru că nu se hrănise, era atât de frumos, încât inima ei păru să se prăbuşească într-un hău. Părul lui negru, căzut în dezordine pe frunte; trăsăturile lui perfecte, ca sculptate; gura lui arogantă, senzuală — strânsă acum într-o linie gânditoare...
— Unde e, Elena? întrebă el scurt.
Nu ce. Unde. Damon ştia că nu era proastă şi, evident, ştia că oamenii din pensiune ascundeau în mod deliberat de el globul-stea.
— Asta e tot ce ai să-mi spui? Şopti Elena.
Văzu neputinţa îmblânzindu-i privirea, şi el făcu un pas către ea, ca şi cum nu se putea abţine, dar în clipa următoare îşi recapătă înfăţişarea încruntată.
— Spune-mi, şi poate că pe urmă o să am mai multe.
— înţeleg... Ei bine, noi am stabilit un sistem, acum două zile, zise încet Elena. Toată lumea trage un bilet. Pe urmă, persoana care a tras hârtiuţa cu X îl ia din centrul mesei din bucătărie şi pe urmă fiecare se duce în camera lui şi stă acolo până ce persoana cu globul-stea îl ascunde. Eu nu am tras X-ul, aşa că nu ştiu unde e. Dar poţi să încerci să... Mă testezi.
Elena îşi simţi trupul încordându-se când pronunţă ultimele două cuvinte, simţindu-se vulnerabilă şi neajutorată şi uşor de rănit.
Damon întinse mâna şi o strecură uşor pe sub părul ei. Putea să o dea cu capul de perete, sau să o

arunce în cealaltă parte a încăperii. Putea pur şi simplu să-i strângă gâtul între mână şi cuţit, până când capul avea să-i cadă de pe umeri. Elena ştia că Damon era într-o dispoziţie în care îşi putea revărsa sentimentele asupra unei fiinţe umane, dar nu făcu nimic. Nu spuse nimic. Doar rămase acolo, privindu-1 în ochi.

Încet, Damon se aplecă înspre ea şi îi atinse buzele — abia simţit — cu buzele lui. Ochii Elenei se închiseră încet. Dar în clipa următoare Damon se crispa şi îşi trase mâna de sub părul ei.

Abia în acel moment se gândi Elena la ce se întâmplase cu mâncarea pe care i-o adusese lui. Cafeaua fierbinte părea să se fi vărsat peste mâna şi braţul ei, udându-i jeanşii pe o coapsă. Ceaşca şi farfurioara zăceau sparte în bucăţi pe podea. Tava şi prăjiturile săriseră în spatele unui scaun.

Numai farfuria cu friptura cu sos tartar aterizase în mod miraculos pe canapea, şi cu partea care trebuie în sus. Peste tot erau împrăştiate diverse tacâmuri.

Elena simţi cum capul şi umerii i se lasă de teamă şi durere. Aşa era acum universul ei — alcătuit din teamă şi durere. Copleşitor. Ea nu era o plângăreaţă, dar acum nu-şi putu stăpâni lacrimile, care îi umplură ochii.

Fir-ar să fie! îşi spuse Damon.

Era ea. Elena. Fusese atât de sigur că un duşman îl spiona, că unul dintre mulţii lui inamici îi dăduse de urmă şi îi întinsese o cursă... Cineva care descoperise că acum era la fel de neajutorat ca un copil.

Nu îi trecuse prin minte că ar fi putut fi ea, nu înainte să-i cuprindă cu un braţ trupul moale şi să miroasă parfumul părului ei, în vreme ce cu celălalt braţ îi ţinea o lamă rece ca gheaţa la gât.

Şi apoi aprinse o lumină şi văzu ceea ce ghicise deja. Incredibil! Nu o recunoscuse! Fusese afară în grădină când văzuse uşa magaziei deschisă şi ştiuse că acolo se afla un oaspete nepoftit. Dar cu simţurile lui degradate, nu fusese capabil să-şi dea seama cine era înăuntru.

Nici o scuză nu-i putea justifica acţiunile. Îi făcuse rău Elenei şi o îngrozise. El îi făcuse rău. Şi în loc să-şi ceară iertare, încercase să scoată cu forţa adevărul de la ea, pentru dorinţele lui egoiste.

Iar acum, gâtul ei...

Privirea lui se îndreptă către linia subţire de picături roşii de pe gâtul Elenei, acolo unde lama cuţitului o tăiase când ea tresărise speriată, înainte de a se lovi de el. Oare leşinase? Ar fi putut să moară în acea clipă, în braţele lui, dacă el n-ar fi tras suficient de repede cuţitul.

Îşi repetă întruna că nu se temea de ea. Că el doar ţinea cuţitul într-o doară. Nu reuşi să se convingă.

— Eram afară. Ştii că noi, oamenii, nu putem vedea? Spuse el, ştiind bine că părea indiferent, fără nici un regret. E ca şi cum am fi tot timpul înfăşuraţi în vată, Elena: nu vedem, nu mirosim, nu auzim. Reflexele mele sunt ca ale unei ţestoase, şi mor de foame.

— Atunci de ce nu încerci sângele meu? întrebă Elena, şi vocea ei suna neaşteptat de calmă.

— Nu pot, spuse Damon, încercând să nu privească micul colier de rubine care aluneca pe gâtul subţire şi alb al Elenei.

— Deja m-am tăiat, spuse Elena, iar Damon se gândi: S-a tăiat?

Oh, zei, fata asta era nemaipomenită. Ca şi cum ar fi avut un mic accident în bucătărie.

— Aşa am putea să şi vedem ce gust are acum pentru tine sângele omenesc, spuse Elena.

— Nu.

— Ştii că până la urmă o s-o faci. Iar eu ştiu că tu ştii. Dar nu avem prea mult timp. Sângele meu n-o să curgă la nesfârşit. Oh, Damon... În definitiv... Doar săptămâna trecută...

O privea prea mult, Damon ştia. Nu doar la sânge se uita. La superba ei frumuseţe aurie, ca şi cum copilul unei raze de soare şi al unei raze de lună intrase în camera lui şi îl scălda într-un fel nevinovat în lumină.

Cu un şuierat, îngustându-şi ochii, Damon o apucă de braţe pe Elena. Se aştepta ca ea să se retragă automat, aşa cum se trăsese atunci când o apucase din spate. Dar ea nu făcu nici o mişcare înapoi. În schimb, în ochii aceia de Lapis Lazuli apăru ţâşnirea unei flăcări nerăbdătoare. Buzele Elenei se desfăcură involuntar.

Damon ştia că mişcarea era involuntară. Avusese mulţi ani la dispoziţie în care să studieze reacţiile fetelor. Ştia ce însemna când privirea ei se îndreaptă mai întâi către buzele lui înainte de a

se ridica spre ochi.
Nu pot s-o sărut din nou. Nu pot. E o slăbiciune umană, felul în care mă tulbură. Ea nu-şi dă seama ce înseamnă să fii atât de tânără şi atât de imposibil de frumoasă. O să ştie într-o bună zi. De fapt, aş putea s-o învăţ eu acum, ca din întâmplare.
Ca şi cum l-ar fi putut auzi, Elena închise ochii. Îşi dădu capul pe spate şi dintr-odată Damon se trezi susţinându-i pe jumătate greutatea. Ea renunţa să se mai gândească la ea însăşi, arătându-i că, în ciuda a tot, încă mai avea încredere în el, încă... ...încă îl mai iubea.
Damon însuşi nu ştia ce urma să facă atunci când se aplecă spre ea. Era înfometat. Foamea îl sfâşia cu gheare de lup, îl făcea să se simtă uluit şi ameţit şi nestăpânit. Timp de o jumătate de mileniu fusese convins că singurul lucru care avea să îi înlăture foamea era fântâna sângerie a unei artere sfârtecate. O voce întunecată care putea foarte bine să fi venit din însăşi Curtea Infernală îi şoptea că putea face ceea ce făceau unii vampiri, să sfâşie un gât ca şi cum ar fi fost un vârcolac. Carnea caldă ar putea domoli foamea unei fiinţe umane. Ce avea să facă, atât de aproape de buzele Elenei, atât de aproape de gâtul ei însângerat?
Două lacrimi alunecară de sub genele negre şi se prelinseră pe obrazul ei înainte de a picura în părul auriu. Fără să se gândească, Damon se trezi gustând una. Încă virgină. Ei, asta era de aşteptat; Stefan era încă prea slăbit şi să se ţină pe picioare. Dar peste gândul plin de cinism se suprapuseră o imagine şi câteva cuvinte: un spirit la fel de pur ca zăpada spulberată.
Brusc, simţi o foame diferită, o sete diferită. Singurul loc unde îşi putea potoli această nevoie era în apropierea sa. Cu disperare, cu nerăbdare, căută şi găsi buzele Elenei. Şi apoi îşi dădu seama că îşi pierde orice control. Lucrul de care avea cel mai mult nevoie era aici, şi Elena poate că tremura, dar nu-1 împinse deoparte.
Atât de aproape, Damon era scăldat într-o aură la fel de strălucitoare ca şi părul ale cărui vârfuri le atingea uşor. Se simţi încântat de sine când ea se înfiora de plăcere, şi îşi dădu seama că îi putea percepe gândurile. Elena era ca un proiector puternic, iar telepatia era singura Putere care îi mai rămăsese lui Damon. Habar n-avea de ce nu dispăruse şi ea, dar era acolo. Iar acum voia să comunice cu Elena.
Şmechera! Nu gândea deloc! Elena îi oferise gâtul ei, se abandonase cu adevărat, renunţând la orice gând în afară de cel că voia să îl ajute, că dorinţele lui erau şi ale ei. Iar acum era cufundată prea adânc în sărut ca să mai facă planuri — ceea ce era un lucru absolut neobişnuit pentru ea.
E îndrăgostită de tine, rosti acea parte minusculă din mintea lui care mai putea gândi.
N-a spus niciodată asta! E îndrăgostită de Stefan! Răspunse o altă parte, viscerală.
Nu trebuie s-o spună! O arată. Nu te preface că n-ai mai văzut asta! Dar Stefan...!
Are ea vreun gând, cât de mic, pentru Stefan în această clipă? Ea şi-a deschis braţele larg pentru foamea de lup din tine. Asta nu e o scurtă aventură, nu o masă rapidă, nici măcar o donatoare permanentă. Asta e însăşi Elena.
Atunci, am profitat de ea. Dacă e îndrăgostită, nu se poate apăra. E încă un copil. Trebuie să fac ceva.
Săruturile ajunseseră acum la stadiul în care chiar şi vocea abia auzită a raţiunii dispărea. Elena îşi pierduse capacitatea de a se ţine pe picioare. Damon va trebui să o aşeze undeva, sau să-i dea şansa de a se retrage.

3

Elena! Elena! Fir-ar să fie, ştiu că mă poţi auzi. Răspunde!
Damon? — slab. Oh, Damon, acum înţelegi... Prea bine, prinţesa mea. Te-am Influenţat, aşa că ar trebui să ştiu.
Tu...? Nu, minţi!
De ce-aş minţi? Dintr-un motiv oarecare, telepatia mea e la fel de puternică precum înainte. Tot mai vreau ceea ce vreau. Dar poate că ai vrea să te gândeşti pentru o clipă, fecioară. Nu am nevoie să-ţi beau sângele. Sunt om şi în clipa asta sunt hămesit. Dar nu după porcăria aia de hamburger pe

care mi-ai adus-o.
Elena se desprinse de el. Damon îi dădu drumul.
— Cred că minţi, spuse ea, cu buzele umflate de sărut, privindu-1 drept în ochi.
Damon închise această imagine a ei în bolovanul plin de secrete pe care îl târa după el. Ii aruncă cea mai bună privire opacă de abanos a lui.
— De ce-aş minţi? Repetă el. M-am gândit doar că meriţi o şansă de a-ţi face propria alegere. Sau te-ai hotărât deja să-l abandonezi pe frăţior câtă vreme e indisponibil?
Mâna Elenei zvâcni în sus, dar imediat o lăsă să cadă.
— Ai folosit Influenţa asupra mea, spuse ea pe un ton plin de amărăciune. Nu sunt stăpână pe mine. Nu l-aş părăsi niciodată pe Stefan — mai ales când are nevoie de mine.
Iată focul care ardea în miezul fiinţei sale, şi minunatul adevăr. Acum el putea să se aşeze şi să lase amărăciunea să-i roadă din măruntaie, în vreme ce acest spirit pur îşi urma conştiinţa.
Asta gândea el, simţind deja mai puţin pierderea luminii ei orbitoare, când îşi dădu seama că nu mai are cuţitul. O clipă mai târziu, cu mâna condusă de groază, îl smulgea de la gâtul ei. Izbucnirea lui telepatică veni ca un reflex:
— Ce dracu' faci? Te omori din cauza a ceea ce-am spus? Lama asta e ca un brici!
Elena se bâlbâi.
— Doar făceam o crestătură...
— Ai făcut aproape o crestătură din care sângele să ţşânească la doi metri în sus!
Cel puţin era în stare să vorbească din nou, în ciuda senzaţiei de gâtuire.
Elena îşi revenise şi ea.
— Ţi-am spus că eram convinsă că ştii că va trebui să încerci nişte sânge înainte să încerci să mănânci. Simt că îmi curge din nou pe gât. De data asta hai să nu-1 risipim.
Nu făcea decât să spună adevărul. Cel puţin nu se rănise prea grav. Damon vedea că sângele curgea acum din noua tăietură pe care şi-o făcuse într-un fel atât de nesăbuit. Ar fi un idiot să-l risipească.
Total imperturbabil, Damon o prinse din nou de umeri. Îi ridică bărbia pentru a-i privi gâtul rotund şi moale. Acum sângele rubiniu curgea din câteva tăieturi noi.
Un instinct de o jumătate de mileniu îi spuse lui Damon că acolo se aflau nectarul şi ambrozia. Exact acolo erau hrana şi odihna şi euforia. Chiar aici unde se aflau buzele lui, în vreme ce se aplecă spre ea pentru a doua oară ... Şi nu trebuia decât să guste — să bea...
Damon se trase înapoi, încercând să se forţeze să înghită, hotărât să nu scuipe. Nu era... Nu era total scârbos. Înţelegea cum oamenii, cu simţurile lor degradate, se puteau folosi de varietăţile animale. Dar chestia asta cu gust de mineral, care se coagula, nu qysl sânge... Nu avea nimic din buchetul parfumat, bogăţia ameţitoare, atributele dulci, catifelate, provocatoare, dătătoare de viaţă, inefabile ale sângelui.
Era ca un soi de glumă proastă. Era tentat să o muşte pe Elena, să îşi treacă un canin peste carotidă, să facă o mică zgârietură, ca să poată gusta ţâşnirea care avea să explodeze în gura lui, să compare, să se asigure că marfa adevărată nu se afla pe undeva pe aici. De fapt, era mai mult decât tentat; o făcea. Dar nu ieşea nici un strop de sânge.
Mintea lui făcu o pauză — la jumătatea unui gând. Făcuse într-adevăr o zgârietură — o zgârietură ca o rosătură. Nici măcar nu sfâşiase stratul exterior al pielii Elenei.
Dinţi neascutiti.
Damon se trezi apăsând cu limba pe un canin, dorind să-1 lungească, dorind din tot sufletul lui chircit şi frustrat să se lungească.
Şi... Nimic. Nimic. Dar acelaşi lucru îl făcuse toată ziua. Simţindu-se jalnic, o lăsă pe Elena să-şi întoarcă la loc capul.
— Asta-i tot? Spuse ea cu o voce tremurândă.
Încerca din răsputeri să fie curajoasă cu el! Biet suflet Nevinovat condamnat, cu iubitul ei demoniac.
— Damon, poţi să încerci din nou, îi spuse ea. Poţi să muşti mai tare.
— E inutil, răspunse el tăios. Nu eşti de folos...

Elena aproape că alunecă pe podea. El o ţinu pe picioare în vreme ce îi şuiera în ureche:
— Ştii ce-am vrut să spun cu asta. Sau ai prefera să-mi fii cină în loc de prinţesă?
Elena doar clătină din cap în tăcere. Rămase în cercul braţelor lui, cu capul rezemat de umărul lui. Nici nu era de mirare că avea nevoie de odihnă după cât o chinuise. Dar cum de găsea ea alinare în umărul lui... Ei, asta îl depăşea.
Sage! Damon trimise gândul furios în eter, pe toate frecvenţele pe care le putea accesa, aşa cum făcuse toată ziua. Dacă l-ar putea găsi pe Sage, toate problemele lui s-ar rezolva. Sage, întrebă el imperios, unde eşti?
Nici un răspuns. Din câte îşi dădea seama Damon, Sage reuşise să pună în funcţiune Poarta către Dimensiunea întunecată care se mai găsea şi acum, lipsită de putere şi inutilă, în grădina doamnei Flowers. Abandonându-l aici pe Damon. Sage era întotdeauna atât de năucitor de rapid când pleca.
Şi de ce plecase?
Convocare Imperială? Uneori Sage primea o asemenea convocare. De la Cel Căzut, care locuia în Curtea Infernală, în străfundurile Dimensiunii întunecate. Şi când Sage chiar o primea, se presupunea că ajungea în acea dimensiune imediat, chiar dacă se afla în mijlocul unei fraze, a unei mângâieri... A indiferent ce. Până acum, Sage ajunsese întotdeauna la timp. Damon ştia asta. O ştia pentru că Sage era încă în viaţă.
În după-amiaza zilei cu catastrofica investigaţie a lui Damon asupra buchetului, Sage lăsase pe poliţa căminului un bileţel politicos prin care îi mulţumea doamnei Flowers pentru ospitalitatea ei, şi chiar îşi lăsa câinele uriaş, Saber, şi şoimul Talon pentru protecţia casei — un bilet fără îndoială pregătit cu grijă dinainte. Plecase aşa cum o făcea întotdeauna, la fel de imprevizibil precum vântul şi fără să-şi ia la revedere. Fără doar şi poate se gândise că Damon avea să găsească uşor o soluţie la problema lui. În Fell's Church erau mai mulţi vampiri. Întotdeauna erau. Liniile de forţă magică îi atrăgeau aici prin Puterea lor chiar şi în vremurile normale.
Problema era că în momentul acesta toţi acei vampiri erau infestaţi cu malachi — paraziţi aflaţi sub controlul spiritelor-vulpi malefice — şi astfel ajunseseră pe ultima treaptă de jos în ierarhia vampirească.
Şi, desigur, Stefan era de la început scos din discuţie. Chiar dacă n-ar fi fost atât de slăbit, încât încercarea de a-l schimba pe Damon la loc într-un vampir l-ar fi omorât; chiar dacă furia lui pentru că Damon îi "furase umanitatea" ar putea fi domolită, pur şi simplu n-ar fi acceptat niciodată, din cauza convingerii lui că a fi vampir e un blestem.
Oamenii n-aveau cum să ştie despre lucruri precum ierarhia vampirilor pentru că subiectul nu-i interesa — până când brusc aflau, de obicei pentru că tocmai fuseseră ei înşişi preschimbaţi în vampiri. Ierarhia vampirilor era strictă, de la cei lipsiţi de valoare şi josnici la aristocraţia cu colţi. Cei Vechi intrau în această categorie, dar şi alţii care erau deosebit de iluştri sau puternici.
Ceea ce voia Damon era să fie făcut vampir de o femeie de genul celor pe care le cunoştea Sage, şi era hotărât să-l pună pe Sage să-i găsească o doamnă vampir de calitate, una care într-adevăr era demnă de el.
Alte lucruri îl chinuiau pe Damon, care petrecuse două zile întregi de nesomn chibzuind la ele. Era posibil ca kitsune cel alb care îi dăduse lui Stefan buchetul să fi creat un trandafir care transforma prima persoană ce-l mirosea într-o fiinţă pentru totdeauna umană? Asta ar fi fost cel mai mare vis al lui Stefan.
Vulpea albă ascultase zile la rând vorbăria dezlânată a lui Stefan, nu-i aşa? O văzuse pe Elena plângând pentru Stefan. Ii văzuse pe cei doi îndrăgostiţi împreună, Elena hrănindu-l cu mâna pe un Stefan muribund prin sârma ghimpată ascuţită ca un tăiş. Cine poate şti ce idei avea în capul ei blănos şi alb vulpea în vreme ce pregătea trandafirul care îl "vindecase" pe Damon de "blestemul" lui. Dacă se dovedea că e o "vindecare" ireversibilă...
Dacă Sage se dovedea de negăsit...
Brusc, prin gândurile lui Damon pătrunse ideea că Elenei îi era frig. Era ciudat, căci noaptea era caldă, dar ea dârdâia violent. Avea nevoie de jacheta lui sau...
Nu-i e frig, spuse vocea aceea mică dintr-un colţ al minţii lui. Şi nu dârdâie. Tremură din cauza chinurilor la care ai supus-o.

Elena?
Ai uitat cu totul de mine. Mă ţineai în braţe, dar ai uitat cu totul de existenţa mea...
Măcar de-ar fi aşa, spuse el cu amărăciune. Eşti întipărită în sufletul meu.
Damon se simţi dintr-odată furios, dar era o furie diferită de cea îndreptată împotriva kitsune-lor, a lui Sage şi a întregii lumi. Era un soi de furie care îl gâtuia şi îl făcea să simtă o gheară în piept.
Era o furie care îl făcu să ia mâna opărită a Elenei, care începuse să se acopere de pete stacojii, şi să o cerceteze. Ştia ce-ar fi făcut ca vampir: şi-ar fi trecut peste arsuri limba moale şi răcoroasă, generând substanţe chimice care să accelereze vindecarea. Dar acum... Nu putea face nimic.
— Nu doare, spuse Elena. Acum putea să stea în picioare.
— Minţi, prinţesă, spuse el. Sprâncenele ti s-au încruntat. Asta înseamnă durere. Iar pulsul zvâcneşte...
— Poţi să simţi asta fără să mă atingi?
— Pot s-o văd, la tâmplele tale. Vampirii, spuse el cu o apăsare răutăcioasă pe cuvânt — ceea ce era el, în esenţă , observă asemenea lucruri. Din cauza mea ţi-ai făcut singură rău. Şi nu pot face nimic ca să te ajut. Şi — adăugă el, ridicând din umeri — eşti o mincinoasă frumoasă. Vorbesc despre globul-stea.
— Întotdeauna poţi să simţi când mint?
— Îngeraşule, spuse el cu o voce obosită, e uşor. Fie că tu eşti norocoasa deţinătoare a globului-stea... Fie ştii cine o are.
Din nou, Elena îşi lăsă capul în jos, îngrozită.
— Sau, spuse Damon pe un ton amuzat, toată povestea cu trasul la sorţi a fost o minciună.
— Crezi ce vrei, spuse Elena, cu cel puţin o parte din obişnuita ei înflăcărare. Şi poţi să cureţi şi mizeria asta.
În clipa în care se răsuci să plece, Damon avu brusc o revelaţie.
— Doamna Flowers! Exclamă el.
— Greşit! Se răsti Elena.
Elena, nu vorbeam despre globul-stea. Pe cuvântul meu. Ştii cât de greu e să minţi telepatic...
Da, şi ştiu că prin urmare, dacă există vreun lucru pe lume pe care l-ai... Face... La...
Nu putu termina. Nu-şi putu rosti discursul. Elena ştia cât de mult însemna pentru Damon să-şi dea cuvântul.
N-o să-ţi spun niciodată unde e, îi trimise ea telepatic lui Damon. Şi ţîi jur că nici doamna Flowers n-o să-ţi spună.
— Te cred, dar tot o să ne ducem la ea. O ridică în braţe pe Elena şi păşi peste ceaşca şi farfurioara transformate în cioburi. Elena se prinse în mod reflex de gâtul lui ca să nu-şi piardă echilibrul.
— Dragule, ce faci...? Strigă Elena, apoi se opri, cu ochii mari, ducându-şi repede la gură două degete opărite.
Stând în prag, la nici doi metri de ei, se afla micuţa Bonnie Mc Cullough, cu o sticlă de vin Black Magic, fără alcool dar ameţitor într-un fel magic, în mâna ridicată. Dar Elena văzu cum expresia lui Bonnie se schimbă într-o clipă. Fusese bucurie triumfătoare. Dar acum era şoc. Era neîncredere pe care nu şi-o putea stăpâni. Elena ştiu exact ce gândea Bonnie. Toti cei din casă se străduiseră să-1 facă pe Damon să se simtă bine, în vreme ce Damon fura ceea ce îi aparţinea de drept lui Stefan: pe Elena. Plus că minţise spunând că nu mai era vampir. Iar Elena nici măcar nu-1 îndepărta. Ii spunea "dragule"! Bonnie scăpă din mână sticla şi se îndepărtă în fugă.
Damon sări. Undeva, în mijlocul săriturii, Elena se simţi în voia gravitaţiei, încercă să se strângă ghem pentru a primi impactul pe o fesă.
Ceea ce se întâmplă fu ciudat — aproape miraculos. Ateriza, cu partea dreaptă în sus, în celălalt capăt al canapelei faţă de farfuria cu friptura. Farfuria făcu şi ea un mic salt, de vreo zece centimetri, poate, pentru a reveni la locul în care fusese.
Elena fu destul de norocoasă şi pentru a vedea perfect sfârşitul eroicei salvări — care a implicat plonjarea lui Damon pentru a înşfacă sticla cu preţiosul vin
Black Magic înainte să se lovească de podea şi să se spargă. Poate că nu avea el genul de reflexe

fulgerătoare de pe vremea când era vampir, dar tot era mult, mult mai rapid decât un om obişnuit. Sări cu fata-n braţe, dă-i drumul pe ceva moale, schimbă săritura în plonjare, şi prinde în ultimul moment sticla, cu o fracţiune de secundă înainte să atingă podeaua. Uluitor.

Dar mai exista ceva în care Damon nu mai era ca un vampir — nu era invincibil la căderea pe o suprafaţă tare. Elena îşi dădu seama de asta doar atunci când îl auzi icnind, încercând să respire şi nereuşind.

Căută repede în minte toate accidentele de care îşi putea aminti cu băieţii de la şcoală, şi... Da, îşi aduse aminte cum lui Matt i se tăiase odată răsuflarea.

Antrenorul îl apucase de guler şi îl lovise cu putere în spate.

Elena se repezi la Damon şi îl apucă de subsuori, răsucindu-1 pe spate. Îşi adună toate puterile şi îl ridică în capul oaselor. Apoi îşi încleşta mâinile, îşi spuse că era Meredith, care făcuse parte din echipa de baseball la liceul "Robert E. Lee" şi avea 2.25 ERA1, îşi luă avânt şi îl lovi cât putu de tare pe Damon în spate.

Şi metoda funcţiona!

Brusc, Damon strănuta, şi apoi respira din nou. Elena, care dintotdeauna îndrepta orice cravată, îngenunche lângă el şi încercă să-i aranjeze hainele. Dar imediat ce Damon începu să respire cum trebuie, trupul lui nu mai fu moale sub degetele ei.

1 ERA (EamedRimAverage) reprezintă numărul mediu de lovituri pe care le permite un pitcher în cele nouă inninguri ale unui meci. Cu cât ERA este de o valoare mai mică, cu atât pitcherul este considerat mai valoros.

El îi opri cu blândeţe mâinile, lipindu-le una de alta. Elena se întrebă dacă era posibil ca ei doi să fi ajuns atât de departe dincolo de cuvinte, încât să nu şi le mai găsească niciodată.

Cum se întâmplase totul? Damon o ridicase în braţe — poate pentru că piciorul ei era opărit, sau poate pentru că hotărâse că doamna Flowers era cea care avea globul-stea. Ea spusese: "Damon, ce faci?" Foarte simplu. Şi apoi, la jumătatea frazei, se auzise rostind acel "dragule" şi — dar cine o s-o creadă vreodată? — asta nu avusese absolut nici o legătură cu ceea ce făcuseră mai devreme. Fusese un accident, o greşeală de exprimare.

Dar o spusese în faţa lui Bonnie, singura persoană care putea să o ia în serios şi foarte personal. Şi pe urmă Bonnie plecase înainte ca ea să poată explica totul.

Dragule! Gând tocmai începuseră să se certe.

Chiar era o glumă. Pentru că el vorbise foarte serios când spusese că voia să pună mâna pe globul-stea. Văzuse asta în ochii lui.

Ca să-i spui lui Damon "dragule" în mod serios, ar fi trebuit să fii... Trebuia să fii... Atât de lipsit de speranţă... De neputincios... De disperat de îndră...

Oh, Doamne...

Lacrimile începură să alunece pe obrajii Elenei. Dar acestea erau lacrimile unei revelaţii. Elena ştia că azi nu era în cea mai bună formă a ei. De trei zile nu dormise aproape deloc — prea multe sentimente contradictorii — prea multă groază reală în clipa asta.

Şi totuşi, era înfricoşată să descopere că ceva fundamental se schimbase înăuntrul ei.

Nu era ceva ce îşi dorise. Tot ce voise ea era ca cei doi fraţi să înceteze să se mai lupte unul cu altul. Iar ea se născuse pentru a-1 iubi pe Stefan; o ştia bine! Cândva, el dorise să se însoare cu ea. Ei bine, de atunci ea fusese vampir, un spirit, şi o nouă încarnare căzută din cer, şi putea spera ca într-o bună zi el să vrea să se însoare şi cu noua Elenă.

Dar noua Elenă era uluită, din pricina ciudatului ei sânge nou care pentru vampiri era precum combustibilul de rachete cosmice faţă de benzina pe care majoritatea fetelor o aveau în venele lor. Din pricina Puterilor Aripilor ei, precum Aripile Izbăvirii, pe care nu le înţelegea în cea mai mare parte şi pe care nu le putea controla deloc. Deşi în ultimul timp remarcase începutul unei posturi noi, şi ştia că era vorba de Aripile Distrugerii. Astea, îşi spuse ea încruntată, s-ar putea dovedi de mare folos într-o bună zi.

Desigur, unele dintre ele îi fuseseră deja de folos lui Damon, care nu mai era pur şi simplu un

aliat, ci din nou un aliat-duşman. Care voia să fure ceva de care avea nevoie întregul ei oraş.

Elena nu voise să se îndrăgostească de Damon — dar, oh, Doamne, şi dacă deja o făcuse? Şi dacă n-ar putea să-şi înăbuşe sentimentul? Ce putea face?

Rămase aşezată, în tăcere, plângând, ştiind că nu-i putea spune nimic din toate astea lui Damon. El avea acel dar al clarviziunii şi o minte limpede în momentele de tulburare, dar nu, după cum ştia ea prea bine, în privinţa acestei probleme speciale. Dacă i-ar spune ce era în sufletul ei, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, el ar răpi-o. Ar crede că 1-a uitat pentru totdeauna pe Stefan, aşa cum uitase de el pentru o clipă în această seară.

— Stefan, şopti ea. Îmi pare rău...

Şi nici nu-1 putea lăsa pe Stefan să ştie ceva despre asta — iar Stefan era inima ei.

— Trebuie să scăpăm de Shinichi şi Misao repede, spunea Matt încruntat. Vreau să spun că trebuie neapărat să-mi recapăt cât mai curând condiţia fizică, altfel Universitatea Kent State o să mă trimită înapoi cu eticheta "Respins".

El şi Meredith stăteau în bucătăria caldă a doamnei Flowers rontăind fursecuri cu ghimber şi privind-o cum se străduia să facă un carpaccio de vită — a doua dintre cele două reţete cu carne crudă de vită din cartea antică de bucate pe care o deţinea.

— Stefan se simte atât de bine, încât în câteva zile am putea chiar să facem o miuţă, adăugă el, cu o urmă de sarcasm în voce, asta dacă lumea din oraş n-ar mai fi posedată. Oh, da, şi dacă poliţaii nu m-ar mai căuta pentru c-am violat-o pe Caroline.

Auzind numele lui Stefan, doamna Flowers aruncă o privire într-un cazan care bolborosea pe sobă de mult timp, şi emana un miros atât de groaznic, încât Matt nu ştia cui să-i plângă de milă mai întâi: celui care urma să primească grămada uriaşă de carne crudă, sau celui care va încerca în curând să dea pe gât — şi să se înece cu ceea ce fierbea în oala aia.

— Aşadar — presupunând că rămâi în viaţă — o să te bucuri să pleci din Fells Church atunci când e momentul? îl întrebă calmă Meredith.

Matt se simţi ca şi cum tocmai îi trăsese o palmă.

— Glumeşti, nu? Spuse, mângâindu-1 pe Saber cu un picior gol, bronzat.

Fiara uriaşă scotea un sunet ca un tors mârâit.

— Ceea ce vreau să spun e că, înainte de asta, o să fie grozav să-i arunc din nou lui Stefan câteva pase — e cel mai bun fundaş din câţi am văzut...

— Sau o să vezi vreodată, îi aminti Meredith. Nu cred că prea mulţi vampiri sunt înnebuniţi după fotbal, Matt, aşa că nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să sugerezi ca el şi Elena să te urmeze la Kent State. O să fiu chiar lângă tine, încercând să-i conving să vină la Harvard cu mine. Şi mai rău, suntem amândoi înfrânţi total de Bonnie, căci colegiul acela de doi ani — cum i-o fi zicând — e mult mai aproape de Fell's Church şi toate lucrurile de pe-aici pe care le iubesc ei.

— Toate lucrurile de pe-aici pe care Elena le iubeşte, nu se putut abţine Matt să n-o corecteze. Tot ce vrea Stefan e să fie cu Elena.

— Ei, spuse doamna Flowers, hai să luăm lucrurile aşa cum sunt, ce ziceţi, dragilor? Mama spune că trebuie să ne păstrăm forţele. Mi se pare cam îngrijorată — ştiţi, nu poate prevedea chiar tot ce-are să se întâmple.

Matt încuviinţă din cap, dar trebui să înghită nodul din gât înainte să-i spună lui Meredith:

— Aşadar, cred de-abia aştepţi să pleci către zidurile încărcate de iederă ale universităţii2, nu?

1 Ivy League, elita celor opt universităţi vechi şi cu un prestigiu academic deosebit din N-E SUA — Brown, Columbia, Corneli, Dartmouth College, Harvard, Princeton, The University of ...

— Dacă n-ar fi Harvard... Dacă aş putea să amân cursurile pentru un an şi să-mi păstrez bursa...

Vocea lui Meredith se stinse, dar dorinţa din ea se simţea limpede.

Doamna Flowers o mângâie pe Meredith pe umăr şi apoi spuse:

— Mă tot gândesc la dragii de Stefan şi Elena. In fond, cum toată lumea crede că ea e moartă, Elena nu poate să stea aici şi să fie văzută.

— Cred că au renunţat la ideea de a pleca undeva departe, foarte departe, spuse Matt. Pun pariu

că acum se consideră paznicii oraşului Fell's Church. Or să se descurce cumva. Elena se poate rade în cap.

Matt încerca să destindă atmosfera, dar Pennsylvania şi Yale — numite aşa din cauza clădirilor lor vechi, acoperite de iederă.

Cuvintele se prăbuşiră ca plumbul de îndată ce le rosti.

— Doamna Flowers vorbea despre colegiu, spuse Meredith pe un ton la fel de greu. Au de gând să fie super-eroi noaptea şi doar să vegeteze în restul timpului? Dacă vor să meargă undeva chiar şi anul viitor, trebuie să se gândească de acum la asta.

— Oh... Ei, mă gândesc că există Dalcrest.

— Unde?

— Ştii tu, campusul ăla mic din Dyer. E mic, dar echipa de fotbal de acolo e chiar... Ei, bănuiesc că lui Stefan nu i-ar păsa cât de bună e. Dar e doar la jumătate de oră cu maşina de aici.

— Oh, locul ăla. Ei, poate că sporturile sunt nemaipomenite, dar cu siguranţă nu e de elită, cu atât mai puţin decât Harvard.

Meredith — Meredith cea nesentimentală şi enigmatică — părea să aibă nasul înfundat.

— Mda, spuse Matt — şi pentru o clipă doar o prinse pe Meredith de mâna ei îngustă şi rece şi o strânse.

Fu şi mai surprins când ea îşi împleti degetele cu ale lui şi rămase ţinându-1 de mână.

— Mama spune că ceea ce e menit să se întâmple se va întâmpla curând, spuse senină doamna Flowers.

Important acum e, după cum cred eu, să salvăm dragul ăsta de oraş vechi. Ca şi pe oamenii lui.

— Sigur că aşa e, spuse Matt. O să facem tot posibilul. Slavă Domnului că avem pe cineva în oraş care se pricepe la demonii japonezi.

— Orime Saitou, spuse doamna Flowers cu un zâmbet uşor. Binecuvântată fie pentru amuletele ei.

— Da, amândouă, spuse Matt, gândindu-se la bunica şi la mama care purtau acelaşi nume. Cred că o să avem nevoie de o mulţime de amulete d-alea de-ale lor, adăugă el încruntat.

Doamna Flowers deschise gura să spună ceva, dar Meredith, concentrată încă pe gândurile ei, rosti:

— Ştiţi, poate că de fapt Stefan şi Elena n-au renunţat la visul lor de a pleca undeva foarte departe, spuse ea cu o voce tristă. Şi, pentru că e posibil ca nici unul dintre noi să nu rămână în viaţă ca să ajungă la colegiul său...

Ridică din umeri.

Matt încă o mai strângea de mână când Bonnie dădu buzna pe uşa din faţă, jelindu-se. Încercă să treacă repede prin vestibul către scări, evitând bucătăria, dar Matt îi dădu drumul mâinii lui Meredith şi amândoi se repeziră să o oprească. În clipa următoare, toată lumea era în poziţie de luptă. Meredith o apucă strâns de braţ pe Bonnie. Doamna Flowers veni în vestibul, ştergându-şi mâinile pe un şervet de vase.

— Bonnie, ce s-a întâmplat? Au venit Shinichi şi Misao? Suntem atacaţi? întrebă calmă Meredith, dar cu forţă, pentru a potoli isteria.

Un fior de gheaţă îl străbătu pe Matt. Nimeni nu ştia de fapt unde se aflau Shinichi şi Misao în acest moment. Poate în desişul care reprezenta tot ce mai rămăsese din Pădurea Veche — poate chiar aici la pensiune.

— Elena! Strigă el. Oh, Doamne, ea şi Damon sunt acolo afară! Sunt răniţi? A pus Shinichi mâna pe ei?

Bonnie închise ochii şi scutură din cap.

— Bonnie, nu leşina. Calmează-te. E vorba de Shinichi? E poliţia? întrebă Meredith. Apoi către Matt: Ar trebui să te uiţi printre draperii.

Dar Bonnie continua să clatine din cap.

Matt se uită afară, dar nu văzu luminile unor maşini de poliţie. Şi nici nu văzu vreun semn de atac din partea lui Shinichi şi Misao.

— Dacă nu suntem atacaţi, o auzi Matt pe Meredith spunându-i lui Bonnie, atunci ce se

întâmplă?
Bonnie doar clătină din cap, în acelaşi fel enervant.
Matt şi Meredith se priviră peste buclele roşcate ale lui Bonnie.
— Globul-stea, spuse încet Meredith, în clipa în care Matt mârâi:
— Ticălosul.
— Elena nu i-ar spune nimic, doar povestea, spuse Meredith.
Iar Matt încuviinţă din cap, încercând să îndepărteze din mintea lui o imagine cu Damon făcând detaşat cu mâna şi Elena agonizând în convulsii.
— Poate că e vorba de copiii posedaţi — cei care umblă de colo-colo făcându-şi singuri rău sau purtându-se ca nişte nebuni, spuse Meredith, privind pieziş către Bonnie şi strângându-i cu putere mâna lui Matt.
Matt era derutat şi nu ştia ce trebuia să spună acum. Zise:
— Dacă ticălosul ăla încearcă să pună mâna pe globul stea, Bonnie n-ar fi fugit. Ea e foarte curajoasă atunci când îi e frică. Şi n-ar trebui să se poarte aşa, doar dacă el n-a omorât-o pe Elena...
Ceea însemna că acum era rândul lui
Meredith să spună, cu cea mai alinătoare posibil voce de soră mai mare:
— Vorbeşte cu noi, Bonnie. Trebuie să se fi întâmplat ceva care să te aducă în starea asta. Respiră încet şi spune-mi ce-ai văzut.
Şi atunci vorbele prinseră a se revărsa ca un torent de pe buzele lui Bonnie.
— Ea... Îi spunea dragule, zise Bonnie, strângând cu putere cealaltă mână a lui Meredith între palmele ei. Şi era sânge pe tot gâtul ei. Şi., .oh, am scăpat-o! Sticla de Black Magic!
— Ei, spuse blând doamna Flowers. N-are rost să plângi pentru vinul vărsat. Tot ce trebuie să facem e să...
— Nu, nu înţelegeţi, icni Bonnie. I-am auzit vorbind pe când mă apropiam — trebuia să merg încet pentru că e greu să nu te împiedici. Vorbeau despre globul-stea! La început am crezut că se certau, dar... Ea stătea cu braţele de gâtul lui Damon. Şi toată povestea aia că nu mai e vampir? Ea avea gâtul plin de sânge şi el avea sânge pe buze! în clipa când am ajuns acolo, el a luat-o în braţe şi a aruncat-o ca să n-o pot vedea, dar n-a fost suficient de rapid. Trebuie să-i fi dat globul-stea! Şi îi tot spunea "dragule"!
Privirile lui Matt şi Meredith se întâlniră şi amândoi roşiră şi îşi întoarseră repede ochii. Dacă Damon redevenise vampir — dacă luase cumva globul-stea din ascunzătoarea lui — şi dacă Elena îi "dusese mâncarea" doar pentru a-i da sânge...
Meredith încă mai căuta o explicaţie.
— Bonnie, nu exagerezi cu toate astea? Şi ce s-a întâmplat cu tava cu mâncare a doamnei Flowers?
— Era... Împrăştiată peste tot. Tocmai o aruncaseră! Dar el o ţinea cu o mână pe sub genunchi şi cu una de ceafa — şi ea avea capul dat pe spate şi părul îi cădea pe umărul lui!
Urmă un moment de tăcere, în care fiecare încerca să-şi imagineze diverse poziţii care să corespundă cu descrierea lui Bonnie.
— Vrei să spui că el o sprijinea ca să stea în picioare? întrebă Meredith, şi vocea îi devenise brusc şoptită.
Matt îşi dădu seama de ce. Stefan dormea probabil la etaj şi Meredith nu voia să-l trezească.
— Nu! Ei... Se uitau unul la altul, strigă Bonnie. Se uitau. Unul în ochii celuilalt.
Doamna Flowers rosti cu o voce calmă:
— Dar, dragă Bonnie, poate că Elena a căzut şi Damon tocmai trebuise să o ridice.
Acum Bonnie vorbea pe un ton nemilos şi fluent.
— Doar dacă asta s-a întâmplat cu toate femeile alea de pe coperţile romanelor de amor — cum le zice?
— Romantice siropoase? Sugeră Meredith nefericită, când nimeni nu spuse nimic.
— Da, asta e, romantice siropoase. Aşa o ţinea el! Sigur, ştiam cu toţii că se petrecea ceva între ei doi în Dimensiunea întunecată, dar am crezut că totul avea să se termine când îl găseam pe Stefan. Dar nu s-a terminat.

Matt simţi că i se înnoadă stomacul.

— Vrei să zici că în clipa asta Elena şi Damon sunt acolo şi... Se sărută şi restul?

— Nu ştiu ce vreau să zic! Exclamă Bonnie. Vorbeau despre globul-stea! El o ţinea cum ţii o mireasă când o treci peste prag! Şi ea nu se împotrivea!

Cu un fior rece de groază, Matt văzu pericolul, şi îşi dădu seama că şi Meredith îl vedea. Şi mai rău, ei doi se uitau în direcţii diferite. Matt privea în sus, către scară, unde tocmai apăruse Stefan. Meredith se uita către uşa bucătăriei, şi o singură privire îndreptată într-acolo îi arătă lui Matt că Damon tocmai intra în vestibul.

Ce căuta Damon în bucătărie? Se întrebă Matt. Noi eram acolo acum un minut. Şi el era unde? — trăgând cu urechea din camera de alături?

Matt încercă să rezolve cât mai bine situaţia.

— Stefan! Spuse el cu o voce plină de voioşie care îl făcu să se crispeze pe dinăuntru. Eşti gata pentru un păhărel de seară cu sânge de sportiv?

O voce mică în mintea lui Matt spunea: Dar uită-te la el. N-au trecut decât trei zile de când a ieşit din închisoare şi deja arată ca înainte. Acum trei nopţi era doar un schelet. Astăzi arată doar... Slab. E chiar suficient de frumuşel ca să facă fetele să-şi piardă iar minţile după el.

Stefan zâmbi vag către el, sprijinit de balustradă. Pe faţa lui palidă ochii erau extraordinar de vii, un verde vibrant care îi făcea să strălucească asemenea unor nestemate. Nu părea supărat, şi Matt simţi o strângere de inimă pentru el. Cum i-ar putea spune?

— Elena e rănită, spuse Stefan şi brusc se lăsă tăcerea — o linişte mormântală — şi toată lumea încremeni. Dar Damon nu putea s-o ajute, aşa că a adus-o la doamna Flowers.

— Adevărat, se auzi vocea rece a lui Damon din spatele lui Matt. Nu puteam s-o ajut. Dacă aş mai fi vampir. ..dar nu sunt. Elena are în principal arsuri. Singurul lucru la care m-am gândit a fost o compresă cu gheaţă sau vreun soi de cataplasmă. Îmi pare rău că trebuie să vă dărâm toate teoriile voastre deştepte.

— Vai de mine, strigă doamna Flowers. Vrei să spui că draga de Elena aşteaptă acum în bucătărie o cataplasmă?

Şi se îndreptă grăbită într-acolo. Stefan continua să coboare scările, strigând:

— Doamnă Flowers, s-a opărit pe braţ şi pe picior — a zis că Damon nu a recunoscut-o în întuneric şi a împins-o. Şi că el a crezut că avea un intrus în cameră şi a tăiat-o la gât cu un cuţit. Noi o să fim în salon dacă aveţi nevoie de ajutor.

Bonnie strigă:

— Stefan, poate că ea e nevinovată — dar el nu e! Chiar şi tu ai spus că a ars-o — asta e tortură — şi i-a pus cuţitul la gât! Poate că a ameninţat-o ca să o facă să ne spună ce voiam să auzim. Poate că e încă ostatică şi acum, şi noi nu ştim!

Stefan se înroşi.

— E atât de greu de explicat, spuse el foarte încet. Şi tot încerc să nu mai dau atenţie. Dar până acum, unele dintre Puterile mele au crescut... Mai repede decât capacitatea mea de a le ţine sub control. Cea mai mare parte a timpului dorm, aşa că nu contează. Am dormit până acum câteva minute. Dar m-am trezit, şi Elena îi spunea lui Damon că doamna Flowers nu are globul-stea. Era supărată şi rănită — şi eu simţeam unde fusese rănită. Iar apoi brusc te-am auzit pe tine, Bonnie.

Eşti o telepată foarte puternică. Apoi v-am auzit pe voi ceilalţi vorbind despre Elena...

Oh, Doamne, ce aiurea, îşi spunea Matt. Gura lui bălmăji ceva de genul "Sigur, sigur, a fost greşeala noastră", şi picioarele lui le urmară pe cele ale lui Meredith în salon, ca şi cum erau ataşate de sandalele ei italieneşti.

Dar sângele de pe buzele lui Damon...

Trebuie să existe o explicaţie banală şi pentru sângele ăla. Stefan spusese că Damon o tăiase pe Elena cu cuţitul. Cât despre cum se întinsese sângele pe gât, ei bine, asta de fapt nu suna a vampirism pentru Matt. Îi donase lui Stefan sânge de cel puţin o duzină de ori în ultimele zile, şi procesul fusese întotdeauna foarte curat.

Era ciudat, de asemenea, îşi spuse el, că nici unuia dintre ei nu îi trecuse prin cap că Stefan, chiar aflat la etaj, ar putea să le perceapă gândurile direct.

Oare putea întotdeauna să facă asta? Se întrebă Matt, în acelaşi timp gândindu-se dacă Stefan o făcea şi în acea clipă.

— Încerc să nu ascult gândurile, dacă nu sunt invitat să o fac sau dacă nu am un motiv întemeiat pentru asta, spuse Stefan. Dar când cineva rosteşte numele Elenei, mai ales dacă o spune pe un ton supărat — atunci nu mă pot abţine. E ca şi când ai fi într-un loc zgomotos şi abia poţi desluşi ceva, dar când cineva ţîi rosteşte numele îl auzi imediat.

— Asta se numeşte efectul cocktail-party, spuse Meredith.

Vocea ei era calmă şi plină de căinţă pe când încerca să o liniştească pe Bonnie, care se simţea profund ruşinată. Matt simţi din nou o strângere de inimă.

— Ei, poţi să-i spui cum vrei, zise el, dar asta înseamnă că poţi să ne asculţi gândurile oricând vrei.

— Nu oricând, spuse Stefan strâmbându-se. Când beam sânge de animal nu eram suficient de puternic dacă nu făceam eforturi serioase. Apropo, s-ar putea să le facă plăcere prietenilor mei să afle că de mâine sau de poimâine mă întorc la vânarea animalelor, asta în funcţie de ce spune doamna Flowers, adăugă el, rotindu-şi privirea plină de înţeles prin cameră.

Ochii lui zăboviră asupra lui Damon, care stătea rezemat de peretele de lângă fereastră, părând răvăşit şi foarte, foarte periculos.

— Dar asta nu înseamnă că o să-i uit pe cei care mi-au salvat viaţa când eram pe moarte. Pentru asta îi preţuiesc şi le mulţumesc — şi, ei bine, o să facem o petrecere cândva.

Clipi de câteva ori şi-şi întoarse privirea. Cele două fete se topiră pe dată — chiar şi Meredith fornăi puţin.

Damon scoase un oftat exagerat.

— Sânge de animal? Oh, minunat. Lăsa-ţi puterile să-ţi slăbească tot mai mult, frăţioare, chiar şi cu trei sau patru donatori binevoitori în jurul tău. Şi pe urmă, când se ajunge la confruntarea finală cu Shinichi şi Misao, o să fii la fel de eficient ca o bucată de şerveţel ud.

Bonnie tresări.

— O să fie o confruntare finală... Curând?

— De îndată ce Shinichi şi Misao or să fie în stare, spuse calm Stefan. Eu cred că ar prefera să nu-mi lase timp să-mi revin. Ştiţi bine că întregul oraş trebuie să fie distrus şi transformat în cenuşă. Dar nu pot să vă tot cer — ţie, şi lui Meredith, şi lui Matt — să-mi donaţi sânge. Deja m-aţi ţinut în viaţă în ultimele zile, şi nu ştiu cum să vă răsplătesc pentru asta.

— Răsplăteşte-ne devenind cât de puternic poţi, răspunse Meredith cu vocea ei calmă, egală. Dar, Stefan, pot să-ţi pun câteva întrebări?

— Sigur, spuse Stefan, rămânând în picioare lângă un scaun.

Nu se aşeză până când Meredith, cu Bonnie aproape în poala ei, nu se cufundă în canapeaua cu două locuri. Apoi spuse:

— Dă-i drumul.

4

Mai întâi, întrebă Meredith, are dreptate Damon? Dacă te întorci la sângele de animal, puterile ţîi vor slăbi considerabil?

Stefan zâmbi.

— O să fiu aşa cum eram când v-am cunoscut, spuse el. Suficient de puternic pentru a face asta. Se aplecă spre vătraiele aflate chiar sub cotul lui Damon şi murmură absent: Scusilo perfavore şi luă vătraiul.

Damon îşi dădu ochii peste cap. Dar când Stefan, dintr-o singură mişcare fluidă, îndoi vătraiul într-un U şi apoi îl îndreptă imediat şi îl puse la loc, Matt ar fi putut jura că văzuse o invidie rece ca gheaţa pe chipul inexpresiv, de jucător de poker, al lui Damon.

— Şi ăla a fost fier, care e rezistent la toate forţele magice, spuse pe un ton egal Meredith, în vreme ce Stefan se îndepărta de şemineu.

— Dar, evident, el s-a tot hrănit de la voi, trei fete fermecătoare, în ultimele zile — ca să nu mai vorbim de centrala nucleară care a devenit draga de Elena, spuse Damon, bătând de trei ori încet din palme. Oh... Mutt. Sono spiacente — adică, n-am avut de gând să te pun în rând cu fetele. N-am vrut să te jignesc.

— Nici o jignire, spuse Matt printre dinţi.

Dacă ar putea, măcar o dată, să şteargă zâmbetul ăla strălucitor şi fulgerător de pe chipul lui Damon, ar muri fericit, îşi spuse.

— Dar adevărul e că ai devenit un donator foarte... Entuziast pentru Fratele Drag, nu-i aşa? Adăugă Damon, cu buzele tremurându-i uşor, ca şi cum numai cel mai riguros autocontrol îl împiedica să zâmbească.

Matt făcu doi paşi către Damon. Era tot ce putea el să facă în loc să se repeadă la fata lui Damon, chiar dacă ceva din creierul lui întotdeauna striga sinucidere atunci când avea astfel de gânduri.

— Ai dreptate, spuse el cât de calm putea. I-am donat sânge lui Stefan, la fel ca şi fetele. E prietenul meu, şi acum câteva zile arăta ca şi cum tocmai scăpase dintr-un lagăr de concentrare.

— Desigur, murmură Damon, ca şi cum tocmai fusese pus la punct, dar apoi continuă pe un ton încă şi mai blând: Frăţiorul meu întotdeauna s-a bucurat de popularitate printre ambele... Ei, cu doamnele aici de faţă o să spun genuri. Chiar şi cu kitsune de gen masculin; ceea ce, evident, reprezintă cauza pentru care mă aflu în necazul ăsta.

Matt văzu roşu în faţa ochilor — la propriu, ca şi cum se uita la Damon printr-o ceaţă roşie.

— Şi apropo, Damon, ce s-a întâmplat cu Sage? E vampir. Dacă l-am putea găsi, problema ta s-ar rezolva, nu? întrebă Meredith.

Era o replică bună, la fel cum erau toate răspunsurile calme şi detaşate ale lui Meredith. Dar Damon spuse, cu ochii lui negri şi adânci aţintiţi asupra chipului lui Meredith:

— Cu cât ştii şi vorbeşti mai puţin despre Sage, cu atât mai bine. Eu n-aş vorbi aşa uşuratic despre el — are prieteni în locuri foarte joase. Dar ca să-ţi răspund la întrebare: Nu, nu l-aş lăsa pe Sage să mă transforme în vampir. N-ar face decât să complice lucrurile.

— Shinichi ne-a urat noroc ca să aflăm cine e el, spuse Meredith, tot calmă. Ştii ce-a vrut să spună cu asta?

Damon ridică din umeri cu o mişcare nonşalantă.

— Ceea ce ştiu e propria mea problemă. Sage petrece mult timp în cea mai de jos şi cea mai întunecată dintre Dimensiunile întunecate.

— De ce-a plecat Sage? Izbucni Bonnie. Oh, Damon, a plecat din cauza noastră? Atunci de ce i-a lăsat pe Talon şi Saber să aibă grijă de noi? Şi, oh... Oh... Oh, Damon, îmi pare atât de răul Atât, atât de rău!

Se lăsă să alunece de pe canapea şi îşi lăsă capul în jos, încât nu se mai vedeau acum decât bucle roşcate. Sprijinindu-se de podea cu mânuţele ei albe, părea gata să-şi plece capul până la pământ la picioarele lui.

— Asta nu e decât vina mea şi toată lumea e furioasă — dar era atât de oribil, încât a trebuit să cred cele mai rele lucruri la care mă puteam gândi!

Asta risipi tensiunea. Aproape toată lumea râse. Era atât de tipic pentru Bonnie, şi atât de adevărat pentru ei toţi. Atât de omenesc.

Matt voia să o ridice şi să o aşeze la loc pe canapea. Meredith era întotdeauna cel mai bun medicament pentru Bonnie. Dar când Matt se întinse către ea, întâlni două perechi de mâini care făceau acelaşi lucru.

Una era a lui Meredith, cu degete prelungi şi înguste, măslinii, iar celelalte mâini aparţineau unui bărbat, cu degete şi mai lungi şi ascuţite la vârf.

Mâna lui Matt se strânse în pumn. Las-o pe Meredith s-o ia, îşi spuse, şi pumnul lui stângaci ajunse cumva în drumul degetelor întinse ale lui Damon. Meredith o ridică uşor pe Bonnie şi o aşeză la loc pe canapea. Damon îşi înălţă privirea întunecată către ochii lui Matt şi Matt citi în ea o înţelegere perfectă.

— Chiar ar trebui să o ierţi, Damon, spuse fără menajamente Meredith, întotdeauna arbitru imparţial. Altfel nu cred că o să fie în stare să doarmă la noapte.

Damon ridică din umeri, rece ca un aisberg.
— Poate... Într-o bună zi, spuse.
Matt simţi cum i se încordează muşchii. Ce soi de ticălos putea spune aşa ceva micuţei Bonnie? Pentru că, desigur, ea asculta.
— Să te ia naiba, şopti Matt.
— Poftim?
Vocea lui Damon nu mai era moale şi fals politicoasă, ci brusc devenise tăioasă ca un bici.
— M-ai auzit, mârâi Matt. Şi dacă nu m-ai auzit, poate că ar trebui să mergem afară ca s-o spun mai tare, adăugă, purtat pe aripile bravadei.
Lăsă în urmă un jalnic "Nu!" De la Bonnie şi un "Şşş" blând de la Meredith. Stefan spuse "Voi doi..." Cu o voce puternică, dar apoi se întrerupse şi începu să tuşească, moment pe care atât Matt cât şi Damon îl considerară o ocazie bună pentru a se năpusti către uşă.
Era încă foarte cald afară, pe veranda pensiunii.
— Asta e terenul de ucidere? întrebă Damon cu o voce lenevoasă după ce coborâră treptele şi rămaseră lângă aleea acoperită de pietriş.
— Pentru mine e-n regulă, spuse scurt Matt, ştiind în adâncul sufletului că Damon avea să lupte murdar.
— Da, aici e cu siguranţă suficient de aproape, remarcă Damon, aruncând un zâmbet inutil de strălucitor în direcţia lui Matt. Poţi să strigi după ajutor câtă vreme frăţiorul e-n salon, şi o să aibă suficient timp să te salveze.
Şi acum o să rezolvăm problema amestecului tău în treburile mele şi de ce...
Matt îi trase un pumn în nas.
Habar n-avea ce încerca Damon să facă. Dacă îi cereai unui tip să iasă afară, atunci îi cereai să iasă afară ca să rezolvaţi o dispută. Pe urmă te repezeai la tip. Nu pierdeai vremea pălăvrăgind. Dacă încercai aşa ceva, atunci primeai eticheta de "laş", sau chiar mai rău. Damon nu părea să fie genul căruia să i se spună asta.
Dar Damon fusese întotdeauna în stare să respingă orice atac asupra lui în vreme ce primea câte insulte voia... Înainte.
Înainte, mi-ar fi frânt fiecare oscior din mână şi ar fi continuat să mă incite, bănui Matt. Dar acum... Sunt aproape la fel de rapid ca şi el, şi el pur şi simplu a fost luat pe neaşteptate.
Matt îşi flexă mâna. Întotdeauna durea, bineînţeles, dar dacă Meredith îi putea face asta lui Caroline, atunci şi el îi putea face lui...
Damon?
La naiba, chiar l-am pocnit pe Damonl
Fugi, Honeycutt, păru să audă spunându-i în urechi vocea fostului său antrenor. Fugi. Pleacă din oraş. Schimbă-ţi numele.
Am încercat asta. N-a mers. Nici măcar n-am făcut rost de-un tricou, îşi spuse cu amărăciune Matt.
Dar Damon nu ţâşnea în sus ca un demon în flăcări din iad, cu ochi de dragon şi forţa unui taur furios, pentru a-1 nimici pe Matt. Părea mai degrabă şocat şi indignat, din vârful capului său cu păr ciufulit până în vârful ghetelor murdare de pământ.
— Tu... Ignorant... Infantil... Începu să vorbească în italiană.
— Uite ce-i, spuse Matt. Sunt aici ca să ne batem, da? Şi cel mai isteţ tip pe care 1-am cunoscut vreodată mi-a zis: "Dacă ai de gând să te baţi, nu vorbi. Dacă ai de gând să vorbeşti, nu te bate."
Damon încercă să mârâie pe când se ridica în genunchi şi-şi scotea scaieţi plini de spini din jeanşii lui negri jalnici. Dar mârâitul n-a ieşit chiar cum trebuia. Poate că de vină era noua formă a caninilor lui. Poate că pur şi simplu nu o făcuse cu suficientă convingere. Matt văzuse destui tipi învinşi ca să ştie că lupta asta se încheiase. O ciudată exaltare îl cuprinse. Avea să-şi păstreze intacte toate membrele şi organele! Era un moment superb, atât de minunat.
Bun, atunci, ar trebui să-i întind mâna? Se întrebă Matt, şi răspunsul veni imediat: Sigur, dacă i-ai întinde mâna unui crocodil ameţit pentru moment. În fond, de ce-ai avea nevoie de zece degete întregi?

Ei, asta e, îşi spuse şi se întoarse către uşa casei. Ştia că avea să-şi aducă aminte de acest moment cât o să trăiască — ceea ce, adevărat, era posibil să nu fie prea mult.

În clipa în care intra în casă, se ciocni de Bonnie, care se repezea afară.

— Oh, Matt, oh, Matt, strigă ea. Se uită disperată în jur. L-ai răniţi Te-a rănit el pe tine!

Matt îşi lovi pumnul de palma celeilalte mâini, o dată.

— Încă mai stă pe jos acolo în spate, adăugă el amabil.

— Oh, nu icni Bonnie şi se năpusti afară.

O.K. O seară mai puţin spectaculoasă. Dar tot una destul bună. — Au făcut cel îl întrebă Elena pe Stefan.

Avea cataplasme reci prinse strâns cu bandaje de braţul, mâna şi coapsa ei — doamna Flowers îi tăiase jeanşii cât mai scurţi — şi doamna Flowers îi ştergea sângele uscat de pe gât cu ierburi.

Inima îi bătea cu putere, şi nu numai de durere. Nici măcar ea nu-şi dăduse seama că Stefan percepea întreaga casă atunci când era treaz. Tot ce putea face ea acum era să-i mulţumească Domnului, cu o voce tremurată, că Stefan dormise în vreme ce ea şi Damon — nu! Trebuia să înceteze să se mai gândească la asta, şi chiar din clipa asta!

— Au ieşit afară să se bată, spuse Stefan. O prostie, evident. Dar e şi o problemă de onoare. Nu pot să mă bag.

— Ei bine, eu pot — dacă aţi terminat, doamnă Flowers.

— Da, Elena dragă, spuse doamna Flowers, răsucind un bandaj în jurul gâtului Elenei. Trebuie să ai grijă să nu faci tetanos. Elena rămase cu mâna în aer.

— Eu credeam că faci tetanos de la lame ruginite, spuse ea. Da... Asta arăta nou-nouţă.

— Tetanosul vine de la lame murdare, draga mea, o corectă doamna Flowers. Dar asta — ridică o sticlă — este reţeta personală a lui Mama Afere, care a păstrat curate multe răni vreme de multe seco... De mulţi ani.

— Uau, făcu Elena. N-am mai auzit până acum de Mama Mflre. Era... Vindecătoare?

— Oh, da, spuse foarte serioasă doamna Flowers. De fapt, chiar a fost acuzată de vrăjitorie. Dar la judecată n-au putut să dovedească nimic. Acuzatorii ei nu păreau să fie în stare nici măcar să vorbească în mod coerent.

Elena se uită la Stefan şi văzu că şi el o privea. Matt era în pericol să fie târât într-o parodie de proces — acuzat că o violase pe Caroline Forbes pe când se afla sub influenţa unui drog necunoscut şi cumplit. Tot ce avea de-a face cu procesele îi interesa. Dar privind faţa îngrijorată a lui Stefan, Elena hotărî să nu stăruie pe acest subiect. Îl strânse de mână.

— Trebuie să plecăm acum — dar hai să vorbim despre Mama Mare mai târziu. Mi se pare fascinantă.

— Eu mi-o amintesc doar ca o bătrână singuratică şi ciudată, care nu putea să sufere proştii şi credea despre toată lumea că e proastă, spuse doamna Flowers. Cred că o luasem şi eu pe drumul ăsta, până aţi apărut voi, copii, şi m-aţi făcut să mă scutur şi să fiu atentă la ce mi se întâmpla. Vă mulţumesc.

— Noi suntem cei care trebuie să vă mulţumească, începu Elena, îmbrăţişând-o pe bătrână, simţind cum inima ei îşi potoleşte bătăile năvalnice.

Stefan o privea plin de dragoste făţişă. Totul avea să fie în regulă — pentru ea.

Îmi fac griji pentru Matt, gândi ea către Stefan, încercând mai hotărât să vadă în ce ape se scaldă. Damon e încă foarte rapid— şi tu ştii că nu-i place absolut deloc de Matt.

Eu cred, replică Stefan cu un zâmbet strâmb, că asta e o afirmaţie oarecum surprinzătoare. Dar mai cred şi că nu ar trebui să-ţi faci griji până nu vedem cine se întoarce rănit.

Elena privi acel zâmbet şi pentru o clipă se gândi la Matt cel atletic şi impulsiv. După o clipă, îi zâmbi şi ea. Se simţea deopotrivă vinovată şi protectoare — şi în siguranţă. Stefan întotdeauna o făcea să se simtă în siguranţă. Iar în clipa asta voia să îl răsfeţe.

În curtea din faţa casei, Bonnie îşi punea cenuşă în cap. Nu putea să nu se gândească, chiar şi acum, cât de frumos era Damon, cât de sălbatic şi de periculos şi de feroce şi de superb. Nu putea să nu se gândească la momentele în care îi zâmbise, râsese cu ea, venise să o salveze la chemarea ei urgentă. Ea crezuse în mod sincer că într-o bună zi... Dar acum simţea cum inima i se frângea în

două.

— Tot ce vreau e să-mi muşc limba, spuse ea. N-ar fi trebuit niciodată să trag concluzii doar din ce văd.

— Cum ai fi putut şti că eu nu o furam pe Elena de la Stefan? Spuse Damon pe un ton obosit. E exact genul de lucru pe care l-aş face.

— Nu, nu e! Ai făcut atât de multe ca să-1 eliberezi pe Stefan din închisoare — întotdeauna tu ai fost cel care s-a confruntat cu cel mai mare pericol — şi ne-ai ferit pe toţi de suferinţă. Ai făcut toate astea pentru alţii...

Brusc, braţele lui Bonnie fură ţintuite de nişte mâini atât de puternice, încât mintea ei se umplu de clişee. Strânsoare ca o menghină. Mână de fier. O încleştare de nedesfăcut.

Şi o voce ca un torent îngheţat se revărsă asupra ei.

— Tu nu ştii nimic despre mine, sau ce vreau eu, sau ce fac. Aş putea foarte bine să urzesc un plan malefic în această clipă. Aşa că să nu te mai aud niciodată vorbind despre asemenea lucruri, sau să-ţi închipui că n-o să te omor dacă mi te pui în cale, spuse Damon.

Se ridică şi o lăsă pe Bonnie aşezată acolo, privind lung în urma lui. Şi dându-şi seama că se înşelase. Lacrimile nu-i secaseră de tot.

5

Am crezut că vrei să ieşim ca să putem vorbi cu Damon, spuse Stefan, continuând s-o ţină de mână pe Elena, când ea o coti brusc către scara şubredă care ducea la camerele de la etaj şi, deasupra lor, la mansarda lui Stefan.

— Ei, dacă nu-1 omoară pe Matt şi dispare de-aici, nu văd de ce n-am putea să vorbim cu el mâine. Elena îi aruncă o privire lui Stefan şi zâmbi, arătându-şi gropiţele. Ţi-am urmat sfatul şi m-am gândit puţin la ei doi. Matt e un mijlocaş destul de dur şi acum sunt amândoi fiinţe omeneşti, nu? Oricum, e vremea să-ţi iei cina. — Cina?

Caninii lui Stefan reacţionară automat — stânjenitor de rapid — la acest cuvânt. Trebuia neapărat să discute cu Damon mai târziu şi să se asigure că Damon înţelegea că era un musafir la pensiune — atât şi nimic mai mult — dar era adevărat, putea face asta mâine. Poate că ar fi chiar mai eficient mâine, când furia înăbuşită a lui Damon avea să se domolească.

Îşi apăsă limba peste canini, încercând să-i forţeze să se retragă, dar stimularea îi făcu să se ascută, înţepându-i buza. Acum îl dureau într-un fel plăcut. Totul ca reacţie la un singur cuvânt: cina.

Elena îi aruncă peste umăr o privire provocatoare şi chicoti. Ea era una dintre acele fete norocoase cu un râs frumos. Dar ăsta era în mod clar un chicotit poznaş, care venea direct din copilăria ei plină de răutăţi şi comploturi. Îl făcu pe Stefan să vrea să o gâdile ca să afle mai multe; îl făcu să vrea să râdă cu ea; îl făcu să vrea să o apuce de mijloc şi s-o întrebe care era gluma. În schimb, spuse doar:

— Ce e, dragoste?

— Cineva are dinţi ascuţiţi, răspunse ea pe un ton nevinovat şi chicoti din nou.

El se lăsă cuprins de admiraţie pentru o clipă, şi brusc mâna ei nu mai era într-a lui. Râzând ca o cascadă cristalină ce se prăvale peste o stâncă, ea o luă la fugă în sus pe scări, înaintea lui, ca să-1 aţâţe, dar şi ca să-i arate în ce formă bună era, îşi spuse el. Dacă s-ar fi împiedicat sau ar şovăit, ştia că el ar decide că donarea de sânge îi făcea rău.

Până acum nu păruse să facă rău nici unuia dintre prietenii lui, altfel ar fi insistat ca acea persoană să se odihnească. Dar chiar şi Bonnie, delicată ca o libelulă cum era, nu păruse să se simtă mai rău. Elena alergă în sus pe scări, ştiind că Stefan zâmbea în urma ei, şi că în mintea lui nu exista nici o umbră de neîncredere. N-o merita, dar asta o făcu doar mai dornică să-1 mulţumească.

— Tu ţi-ai luat cina? întrebă Stefan când ajunseră în camera lui.

— De mult; friptură de vită — friptă, spuse ea zâmbind.

— Ce-a spus Damon când în cele din urmă şi-a dat seama că erai tu şi s-a uitat la mâncarea pe

care i-ai dus-o?

Elena se forţă să chicotească din nou. Era normal să aibă lacrimi în ochi: arsurile şi tăieturile o dureau şi episodul cu Damon justifica orice cantitate de lacrimi.

— I-a zis hamburger afurisit. Era vită cu sos tartar. Dar, Stefan, nu vreau să vorbesc acum despre el.

— Nu, sigur că nu vrei, iubito.

Stefan se simţi imediat vinovat. Şi încerca din răsputeri să nu pară nerăbdător să se hrănească — dar nici nu-şi putea controla caninii.

Şi nici Elena nu părea să aibă chef să piardă vremea. Se urcă în pat, desfăcând cu grijă bandajul pe care doamna Flowers tocmai i-l pusese. Deodată, Stefan păru tulburat.

Iubito...

Se opri brusc.

Ce?

Elena termină cu bandajul şi cercetă chipul îngrijorat al lui Stefan.

Păi... N-ar fi mai bine să-l scot pe cel de la braţ? Deja ai dureri şi nu vreau să mă amestec în tratamentul antitetanos al doamnei Flowers.

Mai e încă destul loc în jurul lui, spuse veselă Elena.

Dar o muşcătură peste tăieturile alea...

Stefan se întrerupse din nou.

Elena se uită la el. Îl cunoştea bine pe Stefan al ei. Voia să-i spună ceva. Spune-mi, îl îndemnă.

În cele din urmă, Stefan o privi direct în ochi şi apoi îşi apropie gura de urechea ei.

— Pot să-ţi vindec tăieturile, şopti el. Dar... Asta ar însemna să le deschid din nou ca să poată sângera. O să te doară.

— Şi ar putea să te infecteze pe tine! Spuse Elena tăios. Nu înţelegi? Doamna Flowers a pus Dumnezeu ştie ce pe ele...

Îl simţi râzând, şi râsul lui îi trimise mici furnicături pe şira spinării.

— Nu poţi să omori aşa uşor un vampir, spuse el. Ne omori doar dacă ne străpungi inima cu un ţăruş. Dar nu vreau să te doară — chiar dacă asta te ajută. Aş putea să te Influenţez să nu simţi nimic...

Din nou, Elena îl întrerupse.

— Nu! Nu, nu mă deranjează dacă mă doare. Atâta timp cât iei cât de mult sânge ai nevoie.

Stefan o respecta suficient de mult pe Elena pentru a şti că n-ar trebui să pună de două ori aceeaşi întrebare. Şi cu greu se mai putea stăpâni. O privi cum se aşeză în pat şi apoi se întinse lână ea, aplecându-se pentru a ajunge la tăieturile pătate cu verde de la ierburile vindecătoare ale doamnei Flowers. Linse uşor rănile, la început ca de probă, apoi îşi trecu limba moale ca satinul peste ele. Habar n-avea cum funcţiona procesul sau ce substanţe întindea peste rănile Elenei. Era ceva la fel de automat cum era respiraţia pentru oameni. Dar după un minut, chicoti încet.

Ce? Ce? întrebă repede Elena, zâmbind la rândul ei când respiraţia lui o gâdilă.

Sângele tău e stropit cu roiniţă, răspunse Stefan. Reţeta lui Mama Mare are în ea roiniţă şi alcool! Vin de roiniţă!

Asta e bine sau e rău? întrebă Elena nesigură.

E în regulă — ca o schimbare. Dar mie tot îmi place mai mult sângele tău simplu. Doare prea tare?

Elena simţi că roşeşte. Damon îi vindecase obrazul în felul acesta, în Dimensiunea întunecată, când Elena apărase, cu propriul ei trup, o sclavă care fusese biciuită până la sânge. Stefan cunoştea povestea şi ştia probabil, de fiecare dată când o vedea, că acea cicatrice albă aproape invizibilă de pe maxilarul ei fusese vindecată cu aceleaşi mângâieri blânde.

Faţă de rana aceea, zgârieturile astea nu sunt nimic, îi trimise gândul ei. Dar deodată un fior rece o străbătu.

Stefan! Nu ţi-am cerut până acum iertare pentru că am apărat-o pe Ulma riscând să nu te mai pot salva pe tine. Sau, şi mai rău pentru că am dansat în vreme ce tu mureai de foame — pentru a păstra aparenţele în societate, ca să putem pune mâna pe cheia-vulpe...

Tu crezi că-mi pasă de asta? Vocea lui Stefan era prefăcut furioasă, în vreme ce închidea cu mişcări uşoare o tăietură de pe gâtul ei. Ai făcut ce trebuia să faci ca să dai de urma mea — să mă găseşti — să mă salvezi — după ce te-am lăsat singură aici. Nu crezi că înţeleg? N-am meritat să fiu salvat...

Acum Elena simţi cum o înăbuşă un suspin. Să nu spui niciodată asta! Niciodată! Şi cred... Cred că ştiam că o să mă ierţi... Altfel aş fi simţit fiecare bijuterie pe care o purtam arzându-mă asemenea unui fier încins. A trebuit să mergem pe urmele tale ca nişte ogari după o vulpe — şi eram atât de speriaţi că un singur pas greşit putea însemna că vei fi spânzurat... Sau că noi vom fi.

Acum Stefan o ţinea strâns în braţe. Cum să te fac să înţelegi? întrebă el. Ai renunţat la tot — chiar şi la libertatea ta pentru mine. Ai devenit sclavă. Tu... Tu... Ai primit o "corecţie"...

Elena întrebă speriată Cum de ştii asta? Cine ţi-a spus?

Tu mi-ai spus, iubito. În somn — în visele tale.

Dar, Stefan... Damon a preluat durerea în locul meu. Ştiai asta?

Stefan rămase tăcut pentru o clipă, apoi răspunse: înţeleg... N-am ştiut asta.

Scene disparate din Dimensiunea întunecată se îngrămădiră în mintea Elenei. Oraşul acela de tinichele cu luciul pătat — de strălucire iluzorie, unde şfichiuirea unui bici care stropea cu sânge un zid putea fi la fel de preţuită ca un pumn de rubine împrăştiate pe un trotuar...

Iubito, nu te mai gândi la asta. Ai venit după mine, şi m-ai salvat, şi acum suntem aici împreună, spuse Stefan. După ce şi ultima tăietură fu închisă, el îşi lipi obrazul de al ei. Numai asta mă interesează. Tu şi cu mine — împreună.

Elena era aproape ameţită de bucuria de a fi iertată — dar exista ceva în adâncul ei, ceva care crescuse, şi crescuse, şi crescuse în timpul săptămânilor în care se aflase în

Dimensiunea întunecată. Un sentiment pentru Damon care nu era chiar urmarea nevoii ei de a primi ajutorul lui. Un sentiment pe care Elena crezuse că Stefan îl înţelegea. Un sentiment care ar putea chiar să schimbe relaţiile dintre ei trei: ea, Stefan şi Damon. Dar acum, Stefan părea să presupună că totul va fi din nou aşa cum fusese înainte de răpirea lui.

Dar, ei, de ce să-şi facă probleme pentru ziua de mâine când seara asta era suficientă pentru a o face să plângă de bucurie?

Ăsta era cel mai grozav sentiment din lume, certitudinea că ea şi Stefan erau împreună, şi îl puse pe Stefan să-i promită, iar şi iar, că n-o s-o mai părăsească niciodată pentru nu ştiu ce expediţie de-a lui, indiferent cât de puţin ar dura, indiferent care ar fi fost scopul ei.

Acum, Elena deja nu se mai putea concentra nici măcar la motivele îngrijorării ei de mai înainte. Ea şi Stefan întotdeauna îşi găsiseră paradisul unul în braţele celuilalt. Erau meniţi a fi împreună pentru totdeauna. Nimic altceva nu mai conta, acum că era acasă.

"Acasă" era locul în care ea şi Stefan erau împreună.

Bonnie nu putea adormi după ceea ce-i spusese 1 Damon. Voia să stea de vorbă cu Meredith, dar Meredith era doar o formă care nu vedea şi nu auzea în patul ei.

Singurul lucru la care se putea gândi era să coboare în bucătărie şi apoi să se ghemuiască cu o cană de cacao în living, singură cu suferinţa ei. Bonnie nu ştia deloc cum să fie singură.

Dar până la urmă, când ajunse la parter, nu se mai îndreptă spre bucătărie. Se duse direct în living. Totul era întunecat şi părea straniu în bezna tăcută. O lumină aprinsă ar face ca toate celelalte să pară şi mai întunecate. Dar reuşi, cu degete tremurătoare, să răsucească întrerupătorul lampadarului de lângă canapea. Şi acum, dacă ar putea găsi o carte, sau altceva de citit...

Strângea în braţe perna ca şi cum ar fi fost un ursuleţ de pluş, când auzi lângă ea vocea lui Damon:

— Biata păsăruică roşcată. N-ar trebui să stai trează atât de târziu.

Bonnie tresări şi îşi muşcă buza.

— Sper că nu mai ai dureri, spuse ea pe un ton rece, plin de demnitate, care bănuia că nu era foarte convingător.

Dar ce trebuia să facă? Adevărul e că Bonnie nu avea absolut nici o şansă să iasă învingătoare dintr-un duel al minţilor cu Damon — şi o ştia prea bine.

Damon vru să spună "Dureri? Pentru un vampir, o asemenea ciupitură umană de purice era..."

Dar, din nefericire, şi el era o fiinţă umană. Şi chiar durea.
Dar nu pentru mult timp, îşi promise el, uitându-se la Bonnie.
— Credeam că nu vrei să mă mai vezi niciodată, spuse ea, cu bărbia tremurându-i.
Aproape că părea prea crud să se folosească de o păsăruică roşcată vulnerabilă. Dar nu avea de ales.
O să mă revanşez faţă de ea în vreun fel, cândva — jur, îşi spuse el. Şi cel puţin pot să fac lucrurile plăcute acum.
— Nu asta am spus, replică el, sperând că Bonnie nu avea să-şi aducă aminte cu exactitate ce spusese el.
Dacă ar putea doar să o Influenţeze pe femeia-copil de dinaintea lui... Dar nu putea. Acum e o fiinţă omenească.
— Mi-ai spus că o să mă omori.
— Uite ce-i, tocmai fusesem pus la pământ de un om. Bănuiesc că nu ştii ce înseamnă asta, dar nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva de când aveam doisprezece ani, şi încă eram un băiat uman.
Bărbia lui Bonnie continua să tremure, dar nu mai plângea. Cel mai mare curaj îl ai când eşti speriată, îşi spuse Damon.
— îmi fac mai multe griji pentru ceilalţi, spuse el.
— Ceilalţi? Clipi Bonnie.
— în cinci sute de ani de viaţă, poţi aduna un număr considerabil de duşmani. Nu ştiu; poate că aşa sunt eu. Sau poate e simplul fapt de a fi vampir.
— Oh. Oh, nul strigă Bonnie.
— Ce contează, păsăruică roşcată? Lungă sau scurtă, viaţa oricum pare că trece prea repede.
— Dar... Damon...
— Linişteşte-te, pisoiule. Serveşte unul din remediile Naturii.
Damon scoase din buzunarul de la piept o sticluţă mică ce mirosea indubitabil a Black Magic.
— Oh... Ai salvat-o! Ce deştept ai fost!
— Vrei să guşti? Doamnele — nu, corectez — domnişoarele primele.
— Oh, nu ştiu. Mă cam ameţeşte, şi mă face să mă port cam prosteşte.
— Lumea e prostească. Viaţa e prostească. Mai ales când ai fost condamnat de şase ori înainte de micul dejun.
Damon deschise sticla.
— Ei, bine atunci! Spuse Bonnie şi, în mod clar încântată de ideea de "a bea împreună cu Damon", luă o înghiţitură foarte mică.
Damon tuşi pentru a-şi ascunde hohotul de râs.
— Ar fi mai bine să iei o înghiţitură mai zdravănă, păsăruică roşcată. Altfel o să dureze toată noaptea până să-mi vină rândul.
Bonnie trase aer adânc în piept şi apoi o înghiţitură adâncă. După vreo trei astfel de duşti, Damon decise că era pregătită.
Chicotelile lui Bonnie nu se mai opreau acum.
— Cred... Cred oare că am băut destul?
— Ce culori vezi acolo?
— Roz? Violet? E bine aşa? Nu e noapte?
— Ei, poate că Luminile Nordului ne fac o vizită. Dar ai dreptate, ar trebui să te bag în pat.
— Oh, nu! Oh, da! Oh, nu! Nununwa!
— ŞŞŞŞ--ŞŞŞŞŞŞŞ!
Grozav, îşi spuse Damon; am sărit peste cal.
— Voiam să spun să te bag pe tine în pat, spuse el hotărât. Doar pe tine. Hai, te conduc în dormitorul de la parter.
— Fiindc-aş putea să cad pe scări?
— Ai putea spune şi asta. Şi dormitorul ăsta e mult mai drăguţ decât cel pe care-1 împărţi cu Meredith. Acum culcă-te şi să nu spui nimănui despre întâlnirea noastră.
— Nici măcar Elenei!

— Absolut nimănui. Altfel s-ar putea să mă supăr pe tine.
— Oh, nu! N-o să spun nimic, Damon. Jur pe viaţa Ta!
— Asta e... Destul de corect, spuse Damon. Noapte bună!
Lumina lunii învăluia casa ca într-un cocon de mătase. Ceaţa împâclea lumina lunii. O siluetă subţire, cu glugă, se strecură printre umbre cu atâta abilitate, încât ar fi trecut neobservată chiar dacă cineva ar fi căutat-o cu privirea — dar nimeni n-o făcea.

6

Bonnie era în noul ei dormitor de la parter şi se simţea total nedumerită. Vinul Black Magic întotdeauna o făcea să chicotească şi apoi devenea somnoroasă, dar cumva în seara asta corpul ei refuza să doarmă. O durea capul.
Tocmai voia să aprindă veioza de pe noptieră când o voce familiară spuse:
— Ce-ai zice de nişte ceai pentru durerea ta de cap?
— Damon?
— Am făcut nişte ceai din ierburile doamnei Flowers şi m-am hotărât să-ţi fac şi ţie o ceaşcă. Eşti o fată norocoasă, nu?
Dacă Bonnie ar fi ascultat cu atenţie, poate ar fi auzit ceva semănând cu scârbă de sine în spatele acelor cuvinte rostite pe un ton vesel — dar nu asculta.
— Da! Spuse Bonnie, şi chiar o credea. Cele mai multe dintre ceaiurile doamnei
Flowers miroseau plăcut şi aveau un gust bun. Asta era deosebit de bun, dar părea grăunţos pe limbă.
Şi nu numai că era ceaiul bun, dar cât îl bău, Damon rămase cu ea şi vorbi. Un gest foarte dulce din partea lui.
În mod ciudat, ceaiul ăsta o făcea să se simtă nu tocmai somnoroasă, ci capabilă să se concentreze la doar un singur lucru odată. Imaginea lui Damon dansa în faţa ochilor ei.
— Te simţi mai relaxată? întrebă el.
— Da, mulţumesc.
Din ce în ce mai straniu. Chiar şi vocea ei suna înceată, abia rostind cuvintele cu greutate.
— Voiam să fiu sigur că nimeni nu te certa prea tare pentru greşeala prostească legată de Elena, explică el.
— De fapt, n-au făcut-o, spuse ea. Adevărul e că toată lumea era mai interesată să vă vadă pe tine şi Matt bătându-vă... Bonnie îşi duse mâna la gură. Oh, nu! N-am vrut să spun asta! îmi pare aşa de rău!
— E-n regulă. Până mâine ar trebui să treacă.
Bonnie nu-şi putea da seama de ce s-ar teme cineva de Damon, care era atât de drăguţ să-i ia cana şi să spună că o s-o pună el în chiuvetă. Ăsta era un lucru bun, pentru că ea simţea că nu se putea ridica nici dacă ar trebui să-şi salveze viaţa. Era atât de comod. Atât de tihnit.
— Bonnie, pot să te întreb ceva, o chestie măruntă? Damon făcu o pauză. Nu pot să-ţi spun de ce, dar...
Trebuie să aflu unde se află globul-stea al lui Misao, spuse el cu sinceritate.
— Oh... Asta, spuse Bonnie nedesluşit, şi chicoti.
— Da, asta. Şi-mi pare sincer rău să te întreb, pentru că eşti atât de tânără şi de nevinovată... Dar ştiu că tu o să-mi spui adevărul.
După lauda asta şi învăluită de senzaţia de tihnă, Bonnie simţea că-i vine să zboare.
— A fost în acelaşi loc mereu, spuse ea cu o silă somnoroasă. Au încercat să mă facă să cred că l-au mutat... Dar când l-am văzut legat în lanţuri şi coborât în pivniţa pentru rădăcinoase, am ştiut că de fapt nu-1 mutaseră. În întuneric, buclele roşcate se scuturară scurt şi apoi se auzi un căscat.
— Dacă voiau cu-adevărat să-1 mute de-acolo... Trebuiau să mă trimită de-acasă, sau ceva de genul ăsta.
— Ei, poate erau îngrijoraţi pentru viaţa ta.

— Ceee...? Bonnie căscă din nou, neînţelegând exact ce voia el să spună. Adică, un seif vechi, cu cifru? Le-am zis... Că seifurile astea vechi... Puteau să fie... Chiar să fie... Uşor de... De...

Bonnie scoase un soi de oftat şi vocea i se stinse.

— Mă bucur că am avut discuţia asta, murmură Damon în tăcerea care se lăsase.

Nici un răspuns nu veni dinspre pat. Trăgând cearşaful peste Bonnie cât de sus putu, o lăsă să se cufunde în somn. Ii acoperea aproape cu totul faţa.

— Requiescat in pace, şopti Damon.

Apoi ieşi din cameră, fără să uite să ia cu el cana.

Deci... "legat în lanţuri şi coborât în pivniţa pentru rădăcinoase'". Damon medita în vreme ce spălă cana cu grijă şi o punea la loc în dulap. Cuvintele sunau ciudat, dar avea acum aproape toate elementele, şi de fapt era simplu. Tot ce-i mai trebuia acum erau încă douăsprezece din somniferele doamnei Flowers şi două farfurii pline cu carne crudă de vită. Avea toate ingredientele... Dar nu auzise niciodată de pivniţa pentru rădăcinoase.

La scurt timp după aceea, deschise uşa care dădea în subsolul casei. Nu. Nu avea nimic din "pivniţa pentru rădăcinoase" pe care o căutase pe google pe mobilul său. Iritat şi ştiind că în orice clipă cineva putea să coboare scările după ceva, Damon se învârti frustrat. În capătul subsolului se vedea un panou de lemn bogat sculptat, dar nimic altceva.

Fir-ar să fie, nu putea fi oprit acum. O să-şi recapete viaţa de vampir, sau nu avea nevoie de nici un fel de viaţă!

Pentru a sublinia această hotărâre, lovi cu pumnul în panoul de lemn din faţa lui.

Panoul sună a gol.

Imediat, orice urmă de frustrare dispăru. Damon cercetă cu atenţie panoul. Da, existau nişte balamale pe o latură, unde nimeni nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Nu era un panou, ci o uşă — fără îndoială ducând la pivniţa pentru rădăcinoase unde se afla globul-stea.

Nu a durat mult până când degetele lui sensibile — chiar şi degetele lui umane erau mai sensibile decât majoritatea — găsiră un loc care scoase un clic, şi apoi întreaga uşă se deschise. Vedea şirul de trepte. Îşi băgă pachetul sub un braţ şi cobor・.

La lumina micii lanterne pe care o luase din magazie, văzu că pivniţa pentru rădăcinoase era exact conform descrierii: o încăpere de pământ, umedă, unde erau depozitate fructele şi legumele înainte să fie inventate frigiderele. Iar seiful era întocmai cum spusese Bonnie: un seif cu cifru vechi şi ruginit, pe care orice spărgător cât de cât priceput l-ar fi deschis în vreo şaizeci de secunde. Lui Damon avea să-i ia cam şase minute, cu stetoscopul lui (auzise odată că poţi găsi orice în pensiune dacă te-apuci să cauţi suficient de atent, şi se părea că era adevărat) şi fiecare atom al fiinţei lui concentrat să audă cum mecanismul clincăne încet.

Dar mai întâi trebuia să înfrângă Fiara. Saber, diavolul negru, se ridicase, treaz şi alert încă din momentul în care se deschisese uşa secretă. Fără îndoială, ceilalţi se folosiseră de hainele lui Damon pentru a-1 învăţa să urle când îi simţea mirosul.

Dar Damon ştia şi el multe despre ierburi, şi scotocise prin bucătăria doamnei Flowers pentru a găsi o mână de alunul vrăjitoarelor, o cantitate mică de vin de căpşuni, anason, nişte ulei de mentă şi câteva alte uleiuri esenţiale pe care le avea prin dulapuri, dulcege şi iuţi. Amestecate, toate aceste ingrediente alcătuiau o loţiune cu miros puternic, cu care se dăduse. Amestecul ăsta reprezenta pentru Saber o încâlceală de mirosuri imposibile. Singurul lucru pe care îl ştia câinele, acum aşezat, era că în mod sigur nu Damon se afla pe trepte şi îi arunca pumni generoşi de carne tocată şi feliuţe delicate de filet mignon — pe care Saber le înghiţea pe nemestecate. Damon privi plin de interes cum câinele devorează amestecul de praf de somnifere şi carne crudă, cu coada măturând veselă podeaua.

Zece minute mai târziu, Saber, diavolul, zăcea întins pe jos, inconştient şi fericit.

La şase minute după aceea, Damon deschidea o uşă de fier.

O secundă mai târziu, scotea din seiful antic al doamnei Flowers o faţă de pernă.

La lumina lanternei văzu că într-adevăr avea un glob-stea, dar că era doar cam pe jumătate plin.

Ce să însemne asta? Se vedea o gaură făcută cu mare atenţie şi apoi astupată cu un dop, pentru ca nici o picătură preţioasă să nu se irosească.

Dar cine folosise restul lichidului — şi de ce? Doar cu câteva zile în urmă, Damon însuşi văzuse globul-stea plin ochi cu lichid opalescent, tremurător.

Între acel moment şi cel de acum, cineva folosise energia vitală a vreo sută de mii de indivizi.

Încercaseră ceilalţi să facă vreo faptă deosebită cu el şi nu reuşiseră, cu preţul arderii unei Puteri atât de mari? Stefan avea un suflet prea bun pentru a folosi aşa de mult, de asta era sigur Damon. Dar...

Sage.

Cu o Convocare Imperială în mână, Sage putea face orice. Aşa că, la un moment dat după ce sfera fusese adusă în pensiune, Sage turnase aproape exact o jumătate din forţa vitală aflată în globul-stea şi apoi, fără îndoială, lăsase restul să fie astupat de Mutt sau altcineva.

Iar o asemenea cantitate uriaşă de Putere ar fi putut fi folosită doar pentru... Pentru a deschide Poarta către Dimensiunea întunecată.

Damon răsuflă foarte încet şi zâmbi. Existau doar câteva modalităţi de a pătrunde în Dimensiunea întunecată, şi ca fiinţă umană era evident că nu putea ajunge cu maşina în Arizona şi de acolo să intre printr-o Poartă publică, aşa cum făcuse prima oară cu fetele. Dar acum avea ceva şi mai bun. Un glob-stea cu care să-şi deschidă propria lui Poartă personală. Nu ştia să existe altă modalitate de a ajunge acolo, asta dacă nu aveai noroc să deţii unul dintre Paspartuurile aproape mitice care le îngăduiau deţinătorilor să cutreiere după voia inimii toate dimensiunile.

Fără îndoială, cândva în viitor, în vreun colţişor, doamna Flowers avea să găsească un alt bileţel cu mulţumiri: de data asta împreună cu ceva cu adevărat inestimabil — ceva superb şi nepreţuit şi probabil dintr-o dimensiune aflată foarte departe de Pământ. Acesta era modul de operare al lui Sage.

Totul era tăcut deasupra, în casă. Oamenii se bazau pe tovarăşii lor, animalele, pentru a fi în siguranţă. Damon mai aruncă o privire prin pivniţa pentru rădăcinoase şi văzu doar o încăpere întunecată, complet goală, cu excepţia seifului, care acum era închis. Punându-şi propriile lucruri în faţa de pernă, îl mângâie pe Saber, care sforăia uşor, şi se întoarse către scări.

Acela fu momentul în care îşi dădu seama că în cadrul uşii stătea o siluetă.

Silueta se furişă apoi în spatele uşii, dar Damon văzuse suficient de mult.

Într-o mână silueta ţinea un băţ de luptă aproape la fel de înalt cât el însuşi.

Ceea ce însemna că era un vânător-asasin. De vampiri.

Damon întâlnise mai mulţi vânători-asasini — în trecere — de-a lungul vieţii. In opinia lui, erau fanatici, nesăbuiţi, şi chiar mai proşti decât oamenii obişnuiţi, pentru că de cele mai multe ori crescuseră cu legende despre vampiri cu canini precum colţii de elefant care sfâşiau gâturile victimelor lor şi le omorau. Damon ar fi primul care să admită că existau şi câţiva vampiri de soiul ăsta, dar majoritatea erau mult mai reţinuţi. Vânătorii de vampiri acţionau de obicei în grup, dar Damon avea o presimţire că acesta era singur.

Acum urca încet scările. Era destul de sigur de identitatea acestui vânător-asasin, dar dacă se înşela va trebui să se ferească de un băt aruncat direct în el ca o suliţă. Nici o problemă — dacă ar mai fi vampir. Puţin mai greu, aşa cum era acum neînarmat şi aflat într-un dezavantaj tactic considerabil.

Ajunse cu bine în capătul scărilor. Asta era într-adevăr cea mai periculoasă etapă din urcarea scărilor, căci o armă de lungimea potrivită l-ar putea trimite înapoi să se prăbuşească la piciorul treptelor. Desigur, un vampir nu ar fi afectat permanent de aşa ceva, dar — îşi repetă — el nu mai era vampir.

Dar persoana din bucătărie îl lăsă să urce din pivniţa de rădăcinoase fără să păţească nimic.

Un asasin cu onoare. Ce drăguţ.

Se întoarse încet pentru a-1 privi pe vânătorul lui asasin. Şi imediat fu impresionat.

Nu îl impresiona puterea evidentă care îi îngăduia vânătorului să poată schiţa un opt cu băţul de luptă. Era arma în sine. Perfect echilibrată, era concepută pentru a fi ţinută de partea ei din mijloc, iar ornamentele care ieşeau în evidenţă datorită pietrelor preţioase din jurul mânerului dovedeau că cel care o crease avusese un gust desăvârşit. Capetele dovedeau că avea şi simţul umorului. Cele două capete ale băţului erau din lemn de esenţă tare pentru a avea mai multă forţă — dar şi acesta

era decorat. Ca formă, erau făcute să semene cu una dintre cele mai vechi arme ale omului, suliţa cu vârf de cremene. Dar se vedeau mici ţepuşe care ieşeau din fiecare dintre aceste vârfuri de suliţă, fixate bine în lemn. Ţepuşele erau făcute din diferite materiale: argint pentru vârcolaci, lemn pentru vampiri, frasin pentru Cei Vechi, fier pentru toate creaturile supranaturale, şi alte câteva pe care Damon nu le putea distinge.

— Pot fi umplute la loc, explică vânătorul-asasin. Acele hipodermice se golesc la impact. Şi, evident, otrăvuri diferite pentru specii diferite — rapide şi simple pentru oameni, omag galben pentru căţeluşii neastâmpăraţi, şi aşa mai departe. E cu adevărat o bijuterie de armă. Îmi pare rău că n-am găsit-o înainte să ne întâlnim cu Klaus.

Apoi o tresărire păru să o aducă înapoi în realitate.

— Aşadar, Damon, ce alegi? întrebă Meredith.

7

Damon dădu din cap gânditor, plimbându-şi privirea de la băţul de luptă la faţa de pernă din mâna lui.

Oare nu bănuise aşa ceva de multă vreme? In subconştient? In definitiv, fusese acel atac asupra bunicului, care nu reuşise nici să-1 omoare şi nici să-i şteargă cu desăvârşire amintirile. Imaginaţia lui Damon putea umple golurile: părinţii ei nu văzuseră nici un motiv pentru a distruge viaţa micuţei lor fiice cu această poveste oribilă... O schimbare totală de peisaj... Şi apoi renunţarea la practică in orăşelul provincial, apărat, Fells Church. De-ar fi ştiut...

Oh, fără îndoială, avuseseră grijă ca Meredith să se pregătească în autoapărare şi diverse arte marţiale încă de când era un copil, în acelaşi timp punând-o să jure că va păstra secretul — chiar şi faţă de cele mai bune prietene ale ei. Ei bine, îşi spuse Damon, prima dintre ghicitorile lui Shinichi era deja rezolvată. Unul dintre voi are un secret ascuns de toţi. Întotdeauna am ştiut că era ceva cu fata asta... Şi iată ce era. Pun capul jos că are centura neagră.

Tăcerea era deplină. Acum Damon o sparse.

Şi strămoşii tăi erau vânători? întrebă el, ca şi cum ea era telepatică. Aşteptă un moment — tot tăcere. O.K., fără telepatie. Asta era bine. Dădu din cap către superbul băţ de luptă.

— Acela a fost cu siguranţă făcut pentru un nobil.

Meredith nu era proastă. Vorbi fără să-şi ia privirea din ochii lui. Era pregătită ca în orice clipă să omoare.

— Suntem doar oameni obişnuiţi, care încercăm să rezolvăm o problemă pentru ca fiinţele umane nevinovate să poată fi în siguranţă.

— Omorând unul sau doi vampiri ocazionali.

— Ei bine, până acum istoria nu a consemnat ca vorbele "Băiat rău, băiat rău, Mami o să-ţi dea na-na" să fi reuşit să convertească măcar un singur vampir la vegetarianism.

Damon n-a putut să nu râdă.

— Păcat că nu te-ai născut ceva mai devreme ca să-1 converteşti pe Stefan. Ar fi putut să fie marele tău triumf.

— Crezi că e amuzant. Dar avem convertiţi.

— Da. Oamenii ar spune orice atâta vreme cât stau cu un băţ ascuţit îndreptat către ei.

— Oameni care cred că e greşit să Influenţezi alti oameni ca să-i faci să creadă că or să primească ceva pentru nimic.

— Asta e! Meredith! Lasă-mă să te Influenţez!

De data asta, Meredith fu cea care râse.

— Nu, vorbesc serios! Când o să fiu din nou vampir, lasă-mă să te Influenţez să nu te mai temi atât de mult de o muşcătură. Jur că n-o să iau mai mult de o linguriţă. Dar asta mi-ar oferi timp să-ţi arăt...

— O casă mare şi frumoasă de turtă dulce care nu a existat niciodată? O rudă care a murit acum zece ani şi care ar fi oripilată la gândul că tu mi-ai putea lua amintirile despre ea şi le-ai folosi ca

ademenire? Un vis de a pune capăt foamei mondiale care nu oferă mâncare nici unei guri înfometate?

Fata asta, îşi spuse Damon, e periculoasă. E ca o Contra-influenţă. Vrând să-i arate că vampirii, sau foştii vampiri, sau Vampiri Cândva şi In Viitor au unele calităţi — ca de pildă curajul — dădu drumul feţei de pernă şi apucă un capăt al băţului cu ambele mâini.

Meredith ridică o sprânceană.

— Nu ţi-am spus cu puţin timp în urmă că o parte din ţepuşele alea pe care tocmai ţi le-ai băgat în carne sunt otrăvitoare? Sau nu ascultai ce spuneam?

Apucase şi ea în mod automat băţul, deasupra zonei periculoase.

— Mi-ai spus, răspunse el cu o expresie impenetrabilă — cel puţin aşa spera.

— Am spus în mod special "otrăvitoare pentru oameni la fel ca pentru vârcolaci şi alte creaturi" — ti-aduci aminte?

— Da, şi asta ai spus. Dar mai degrabă aş muri decât să trăiesc ca fiinţă umană, aşa că: să înceapă jocul!

Şi spunând acestea, Damon începu să împingă băţul cu două capete către inima lui Meredith.

Ea imediat îşi încleşta mâinile pe băţ, împingându-1 înapoi către el. Dar el avea de partea sa trei avantaje, după cum aveau să realizeze amândoi în scurt timp. Era puţin mai înalt şi cu muşchi mai puternici chiar decât supla şi atletica Meredith; avea braţele mai lungi decât ale ei; şi adoptase o poziţie mult mai agresivă. Deşi simţea ţepuşele mici şi otrăvitoare muşcându-i din carnea palmelor, împinse înainte şi în sus, până când vârful ucigător se afla din nou lângă inima ei. Meredith împinse înapoi cu o forţă surprinzătoare şi apoi, brusc, erau din nou la acelaşi nivel.

Damon ridică privirea pentru a vedea cum se întâmplase asta şi observă, şocat, că şi Meredith apucase băţul în zona ucigaşă. Acum din palmele ei picura sânge către podea la fel ca din ale lui.

— Meredith!

— Ce? Eu îmi iau treburile în serios.

În ciuda gambitului ei, el era mai puternic centimetru cu centimetru, îşi forţă palmele sfâşiate să reziste, braţele să împingă. Şi centimetru cu centimetru, ea se văzu forţată să dea înapoi, refuzând să cedeze — până când nu mai avea unde să păşească în spate.

Şi rămaseră aşa, cu întreaga lungime a băţului între ei, şi cu frigiderul lipit de spatele lui Meredith.

Singurul lucru la care se putea Damon gândi era Elena. Dacă supravieţuia cumva acestei confruntări — iar Meredith nu — atunci ce-i vor spune ochii aceia de lapislazuli? Cum o să poată el trăi cu ceea ce-i spuneau ei?

Şi apoi — iar alegerea momentului era enervantă — la fel ca un jucător de şah care îşi răstoarnă propriul rege, Meredith dădu drumul suliţei, recunoscând forţa superioară a lui Damon.

După care, părând să nu se teamă să-i întoarcă spatele, luă un borcan plin cu o alifie dintr-un dulap din bucătărie, scoase o cantitate considerabilă din ea şi îi făcu semn lui Damon să-şi întindă mâinile. El se încruntă. Nu auzise niciodată ca o otravă care intra în sânge să poată fi îndepărtată prin mijloace externe.

— De fapt, n-am pus otravă adevărată în acele pentru oameni, spuse ea calmă. Dar palmele tale sunt probabil sfâşiate şi ăsta e un remediu excelent. E foarte vechi, trecut din generaţie în generaţie.

— Ce amabilă eşti să împărţi cu mine — zise el, pe tonul cel mai ironic cu putinţă. Şi acum ce-o să facem? O s-o luăm de la capăt? întrebă el, în vreme ce Meredith începea calmă să-şi ungă propriile palme cu alifie.

— Nu. Vânătorii-asasini au un cod, ştii bine. Ai cşâtigat globul. Bănuiesc că ai de gând să faci ceea ce se pare că Sage a făcut deja. Să deschizi Poarta Dimensiunii întunecate.

— Să deschid Poarta Dimensiunilor întunecate, o corectă el. Probabil că ar fi trebuit să menţionez asta — sunt mai multe. Dar tot ce vreau e să devin din nou vampir. Şi putem vorbi în vreme ce mergem, căci văd că amândoi avem costume de camuflaj.

Meredith era îmbrăcată foarte asemănător cu el, cu jeanşi negri şi un pulover negru subţire. Cu părul ei negru lung şi lucitor, arăta surprinzător de frumoasă. Damon, care se gândise să o străpungă cu băţul de luptă, conform obligaţiei pe care o avea faţă de vampiri, acum se trezi ezitând. Dacă ea

nu-i crea probleme în drumul lui spre Poartă, avea să o lase să plece, hotărât. Se simţea generos — pentru prima oară o făcuse să dea înapoi în faţa lui şi o învinsese pe temuta Meredith, şi apoi, şi ea avea un cod ca şi el. Se simţea într-un fel înrudit cu ea.

Cu o galanterie plină de ironie, îi făcu semn să o ia înaintea lui, el punând stăpânire pe faţa de pernă şi pe băţul de luptă.

Pe când închidea uşor uşa din faţă a pensiunii, văzu că se iveau zorii. Perfectă coordonare în timp. Pe băţul de luptă se reflectară primele raze ale soarelui.

— Am o întrebare pentru tine, spuse el către părul negru, lung şi mătăsos al lui Meredith. Ai spus că ai găsit băţul ăsta minunat abia după ce Klaus — unul dintre Cei Vechi — a murit. Dar dacă tu vii dintr-o familie de vânători-asasini, ai fi putut ajuta mai mult la distrugerea lui. Ca de pildă menţionând că numai lemnul de frasin îl putea omor・.

— Asta pentru că părinţii mei nu au urmat activitatea de familie — nu ştiau. Amândoi proveneau din familii de vânători, desigur — aşa trebuie, pentru a ţine totul departe de tabloide şi...

— ...dosarele poliţiei...

— Vrei să vorbesc eu, sau poţi să-ţi continui monologul singur, ca de obicei?

— Touche — spuse ridicând băţul care îl atinsese la propriu. Ascult.

— Dar, deşi au ales să nu fie activi, ştiau că un vampir sau un vârcolac putea decide să le atace fiica dacă îi aflau identitatea. Aşa că în timpul şcolii am luat "lecţii de harpă" şi "lecţii de echitaţie" câte o zi pe săptămână pentru fiecare — fac asta de când aveam trei ani. Sunt centură neagră Shihan. Şi Taekwondo Saseung. E posibil să m-apuc de Dragon Kung Fu...

— Din nou, touche. Dar atunci, cum ai găsit băţul ăsta de luptă fabulos?

— După ce a murit Klaus, în vreme ce Stefan avea grijă de Elena, bunicul a început dintr-odată să vorbească — doar cuvinte disparate — dar asta m-a făcut să mă duc să mă uit în podul casei. Şi l-am găsit.

— Aşadar, nu ştii de fapt cum să-1 foloseşti?

— Tocmai începusem să exersez cu el când a apărut Shinichi. Dar nu, de fapt habar n-am. Mă descurc însă destul de bine cu băţul bo, aşa că l-am folosit şi pe ăsta la fel.

— Cu mine, nu l-ai folosit ca pe un băţ bo.

— Speram să te conving, nu să te omor. Nu mă puteam gândi la nici o explicaţie pentru Elena despre cum ţi-am rupt fiecare os din corp.

Damon cu greu se abţinu să nu râdă.

— Şi cum au ajuns doi vânători-asasini inactivi să se mute într-un oraş sub care se întretaie câteva sute de linii de forţă magică?

— Bănuiesc că nu ştiau ce e o linie a Puterii naturale. Iar Fell's Church părea mic şi paşnic — pe atunci.

Găsiră Poarta exact aşa cum o văzuse înainte Damon, o adâncitură dreptunghiulară săpată în pământ, de aproximativ un metru jumătate adâncime.

— Acum stai jos aici, o rugă pe Meredith, aşezând-o în colţul opus celui unde aşeză băţul de luptă.

— Te-ai gândit — chiar şi pentru un minut — ce-o să se întâmple cu Misao dacă tu torni tot lichidul aici înăuntru?

— De fapt, absolut deloc. Nici măcar o microsecundă, răspunse vesel Damon. De ce? Crezi că ea s-ar gândi la mine?

Meredith oftă.

— Nu. Asta e problema cu voi doi, spuse ea.

— Cu siguranţă ea e problema voastră acum, deşi e posibil să trec pe aici la un moment dat, după ce e distrus oraşul, ca să am o mică discuţie tete-a-tete cu fratele ei despre conceptul de păstrare a jurământului.

— După ce o să devii suficient de puternic pentru a-1 bate.

— Ei, de ce nu faci tu ceva? în definitiv, e oraşul tău cel pe care îl distrug, spuse Damon. Copii care îşi fac singuri rău şi care îi atacă pe alţii, şi acum adulţi care atacă nişte copii...

— Sunt fie îngroziţi de moarte, fie posedaţi de malachii ăia pe care vulpile îi răspândesc

pretutindeni...

— Da, şi aşa continuă să se răspândească şi teama şi paranoia. Poate că Fell's Church e lipsit de importanţă faţă de genocidele pe care le-au provocat în alte părţi, dar e un loc important datorită faptului să se întinde deasupra...

— Deasupra acelor linii încărcate de putere magică — da, da, ştiu. Dar ţie nu-ţi pasă absolut deloc? De noi? De planurile lor viitoare pentru noi? Nimic din toate astea nu contează pentru tine? întrebă Meredith.

Damon se gândi la silueta micuţă, nemişcată, din dormitorul de la parter şi simţi un gol în stomac.

— Ţi-am mai spus deja, se răsti el, o să mă întorc pentru o discuţie cu Shinichi.

După care scoase dopul din globul-stea şi începu să toarne cu grijă lichid într-un colţ al dreptunghiului. Acum, că se afla cu adevărat la Poartă, îşi dădu seama că habar n-avea ce trebuia să facă. Poate că procedura corectă era să sară înăuntru şi să toarne tot lichidul din globul-stea în mijlocul gropii. Dar existenţa a patru colţuri părea să ceară patru locuri diferite în care să toarne, şi el linia asta o urma.

Se aştepta ca Meredith să încerce să strice lucrurile în vreun fel. Să o ia la fugă spre casă. Să facă gălăgie, cel puţin. Să îl atace din spate, acum că pusese băţul de luptă jos. Dar codul ei de onoare părea să-i interzică toate astea.

Ciudată fată, se gândi. Dar o să-i las băţul, pentru că de fapt aparţine familiei sale, şi, oricum, mi-ar aduce moartea în clipa în care aterizez în Dimensiunea întunecată. Un sclav purtând o armă — mai ales o armă ca aceea — nu ar avea nici o şansă.

Prudent, turnă aproape tot lichidul rămas în ultimul colţ şi făcu un pas în spate pentru a vedea ce urma să se întâmple.

SSSS-bum! Alb! O lumină albă orbitoare. Asta a fost tot ceea ce ochii şi mintea lui au înregistrat în prima clipă.

Şi apoi, copleşit de un sentiment de triumf, îşi spuse: Am făcut-o! Poarta s-a deschis!

— Centrul Dimensiunii întunecate de sus, te rog, spuse el politicos către gaura arzândă. O alee dosnică ar fi probabil cel mai bine, dacă nu te deranjează.

Şi apoi sări în groapă.

Sau asta vru să facă. Exact în clipa în care începea să-şi îndoaie genunchii, ceva îl lovi din partea dreaptă.

— Meredith! Am crezut...

Dar nu era Meredith. Era Bonnie.

— M-ai păcălit! Nu poţi să intri acolo! Plângea şi ţipa.

— Ba da, pot! Dă-mi drumul — înainte să dispară!

încercă să o desprindă de el, în vreme ce gândurile i se roteau în cap inutil. O lăsase pe fata asta — când? — cam acum o oră, dormind adânc, atât de adânc, încât părea moartă. Cât putea rezista trupul ăsta micuţ?

— Nu! Or să te omoare! Şi Elena o să mă omoare pe minei Dar o să mor mai întâi pentru că o să fiu tot aici!

Trează, şi chiar capabilă să rezolve un puzzle.

— Creatură umană, ţi-am spus să-mi dai drumul, mârâi el.

Îşi dezgoli dinţii către ea, dar singurul efect fu că Bonnie îşi îngropa capul în jacheta lui şi se agăţă de el în stil koala, înfăşurându-şi picioarele în jurul unui picior de-al lui.

Vreo două palme zdravene ar trebui să o disloce, îşi spuse el.

Şi ridică mâna.

8

Damon lăsă mâna în jos. Pur şi simplu nu putea s-o facă. Bonnie era fragilă, aiurită, un handicap într-o luptă, uşor de zăpăcit...

Asta e, îşi spuse. O să folosesc asta. E aşa de naivă...
— Dă-mi drumul o clipă, o rugă. Ca să iau bătui...
— Nu! Dacă-ti dau drumul, o să sari! Ce băţ? Spuse Bonnie, toate dintr-o singură răsuflare.
...şi încăpăţânată, şi lipsită de simţ practic...
Oare lumina strălucitoare începea să pâlpâie?
— Bonnie, spuse el încet, sunt foarte serios. Dacă nu-mi dai drumul, o să te oblig— şi n-o să-ţi placă deloc, crede-mă.
— Fă cum spune el, o rugă Meredith, din apropiere. Bonnie, el pleacă în Dimensiunea întunecată! Şi o să ajungi să pleci cu el — şi de data asta o să fiţi amândoi sclavi umani! Ia-mă de mână!
— Ia-o de mână! Udă Damon, pe când lumina pâlpâia într-adevăr, devenind mai puţin orbitoare pentru o clipă.
O simţi pe Bonnie răsucindu-se şi încercând să vadă unde e Meredith, şi apoi o auzi spunând:
— Nu pot...
Iar în clipa următoare cădeau amândoi. Ultima dată când călătoriseră printr-o Poartă fuseseră închişi într-o cutie care semăna cu un ascensor. De data asta pur şi simplu zburau. Exista lumina, şi erau ei doi, şi erau atât de orbiţi de ea, încât într-un fel nu părea posibil să vorbească. Nu era decât acea lumină strălucitoare, schimbătoare, frumoasă...
Şi apoi stăteau pe o alee, atât de îngustă, încât cu greu aveau loc ei doi faţă în faţă, între nişte clădiri atât de înalte că aici jos unde se aflau ei nu ajungea lumina.
Nu, nu ăsta era motivul, îşi spuse Damon. Îşi aminti de acea permanentă lumină roşie sângerie. Nu venea direct de pe nici o latură a aleii înguste, ceea ce însemna că practic se aflau în plin amurg rubiniu.
— Îţi dai seama unde suntem? întrebă Damon într-o şoaptă furioasă.
Bonnie încuviinţă din cap, părând fericită că deja ştia asta.
— Suntem în plin amurg rubi...
— Rahat!
Bonnie se uită înjur.
— Nu simt nici un miros, spuse ea cu grijă şi îşi cercetă tălpile pantofilor.
— Ne aflăm, spuse Damon încet şi calm, ca şi cum simţea nevoia să se liniştească între fiecare cuvânt, într-o lume unde putem fi biciuiţi, jupuiţi de vii şi decapitaţi doar pentru că păşim pe pământ.
Bonnie ţopăi puţin şi apoi făcu o săritură pe loc, ca şi cum micşorarea timpului de interacţiune cu pământul i-ar putea ajuta în vreun fel. Apoi îl privi, aşteptând instrucţiuni.
Dintr-odată, Damon o înşfacă şi se uită la ea cu atenţie, pe măsură ce avea o revelaţie.
— Eşti beată! Şopti el în cele din urmă. Nici măcar nu eşti trează! Tot timpul ăsta în care am încercat să te fac să înţelegi — şi tu eşti o somnambulă beată!
— Ba nu sunt! Spuse Bonnie. Şi... În caz că sunt, ar trebui să te porţi mai drăguţ cu mine. Tu m-ai adus în starea asta.
O părticică din Damon admise că era adevărat. El era cel care o îmbătase pe fată şi pe urmă o drogase cu serul adevărului şi somnifere. Dar ăsta era un simplu fapt, şi nu avea nici o legătură cu felul în care se simţea el acum. Iar ceea ce ştia cu siguranţă era că nu exista nici o posibilitate ca el să încerce să-şi rezolve problemele având-o alături pe fiinţa asta atât de delicată.
Desigur, cel mai înţelept ar fi să se îndepărteze cât mai repede cu putinţă de ea şi să lase oraşul, această uriaşă metropolă a răului, să o înghită în gura lui cu colţi negri, aşa cum cu siguranţă s-ar întâmpla dacă ea ar face zece paşi pe stradă fără el. Dar, ca şi mai înainte, ceva în adâncul lui nu îl lăsă s-o facă. Şi, îşi dădu el seama, cu cât recunoştea asta mai repede, cu atât mai repede îi găsea un loc în care să o lase pentru ca apoi să se poată ocupa de propriile lui treburi.
— Ce-i ăla? Spuse el, luându-i mâna.
— Inelul meu cu opal, spuse Bonnie plină de mândrie. Vezi, merge cu orice, pentru că are în el toate culorile. Îl port tot timpul; e şi de fiecare zi, şi de gală.
Îl lăsă pe Damon să i-1 scoată de pe deget şi să-1 cerceteze.

Astea de pe margine sunt diamante adevărate?

Perfecte, de un alb pur, răspunse Bonnie, tot cu mândrie. Lucen, logodnicul lui Lady Ulma, 1-a făcut în aşa fel încât, dacă aveam vreodată nevoie să scoatem pietrele şi să le vindem... Izbucni deodată: N-o să scoţi pietrele să le vinzi! Nu! Nu nu nu nu nu!

Ba da! Trebuie s-o fac, dacă vrei să ai vreo şansă de supravieţuire, spuse Damon. Şi dacă mai scoţi un cuvânt sau nu faci exact ce-ţi spun eu, o să te las aici singură. Şi pe urmă o să mori.

Întoarse către ea ochii îngustaţi, ameninţători.

Dintr-odată Bonnie deveni o păsăruică speriată.

Bine, şopti ea, cu lacrimile adunându-i-se pe gene. Pentru ce? Treizeci de minute mai târziu, era în temniţă; sau ca şi cum ar fi fost. Damon o instalase într-un apartament la etaj cu o fereastră acoperită de jaluzele, şi cu instrucţiuni stricte să le ţină trase în jos. Amanetase cu succes opalul şi un diamant şi plătise o proprietăreasă acră şi cu o mutră posacă să-i aducă lui Bonnie două mese pe zi, să o însoţească la toaletă când era nevoie, şi apoi să uite de existenţa ei.

— Ascultă, îi spuse el lui Bonnie, care continua să plângă în tăcere după ce proprietăreasă plecase. O să încerc să mă întorc să te văd în trei zile. Dacă nu vin într-o săptămână, înseamnă că sunt mort. Atunci...Nu plânge! Ascultă! — ...atunci trebuie să foloseşti bijuteriile alea şi banii ăştia ca să încerci să ajungi de aici, aici, unde — să sperăm — o să mai fie Lady Ulma.

Îi dădu apoi o hartă şi o punguţă plină cu monede şi pietre preţioase rămase după ce plătise pentru patul şi masa ei.

— Dacă se întâmplă asta — şi pot să-ţi promit că nu se va întâmpla — cea mai bună şansă pentru tine e să încerci să mergi în timpul zilei când toată lumea e ocupată; ţine-ţi privirea în jos, ascunde-ţi aura şi nu vorbi cu nimeni. Imbracă-te în rochia asta din pânză de sac şi ţine în mână sacul ăsta de mâncare. Roagă-te ca nimeni să nu te întrebe nimic, dar încearcă să arăţi ca şi cum ai merge să faci o treabă pentru stăpânul tău. Oh, da. Damon băgă mâna în buzunar şi scoase două brăţări mici de fier, cumpărate odată cu harta, şi i le întinse. Nu le scoate niciodată, nici când dormi, nici când mănânci — niciodată.

Se uită la ea cu o privire întunecată, dar Bonnie era deja în pragul unui atac de panică. Tremura şi plângea, dar era prea speriată ca să scoată un cuvânt. Încă de când intraseră în Dimensiunea întunecată îşi menţinuse aura cât mai puţin vizibilă, iar mecanismele paranormale de apărare la intensitate maximă; nu trebuia să i se spună asta. Era în primejdie, şi o ştia.

Damon încheie ceva mai puţin aspru.

— Ştiu că pare greu, dar pot să-ţi spun că eu personal n-am nici cea mai mică intenţie să mor. O să încerc să vin să te văd, dar e periculos să trec graniţa diferitelor sectoare, şi e posibil ca asta să trebuiască să fac pentru a ajunge aici. Tu ai răbdare şi o să fii bine. Nu uita, timpul se scurge aici într-un mod diferit faţă de Pământ. Putem sta aici săptămâni la rând şi să ne întoarcem practic în clipa în care am plecat. Şi uite — Damon arătă cu mâna de jur împrejurul camerei — zeci de globuri-stea! Poţi să le priveşti pe toate!

Erau globuri-stea de felul cel mai comun, cel care nu avea Putere, ci amintiri, poveşti, sau învăţăminte. Când duceai unul la tâmplă, te cufundai în materialul imprimat în acel glob.

— Mai grozav ca la televizor, spuse Damon. Cu mult.

Bonnie încuviinţă uşor din cap. Încă se simţea distrusă, şi era atât de mică, atât de subţirică, cu pielea atât de albă şi de fină, cu părul o flacără strălucitoare în lumina stacojie stinsă care se strecura printre jaluzele, încât Damon, la fel ca întotdeauna, simţi cum i se înmoaie inima.

— Ai vreo întrebare? Spuse el în cele din urmă.

Bonnie murmură abia auzit.

— Şi... Tu o să fii...?

— În oraş, căutând versiunile vampireşti de la Who 's Who şi Almanahul nobilimii, spuse Damon. Caut o domniţă din lumea bună.

După plecarea lui Damon, Bonnie îşi roti privirea prin încăpere.

Era oribilă. Maro-închis şi oribilă! încercase să-1 salveze pe Damon de la întoarcerea în Dimensiunea întunecată pentru că îşi aducea aminte de felul îngrozitor în care erau trataţi sclavii — în majoritatea lor fiinţe umane.

Dar aprecia el asta? Aprecia el? Câtuşi de puţin! Şi pe urmă, în vreme ce cădea prin lumină împreună cu el, se gândise că cel puţin or să se ducă la Lady Ulma, a cărei poveste semăna cu cea a Cenuşăresei, şi pe care Elena o salvase şi care îşi recăpătase bogăţia şi statutul social şi crease nişte rochii minunate pentru ca fetele să se poată duce la baluri şi petreceri. Acolo ar fi fost paturi mari cu cearşafuri de satin şi servitoare care îi aduceau la micul dejun căpşuni cu smântână. Ar fi fost dulcea Lakshmi cu care să vorbească, şi doctorul Meggar cel morocănos, şi...

Bonnie îşi roti privirea prin camera maronie, se uită la salteaua simplă, umplută cu paie, cu o singură pătură. Luă de jos, indiferentă, un glob-stea şi apoi îl lăsă să-i cadă dintre degete.

Deodată, se simţi cuprinsă de o somnolenţă imensă, care îi făcea capul să se învârtească. Era ca şi cum o ceaţă pătrundea în el. Nici nu se punea problema să se lupte cu ea. Bonnie se apropie împiedicat de pat, căzu pe el, şi adormi aproape înainte să se ghemuiască sub pătură.

— E cu mult mai mult vina mea decât a ta, îi spunea Stefan lui Meredith. Elena şi cu mine dormeam adânc, altfel Damon n-ar fi reuşit să facă nimic. L-aş fi observat vorbind cu Bonnie. Mi-aş fi dat seama că te lua pe tine ostatică. Te rog, nu se simţi vinovată, Meredith.

— Ar fi trebuit să încerc să te avertizez. Nu m-am aşteptat ca Bonnie să apară în fugă şi să se agate de el, spuse Meredith.

Ochii cenuşii îi sclipeau de lacrimile adunate în ei. Elena o strânse de mână, ea însăşi cu stomacul înnodat de teamă.

— Cu siguranţă nu aveai cum să te lupţi cu Damon, spuse Stefan hotărât. Om sau vampir — e bine pregătit; cunoaşte mişcări pe care nu le-ai putea nicicând para. Nu poţi să te învinovăţeşti.

Aceleaşi lucruri treceau prin mintea Elenei. Era îngrijorată pentru dispariţia lui Damon — şi îngrozită pentru Bonnie. Şi totuşi, la alt nivel al minţii ei se întreba ce era cu tăieturile din palmele lui Meredith pe care ea încerca să le încălzească. Cel mai ciudat era că rănile păreau să fi fost tratate — fuseseră unse cu o pomadă şi erau alunecoase. Dar n-avea de gând să o întrebe pe Meredith despre ele într-un astfel de moment. Mai ales când de fapt era vina Elenei. Ea era cea care îl distrăsese pe Stefan în noaptea trecută. Oh, da, fuseseră cufundaţi adânc, foarte adânc — fiecare în mintea celuilalt.

— Oricum, dacă este vina cuiva, atunci e a lui Bonnie, spuse Stefan cu părere de rău. Dar acum sunt îngrijorat pentru ea. Damon n-o să dorească să aibă grijă de ea dacă nu a vrut să meargă cu el.

Meredith îşi lăsă capul în jos.

— E vina mea dacă păţeşte ceva. Elena îşi muşca buza de jos. Era ceva în neregulă. Ceva cu Meredith, ceva ce nu-i spunea Meredith. Mâinile ei erau rănite şi Elena nu-şi putea da seama cum ajunseseră în halul ăla. Aproape ca şi cum ştia ce gândeşte Elena, Meredith îşi trase mâna dintr-a Elenei şi o privi. Îşi privi ambele palme, una lângă alta. Erau la fel de tăiate şi zgâriate.

Meredith îşi lăsă şi mai mult capul în jos, aproape îndoindu-se pe scaunul pe care stătea. Apoi se îndreptă, dându-şi capul pe spate ca şi cum tocmai ar fi luat o hotărâre.

— Trebuie să vă spun ceva... Începu ea.

— Stai, şopti Stefan, punând o mână pe umărul ei. Ascultaţi. Vine o maşină.

Elena ascultă. O clipă mai târziu o auzi şi ea.

— Vine la pensiune, spuse ea, nedumerită.

— E atât de devreme, remarcă Meredith. Asta înseamnă că...

— Trebuie să fie poliţia, după Matt, încheie Stefan. Mai bine mă duc să-1 trezesc. O să-1 bag în pivniţa pentru rădăcinoase.

Elena puse repede dopul la globul-stea, cu rămăşiţele lui vagi de lichid.

— Poate să ia cu el asta, începu ea să spună, când Meredith brusc se repezi în partea opusă a Porţii.

Luă de jos un obiect lung şi subţire pe care Elena nu îl recunoscu, chiar şi cu Putere canalizată în ochi. Îl văzu pe Stefan clipind şi holbându-se.

— Şi asta trebuie să meargă în pivniţa pentru rădăcinoase, spuse Meredith. Şi probabil că există urme de pământ care ies din pivniţă, şi sânge în bucătărie. În două locuri.

— Sânge? începu Elena, furioasă pe Damon, dar apoi scutură din cap şi îşi îndreptă atenţia către drum.

În lumina zorilor, văzu o maşină de poliţie îndreptându-se ca un rechin mare şi alb către casă.
— Să mergem, spuse ea. Haideţi, haideţi!
Se repeziră cu toţii înapoi către pensiune, mergând ghemuiţi la pământ ca să nu fie văzuţi. Pe drum, Elena şopti către Stefan:
— Stefan, trebuie să-i Influenţezi dacă poţi. Meredith, tu încearcă să cureţi pământul şi sângele. Eu mă duc după Matt; o să fie mai puţin dornic să-mi tragă una dacă o să-i spun că trebuie să se ascundă.
Se grăbiră să-şi rezolve sarcinile. În mijlocul agitaţiei, apăru şi doamna Flowers, într-o cămaşă de noapte de flanelă, cu un capot roz şi pufos pe deasupra, şi papuci în formă de iepuraşi. Când răsună prima bătaie la uşă, ea era deja cu mâna pe mânerul uşii, şi poliţistul care se pregătea să strige "POLIŢIA! DESCHIDEŢI..." Se trezi urlând aceste cuvinte direct peste capul unei bătrânici micuţe care nu putea arăta mai fragilă şi mai inofensivă de-atât. Şi omul îşi încheie propoziţia aproape în şoaptă: "...uşa!"
— E deschisă, spuse doamna Flowers cu o voce suavă.
Şi o deschise cât mai larg, astfel că Elena văzu doi poliţişti, un bărbat şi o femeie, iar cei doi poliţişti îi văzură pe Elena, Stefan şi Meredith, toţi ieşiţi din bucătărie.
— Vrem să vorbim cu Matt Honeycutt, spuse femeia.
Elena observă că maşina era de la Departamentul Şerifului din Ridgemont.
— Mama lui ne-a informat că se află aici
— După un interogatoriu prelung.
Dădeau să intre, făcându-şi loc pe lângă doamna Flowers. Elena îi aruncă o privire lui Stefan, care era palid, cu broboane mici de sudoare vizibile pe frunte. Se uita intens la femeie, dar ea continua să vorbească.
— Mama lui zice că practic în ultimul timp a locuit în această pensiune, spuse ea, în vreme ce colegul ei ridică în aer nişte hârtii.
— Avem mandat de percheziţie, spuse el hotărât.
Doamna Flowers părea nehotărâtă. Ii aruncă o privire lui Stefan, dar apoi ochii i se îndreptară către ceilalţi copii.
— Poate că n-ar strica dacă aş face un ceai pentru toată lumea?
Stefan continua să o privească pe femeie, cu chipul mai tras şi mai palid ca niciodată. Elena simţi brusc o gheară de panică strângându-i stomacul. O, Doamne, chiar şi cu sângele pe care i-1 dăduse ea în noaptea asta, Stefan era slăbit — mult prea slăbit pentru a putea folosi Influenţa.
— Pot să întreb ceva? Spuse Meredith cu vocea ei calmă, joasă. Nu despre mandat, adăugă, îndepărtând cu un gest hârtiile. Cum este în Fell's Church? Ştiţi ce se întâmplă?
Vrea să câştige timp, îşi spuse Elena, şi totuşi toată lumea încremeni, aşteptând răspunsul.
— Prăpăd, răspunse femeia după o clipă de tăcere. E ca o zonă de război acolo. Mai rău chiar decât asta, căci copiii sunt cei care... Se întrerupse şi clătină din cap. Nu e treaba noastră. Treaba noastră e să găsim un fugar care vrea să scape de justiţie. Dar mai întâi, în vreme ce ne îndreptam încoace, am văzut o coloană strălucitoare de lumină. Nu era de la un elicopter. Ştiţi cumva ceva ce era?
Doar o uşă prin spaţiu şi timp, îşi spuse Elena, în vreme ce Meredith răspunse, la fel de calmă:
— Poate un transmiţător electric care exploda? Sau un fulger rătăcit? Sau vorbiţi despre... Un ozeneu?
Şi vocea ei deja moale ajunse o şoaptă.
— N-avem vreme pentru aşa ceva, spuse bărbatul, cu un aer scârbit. Suntem aici ca să-1 găsim pe individul ăsta Honeycutt.
— N-aveţi decât să căutaţi, spuse doamna Flowers.
Deja poliţiştii se apucaseră să facă asta.
Elena era şocată şi îi era rău, şi asta din două motive. "Individul ăsta Honeycutt." Individ, nu băiat. Matt împlinise optsprezece ani. Era încă adolescent?
Dacă nu, ce-or să-i facă atunci când or să-1 prindă în cele din urmă?
Şi pe urmă era Stefan. Stefan fusese atât de sigur, atât de... Convingător... Când anunţase că era

din nou bine. Toată vorbăria aia despre cum se întoarce el la vânarea animalelor — dar adevărul era că avea nevoie de mai mult sânge ca să se înzdrăvenească.

Acum mintea ei începu să urzească planuri, mai repede şi mai repede. Era clar că Stefan nu avea să-i poată Influenţa pe cei doi poliţişti fără o porţie zdravănă de sânge uman.

Şi dacă ea era cea care i-1 dădea... Senzaţia de greaţă din stomac i se intensifică şi Elena simţi cum toţi perişorii de pe corp i se ridică... Dacă ea i-1 dădea, ce şanse erau să se transforme ea însăşi în vampir?

Mari, răspunse o voce rece şi raţională din mintea ei. Foarte mari, ţinând seama că în urmă cu mai puţin de o săptămână schimbase sânge cu Damon. În mod frecvent. Fără inhibiţii.

Ceea ce însemna că nu se putea gândi decât la un singur plan. Poliţiştii ăştia n-or să-1 găsească pe Matt, dar Meredith şi Bonnie îi povestiseră cum venise un alt şerif din Ridgemont, întrebând de Matt şi de prietena lui Stefan. Problema era că ea, Elena Gilbert, "murise" cu nouă luni în urmă. Nu putea să fie aici — şi avea senzaţia că poliţiştii ăştia vor pune multe întrebări.

Aveau nevoie de Puterea lui Stefan. În acest moment. Nu exista o altă cale, nu aveau o altă alternativă. Stefan. Putere. Sânge omenesc.

Se apropie de Meredith, care stătea cu capul în jos şi întors într-o parte, ca şi cum îi asculta pe cei doi poliţişti care tropăiau în sus pe scări. — Meredith...

Meredith se întoarse către ea şi Elena aproape că făcu un pas înapoi, şocată. Faţa de obicei măslinie a lui Meredith era cenuşie, şi respira repede, superficial.

Meredith cea calmă şi netulburată ştia deja ce urma să-i ceară Elena. Suficient sânge cât să îşi piardă controlul în timp ce i se lua. Şi repede. Asta o îngrozea. Chiar mai mult de-atât.

Nu poate s-o facă, îşi spuse Elena. Suntem pierduţi.

9

Damon urca pe superbul spalier acoperit cu trandafiri de sub fereastra dormitorului prinţesei Jessalyn D'Aubigne, o fată foarte bogată, frumoasă şi mult admirată care, conform cărţilor pe care le cumpărase el, avea cel mai albastru sânge de vampir din Dimensiunea întunecată. De fapt, Damon ascultase ce vorbeau localnicii şi se spunea că Sage însuşi o transformase cu doi ani în urmă şi îi dăruise bijuteria asta de castel. Deşi un giuvaier delicat, micul castel îi pusese deja o serie de probleme lui Damon. Mai întâi fusese gardul acela

ascuţit ca o lamă, în care îşi sfâşiase jacheta de piele; un paznic neobişnuit de abil şi de încăpăţânat pe care îl sugrumase cu destul regret; un şanţ cu apă la care nu se aşteptase deloc; şi câţiva câini pe care îi tratase cu metoda tranchilizantului pentru Saber — folosind praful de adormit al doamnei Flowers, pe care îl adusese cu el de pe Pământ. Ar fi fost mai uşor să-i otrăvească, dar Jessalyn era cunoscută pentru marea ei iubire faţă de animale şi Damon avea nevoie de ea pentru cel puţin trei zile. Asta ar fi fost suficient de mult ca să-1 transforme în vampir — dacă nu făceau nimic altceva în tot acest timp.

Acum, în vreme se urca în tăcere pe spalier, adăugă în minte la lista de inconveniente ţepii cei lungi de trandafir. De asemenea, îşi repetă în gând primul lui discurs pentru Jessalyn. Împlinise — avea — o să aibă mereu — optsprezece ani. Dar erau optsprezece ani foarte tineri, căci ea nu avea decât o experienţă de doi ani ca vampir. Se consolă cu lucrul ăsta în vreme ce suia în tăcere către o fereastră.

Tot în tăcere, mişcându-se încet în cazul în care prinţesa avea vreun animal de pază în iatacul ei, Damon desfăcu strat după strat de perdele negre străvezii, translucide, care împiedicau lumina roşie-sângerie a soarelui să pătrundă în cameră. Ghetele lui se cufundară în covorul negru gros. Ieşind dintre perdelele care îl înfaşurau, Damon văzu că întreaga cameră era decorată simplu de un maestru al contrastelor. Negru-tăciune şi negru-cenuşiu.

Îi plăcea foarte mult.

Patul era enorm, cu alte perdele negre străvezii, care aproape că îl înconjurau strâns. Singurul loc pe unde te puteai apropia de el era pe la picioarele lui, unde stratul de perdele diafane era mai

subţire.
Stând acolo în tăcerea ca de catedrală a vastei încăperi, Damon privi trupul subţire de sub cearşafurile negre de mătase, întins printre nenumărate pernuţe.
Şi ea era o bijuterie, la fel ca şi castelul. Oase delicate. O expresie de totală inocenţă pe chipul adormit. O revărsare eterică de păr roşcat răspândit în jurul ei. Damon vedea fire de păr rătăcite pe cearşafurile negre. Semăna puţin cu Bonnie.
Damon era încântat.
Scoase acelaşi cuţit pe care îl ţinuse la gâtul Elenei, şi pentru o clipă ezită — dar nu, acum nu era momentul să se gândească la căldura aurie a Elenei. Totul depindea de acest copil fragil din faţa lui.
Duse vârful cuţitului la pieptul lui, aşezându-1 în mod deliberat departe de inimă, în caz să trebuia vărsat ceva sânge... Şi tuşi.
Nu se întâmplă nimic. Prinţesa, care purta un neglijeu negru prin care se vedeau nişte braţe fragile, frumoase şi albe ca porţelanul, continuă să doarmă. Damon observă că unghiile de la degetele ei micuţe erau colorate cu exact aceeaşi nuanţă de roşu a părului.
Cele două lumânări mari aşezate în suporturi negre înalte împrăştiau un parfum seducător, şi în acelaşi timp erau şi ceasuri: cu cât ardeau mai mult, cu atât mai uşor era marcată trecerea timpului. Lumina era perfectă — totul era perfect — doar că Jessalyn era cufundată adânc în somn.
Damon tuşi din nou — şi lovi patul.
Prinţesa se trezi, sărind în sus şi în aceeaşi clipă scoţând din păr două tăişuri în teacă.
— Cine e? E cineva acolo?
Se uita în toate direcţiile, doar în cea bună nu.
— Nu sunt decât eu, înălţimea Ta. Damon îşi cobor— vocea, dar o umplu de dorinţă neîmpărtăşită.
— Nu trebuie să te temi, adăugă, acum că ea se uită în cele din urmă unde trebuia şi îl văzu.
Şi îngenunche la picioarele patului.
Nu calculase prea bine. Patul era atât de lat şi de înalt, încât pieptul lui şi cuţitul erau mult mai jos decât putea vedea Jessalyn.
— Sunt aici pentru a-mi lua viaţa, anunţă el, foarte tare, pentru a fi sigur că Jessalyn urmărea toate etapele planului.
După câteva clipe, capul prinţesei apăru peste marginea patului. Stătea sprijinită în mâini, larg desfăcute, cu umerii înguşti strânşi. De la distanţa asta, Damon putea vedea că ochii ei erau verzi — un verde încărcat cu multe cercuri şi punctişoare de diferite nuanţe.
La început, ea doar şuieră către el şi ridică în sus cuţitele, cu degetele ei cu unghii stacojii. Damon avu răbdare cu ea. Avea să înveţe în timp că toate astea nu erau necesare; că, de fapt, în lumea reală chestia asta devenise perimată cu multe decenii în urmă şi mai apărea doar în tabloide şi filme vechi.
— Aici la picioarele tale o să-mi iau viaţa, spuse el din nou, pentru a se asigura că ei nu-i scăpa nici o silabă, şi nici mesajul întreg.
— Tu — viaţa? Era suspicioasă. Cine eşti? Cum ai ajuns aici? De ce să faci aşa ceva?
— Am ajuns aici pe calea nebuniei mele. Am făcut-o din cauza a ceea ce ştiu că e o nebunie, cu care nu mai pot trăi.
— Ce nebunie? Şi ai de gând s-o faci acum? întrebă prinţesa cu interes. Fiindcă dacă n-o faci, va trebui să-mi chem paznicii şi — stai puţin, se întrerupse ea. Ii smulse cuţitul înainte s-o poată opri şi îi linse lama. Asta e de metal, spuse ea, aruncându-i-1 înapoi.
— Ştiu. Damon îşi lăsă capul în jos, astfel încât părul să-i acopere ochii şi spuse plin de durere: Eu sunt... O fiinţă umană, înălţimea Ta.
Privea pe ascuns printre gene şi văzu că Jessalyn se lumină la faţă.
— Credeam că eşti doar un vampir slab, inutil, spuse ea cu o voce absentă. Dar acum că mă uit mai bine la tine... O limbuţă roz ca o petală trandafirie se ivi pentru a-i linge buzele. N-are rost să irosim un material bun, nu-i aşa?
Da, era la fel ca Bonnie. Spunea exact ce gândea, când o gândea. Damon simţi cum gâlgâie în el un hohot de râs.

Se ridică din nou în picioare, privind-o pe fata din pat cu toată ardoarea şi patima de care era capabil — şi simţind că nu era de ajuns. Gândul la adevărata Bonnie, singură şi nefericită, era... Ei, era atenuator de pasiune. Dar ce altceva putea face?

Brusc, ştiu ce putea face. Înainte, când îşi impusese să nu se mai gândească la Elena, îndepărtase orice pasiune sau dorinţă adevărată. Dar el făcea asta pentru Elena, în aceeaşi măsură ca şi pentru el. Elena nu putea fi Prinţesa întunericului pentru el, dacă el nu putea fi Prinţul ei.

De data asta, când o privea pe prinţesă, era diferit. Simţea cum se schimbă atmosfera.

— Înălţimea Ta, nu am dreptul nici măcar să-ţi vorbesc, spuse el, ridicându-şi în mod deliberat piciorul încălţat pe ornamentele de metal ce alcătuiau rama patului. Ştii la fel de bine ca şi mine că poţi să mă omori cu o singură lovitură... Să zicem aici — şi arătă către un loc pe maxilarul său — dar deja m-ai ucis...

Jessalyn părea confuză, dar aşteptă.

— ...cu iubire. M-am îndrăgostit de tine în clipa în care te-am văzut prima oară. Ai putea să-mi frângi gâtul sau — cum aş spune dacă mi s-ar îngădui să-ţi ating mâna albă parfumată — ai putea să-ţi înfăşori degetele alea în jurul gâtului meu şi să mă sugrumi. Te implor s-o faci.

Jessalyn începea să pară nedumerită, dar incitată. Roşind, întinse spre Damon o mână micuţă, dar în mod clar fără a avea intenţia de a-1 sugruma.

— Te rog, trebuie s-o faci, spuse Damon plin de sinceritate, fără a-şi lua ochii de la ea. Asta e singurul lucru pe care ţi-1 cer: să mă omori cu mâna ta în loc să-ti chemi gărzile, pentru ca ultimul lucru pe care-1 văd să fie frumosul tău chip.

— Eşti bolnav, hotărât— Jessalyn, încă roşie în obraji. Au mai fost şi alte minţi dezechilibrate care şi-au croit drum dincolo de primul zid al castelului meu — deşi niciodată până în iatacul meu. O să te dau pe mâna doctorilor pentru a te face bine.

— Te rog, spuse Damon, care îşi făcuse loc printre ultimul din straturile de perdelele negre transparente şi acum stătea aplecat deasupra prinţesei aşezate în pat. Acordă-mi moartea imediată, mai degrabă decât să mă laşi să mor câte puţin în fiecare zi. Nu ştii ce-am făcut. Nu mă pot împiedica să te visez. Te-am urmărit din magazin în magazin când umblai prin oraş. Deja mor acum când mă farmeci cu nobleţea şi strălucirea ta, ştiind că nu reprezint mai mult decât dalele pe care păşeşti. Nici un doctor nu poate schimba asta.

Jessalyn în mod clar chibzuia. Era limpede că nimeni nu-i mai vorbise vreodată în acest fel.

Ochii ei verzi se aţintiră asupra buzelor lui, cea de jos încă sângerând. Damon scoase un hohot de râs indiferent şi spuse:

— Unul din paznicii tăi m-a prins şi pe drept cuvânt a încercat să mă omoare înainte să ajung la tine pentru a-ţi tulbura somnul. Mă tem că a trebuit să-1 omor ca să ajung aici, spuse, stând între una din lumânările înalte şi fata din pat, astfel că umbra lui cădea peste ea.

Ochii lui Jessalyn s-au făcut mari, aprobator, deşi restul trupului ei părea mai fragil ca niciodată.

— Încă mai sângerează, şopti ea. Aş putea...

— Poţi să faci ce vrei, o încuraja Damon cu un tremur de surâs pe buze.

Era adevărat.

— Atunci vino aici. Bătu cu palma un loc pe pat, lângă cea mai apropiată pernă. Cum te cheamă?

— Damon, spuse el, dându-şi jos jacheta şi întinzându-se în pat, cu bărbia proptită într-un cot, cu aerul că era obişnuit cu asemenea lucruri.

— Doar atât? Damon?

— Poţi să-mi spui şi altfel. Acum nu sunt decât Ruşine, replică el, gândindu-se din nou la Elena şi aţintindu-şi privirea hipnotic în ochii lui Jessalyn. Am fost vampir — un vampir puternic şi mândru — pe Pământ — dar am fost păcălit de un kitsune...

Îi spuse o versiune deformată a poveştii lui Stefan, omiţând-o pe Elena şi orice prostie despre dorinţa de a fi uman. Spuse că atunci când reuşise să scape din închisoarea care îi luase eul de vampir, hotărâse să-şi pună singur capăt vieţii de muritor.

Dar în acel moment o văzuse pe prinţesa Jessalyn şi se gândise că, servind-o, va fi mulţumit de nefericita lui soartă. Dar vai, spuse el, asta doar îi hrăni sentimentele condamnabile pentru înălţimea Sa.

— Acum nebunia mea m-a împins să ajung până în iatacul tău. Pedepseşte-mă în mod exemplar, înălţimea Ta, pentru ca alţi răufăcători să tremure. Arde-mă, pune să fiu biciuit şi sfâşiat în patru, înfige-mi capul într-un par pentru ca aceia care ar putea să-ţi facă rău să se arunce mai întâi în foc.
Acum era în pat lângă ea, aplecat uşor în spate pentru a-şi expune gâtul.
— Nu fi caraghios, spuse Jessalyn, cu un mic tremur în voce. Chiar şi cel mai abject dintre servitorii mei vrea să trăiască.
— Poate cei care nu te văd niciodată. Băieţii de bucătărie, grăjdarii — dar eu nu pot trăi ştiind că nu te pot avea niciodată.
Prinţesa îşi plimbă privirea pe trupul lui Damon, roşi, se uită pentru o clipă în ochii lui... Şi apoi îl muşcă. — O să-i spun lui Stefan să coboare în pivniţa de rădăcinoase, îi spuse Elena lui Meredith, care îşi ştergea furioasă lacrimile din ochi.
— Ştii că nu putem face asta, cu poliţia chiar aici în casă...
— Atunci o s-o fac eu...
— Tu nu poţi! Ştii că nu poţi, Elena, altfel n-ai mai fi venit la mine!
Elena se uită cu atenţie la prietena ei.
— Meredith, şopti ea, tu ai mai donat sânge. Niciodată n-a părut să te deranjeze câtuşi de puţin...
— A luat doar foarte puţin — întotdeauna mai puţin de la mine decât de la ceilalţi. Şi întotdeauna din braţ. M-am prefăcut că sunt la doctor şi mi se ia sânge. Nici o problemă. Nici măcar n-a fost rău cu Damon când eram în Dimensiunea întunecată.
— Dar acum... Elena clipi. Acum ce e?
— Acum, spuse Meredith cu o expresie absentă. Stefan ştie că sunt vânător-asasin.
Că am chiar şi un băţ de luptă. Şi acum trebuie să... Să mă supun...
Elenei i se făcu pielea de găină. Simţea că distanţa din cameră dintre ea şi Meredith se făcea tot mai mare.
— Vânător-asasin? întrebă ea, uluită. Şi ce e un băţ de luptă?
— Nu e timp de explicaţii acum! Oh, Elena...
Dacă Planul A era Meredith şi Planul B era Matt, de fapt nu avea de ales. Planul C trebuia să fie Elena însăşi. Oricum, sângele ei era mult mai puternic decât al oricui altcuiva, atât de plin de Putere că Stefan ar avea nevoie doar de...
— Nu! Şopti din nou Meredith în urechea Elenei, reuşind să rostească şuierat un cuvânt fără nici o sibilantă. Poliţaii coboară pe scări! Trebuie să-1 găsim pe Stefan acum! Poţi să-i spui să ne întâlnim în dormitorul mic de dincolo de salon?
— Da, dar...
— Fă-o!
Şi tot nu ştiu ce e un băţ de luptă, îşi spuse Elena lăsând-o pe Meredith să o apuce de braţe şi să o împingă către dormitor. Dar ştiu a ce sună "vânător-asasin", şi cu siguranţă nu-mi place. Şi arma aia — face o ţepuşă să arate ca un cuţit de plastic pentru picnic. Şi totuşi, trimise către Stefan, care îi urma pe poliţişti în jos pe scări: Meredith o să-ţi doneze atâta sânge cât ai nevoie ca să-i poţi Influenţa. Nu e vreme de discuţii. Vino aici repede şi, pentru numele lui Dumnezeu, ia-fi o figură veselă şi liniştitoare.
Stefan nu părea să coopereze. Nu pot să iau de la ea atât cât să se atingă minţile noastre. S-ar putea...
Elena îşi pierdu cumpătul. Era speriată; avea suspiciuni în legătură cu una dintre cele două prietene bune ale ei — un sentiment oribil — şi era disperată. Avea nevoie ca Stefan să facă exact ce-i spunea ea. Vino aici repede! Atât îi transmise doar, dar avea senzaţia că îl lovise în forţă cu toate sentimentele, pentru că el dintr-odată deveni îngrijorat şi blând. Vin, iubire, îi răspunse.
În vreme ce femeia poliţist cerceta bucătăria, iar colegul ei livingul, Stefan pătrunse în micuţa cameră pentru oaspeţi de la parter, cu patul ei de o persoană în dezordine. Lumina era stinsă, dar cu vederea lui de noapte le văzu foarte clar pe Elena şi Meredith lângă perdea. Meredith stătea la fel de ţeapănă ca un săritor de bungee jumping care avea rău de înălţime.
Ia cât vrei fără să-i faci rău pentru totdeauna — şi încearcă să o şi adormi. Şi nu pătrunde prea adânc în mintea ei...

O să am grijă. Tu mai bine du-te în vestibul, ca să vadă cel puţin pe unul dintre noi, iubire, răspunse Stefan în tăcere. Elena era în mod clar speriată pentru prietena ei şi dornică să o protejeze. Deşi asta era de obicei un lucru bun, dacă exista ceva la care se pricepea Stefan — chiar dacă era singurul lucru pe care îl ştia — era cum să ia sânge.

— Vreau să cer pace între cele două familii, spuse el, întinzând mâna către Meredith.

Ea ezită şi Stefan, deşi se strădui, nu putu să nu îi audă gândurile, ca nişte făpturi mici care mişunau în mintea ei. La ce se obliga ea? în ce sens vorbea el despre familie?

De fapt, e doar o formalitate, îi spuse el, încercând să cşătige teren pe un alt front: acceptarea de către ea ca el să-i atingă gândurile cu ale lui. Nu contează.

— Nu, spuse Meredith. E important. Eu vreau să am încredere în tine, Stefan. Doar în tine, dar... Eu am găsit băţul de luptă abia după moartea lui Klaus.

El gândi repede.

— Atunci nu ştiai că eşti...

— Nu. Ştiam. Dar părinţii mei nu au fost niciodată activi. Bunicul a fost cel care mi-a spus de băţ.

Stefan simţi brusc un val de bucurie neaşteptată.

— Deci bunicul tău se simte mai bine acum.

— Nu... Oarecum.

Gândurile lui Meredith erau confuze.

Vocea i s-a schimbat, gândea ea. Stefan se bucura sincer că bunicul e mai bine. Nici măcar majorităţii oamenilor nu le-ar păsa — nu cu adevărat.

— Sigur că îmi pasă, spuse Stefan. In primul rând, el a ajutat la salvarea vieţilor noastre — şi a oraşului. Apoi, e un om foarte curajos — trebuie să fi fost — pentru a supravieţui atacului unuia dintre Cei Vechi.

Brusc, mâna lui Meredith era în jurul încheieturii mâinii lui şi cuvintele se revărsau de pe buzele ei atât de repede, încât Stefan cu greu o putea înţelege. Dar gândurile ei erau limpezi şi luminoase sub acele cuvinte, şi prin ele Stefan le prinse înţelesul.

Şi tot ce ştiu despre ce s-a întâmplat când eram foarte mică e ce mi s-a spus. Părinţii mei mi-au spus unele lucruri.

Părinţii mi-au schimbat ziua naşterii — chiar au schimbat ziua în care îmi sărbătoresc aniversarea — pentru că un vampir 1-a atacat pe bunicul meu şi pe urmă bunicul meu a încercat să mă omoare. Asta au spus întotdeauna. Dar de unde ştiu ei? Ei nu erau acolo — chiar ei au spus-o. Şi ce e mai probabil, ca bunicul meu să mă fi atacat, sau ca vampirul să fi făcut asta?

Se opri, gâfâind, tremurând toată ca o căprioară prinsă în pădure. Prinsă, şi convinsă că era pierdută, şi neputând să fugă.

Stefan aşeză o mână pe care dinadins o făcu caldă peste mâna rece a lui Meredith.

— Eu n-o să te atac, spuse el simplu. Şi n-o să tulbur nici o amintire veche. E bine aşa?

Meredith încuviinţă din cap. După povestea spusă pe nerăsuflate, o izbucnire care o liniştise, Stefan ştia că avea nevoie de cât mai puţine cuvinte.

— Nu te teme, murmură el, la fel cum trimisese cuvintele liniştitoare sub formă de gând în mintea atâtor animale pe care le vânase prin Pădurea Veche. E în regulă. N-ai de ce să te temi de mine.

Ea nu se putea abţine să nu-i fie frică, dar Stefan o linişti la fel cum liniştea animalele pădurii, atrăgând-o în cele mai întunecate umbre ale încăperii, alinând-o cu cuvinte blânde, în vreme ce caninii lui erau disperaţi să muşte. Trebui să îndoaie gulerul bluzei ei pentru a scoate la iveală gâtul lung, măsliniu, şi pe când făcea asta, cuvintele de alinare se transformară în dezmierdări şoptite şi în genul de sunete liniştitoare pe care le-ar folosi pentru a alina un bebeluş.

Şi în cele din urmă, când respiraţia lui Meredith încetini şi deveni regulată şi ochii ei se închiseră alene, el îşi înfipse cu mare grijă caninii dureroşi în artera ei. Meredith abia se înfiora. Totul era moale şi blând în vreme ce el atingea uşor suprafaţa minţii ei, văzând doar ceea ce ştia deja despre ea: viaţa ei cu Elena şi Bonnie şi Caroline; petreceri şi şcoală, planuri şi ambiţii; picnicuri; un iaz în care înota; râsete; linişte care se întindea asemenea unui lac; nevoia de calm, de control. Toate astea

întinzându-se în timp până la primele amintiri...
Cele mai îndepărtate adâncimi de care îşi amintea erau aici, în centru... Unde exista o cădere bruscă. Stefan promisese în sinea lui că n-o să pătrundă prea adânc în mintea ei, dar acum era tras, fără să se poată împotrivi, era târât în jos de către vârtej. Apele se închiseră deasupra capului său şi el se cufunda cu o viteză ameţitoare în profunzimile unui al doilea lac, de data asta nu cu ape liniştite, ci pline de furie şi teamă.
Şi apoi văzu ce se întâmplase, ce se întâmpla, ce se va întâmpla mereu — acolo, în miezul nemişcat al lui Meredith.

10

Când prinţesa Jessalyn D'Aubigne se îndestulase cu sângele lui Damon — şi fusese însetată de ceva atât de fragil — veni rândul lui Damon. Se forţă să rămână răbdător când Jessalyn tresări şi se încruntă la vederea cuţitului lui din lemn de carpen. Dar Damon o tachina şi glumi cu ea şi se jucă de-a urmăritul prin patul cel mare, şi când în cele din urmă o prinse, ea abia simţi înţepătura cuţitului în gât.
Dar Damon îşi puse imediat gura pe sângele roşu întunecat care ţâşni. Tot ce făcuse — de la turnarea vinului Black
Magic pentru Bonnie, la turnarea lichidului din globul-stea în cele patru colţuri ale Porţii, până la felul în care îşi croise drum prin toate mijloacele de apărare ale acestei mici bijuterii de castel — fusese pentru asta. Pentru acest moment, când gustul lui de muritor putea savura nectarul care era sângele de vampir.
Şi era... Dumnezeiesc!
Asta era doar a doua oară in viaţă când îl gusta ca fiinţă omenească. Katerina — Katherine, aşa cum se gândea la ea în engleză — fusese prima, desigur. Şi cum putuse să se furişeze după asta şi să plece, purtând doar cămaşa ei scurtă de muselină, la băiatul cu ochi mari şi lipsit de experienţă care era fratele lui, n-o să înţeleagă niciodată.
Neliniştea lui i se transmitea şi lui
Jessalyn. Asta nu trebuia să se întâmple. Ea trebuia să rămână calmă şi liniştită, în vreme ce el lua cât de mult putea din sângele ei. Ei nu avea să-i facă absolut deloc rău, iar pentru el însemna enorm.
Silindu-şi conştiinţa să se detaşeze de plăcerea elementară pură a ceea ce făcea, începu, cu mare grijă, cu mare delicateţe, să se infiltreze în mintea ei.
Nu era greu să pătrundă în miezul ei. Cine o smulsese pe fata asta delicată, cu oase fragile, din lumea oamenilor, nu-i făcuse nici un serviciu. Nu că ar fi avut ea vreo obiecţie morală la vampirism. Acceptase uşor viaţa asta, bucurându-se de ea. Ar fi fost o bună vânătorită în sălbăticie. Dar în castelul ăsta? Cu servitorii ăştia? Era ca şi cum ar fi avut o sută de chelneri îngâmfaţi şi două sute de somelieri condescendenţi care să o privească de sus imediat ce deschidea gura să dea o poruncă.
Camera asta, de pildă. Voise un strop de culoare în ea — un strop de violet aici, o pată lila acolo — normal, îşi dăduse seama că iatacul unei prinţese-vampir trebuia să fie în cea mai mare parte negru. Dar când menţionase sfios problema culorilor către una din cameriste, fata pufnise şi o privise dispreţuitor pe Jessalyn, ca şi cum ceruse să-i fie adus lângă pat un elefant. Prinţesa nu avusese curaj să pomenească de asta şi menajerei, dar în numai o săptămână veniseră trei coşuri pline cu pernuţe ornamentale negre şi negre-cenuşii. Asta era "culoarea" ei. Iar pe viitor voia să fie înălţimea Sa atât de bună, încât să o consulte pe menajeră înainte să îşi exprime în faţa personalului toanele privind casa?
Chiar a spus asta despre "toanele" mele, gândi Jessalyn în vreme ce-şi arcuia pe spate gâtul şi-şi trecea unghiile ascuţite prin părul des şi moale al lui Damon. ŞL. Oh, e inutil. Eu sunt inutilă. Sunt o prinţesă-vampir şi pot să par aşa ceva, dar nu pot să mă port ca atare.
Eşti prinţesă întru totul, înălţimea Ta, o linişti Damon. Ai nevoie doar de cineva care să impună poruncile tale celorlalţi. Cineva care nu-ţi pune la îndoială superioritatea. Sunt servitorii tăi sclavi?

Nu, sunt toţi liberi.

Ei, asta îngreunează puţin lucrurile, dar oricum poţi să strigi mai tare la ei.

Damon se simţea plin de sânge de vampir. Încă două zile din astea şi va fi, dacă nu cel din trecut, cel puţin aproape cel din trecut: un vampir pe deplin, liber să străbată oraşul după voia lui. Şi cu puterea şi statutul unui prinţ-vampir. Era aproape suficient pentru a contrabalansa ororile prin care trecuse în ultimele două zile. Cel puţin, putea să-şi spună asta şi să încerce să o şi creadă.

— Ascultă, spuse el brusc, dând drumul trupului subţirel al lui Jessalyn, pentru a o privi în ochi. Înălţimea Ta minunată, lasă-mă să fac ceva pentru tine înainte să mor de dragoste sau să vrei tu să mă omori pentru neruşinare. Lasă-mă să-ţi aduc "culoare" — şi pe urmă lasă-mă să stau lângă tine dacă vreuna din slugile tale bombăne.

Jessalyn nu era obişnuită cu soiul acesta de decizii bruşte, dar nu putu să nu se lase purtată de entuziasmul aprig al lui Damon. Îşi dădu din nou capul pe spate.

Când în cele din urmă părăsi bijuteria de castel, Damon ieşi pe uşa din faţă. Avea cu el ceva bani din cei rămaşi de la amanetarea gemelor, dar erau mai mult decât suficienţi pentru ce avea el în minte. Era foarte sigur că data viitoare când ieşea avea să fie din balcon, în zbor.

Se opri la o duzină de prăvălii şi cheltui până la ultimul bănuţ. Avusese de gând să se furişeze şi să-i facă o vizită lui Bonnie în vreme ce îşi făcea cumpărăturile, dar piaţa era în direcţie opusă faţă de hanul unde o lăsase, şi până la urmă nu avu timp.

Nu-şi făcea prea multe griji în vreme ce se întorcea la castel. Bonnie, blândă şi fragilă cum părea, avea un miez dur care era sigur că o s-o ţină în camera ei timp de trei zile. Putea suporta, Damon ştia bine că Bonnie putea.

Bătu cu putere la poarta micului castel până când un paznic posac o deschise.

— Ce vrei? Se răsti paznicul. Bonnie se plictisea îngrozitor. Nu trecuse decât o zi de când o părăsise Damon — o zi pe care o putea măsura doar după numărul meselor care îi fuseseră aduse, căci enormul soare stacojiu stătea încremenit la orizont şi lumina sângerie nu se schimba niciodată, poate doar dacă ploua.

Bonnie îşi dorea să plouă. Îşi dorea să ningă, sau să fie un foc, sau un uragan, sau un mic tsunami. Încercase unul din globurile-stea, şi găsi în el un serial melodramatic ridicol din care nu înţelese nimic.

Acum îşi dorea să nu fi încercat niciodată să-1 oprească pe Damon să se întoarcă aici. Îşi dorea ca el să fi reuşit să se desprindă de ea înainte să cadă amândoi în gaură. Îşi dorea să o fi apucat de mână pe Meredith şi să-i fi dat drumul lui Damon.

Şi asta era doar prima zi.

Damon îi zâmbi gardianului posac.

— Ce vreau? Doar ce am deja. O poartă deschisă. Dar nu intră. Întrebă ce făcea prinţesa şi află că lua prânzul. De la un donator. Perfect. Curând se auzi un ciocănit respectuos la poartă, şi Damon ceru să fie deschisă larg. Paznicii în mod clar nu îl plăceau pe Damon; făcuseră legătura corectă între dispariţia căpitanului lor şi apariţia acestui om ciudat. Dar era ceva primejdios în el chiar şi în această lume primejdioasă. Aşa că se supuseră.

Curând după aceea se auzi un alt ciocănit timid, şi apoi altul, şi altul, şi tot aşa până când doisprezece bărbaţi şi femei cu braţele încărcate cu pachete de hârtie maro umedă şi parfumată îl urmară în tăcere pe Damon în sus pe scări şi în dormitorul negru al prinţesei, între timp, Jessalyn avusese o lungă şi plicticoasă întâlnire după prânz cu doi dintre consilierii ei financiari, care i se păreau foarte bătrâni, deşi fuseseră transformaţi când aveau douăzeci şi ceva de ani. Muşchii lor erau moi din cauza lipsei de mişcare, se trezi ea gândind. Şi, evident, erau îmbrăcaţi în negru, cu mâneci lungi şi pantaloni largi, cu excepţia unui volan la gât, care apărea alb în casă, la lumina de gaz, şi stacojiu afară, sub soarele veşnic sângeriu.

Abia plecară, după ce se înclinaseră adânc în faţa ei, şi prinţesa întrebă, destul de iritată, unde se afla omul Damon. Câţiva servitori, zâmbind răutăcios, îi spuseră că el se dusese cu o duzină de... Oameni... In dormitorul ei.

Jessalyn aproape că zbură până la scări şi le urcă repede, cu acele mişcări line, alunecoase care ştia că erau de aşteptat de la o prinţesă-vampir. Ajunse la uşile gotice şi auzi şoaptele indignate ale

doamnelor de onoare. Dar înainte ca prinţesa să poată întreba ce se petrecea, se simţi inundată de un val imens şi cald de parfum. Nu parfumul bogat şi dătător de viaţă al sângelui, ci ceva mai suav, mai dulce, şi în acest moment, când dorinţa ei de sânge era satisfăcută, chiar mai ameţitor şi mai copleşitor. Împinse uşile duble. Făcu un pas în iatacul ei şi apoi se opri, uimită.

Camera neagră precum o catedrală era plină de flori. Grămezi de crini, vase pline cu trandafiri, lalele de toate nuanţele şi culorile, o bogăţie de narcise albe şi galbene, bolţi întregi de caprifoi şi frezii.

Negustorii de flori transformaseră camera cea neagră, mohorâtă şi convenţională, în acest decor spectaculos. Cei mai înţelepţi şi mai prudenţi dintre servitorii prinţesei îi ajutau, aducând vase mari, bogat ornate.

Când o văzu pe Jessalyn intrând în cameră, Damon veni imediat să îngenuncheze la picioarele ei.

— Când m-am trezit, nu mai erai! Spuse supărată prinţesa, şi Damon zâmbi abia văzut.

— Iartă-mă, înălţimea Ta. Dar pentru că oricum voi muri, m-am gândit că ar trebui săi aduc aceste flori. Te mulţumesc culorile şi miresmele?

— Miresmele?

Tot trupul lui Jessalyn păru să se topească.

— E... Ca... O orchestră pentru nasul meu! Şi culorile sunt nemaipomenite, aşa cum n-am mai văzut niciodată!

Izbucni în râs, şi ochii verzi i se luminară, şi părul ei roşcat drept păru o cascadă în jurul umerilor săi. Apoi porni după Damon către penumbra dintr-un colţ. Damon trebui să se controleze, altfel ar fi izbucnit în râs; era ca un pisoi care se ţinea după o frunză de toamnă.

Dar odată ajunşi în colţ, învăluiţi în draperiile negre şi departe de o fereastră, Jessalyn îşi luă o expresie foarte serioasă.

— Am de gând să-mi fac o rochie, exact de culoarea acelor garoafe de un purpuriu întunecat, profund, şopti ea. Nu neagră.

— înălţimea Ta o să arate minunat în ea, îi murmură Damon în ureche. Atât de uluitoare, atât de îndrăzneaţă...

— Aş putea chiar să-mi port corsetele pe sub rochia mea. Ridică privirea spre el printre gene grele. Sau... Ar fi prea mult?

— Nimic nu e prea mult pentru tine, prinţesa mea, îi răspunse tot în şoaptă Damon. Tăcu o clipă, gândindu-se. Corsetele — or să se asorteze cu rochia, sau or să fie negre?

Jessalyn chibzui.

— Aceeaşi culoare? îndrăzni ea. Damon încuviinţă din cap, mulţumit. El însuşi nici mort (o figură de stil!) Nu s-ar fi îmbrăcat în altceva decât negru, dar era dispus să accepte — chiar să încurajeze — ciudăţeniile lui Jessalyn. L-ar putea face mai repede vampir.

— Îţi vreau sângele, şopti prinţesa, de parcă ar fi vrut să-i arate că avea dreptate.

— Aici? Acum? Răspunse Damon tot în şoaptă. În faţa servitorilor tăi?

Atunci Jessalyn îl surprinse. Ea, care fusese atât de timidă înainte, ieşi dintre draperii şi bătu din palme, cerând tăcerea. Liniştea se aşternu în încăpere.

— Toată lumea afară! Spuse ea poruncitor. Mi-aţi făcut o grădină minunată în cameră, şi vă sunt recunoscătoare. Intendentul — dădu din cap către un tânăr îmbrăcat în negru, dar care, cu înţelepciune, îşi pusese la butonieră un trandafir roşu-închis — o să se îngrijească să primiţi cu toţii mâncare — şi băutură — înainte să plecaţi!

La aceste cuvinte se auziră murmure de laudă care o făcură pe prinţesă să roşească.

— O să sun clopoţelul când o să am nevoie de tine, adăugă ea către intendent.

De fapt, abia două zile mai târziu întinse în silă mâna pentru a trage de cordonul clopoţelului. Şi asta doar pentru a da ordinul să se facă, şi asta cât mai repede posibil, o uniformă pentru Damon. Uniforma de căpitan al gărzii ei.

În a doua zi, Bonnie trebui să se întoarcă la globurile-stea ca singură sursă de distracţie. După ce inventarie cele douăzeci şi opt de sfere, descoperi că douăzeci şi cinci dintre ele erau seriale melodramatice de la început până la sfârşit, iar două erau pline de experienţe atât de înfricoşătoare şi oribile, încât în mintea ei le trecu în categoria Niciodată de văzut. Ultima se numea Cinci sute de

poveşti pentru cei mici, şi Bonnie îşi dădu repede seama că aceste poveşti captivante puteau fi folositoare, căci dădeau numele obiectelor pe care le puteai găsi în casă şi oraş. Firul care lega poveştile era un serial despre o familie de vârcolaci numiţi Diiz-Aht-Bhi'ien. Bonnie îi boteză imediat

Dustbin3. Serialul consta în episoade în care era prezentată viaţa lor de fiecare zi: cum au cumpărat un sclav nou la târg, pentru a-1 înlocui pe unul care a murit, şi unde se duceau pentru a-şi găsi prada umană, şi cum Mers Dustbin a jucat într-un important campionat de bashik la şcoală.

Astăzi, ultima poveste se dovedi aproape providenţială. Era despre mica Mărit Dustbin care se ducea la o Bombonerie şi îşi cumpăra un drops. Bomboana costa exact cinci soli. Bonnie trăi experienţa de a mânca o parte din ea cu Mărit, şi era bună.

După ce citi povestea, Bonnie furişă cu grijă o privire pe la marginea jaluzelei şi văzu o firmă pe prăvălia de jos la care se uitase adesea. Apoi duse globul-stea la tâmplă.

3 în engleză, dustbin înseamnă ladă de gunoi.

Da! Exact aceeaşi firmă. Şi ştia nu numai ce voia, ci şi cât costa.

îşi dorea atât de mult să iasă din cămăruţa ei îngustă şi să încerce ceea ce tocmai învăţase. Dar chiar când se uita, luminile din prăvălia de dulciuri se stinseră. Probabil că era ora de închidere.

Bonnie aruncă globul-stea în cealaltă parte a camerei. Făcu lumina foarte mică, doar cât să licărească uşor, şi apoi se aruncă pe salteaua ei de paie, îşi trase aşternutul... Şi descoperi că nu avea somn. Bâşbâind în amurgul rubiniu, găsi pe pipăite globul-stea şi îl duse din nou la tâmplă.

Printre poveştile despre aventurile zilnice ale familiei Dustbin erau intercalate basme. Cele mai multe dintre ele erau atât de oribile, că Bonnie nu le putea trăi până la capăt, şi când venea ora culcării, stătea pe salteaua ei tremurând de frică. Dar de data asta povestea părea complet diferită. După titlu, Poarta către Cele Șapte Comori ale Kitsune — or, auzi o mică poezie:

Într-o câmpie de gheaţă, un ocean nins,
Se află al kitsune-lor paradis.
Şi chiar alături, o plăcere interzisă găseşti:
Alte şase porţi de comori kitsune.

Cuvântul kitsune era înfricoşător. Dar, se gândi Bonnie, poate că povestea avea să se dovedească folositoare cumva.

Pot să fac asta, îşi spuse şi îşi duse globul-stea la tâmplă.

Povestea nu începea deloc înspăimântător. Era despre o fată kitsune şi un băiat kitsune, care plecaseră într-o expediţie ca să găsească cel mai sacru şi mai tainic secret al "celor şapte comori ale kitsune-lor", paradisul kitsune-o. O comoară, află Bonnie, putea fi ceva mic cât o singură gemă, sau la fel de mare precum întreaga lume. Asta, conform poveştii, era pe la mijloc, pentru că un "paradis" era un soi de grădină cu flori exotice peste tot şi pâraie care bolboroseau în mici cascade revărsate în lacuri limpezi şi adânci.

Totul era minunat, se gândi Bonnie, trăind povestea ca şi cum ar fi urmărit un film care se desfăşură de jur împrejurul ei, dar un film care includea senzaţiile oferite de atingere, gust şi miros. Paradisul semăna puţin cu Warm Springs, de -acas・, unde se duceau uneori la picnic.

În poveste, băiatul şi fata kitsune trebuiau să ajungă în "vârful lumii", unde exista un soi de fisură în învelişul celei mai înalte Dimensiuni întunecate — cea în care se afla Bonnie acum. Reuşiră cumva să coboare, tot mai mult, trecând prin tot soiul de probe de curaj şi isteţime înainte să ajungă în următoarea dimensiune de jos, Lumea Cealaltă.

Lumea Cealaltă era complet diferită de Dimensiunea întunecată. Era un tărâm de gheaţă şi zăpadă alunecoasă, de gheţari şi rifturi, toate scăldate într-un amurg albăstriu de la trei luni care străluceau deasupra lor.

Copiii kitsune aproape muriră de foame în Cealaltă Lume pentru că o vulpe nu prea avea ce vâna acolo. Au trebuit să se mulţumească doar cu animalele micuţe ale zonelor reci; şoareci şi mici rozătoare albe, şi când şi când insecte (Ih, se înfiora Bonnie). Supravieţuiră până când, prin ceaţă şi negură, văzură un zid negru foarte înalt. Merseră de-a lungul lui până când în cele din urmă

ajunseră la o Poartă cu turle semeţe ascunse în nori. Deasupra porţii erau scrise, într-o limbă veche pe care cu greu o puteau citi, cuvintele: Cele Şapte Porţi.

Pătrunseră într-o încăpere de unde se deschideau opt ieşiri. Una era uşa prin care tocmai intraseră. Şi pe când priveau, fiecare uşă se lumină, şi ei văzură că celelalte şapte uşi duceau la şapte lumi diferite, dintre care una era paradisul kitsune-lor. O altă poartă ducea la un câmp cu flori magice, iar prin alta se vedeau fluturi care băteau din aripi în jurul unei fântâni arteziene. O alta cobora într-o peşteră întunecată plină cu sticle umplute cu vinul cel mistic Clarion Loess Black Magic. O poartă ducea către o mină ascunsă în adâncuri, cu pietre preţioase cât pumnul. Şi apoi mai era o poartă care dezvăluia coroana tuturor florilor: Radhika Regală. Ea îşi schimba forma de la o clipă la alta, de la trandafir la un buchet de garoafe şi apoi la o orhidee.

Prin ultima uşă văzură doar un copac uriaş, dar comoara supremă se spunea că este un glob-stea imens.

Acum, băiatul şi fata uitară de paradisul kitsune-lor. Fiecare dintre ei voia ceva de la o altă poartă, dar nu reuşeau să cadă la înţelegere. Regula era că oricine — o singură persoană sau un grup — ajungea la porţi putea intra doar pe una dintre ele şi apoi trebuia să se întoarcă. Dar în vreme ce fata voia o rămurică din Radhika Regală, pentru a dovedi că îşi încheiaseră cu bine expediţia, băiatul voia nişte vin Black Magic, pentru a-i întări pe drumul de întoarcere spre casă. Oricât s-au certat, nu s-au pus de acord. Aşa că, în cele din urmă, au decis să trişeze. Or să deschidă în acelaşi timp câte o poartă, or să se repeadă înăuntru şi-or să înşface ce voiau şi pe urmă or să sară înapoi şi or să iasă din Poartă înainte să fie prinşi.

Chiar în momentul când se pregăteau să facă asta, o voce îi avertiză, spunând: "Pe o singură poartă puteţi intra voi, gemenii, şi apoi să vă întoarceţi de unde veniţi."

Dar băiatul şi fata au decis să ignore vocea. Imediat băiatul intră pe uşa care ducea la sticlele cu vin Black Magic şi în aceeaşi clipă fata păşi dincolo de uşa unde se afla Radhika Regală. Dar când cei doi voiră să se întoarcă, descoperiră că în spatele lor nu mai era nici urmă de uşă sau poartă. Băiatul avea nenumărate sticle de băut, dar rămase pentru totdeauna în beznă şi frig, şi lacrimile îi îngheţară pe obraji.

Fata avea floarea cea frumoasă la care să privească, dar nimic de mâncat şi de băut, şi aşa se stinse sub strălucirea soarelui galben.

Bonnie se înfiora, acel fior plăcut care îl străbate pe un cititor care a primit ceea ce aşteptase. Povestea, cu morala ei "nu fi lacom", era la fel ca basmele pe care le auzise când era micuţă şi stătea în poala bunicii, care i le citea din cărţi vechi.

Îi era tare dor de Elena şi Meredith. Avea o poveste de spus, dar nimeni care să o asculte.

Stefan, Stefan!

Elena fusese prea agitată ca să stea departe de dormitor mai mult de cele cinci minute de care avusese nevoie pentru a se face văzută de poliţişti. De fapt, pe Stefan îl voiau poliţiştii şi nu reuşeau să-1 găsească, dar nu păreau să se gândească că cineva s-ar fi putut întoarce ca să se ascundă într-o cameră unde deja căutaseră.

Iar acum Elena nu primea nici un răspuns de la Stefan, care era încleştat într-o îmbrăţişare cu Meredith, cu gura apăsată cu putere peste cele două mici răni pe care le făcuse. Elena trebui să-1 scuture de umeri, să-i scuture pe amândoi, pentru a obţine o reacţie. Apoi Stefan se dădu brusc în spate, dar continuă să o susţină pe Meredith, care altfel ar fi căzut. Îşi linse repede sângele de pe buze. Dar, de data asta, atenţia Elenei nu mai era concentrată asupra lui, ci asupra prietenei ei — prietena ei căreia ea îngăduise să i se facă asta.

Ochii lui Meredith erau închişi, dar aveau sub ei cearcăne întunecate, aproape vineţii. Buzele îi erau desfăcute, iar părul negru era ud acolo unde îi căzuseră lacrimile.

— Meredith? Merry?

Vechea poreclă ieşi pe nesimţite de pe buzele Elenei. Şi apoi, când Meredith nu dădu vreun semn că o auzise:

— Stefan, ce s-a întâmplat?

— Am Influenţat-o la sfârşit ca să doarmă.

Stefan o ridică pe Meredith şi o aşeză pe pat.

— Dar ce s-a întâmplat? De ce plânge — şi ce-i cu tine! Elena nu putu să nu observe că, în ciuda culorii sănătoase din obrajii lui Stefan, ochii lui erau trişti.
— Ceva ce-am văzut... În mintea ei, spuse scurt Stefan, trăgând-o pe Elena în spatele lui. Vine unul dintre ei. Stai acolo.
Uşa se deschise. Era bărbatul, roşu la faţă şi gâfâind, care se întorcea în camera asta după ce de la ea pornise să caute pe tot etajul.
— Sunt aici cu toţii în cameră — toţi cu excepţia fugarului, spuse poliţistul într-un telefon mobil mare.
Femeia răspunse ceva scurt. Apoi bărbatul cu faţa roşie se întoarse şi le spuse tinerilor:
— Şi acum, ce-o să fac o să fie să te percheziţionez pe tine — şi dădu din cap către Stefan — în vreme ce partenera mea vă percheziţionează pe voi două.
Capul lui zvâcni către Meredith.
— Da ce-i cu ea?
— Nimic din ce-ai putea înţelege, replică pe un ton rece Stefan.
Poliţistul păru că nu-i venea să creadă ceea ce tocmai fusese spus. Apoi, brusc, păru că aude şi înregistrează, şi făcu un pas către Meredith.
Stefan mârâi.
Sunetul o făcu pe Elena, care era chiar în spatele lui, să tresară. Era mârâitul adânc, sălbatic, al unui animal care îşi apără tovarăşul de viaţă, haita, teritoriul.
Poliţistul roşu la faţă păru deodată palid şi panicat. Elena bănui că privea o gură cu dinţi mult mai ascuţiţi decât ai lui, şi pătaţi de sânge.
Elena nu voia ca asta să se transforme într-o întrecere de mârâituri.
în vreme ce poliţistul bălmăjea către partenera lui:
— E posibil să avem totuşi nevoie de gloanţe-alea de-argint...
Elena îl împunse cu cotul pe Stefan, care acum scotea nişte zgomote ca un fierăstrău circular pe care ea le simţea în dinţi, şi şopti:
— Stefan, Influenţează-1! Vine şi femeia, şi e posibil ca ea să fi chemat deja întăriri.
La atingerea ei, Stefan tăcu şi, când se întoarse, Elena văzu că fata lui se schimbă din cea a unui animal sălbatic cu dinţii dezgoliţi în chipul lui drag, cu ochi verzi.
Trebuie să fi luat o mulţime de sânge de la Meredith, îşi spuse ea, cu o fluturare în stomac. Nu era prea sigură ce credea despre asta.
Dar efectele erau clare. Stefan se întoarse către poliţist şi îi spuse tăios:
— O să te duci în vestibulul de la intrare. O să rămâi acolo, până ţîi spun eu să te mişti sau să vorbeşti.
Apoi, fără să ridice privirea să vadă dacă poliţistul asculta sau nu, strânse mai bine păturile în jurul lui Meredith. Elena însă îl privea pe bărbat şi văzu că nu ezită nici o clipă. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă către vestibul.
Atunci Elena se simţi în siguranţă pentru a se uita din nou la Meredith. Nu vedea nimic anormal la chipul prietenei ei, doar acea paloare neobişnuită şi umbrele vineţii de sub ochi.
— Meredith? Şopti.
Nici un răspuns. Elena îl urmă pe Stefan afară din cameră. Tocmai ajunsese în vestibul când femeia îi atacă. Coborând pe scări, împingând-o pe fragila doamnă Flowers înaintea ei, strigă:
— La pământ! Toată lumea! O împinse cu putere în faţă pe doamna Flowers. La pământ acum!
Când doamna Flowers era cât pe ce să se prăbuşească pe podea, Stefan sări şi o prinse şi apoi se întoarse către femeie. Pentru o clipă, Elena se gândi că o să mârâie din nou, dar în schimb, cu o voce crispată de autocontrol, el spuse:
— Alătură-te partenerului tău. Nu poţi să te mişti şi să vorbeşti fără permisiunea mea!
O aşeză pe doamna Flowers, care părea şocată, pe un scaun în partea stângă a căminului şi o întrebă:
— V-a făcut rău... Persoana aia?
— Nu, nu. Doar scoate-i din casa mea, Stefan dragă, şi o să-ţi fiu profund recunoscătoare, răspunse doamna Flowers.

— S-a făcut, spuse încet Stefan. Îmi pare rău că v-am făcut atâtea necazuri — în propria dumneavoastră casă. Se uită la fiecare dintre poliţişti, cu ochi pătrunzători. Plecaţi şi nu vă întoarceţi. Ati scotocit în casă, dar nimeni dintre cei căutaţi nu era aici. Consideraţi că e inutilă tinerea sub observaţie a casei. Credeţi că ar fi mai de folos să ajutaţi la — care era cuvântul? Oh, da, prăpădul din Fell's Church. N-o să vă mai întoarceţi niciodată aici. Acum duceţi-vă la maşina voastră şi plecaţi.

Elena simţi cum i se ridică firişoarele de păr de pe ceafa. Simţea Puterea în spatele cuvintelor lui Stefan.

Şi, ca întotdeauna, se simţi încântată să vadă cum oamenii cruzi sau furioşi devin docili sub forţa Influenţei unui vampir. Cei doi mai rămaseră zece secunde absolut nemişcaţi, apoi pur şi simplu ieşiră pe uşa din faţă.

Elena ascultă sunetele maşinii poliţiştilor îndepărtându-se şi valul de uşurare care o copleşi fu atât de puternic, încât era cât pe ce să se prăbuşească. Stefan o susţinu cu un braţ şi Elena îl îmbrăţişa strâns, ştiind că inima îi bătea cu putere. O simţea bubuindu-i în piept, zvâcnindu-i în vârful degetelor.

S-a terminat. Totul s-a terminat acum, gândi Stefan către ea şi Elena simţi dintr-odată ceva diferit. Simţi mândrie. Stefan pur şi simplu preluase controlul şi alungase poliţiştii. Mulţumesc, îi răspunse în gând.

— Cred că ar trebui să-1 scoatem pe Mart din pivniţa pentru rădăcinoase, adăugă ea. Matt era supărat.

— Mulţumesc că m-ati ascuns — dar ştii ce mult a durat? O întrebă pe Elena când erau din nou sus în pensiune. Şi nici o lumină, cu excepţia acelui mic glob-stea. Şi nici un sunet — nu auzeam absolut nimic acolo jos. Şi ăsta ce e?

Întinse spre ei băţul de lemn lung şi greu, cu capetele lui cu forme ciudate, cu ţepuşe.

Elena se simţi brusc cuprinsă de panică.

— Nu te-ai tăiat în el, nu?

Îl apucă pe Matt de mâini, lăsând să cadă pe jos băţul cel lung. Dar Matt nu părea să aibă nici măcar o singură zgârietură.

— N-am fost aşa de prost cât să-1 apuc de-un capăt, spuse el.

— Meredith a făcut-o, dintr-un oarecare motiv, spuse Elena. Palmele ei erau pline de răni. Şi nici măcar nu ştiu ce e.

— Ştiu eu, spuse încet Stefan. Ridică de jos băţul. Dar, de fapt, e secretul lui Meredith. Adică e proprietatea lui Meredith, adăugă el repede când toţi ochii se aţintiră asupra lui la auzul cuvântului secret.

— Ei, eu nu sunt orb, spuse Matt în felul lui deschis, direct, dându-şi peste cap câteva şuviţe de păr blond pentru a privi mai bine obiectul. Îşi ridică ochii albaştri către Elena. Ştiu a ce miroase, a verbină. Şi ştiu a ce seamănă cu toate ţepuşele alea de argint şi de fier care ies din capetele ascuţite. Arată ca o armă uriaşă pentru exterminarea oricărui soi de monstru îngrozitor de oribil care păşeşte pe pământul ăsta.

— Şi vampiri, adăugă repede Elena. Ştia că Stefan era într-o dispoziţie ciudată, şi nu voia să-1 vadă pe Matt, la care ţinea foarte mult, zăcând pe podea cu ţeasta zdrobită. Şi chiar oameni — cred că ţepuşele astea mai mari sunt pentru injectarea unor otrăvuri.

— Otrăvuri?

Matt îşi privi repede palmele.

— Eşti în regulă, îl linişti Elena. M-am uitat eu, şi pe urmă ar trebui să fie o otravă care acţionează instantaneu.

— Da, ar vrea să te scoată din luptă cât mai iute cu putinţă, spuse Stefan. Deci dacă eşti în viaţă acum, ai toate şansele să rămâi aşa. Şi acum, monstrul ăsta îngrozitor de oribil nu vrea decât să se culce la loc.

Se răsuci pentru a urca spre mansardă. Probabil că auzise icnetul uşor, involuntar al Elenei, pentru că întoarse capul şi Elena văzu că îi părea rău. Ochii lui erau nişte smaralde întunecate, trişti, dar strălucind de Putere nefolosită.

Cred că o să stăm mai mult în pat, se gândi Elena, simţind nişte fiori de plăcere străbătând-o. Strânse mâna lui Stefan şi el îi răspunse la fel. Elena vedea ce era în mintea lui; erau suficient de aproape unul de celălalt şi el proiecta în gândurile ei foarte clar ceea ce voia — şi ea era la fel de nerăbdătoare să meargă sus în camera lui.

Dar în acel moment Matt, cu ochii la bâţul de luptă cu ţepuşe, întrebă:

— Are vreo legătură Meredith cu asta!

— N-ar fi trebuit să spun absolut nimic despre el, răspunse Stefan. Dar dacă vrei să ştii mai multe, ar trebui să o întrebi chiar pe Meredith. Mâine.

— Bine, spuse Matt, părând în cele din urmă să înţeleagă.

Elena i-o luase cu mult înainte. O armă ca aceea era — nu putea fi decât — pentru a omor— tot soiul de monştri care mişunau pe pământ. Şi Meredith — Meredith care era la fel de zveltă şi de atletică precum o balerină cu centura neagră, şi... Oh! Toate lecţiile alea! Lecţiile pe care Meredith întotdeauna le amâna dacă fetele voiau să facă ceva exact în acel moment, dar pentru care întotdeauna, într-un fel sau altul, îşi făcea pe urmă timp.

Dar cu greu te-ai fi putut aştepta ca o fată să meargă peste tot cărându-şi harpa după ea, şi nimeni nu mai avea aşa ceva. Şi pe urmă, Meredith spusese că nu putea suferi să cânte la harpă, aşa că prietenele ei nu mai comentaseră nimic. Şi asta făcea parte din farmecul plin de mister al lui Meredith.

Şi lecţii de călărie? Elena ar fi pus pariu că o parte din ele chiar avuseseră loc. Meredith ar fi vrut să ştie cum să scape repede călare pe orice animal disponibil.

Dar dacă Meredith nu exersa pentru un mic concert în sufragerie sau pentru rolul principal într-un western de la Hollywood — atunci ce făcuse?

Se antrenase, ghici Elena. Existau o mulţime de dojo4, şi dacă Meredith făcea asta încă de când vampirul ăla îl atacase pe bunicul ei, trebuia să fie al naibii de bună. Şi când ne luptaserăm cu chestiile alea oribile, cine stătuse cu ochii pe ea, o umbră cenuşie care se ţinuse departe de lumina rampei? Probabil că o mulţime de monştri o încasaseră zdravăn.

4 Din lb. japoneză, dojo, seminar budist; prin extensie, şcoală de pregătire în artele marţiale.

Singura întrebare la care mai trebuia găsit răspunsul era de ce Meredith nu le arătase ţepuşa pentru monştrii îngrozitor de oribili. Şi nici nu o folosise până acum în nici o luptă — de pildă în cea împotriva lui Klaus. Elena nu ştia, dar o putea întreba chiar pe Meredith. Mâine, când Meredith se trezea. Dar era convinsă că răspunsul era unul simplu.

Elena încercă să-şi înăbuşe cu eleganţă un căscat. Stefan? întrebă. Poţi găsi o modalitate să plecăm de aici fără să mă duci în braţe — în camera ta?

— Cred că am avut cu toţii parte de suficient stres în dimineaţa asta, spuse Stefan cu vocea lui cea blândă. Doamnă Flowers, Meredith este în dormitorul de la parter — probabil că o să doarmă până târziu. Mart...

— Ştiu, ştiu. Habar n-am unde s-a ajuns în schemă, dar aş putea foarte bine să zic că e noaptea mea, spuse Mart şi îi oferi un braţ lui Stefan.

Stefan păru surprins. Iubitule, niciodată nu poţi să spui că ai prea mult sânge, gândi Elena către el, serioasă şi directă.

— Doamna Flowers şi cu mine o să fim în bucătărie, rosti ea cu voce tare.

Când ajunseră acolo, doamna Flowers spuse:

— Nu uita să-i mulţumeşti din partea mea lui Stefan pentru că a apărat pensiunea.

— A făcut-o pentru că e căminul nostru, răspunse Elena şi se întoarse în hol, unde Stefan îi mulţumea unui Matt roşu în obraji.

Şi pe urmă doamna Flowers îl chemă pe Matt în bucătărie şi Elena se trezi ridicată în nişte braţe suple şi puternice, şi apoi simţi cum urcă, repede, în vreme ce treptele de lemn scoteau mici scârâţituri şi gemete de protest. Şi în cele din urmă ajunseră în camera lui Stefan, şi Elena era în braţele lui.

Nu exista un loc mai bun în care să fie, şi în clipa asta nici unul dintre ei nu voia de fapt altceva,

îşi spuse Elena şi îşi ridică faţa către Stefan în vreme ce el şi-o cobora pe a lui, şi buzele lor se uniră într-un sărut prelung şi fără grabă. Şi apoi sărutul deveni fierbinte, o lavă topită, şi Elena trebui să se agate cu putere de Stefan, care deja o ţinea cu braţe care ar fi putut sparge granitul, dar care pe ea o strângeau uşor, exact atât cât voia ea.

11

Elena, dormind senină, ţinându-1 de mână pe Stefan, ştia că avea un vis extraordinar. Nu, nu un vis — o experienţă extrasenzorială. Dar nu era la fel ca vizitele ei extrasenzoriale anterioare în celula lui Stefan. Acum străbătea aerul atât de repede, încât nici nu reuşea să-şi dea seama ce se afla sub ea.

Se uită înjurai ei şi deodată, spre marea ei mirare, o altă siluetă apăru lângă ea.

— Bonnie! Spuse — sau mai degrabă încercă să spună.

Dar, evident, nu se auzi nici un sunet.

Bonnie arăta ca o clonă a ei însăşi, dar transparentă. Ca şi cum cineva ar fi creat-o din sticlă, şi apoi ar fi adăugat o urmă vagă de culoare în ochii şi părul ei.

Elena încercă telepatic. Bonnie?

Elena! Oh, mi-e aşa de dor de tine şi Meredith! Sunt prinsă aici într-o gaură... O gaură?

Elena auzi panica din propria ei voce telepatică. Asta o făcu pe Bonnie să se crispeze.

Ei, nu o gaură adevărată. O bombă, un han, cred, dar sunt încuiată în cameră şi ei îmi aduc mâncare de două ori pe zi şi mă duc la toaletă o dată...

Dumnezeule! Cum ai ajuns acolo?

Păi... Bonnie ezită. Cred că a fost propria mea vină.

Nu contrează! De cât timp eşti acolo, mai exact?

Aăă, asta e a doua zi, cred.

Urmă o pauză. Apoi Elena spuse:

Ei, două zile într-un loc oribil pot să pară o eternitate.

Bonnie încercă să explice mai bine.

E vorba doar că sunt atât de plictisită şi de singură. Mi-e aşa de dor de tine şi de Meredith! Repetă ea.

Şi eu mă gândeam la tine şi la Meredith, spuse Elena.

Dar Meredith e acolo cu tine, nu? Oh, Doamne, doarn-a căzut şi ea, nu? Izbucni Bonnie.

Nu, nu! N-a căzut. Elena nu se putea hotăr— dacă să-i spună sau nu despre Meredith. Poate că totuşi încă nu, se gândi ea.

Nu vedea către ce se îndrepta în goană, deşi simţea că încetineau. Vezi ceva? întrebă.

Hei, da, sub noi! E o maşină! Să coborâm?

Sigur. Ne putem ţine de mână?

Descoperiră că nu puteau, dar încercarea le ţinea alături. În clipa următoare treceau prin acoperişul unei maşini mici.

Hei! E Alaric! Spuse Bonnie.

Alaric Saltzman era prietenul lui Meredith, cu care urma să se logodească. Avea înjur de douăzeci şi trei de ani şi părul lui blond-nisipiu şi ochii căprui nu se schimbaseră de când îl văzuse ultima oară Elena, cu aproape zece luni în urmă. Era parapsiholog la Duke University, şi se pregătea să-şi dea doctoratul.

De-o mulţime de vreme tot încercăm să dăm de el, spuse Bonnie.

Ştiu. Poate că aşa trebuia să îl contactăm.

Unde ar trebui să fie acum?

Un loc ciudat din Japonia. Am uitat cum îi zice, dar uită-te la harta de pe scaunul din dreapta.

Ea şi Bonnie se amestecară, formele lor fantomatice trecând una prin cealaltă.

Unmei no Shima: Insula Osândei, scria deasupra conturului unei insule. Harta de lângă Alaric avea pe ea un X mare, alături de cuvintele: Câmpia Fecioarelor Pedepsite.

Ce? Făcu Bonnie indignată. Ce-nseamnă asta?
Nu ştiu. Dar uite, ceaţa asta e ceaţă adevărată. Şi plouă. Şi drumul ăsta e groaznic.
Bonnie ieşi afară. Ooo, ce ciudat. Ploaia trece prin mine. Şi nu cred că acesta-i un drum.
Elena spuse: Vina-napoi şi uită-te la asta. Nu mai există alte oraşe pe insulă, doar un nume. Dr. Celia Connor; patolog legist.
Ce-i un patolog legist?
Cred, spuse Elena, că patologii investighează crime şi chestii de soiul ăsta. Şi dezgroapă morţii ca să descopere din ce cauze au murit.
Bonnie se înfiora. Nu cred că-mi place asta prea mult.
Nici mie. Dar uită-te afară. Asta cred că a fost cândva un sat.
Nu mai rămăsese aproape nimic din acel sat. Doar câteva rămăşiţe ale unor clădiri de lemn aflate într-un proces evident de putrezire, şi câteva structuri de piatră în ruină, înnegrite de vreme. Exista o singură clădire mare, acoperită eu o prelată imensă, de un galben strălucitor.
Când ajunse în faţa clădirii, Alaric opri cu un uşor derapaj al maşinii, înşfacă harta şi o valiză mică şi se repezi prin ploaie şi noroi către adăpost. Elena şi Bonnie îl urmară. Alaric fu întâmpinat la intrare de o femeie de culoare, foarte tânără, cu părul scurt şi mătăsos încadrându-i faţa de spiriduş. Era mică de înălţime, nici măcar cât Elena. Ochii îi dansau în cap de exaltare şi avea dinţi albi şi regulaţi care îi dădeau un zâmbet de Hollywood.
— Dr. Connor? întrebă Alaric, părând fermecat.
Asta n-o să-i placă lui Meredith, spuse Bonnie.
— Doar Celia, te rog, spuse femeia, luându-i mâna. Alaric Saltzman, bănuiesc.
— Doar Alaric, te rog — Celia.
Asta n-o să-i placă deloc lui Meredith, spuse Elena.
— Aşadar, tu eşti cel care investighează fantomele, spunea Celia, sub ele. Ei bine, avem nevoie de tine.
Locul ăsta e plin de fantome — sau era cândva. Nu ştiu dacă mai sunt sau nu aici.
— Sună interesant.
— Mai degrabă trist şi morbid. Trist şi straniu şi morbid. Am excavat tot soiul de ruine, mai ales cele unde există şansa să fi avut loc un genocid. Şi, crede-mă, insula asta nu seamănă cu nimic din ce-am văzut până acum, spuse Celia.
Alaric deja începuse să-şi scoată din valiză diferite lucruri, un teanc gros de hârtii, un mic camcorder, un carnet de notiţe. Deschise camcorderul şi privi prin vizor, apoi îl propti cu o parte din hârtii. Când păru să o aibă pe Celia în imagine, luă repede carnetul de notiţe.
Celia părea amuzată.
— În câte feluri ţîi înregistrezi informaţiile?
Alaric îşi ciocăni uşor capul şi clătină din el cu un aer trist.
— Cât de multe posibil. Neuronii încep să cedeze. Se uită înjur. Nu eşti singură aici, nu?
— În afară de un îngrijitor şi de tipul care mă duce înapoi la Hokkaido, da. A început ca o expediţie obişnuită — am fost paisprezece oameni. Dar unul câte unul, ceilalţi au murit sau au plecat. Nici măcar nu pot să îngrop la loc specimenele — fetele — pe care le-am sos din pământ.
— Şi oamenii din expediţie care au plecat sau au murit...
— Păi, la început oamenii au murit. Pe urmă asta şi celelalte chestii stranii i-au făcut pe ceilalţi să plece. Le era frică să nu-şi piardă viaţa.
Alaric se încruntă.
— Cine a fost primul care a murit?
— Din expediţia noastră? Ronald Argyll. Specialist în ceramică. Tocmai cerceta două vase pe care le găsisem... Ei, o să-ţi povestesc altă dată. A căzut de pe o scară şi şi-a frânt gâtul.
Sprâncenele lui Alaric se ridicară.
— Şi asta a fost ceva straniu?
— Din partea unui tip ca el, care face asta de aproape douăzeci de ani, da.
— Douăzeci de ani? Poate un infarct? Şi pe urmă a căzut de pe scară — bum!
Şi Alaric făcu un gest în jos.

— Poate că asta s-a întâmplat. E posibil să reuşeşti tu să explici toate micile noastre mistere.

Femeia cea şic cu păr scurt zâmbi şi în obraji îi apărură două gropiţe, dându-i un aer de băieţoi. Şi tot ca un băieţoi era şi îmbrăcată, îşi dădu seama Elena: jeanşi

Levi's şi o cămaşă alb cu albastru cu mânecile suflecate, peste un camizol alb.

Alaric tresări uşor, ca şi cum şi-ar fi dat seama că se holba la ea. Bonnie şi Elena se priviră peste capul lui.

— Dar de fapt, ce s-a întâmplat cu toţi oamenii care locuiau pe insulă? Cei care au clădit casele?

— Păi, în primul rând, nu au fost prea mulţi. Bănuiesc că locul ăsta poate chiar a fost numit Insula Osândei înainte de dezastrul pe care eu şi echipa mea l-am cercetat. Dar, din câte am putut să descopăr, a fost vorba de un soi de război — un război civil. Intre copii şi adulţi.

De data asta, când Elena şi Bonnie se uitară una la cealaltă, ochii lor erau mari. Exact la fel ca acasă.. Începu Bonnie, dar Elena spuse: Şşşş, ascultă.

— Un război civil între copii şi părinţii lor? Repetă încet Alaric. Asta chiar că e straniu.

— Păi, e un proces de eliminare. Vezi tu, mie îmi plac mormintele, fie că sunt zidite sau sunt doar gropi în pământ. Şi aici, locuitorii nu par să fi fost invadaţi. Nu au murit de foamete sau secetă — mai erau destule grâne în hambar. Nu erau semne de boală. Am ajuns la concluzia că s-au omorât între ei — părinţii au omorât copiii, copiii au omorât părinţii.

— Dar cum poţi să-ţi dai seama?

— Vezi zona asta pătrăţoasă de la marginea satului? Celia arătă către o zonă aflată pe o hartă mai mare decât cea a lui Alaric. Pe asta o numim Câmpia Fecioarelor Pedepsite. Este singurul loc unde se află morminte realizate cu grijă, deci a fost făcut la începutul conflictului care avea să devină război. Mai târziu, n-a mai fost timp pentru sicrie — sau nimeni căruia să-i pese. Până acum, am scos la lumină douăzeci şi două de fetiţe — cea mai în vârstă către sfârşitul adolescenţei.

— Douăzeci şi două de fete? Numai fete?

— Numai fete în zona asta. Băieţii au apărut mai târziu, când nu se mai făceau sicrie. Nu sunt la fel de bine păstraţi, pentru că toate casele au ars sau s-au prăbuşit, şi ei au fost expuşi elementelor naturii. Fetele au fost îngropate cu grijă, uneori într-un ritual complicat; dar urmele de pe trupul lor indică faptul că au fost supuse unor pedepse fizice aspre cu puţin timp înainte de moarte. Şi pe urmă... Aveau ţăruşi înfipţi în inimă.

Bonnie îşi duse repede degetele la ochi, ca şi cum voia să-i ferească de o viziune oribilă. Elena îi privea mohorâtă pe Alaric şi Celia. Alaric înghiţi nodul din gât.

— Au fost străpunse cu un ţăruş? întrebă el tulburat.

— Da. Acum ştiu ce-o să gândeşti. Dar Japonia nu are o tradiţie a vampirilor. Kitsune-\q — vulpile — reprezintă probabil cel mai apropiat analog.

Acum Elena şi Bonnie pluteau exact deasupra hărţii.

— Şi kitsune-le beau sânge?

— Nu. Sunt nişte şarlatani legendari, şi un exemplu despre ce pot face e să posede fete şi femei şi să ducă bărbaţii la pieire — în smârcuri, şi altele de genul acesta. Dar aici — aici aproape că poţi citi totul ca într-o carte.

— După cum povesteşti, aşa pare. Dar nu una pe care aş alege-o de plăcere, spuse Alaric, şi amândoi zâmbiră înneguraţi.

Aşadar, ca să continui cu cartea, se pare că această molimă s-a răspândit în cele din urmă printre toţi copiii din oraş. Au avut loc lupte sălbatice. Părinţii nu au putut ajunge la bărcile de pescar cu care ar fi reuşit să scape de pe insulă.

Elena...

Ştiu. Cel puţin Fell s Church nu e pe o insulă.

— Şi pe urmă, e ceea ce am găsit la altarul oraşului. Asta pot să-ţi arăt... Pentru asta a murit Ronald Argyll.

Se ridicară amândoi şi pătrunseră în clădire, până când Celia se opri lângă două mari urne aşezate pe nişte piedestale, cu un obiect hidos între ele. Arăta ca o rochie, decolorată de vreme până când ajunsese aproape albă, dar prin găurile din ţesătură ieşeau oase. Şi mai oribil, un os albit şi fără carne atârna din partea de sus a uneia dintre urne.

— La asta lucra Ronald pe teren înainte să vină ploile, explică Celia. Era probabil moartea ultimului dintre locuitorii iniţiali, şi a fost sinucidere.
— Cum poţi să ştii asta?
— O să încerc să lămuresc asta din notele lui Ronald. Preoteasa asta de aici nu are altă rană decât cea care i-a provocat moartea. Altarul a fost o clădire de piatră — cândva. Când am ajuns aici, am găsit doar pardoseala, cu toate treptele de piatră prăbuşite în toate direcţiile. De aceea a folosit Ronald o scară. Totul devine cam ştiinţific, dar Ronald Argyll a fost un patolog legist excelent şi eu am încredere în felul în care a înţeles el toată povestea.
— Care este...?
Alaric filma vasele şi oasele.
— Cineva — nu ştim cine — a făcut o gaură în fiecare dintre urne. Asta s-a întâmplat înainte să se dezlănţuie haosul. Arhivele oraşului o menţionează ca pe un act de vandalism, o năzbâtie făcută de un copil. Dar, la mult timp după aceea, gaura a fost astupată şi vasele făcute din nou etanşe, cu excepţia locului unde preoteasa şi-a cufundat mâinile până la încheietură, în partea de sus.
Cu mare grijă, Celia înălţă capacul vasului care nu avea atârnat de el un os — pentru a da la iveală o altă pereche de oase prelungi, ceva mai puţin albite, şi cu fâşii de ceea ce fuseseră probabil haine. In vas se vedeau nişte oase mici de degete.
— Ronald era convins că biata femeie a murit în timp ce făcea un act disperat. Şi inteligent, dacă priveşti totul din perspectiva lor. Şi-a tăiat încheieturile mâinilor — uită-te cum e strâns tendonul în braţul mai bine păstrat — şi pe urmă a lăsat tot sângele să se scurgă în urne. Ştim sigur că la fundul urnelor s-a găsit un strat gros de sânge uscat. Femeia încerca să atragă ceva înăuntru — poate ceva înapoi înăuntru. Şi a murit încercând, iar lutul pe care probabil a sperat să-1 folosească în ultimele ei momente conştiente a ţinut oasele lipite de vas.
— Pfui! Făcu Alaric, trecându-şi o mână peste frunte, şi în acelaşi timp înfiorându-se.
Fă poze! îi comanda mental Elena, folosindu-şi toată voinţa pentru a transmite ordinul. Îşi dădea seama că şi Bonnie făcea acelaşi lucru, cu ochii închişi, cu pumnii încleştaţi.
Ca şi cum le-ar fi ascultat ordinul, Alaric făcea poze cât de repede putea.
În cele din urmă termină. Dar Elena ştia că fără un imbold extern nici nu se gândea să trimită pozele astea în Fell's Church înainte ca el însuşi să ajungă în oraş — şi nici măcar Meredith nu ştia când avea să se întâmple asta.
Şi-atunci ce facem? O întrebă îngrijorată Bonnie pe Elena.
Păi... Lacrimile mele au fost reale atunci când Stefan era în închisoare.
Vrei să plângem peste el?
Nu, spuse Elena, destul de nerăbdătoare. Dar arătăm ca nişte stafii — hai să ne purtăm ca ele. Încearcă să-i sufli în ceapa.
Bonnie făcu aşa, şi îl văzură pe Alaric înfiorându-se, uitându-se în jurul lui, adunându-şi mai bine geaca pe trup.
— Şi celelalte morţi din expediţia ta? întrebă, strângându-şi umerii, uitându-se iar înjur, aparent fără nici o ţintă.
Celia începu să vorbească, dar nici Elena şi nici Bonnie nu o ascultau. Bonnie continua să sufle asupra lui Alaric din toate părţile, împingându-1 către singura fereastră din clădire care avea obloane. Acolo Elena scrisese ceva cu degetul pe geamul rece şi întunecat. Când văzu că Alaric se uita în acea direcţie, suflă peste ceea ce scrisese: trimite poze vase la Meredith acum! Ori de câte ori Alaric se apropia de fereastră, sufla asupra cuvintelor pentru a le face vizibile.
Şi în cele din urmă el le văzu.
Sări în spate, aproape jumătate de metru. Apoi se apropie încet de fereastră. Elena sufla din nou. De data asta, în loc să sară în spate, îşi trecu doar o mână peste ochi şi apoi încet se uită din nou.
— Hei, domnule Vânător de Fantome, spuse Celia. Te simţi bine?
— Nu ştiu, recunoscu Alaric.
Îşi trecu din nou mâna peste ochi, dar Celia se apropia de el şi Elena nu mai suflă.
— Mi s-a părut că văd... Un mesaj să trimit copii ale imaginilor cu vasele astea către Meredith.
Celia ridică o sprânceană.

— Cine e Meredith?
— Oh. E... E o fostă studentă. Cred că asta ar interesa-o.
îşi lăsă privirea în jos, către camcorder.
— Oase şi urne?
— Păi, şi tu erai interesată de ele de mică, dacă ceea ce se spune despre tine e adevărat.
— Oh, da. Îmi plăcea să privesc cum putrezeşte o pasăre moartă, sau să găsesc oase şi să-mi închipui de la ce animal proveneau, spuse Celia, arătându-şi din nou gropiţele. Încă de când aveam şase ani. Dar nu eram ca majoritatea fetelor.
— Ei... Nici Meredith nu e, spuse Alaric. Elena şi Bonnie se priveau foarte serios acum. Alaric lăsase să se înţeleagă că Meredith era specială, dar nu o spusese, şi nici nu pomenise de viitoarea lor logodnă. Celia se apropie mai mult de el.
— Vrei să-i trimiţi pozele? Alaric râse.
— Ei, cu toată atmosfera asta... Nu ştiu. Poate că a fost doar imaginaţia mea.
Când ajunse lângă el, Celia se întoarse şi Elena suflă încă o dată peste mesaj. Alaric îşi aruncă mâinile în aer, într-un gest de cedare.
— Bănuiesc că insula nu are acoperire de satelit, spuse el neajutorat.
— Nu, răspunse Celia. Dar feribotul se întoarce mâine şi poţi să trimiţi atunci pozele — asta dacă vrei cu adevărat să o faci.
— Cred că ar fi mai bine să o fac, spuse Alaric.
Elena şi Bonnie îl priveau furioase, dintr-o parte şi alta a lui.
Dar, în aceeaşi clipă, pleoapele Elenei începură să se lase. Oh, Bonnie, f m rău. Voiam să vorbesc cu tine după asta, mă asigur că eşti bine. Dar cad... Nu pot...
Reuşi să-şi deschidă cu greu ochii. Bonnie era într-o poziţie fetală, cufundată în somn.
Ai grijă, şopti Elena, fără să ştie exact cui îi şoptea. Şi pe când se îndepărta plutind, era conştientă de Celia şi de felul în care Alaric vorbea cu femeia asta frumoasă şi cultivată, cu doar un an sau doi mai mare decât el. Şi, mai presus de orice altceva, simţea o frică distinctă pentru Meredith.
În dimineaţa următoare, Elena observă că Meredith încă mai arăta palidă şi fără vlagă, şi că-şi întorcea privirea dacă Stefan se întâmpla să se uite la ea. Dar acum era un moment de criză, şi imediat ce vasele de la micul dejun fură spălate, Elena convocă o şedinţă în salon. Acolo, ea şi Stefan povestiră ceea ce pierduse Meredith în timpul vizitei poliţiştilor. Meredith zâmbi vag când Elena îi spuse cum îi alungase Stefan ca pe nişte câini vagabonzi.
Apoi Elena le povesti experienţa ei extrasenzorială. Care dovedea un lucru cel puţin, că Bonnie era în viaţă şi relativ bine. Meredith îşi muşcă buza când doamna Flowers spuse asta, căci nu o făcea decât să vrea ea însăşi să plece să o salveze pe Bonnie din Dimensiunea întunecată.
Dar, pe de altă parte, Meredith voia să rămână aici şi să aştepte fotografiile lui Alaric. Dacă asta ar putea salva Fell's Church...
Nimeni dintre cei de la pensiune nu putea pune la îndoială ceea ce se întâmpla pe Insula Osândei. Acelaşi lucru se petrecea aici, în cealaltă parte a lumii. Deja câţiva părinţi din Fell's Church ceruseră să le fie luaţi copiii de către Departamentul de Protecţie a Copilului. Pedepsele şi represaliile începuseră. Cât avea să mai dureze până ce Shinichi şi Misao transformau toţi copiii în nişte arme letale — sau îi lăsau pe cei deja transformaţi să se dezlănţuie? Cât avea să mai dureze până ce nişte părinţi isterici omorau un copil?
Grupul din salon discută planuri şi metode. În cele din urmă, deciseră să facă nişte vase identice cu cele pe care le văzuseră Elena şi Bonnie, şi se rugară să poată reproduce scrierea. Vasele astea, erau siguri, reprezentau felul în care Shinichi şi Misao fuseseră cândva tinuti sub sigiliu, departe de restul Pământului.
Prin urmare, Shinichi şi Misao încăpuseră cândva în spaţiul relativ restrâns al vaselor. Dar cu ce îi puteau atrage înapoi înăuntru Elena şi prietenii ei?
Cu Putere, hotărâră ei. Doar o cantitate de Putere suficient de mare pentru a se dovedi irezistibilă pentru gemenii kitsune. De aceea preoteasa încercase să-i ademenească înăuntru cu propriul ei sânge. Aşadar... Asta însemna fie lichidul dintr-un glob-stea plin... Sau sânge de la un vampir

extraordinar de puternic. Sau doi vampiri. Sau trei.

Toată lumea era gravă, cufundată în gânduri. Nimeni nu ştia de cât sânge era nevoie — dar Elena se temea că ar fi mai mult decât îşi permiteau ei să piardă. Cu siguranţă fusese mai mult decât îşi putuse permite preoteasa.

Şi apoi se lăsă o tăcere pe care doar Meredith o putu umple.

— Sunt sigură că v-aţi pus cu toţii întrebări despre asta, spuse ea, dând la iveală băţul de luptă, exact ca un scamator, îşi spuse Elena.

Cum a făcut asta? Nu-1 avusese la ea, şi iată că acum îl avea.

Cu toţii au privit, în lumina puternică a soarelui, la frumuseţea armei subţiri.

— Cine a făcut chestia asta, spuse Matt, are o imaginaţie perversă.

— A fost unul dintre strămoşii mei, răspunse Meredith. Şi n-o să contest asta.

— Am o întrebare, spuse Elena. Dacă ai fi avut asta de la începutul pregătirii tale, dacă ai fi fost crescută în soiul ăsta de lume, ai fi încercat să-1 omori pe Stefan? Ai fi încercat să mă omori pe mine când am devenit vampir?

— Tare aş vrea să găsesc un răspuns potrivit, spuse Meredith, şi în ochii ei cenuşii se citea durere. Dar nu pot. Am coşmaruri când mă gândesc la asta. Dar cum aş putea spune ce aş face dacă aş fi o persoană diferită?

— Nu asta te întreb. Te întreb dacă — fiind cine eşti — dacă ai fi avut pregătirea...

— Pregătirea ţîi spală creierul, spuse cu asprime Meredith.

Aparentul ei calm părea gata să se tulbure.

— O.K., lasă asta. Ai fi încercat să îl omori pe Stefan dacă ai fi avut doar băţul ăsta?

— Se numeşte băţ de luptă. Iar nouă ni se spune — oameni ca familia mea, doar că părinţii mei au renunţat la asta — vânători-asasini.

Se auzi un soi de icnet colectiv în jurul mesei. Doamna Flowers îi mai turnă lui Meredith în cană nişte ceai de ierburi din ceainicul aşezat pe un trepied.

— Vânători-asasini, repetă Matt cu o anume satisfacţie.

Nu era greu să-ţi dai seama la cine se gândea.

— Puteţi să ne spuneţi cum vreţi, spuse Meredith. Am auzit că în Vest există vânători-ucigaşi. Dar noi păstrăm tradiţia aici.

Dintr-odată, Elena se simţi pierdută.

Asta era Meredith, sora ei mai mare Meredith, care spunea lucrurile astea. Vocea Elenei era aproape rugătoare.

— Dar tu nici măcar nu l-ai dat în vileag pe Stefan.

— Nu, n-am făcut-o. Şi nu, nu cred că aş avea curajul să omor pe cineva — doar dacă mi s-ar spăla creierul. Dar ştiam că Stefan te iubeşte. Ştiam că n-o să te transforme niciodată într-un vampir. Problema era... Că nu ştiam suficient de multe despre Damon. Nu ştiam că eraţi împreună atâta timp. Cred că nimeni nu ştia asta.

Şi vocea lui Meredith era chinuită.

— Cu excepţia mea, spuse Elena, înroşindu-se, cu un zâmbet strâmb. Nu mai fi aşa de tristă, Meredith. A funcţionat.

— Aşa numeşti tu, a funcţiona, faptul că a trebuit să-ţi părăseşti familia şi oraşul pentru că toată lumea ştie că eşti moartă?

— Da, replică Elena cu disperare, dacă asta înseamnă să fiu cu Stefan.

Se strădui din răsputeri să nu se gândească la Damon.

Meredith o privi fără nici o expresie pentru o clipă, apoi îşi cuprinse faţa în palme.

— Vrei să le spui tu sau ar trebui s-o fac eu? întrebă ea, dându-şi deoparte mâinile de pe faţă pentru a respira şi privindu-1 pe Stefan.

Stefan păru surprins.

— Ti-aduci aminte?

— Probabil la fel de mult cât ai aflat tu din mintea mea. Diverse lucruri mărunte. Chestii pe care nu vreau să mi le aduc aminte.

— O.K.

Acum Stefan părea uşurat şi Elena simţi teamă. Stefan şi Meredith aveau un secret al lor?
— Ştim cu toţii, începu Stefan, cum Klaus a venit de cel puţin două ori în Fell's Church. Ştim că era... Total malefic... Şi că în a doua lui vizită planul său era să fie un asasin în serie. Le-a omorât pe Sue Carson şi Vickie Bennett.
Elena îl întrerupse repede.
— Sau cel puţin 1-a ajutat pe Tyler Smallwood să o omoare pe Sue, pentru ca Tyler să poată fi iniţiat ca vârcolac. Şi pe urmă Tyler a lăsat-o pe Caroline însărcinată.
Matt îşi drese glasul, ca şi cum tocmai se gândise la ceva.
— Aăă... Şi Caroline trebuie să omoare pe cineva ca să fie un vârcolac pe deplin?
— Nu cred, răspunse Elena. Stefan spune că e suficient dacă ai pui de vârcolac. În ambele feluri e vorba de vărsare de sânge. Caroline o să fie un vârcolac pe deplin atunci când o să nască gemenii, dar probabil că va începe să se schimbe fără să-şi dea seama înainte de asta. Aşa-i? Stefan încuviinţă din cap.
— Aşa-i. Dar să revenim la Klaus. Ce se presupune că a făcut în prima lui vizită aici? A atacat — fără să omoare — un bătrân care era un vânător-asasin.
— Bunicul meu, şopti Meredith.
— Şi probabil s-a jucat atât de mult cu mintea bunicului lui Meredith, încât bătrânul a încercat să-şi omoare soţia şi nepoţica lui de trei ani. Aşadar, ce e în neregulă cu povestea asta?
Acum Elena era cu adevărat speriată. Nu voia să audă ceea ce urma să se spună.
Avea un gust amar de fiere în gură şi se bucura că nu mâncase decât pâine prăjită la micul dejun. Măcar dacă ar mai fi fost cineva de care să trebuiască să aibă grijă, ca Bonnie, s-ar fi simţit mai bine.
— Eu renunţ. Deci, ce e în neregulă? întrebă Matt pe faţă.
Meredith privea din nou fix în depărtare. In cele din urmă, Stefan spuse:
— Cu riscul de a suna ca într-o telenovelă de prost gust... Meredith a avut, sau are, un frate geamăn.
O tăcere mormântală se lăsă în salon. Nici măcar Mama a doamnei Flowers nu rosti un singur cuvânt.
— A avut sau are? Spuse în cele din urmă Matt, spărgând tăcerea.
— De unde să ştim? Răspunse Stefan. E posibil să fi fost omorât. Imaginaţi-vă că
Meredith a trebuit să vadă asta. Sau poate că a fost răpit. Pentru a fi omorât mai târziu — sau ca să devină vampir.
— Şi tu chiar crezi că părinţii ei nu i-ar spune? întrebă Matt. Sau ar încerca să o facă să uite? Când avea... Cât? Deja trei ani?
Doamna Flowers, care rămăsese mult timp tăcută, vorbi acum, cu tristeţe în glas.
— Poate că draga de Meredith a hotărât ea însăşi să-şi reprime adevărul. E greu de spus cu un copil de trei ani. Dacă nu primesc ajutor profesionist...
Se uită întrebătoare la Meredith. Meredith clătină din cap.
— E împotriva codului, spuse ea. Vreau să spun, strict vorbind, n-ar trebui să vă spun toate astea, şi mai ales n-ar trebui s-o facă Stefan. Dar nu mai puteam suporta... Să am nişte prieteni atât de buni şi să-i înşel în mod constant.
Elena se duse la Meredith şi o strânse cu putere în braţe.
— înţelegem, spuse. Nu ştiu ce se va întâmpla în viitor dacă decizi să devii un vânător-asasin activ...
— Pot să vă promit că prietenii mei n-or să se afle pe lista victimelor mele, spuse Meredith. Apropo, adăugă ea, Shinichi ştie. Eu sunt cea care a ascuns un secret de prietenii mei toată viaţa.
— Până acum, spuse Elena şi o îmbrăţişa din nou.
— Cel puţin acum nu mai există secrete, spuse cu blândeţe doamna Flowers, şi Elena se uită cu atenţie la ea.
Nimic nu era atât de simplu. Iar Shinichi făcuse o mulţime de predicţii.
Apoi văzu privirea din ochii albaştri ai bătrânei şi ştiu că ceea ce era important în acel moment nu erau minciunile sau adevărurile, ci pur şi simplu să o liniştească pe Meredith. Ridică privirea

către Stefan în timp ce o îmbrăţişa pe Meredith şi citi acelaşi lucru în ochii lui.

Şi asta o făcu într-un fel să se simtă mai bine. Pentru că dacă era cu adevărat "fără secrete", atunci şi ea va trebui să-şi dea seama care sunt sentimentele ei pentru Damon. Şi se temea mai mult de asta decât de o confruntare cu Shinichi, ceea ce spunea într-adevăr foarte multe.

— Cel puţin avem pe aici pe undeva o roată a olarului, spunea doamna Flowers. Şi un cuptor în spate, deşi e năpădit tot de tufele de amăruş. Pe vremuri făceam ghivece să le pun în faţa pensiunii, dar veneau copiii şi le spărgeau. Cred că aş putea să fac o urnă ca acelea pe care le-aţi văzut dacă mi-o desenezi. Dar poate că ar fi mai bine să aşteptăm pozele domnului Saltzman.

Matt îi şoptea ceva fără sunet lui Stefan. Elena nu putu să-şi dea seama ce, până nu auzi vocea lui Stefan în mintea ei: Spune că Damon îi zisese odată că pensiunea asta e ca un soi de vânzare de lucruri vechi adunate într-un garaj, şi poţi găsi orice dacă te uiţi cu atenţie.

Damon nu a inventat asta! Cred că doamna Flowers a fost prima care a spus-o, şi pe urmă vorba aprins, replică Elena cu aprindere.

— Când primim pozele, spunea veselă doamnă Flowers, putem să le rugăm pe cele două femei Saitou să traducă ce scrie.

Meredith se îndepărtă în cele din urmă de Elena.

— Şi până atunci putem să ne rugăm ca Bonnie să nu intre în cine ştie ce încurcătură, spuse ea, şi vocea şi chipul îi erau din nou calme. Eu încep să mă rog de-acum.

Bonnie era ferm convinsă că putea să stea departe de orice încurcătură.

Avusese visul acela ciudat — cel în care îşi părăsise trupul şi se dusese cu Elena în Insula Osândei. Din fericire, păruse să fie o experienţă extrasenzorială adevărată, şi nu ceva la care trebuia să se gândească îndelung şi să găsească în ea nişte înţelesuri ascunse. Nu însemna că ea era osândită sau altceva de genul ăsta.

Mai mult, reuşise să mai reziste o noapte în camera asta cafenie, iar Damon trebuia să vină şi să o scoată curând de aici. Dar nu înainte ca ea să mănânce un drops. Sau două.

Da, simţise gustul unuia în povestea din seara trecută, dar Mărit era o fetiţă atât de cuminte încât aşteptase până la cină ca să mai primească unul. Cina era în următoarea poveste despre familia Dustbin, în care Bonnie se cufundase în dimineaţa asta. Dar povestea asta conţinea momentul oribil în care micuţa Mărit gusta prima ei bucată de ficat proaspăt prins de ea însăşi la vânătoare. Bonnie îndepărtase repede globul-stea de la tâmpla ei şi hotărâse să nu facă nimic ce ar putea să îi ofere experienţa unei vânători umane.

Dar apoi, fără să se poată împotrivi impulsului, îşi numărase banii. Avea bani. Ştia unde se afla o prăvălie. Şi asta însemna... Să meargă la cumpărături!

Când sosi pauza de mers la toaletă, reuşi să intre în vorbă cu băiatul care o conducea de obicei spre toaleta din afara casei. De data asta îl făcu să se înroşească atât de tare şi să se tragă de atâtea ori de lobul urechii, încât atunci când îl imploră să-i dea ei cheia şi să o lase să se ducă singură — căci ştia drumul, nu? — el se înduplecase şi o lăsă singură, cerându-i să se grăbească.

Şi ea chiar se grăbi — pe cealaltă parte a străzii şi în mica prăvălie care mirosea atât de tare a ciocolată topită, caramele şi alte miresme îmbietoare pe care le-ar fi recunoscut chiar şi legată la ochi.

Şi ştia foarte bine ce voia. Dorinţa i se conturase pe măsură ce citise povestea, şi din acea singură îmbucătură a lui Mărit.

O bomboană din fructe glasate era rotundă ca un fruct adevărat, şi în acea unică îmbucătură ea simţise curmale, migdale, mirodenii şi miere — e posibil să fi fost şi nişte stafide. Ar trebui să coste cinci soli, conform poveştii, dar Bonnie luase cu ea cincisprezece monede micuţe care arătau a fi din aramă, pentru orice eventualitate.

Odată ajunsă în interiorul prăvăliei, Bonnie se uită prudentă înjur. Erau destui muşterii înăuntru, poate vreo şapte-opt. O fată cu părul castaniu purta o rochie din pânză de sac la fel ca Bonnie şi părea foarte obosită. Pe furiş, Bonnie se apropie de ea şi vâr— cinci din monedele ei de aramă în mâna fetei, gândindu-se: aşa, acum poate să-şi ia şi ea o bomboană glasată ca şi mine, asta ar trebui să o înveselească. Şi o făcu: fata îi aruncă soiul acela de zâmbet pe care i-1 adresa Mama Dustbin lui Mărit când fata făcea ceva drăgălaş.

Oare să vorbesc cu ea? Se întrebă Bonnie.

— Pare destul de aglomerat, şopti, întorcându-şi capul. Fata îi răspunse tot în şoaptă:

— A fost. Ieri toată ziua am sperat, dar cum pleca un nobil intra altul.

— Vrei să spui că trebuie să aştepţi până ce prăvălia e goală ca să...?

Fata cu păr castaniu o privi ciudat.

— Sigur — asta dacă nu cumperi pentru stăpâna sau stăpânul tău.

— Cum te cheamă? Şopti Bonnie.

— Kelta.

— Eu sunt Bonnie.

Auzindu-i numele, Kelta izbucni în chicoteli tăcute dar convulsive.

Bonnie se simţi ofensată; tocmai îi oferise Keltei o bomboană glasată — şi acum fata râdea de ea.

— îmi pare rău, spuse Kelta când veselia i se potoli. Dar nu crezi că e ciudat că în ultimul an atât de multe fete îşi schimbă numele în Aliana şi Mardeth şi Bonna — unora dintre sclave chiar li se îngăduie s-o facă.

— Dar de ce? întrebă Bonnie cu o uimire atât de mare, încât Kelta răspunse:

— Păi, ca să facă parte din poveste, desigur. Să poarte numele celor care au omorât-o pe bătrâna Bloddeuwedd pe când se dezlănţuia prin oraş.

— A fost o chestie aşa de grozavă?

— Tu chiar nu ştii? După ce a fost omorâtă, toţi banii ei s-au dus în sectorul al cincilea unde locuia şi tot a mai rămas ceva pentru o petrecere. De acolo sunt eu. Şi eram întotdeauna atât de speriată când eram trimisă cu un mesaj sau orice altă treabă după lăsarea serii pentru că putea să fie chiar deasupra ta şi tu să nu ştii, până când...

Kelta îşi băgase banii într-un buzunar şi acum mimă nişte gheare care coborau asupra unei mâini nevinovate.

— Dar tu chiar eşti o Bonna, spuse Kelta, arătându-şi dinţii albi care contrastau cu pielea destul de murdară.

— Mda, spuse Bonnie, simţind o vagă tristeţe. Sunt într-adevăr o Bonna! In clipa următoare se învioră şi remarcă: Prăvălia e goală!

— Da, e! Oh, eşti o Bonna aducătoare de noroc! De două zile aştept.

Se apropie de tejghea fără nici o urmă de teamă, lucru încurajator pentru Bonnie, şi ceru ceva care se numea jeleu sângeriu, care lui Bonnie i se părea o bucăţică mică de gelatină de căpşuni, cu ceva mai închis la culoare înăuntru. Kelta îi zâmbi lui Bonnie de sub bretonul ei lung, nepieptănat, şi dispăru.

Omul din spatele tejghelei se tot uita plin de speranţă către uşă, în mod clar dorindu-şi ca o persoană liberă — un nobil — să intre. Dar nimeni nu apăru în prăvălie şi în cele din urmă se întoarse către Bonnie.

— Şi tu ce vrei? întrebă el.

— Doar o bomboană glasată, vă rog, spuse ea, încercând din răsputeri să nu-i tremure vocea.

Omul era plictisit.

— Arată-mi permisul, îi ceru el pe un ton iritat.

Acesta fu momentul în care Bonnie ştiu brusc că lucrurile aveau s-o ia îngrozitor de razna.

— Haide, haide, scoate-l! Continuând să se uite în registrele lui, omul pocni din degete.

Bonnie îşi trecea o mână peste rochia ei din pânză de sac, în care ştia foarte bine că nu avea nici un buzunar şi cu siguranţă nici un permis.

— Dar credeam că am nevoie de permis doar ca să trec dintr-un sector în altul, bălmăji ea în cele din urmă.

Omul se aplecă acum peste tejghea.

— Atunci arată-mi permisul de libertate, spuse el, şi Bonnie făcu singurul lucru la care se putea gândi.

Se întoarse şi o luă la fugă, dar înainte să poată ajunge la uşă simţi o durere bruscă, înţepătoare, în spate şi apoi totul se înceţoşa şi nici nu ştiu când se prăbuşi la pământ.

12

Bonnie se trezi încet, revenind dintr-un loc întunecat.

Apoi îşi dori să n-o fi făcut. Era într-un loc în aer liber — clădiri înalte blocau orizontul unde soarele sângeriu atârna pentru totdeauna. In jurul ei erau o mulţime de fete, toate cam de vârsta ei. La început fu nedumerită. Dacă luai la întâmplare femeile dintr-o porţiune de stradă, găseai fetiţe care plângeau după mamele lor, şi femei mature care aveau grijă de ele. Poate şi câteva femei bătrâne. Locul ăsta semăna mai degrabă cu...

...oh, Doamne, semăna cu unul din depozitele alea de sclavi prin care trebuiseră să treacă data trecută când ajunseseră în Dimensiunea întunecată. Cele în care Elena le ceruse să nu privească la nimic şi să nu asculte nimic. Dar acum Bonnie era convinsă că se afla într-unui din acele locuri, şi nu avea cum să nu se uite la feţele împietrite, la ochii îngroziţi, la gurile tremurătoare din jurul ei.

Voia să vorbească, să găsească o cale — ar trebui să existe o cale, ar insista Elena — pentru a ieşi de aici. Dar mai întâi îşi adună toată Puterea, o înfăşură într-un ţipăt şi strigă în tăcere: Damon! Damon! Ajutor! Am nevoie de tine!

Dar numai tăcerea îi răspunse.

Damon! Sunt Bonnie! Sunt într-o magazie de sclavi! Ajutor!

Dintr-odată, intuiţia îi spuse să-şi coboare barierele psihice. Imediat se simţi strivită. Chiar şi aici, la marginea oraşului, aerul era înţesat de mesaje şi strigăte scurte de nerăbdare, prietenie, salut, cerere. Conversaţii mai lungi, mai puţin agitate despre diferite lucruri, instrucţiuni, tachinări, poveşti. Nu putea ţine pasul cu ele. Totul se transforma într-un val ameninţător de sunet psihic care se rostogolea deasupra capului ei, gata să se spargă, să o strivească într-un milion de bucăţele.

Şi apoi, dintr-odată, amestecul telepatic dispăru. Bonnie reuşi să-şi focalizeze privirea asupra unei fete blonde, puţin mai mare decât ea şi cu vreo zece centimetri mai înaltă.

— Te-am întrebat dacă te simţi bine? Repeta fata — era clar că o mai spusese şi înainte.

— Da, răspunse Bonnie automat. Nu! Gândi Bonnie.

— Ar trebui să fii gata să te mişti. S-a auzit primul fluierat pentru masă, dar păreai atât de pierdută, încât l-am aşteptat pe-al doilea.

Ce-ar trebui să spun acum? Mulţumesc părea cel mai sigur răspuns.

— Mersi, spuse Bonnie.

Apoi întrebarea îi ieşi de pe buze fără ca ea să-şi dea seama:

— Unde sunt?

Fata blondă păru surprinsă.

— Depozitul pentru sclave fugare, evident, spuse ea.

Ei, asta era.

— Dar eu n-am fugit, protestă Bonnie. Mă duceam înapoi după ce îmi luam o bomboană glasată.

— Nu ştiu ce-ai făcut tu. Eu chiar încercam să fug, dar în cele din urmă m-au prins. Fata lovi cu pumnul în palma deschisă. Ştiam eu că nu trebuia să am încredere în purtătorul ăla de litieră. M-a dus direct la autorităţi şi eu nu vedeam nimic şi n-aveam habar.

— Vrei să zici că trăseseşi perdelele litierei...? începu Bonnie, când un fluierat ascuţit o întrerupse.

Fata blondă o apucă de braţ şi începu s-o tragă departe de gard.

— Asta e fluierul pentru tura a doua de masă — nu tre' s-o pierdem, pentru că pe urmă ne închid pentru noapte. Eu sunt Eren. Tu?

— Bonnie.

Eren pufni şi râse.

— Cum vrei.

Bonnie se lăsă condusă în sus pe nişte scări murdare, într-o cantină împuţită. Fata blondă, care părea să o fi luat în grijă pe Bonnie, îi întinse o tavă şi o împinse înainte. Bonnie nu avu de ales în privinţa mâncării, nici măcar să refuze tăieteii care colcăiau în supă, dar reuşi să înhaţe în final o chiflă în plus.

Damon! Nimeni nu-i spunea că n-are voie să trimită un mesaj, aşa că o făcu în continuare. Dacă

avea să fie pedepsită, se gândi ea sfidătoare, avea să fie pedepsită pentru că încerca să scape de aici. Damon! Sunt într-o magazie cu sclave! Ajută-mă!

Eren cea blondă înşfacă un spork şi Bonnie o imită. Nu se vedeau cuţite. Existau nişte şerveţele subţiri, ceea ce o bucură pe Bonnie, căci în ele aveau să ajungă Tăieţeii Agitaţi.

Fără Eren, Bonnie n-ar fi găsit niciodată un loc la una din mese, în jurul cărora se înghesuiau fete care mâncau.

— Mutati-vă, mutati-vă, continua să spună Eren, până se făcu loc pentru ea şi Bonnie.

Cina se dovedi un test pentru curajul lui Bonnie — şi pentru cât de tare putea ţipa.

— De faci toate astea pentru mine? Strigă ea în urechea lui Eren, într-un moment când conversaţiile asurzitoare se mai potoliră.

1 Combinaţie de lingură (spoon în engleză) şi furculiţă (fork), un tacâm din inoxj argint sau plastic folosit la picnicuri, în excursii sau (cele de plastic) în închisorile din SUA.

— Oh, păi, pentru că eşti roşcată şi restul... M-a dus cu gândul la mesajul Alianei, ştii tu. Către adevărata Bonny.

Pronunţă cuvântul într-un fel ciudat, parcă înghiţind-ul, dar cel puţin nu spusese Bonna.

— Care dintre ele? Adică, ce mesaj? Strigă Bonnie.

Eren îi aruncă o privire care spunea:

Glumeşti?

— Ajută când poţi, dă adăpost când ai unde, îndrumă când ştii unde să mergi, recită ea pe un ton uşor nerăbdător, apoi păru mâhnită şi adăugă: Şi ai răbdare cu cei înceţi la minte.

Apoi îşi atacă mâncarea cu aerul că spusese tot ce era de spus.

Oh, Doamne, se gândi Bonnie. Cineva chiar brodase o poveste întreagă. Elena nu rostise niciodată cuvintele alea.

Mda, dar... Dar poate le trăise, îşi spuse Bonnie, şi simţi cum o străbate un fior. Şi poate cineva o văzuse şi inventase cuvintele. De pildă, tipul ăla cu mutră de nebun căruia îi dăduse inelul ei sau brăţara sau altceva, îşi dăduse şi cerceii unor oameni care purtau pancarte. Pancarte pe care scria poezie pentru mâncare.

Restul cinei n-a fost decât să ia mâncarea cu sporkul fără să se uite la ea, să o mestece o dată, după care să decidă dacă să o scuipe în şervetul care încă se mai zbătea sau să înghită fără să simtă gustul.

După masă, fetele fură duse într-o altă clădire, plină de saltele subţiri de paie, mai mici şi nu la fel de confortabile ca aceea a lui Bonnie de la han. Acum Bonnie era deja îngrozită de ceea ce făcuse, de faptul că părăsise acea cameră. Acolo fusese în siguranţă, avusese mâncare pe care chiar putea să o înghită, avea distracţie — chiar şi familia Dustbin era acum învăluită în aura unei amintiri plăcute — şi acolo exista şansa de a fi găsită de Damon. Aici nu avea nimic.

Dar Eren părea să aibă un soi de influenţă hipnotică asupra fetelor, sau poate toate erau nişte Aliana, pentru că atunci când ea a strigat: "Vreau o saltea. Am o fată nouă în dormitorul meu. Credeţi c-o să doarmă pe podeaua goală?", o saltea plină de praf trecu din mână în mână până în "dormitorul" lui Eren — un grup de saltele răsfirate şi cu capetele unite în mijloc. În schimb, Eren le dădu şervetul săltăreţ pe care i-1 dăduse Bonnie.

— Împărţiţi şi împărţiţi egal, spuse ea hotărât, şi Bonnie se întrebă dacă Eren era convinsă că aşa spusese şi Aliana.

Se auzi un fluierat ascuţit.

— Zece minute până la stingere, strigă o voce răguşită. Orice fată care nu-i pe salteaua ei în zece minute e pedepsită.

Mâine secţia C merge sus.

— Bine, bine! O s-ajungem dracului surde până să fim vândute, murmură Eren.

— Înainte să fim vândute? Repetă prosteşte Bonnie, deşi ştiuse ce avea să se întâmple încă din momentul în care recunoscuse locul drept depozit pentru sclave.

Eren se întoarse şi scuipă.

— Mda. Deci poţi să mai leşini doar o singură dată, şi pe urmă asta e. Numai două la un client, şi până mâine o să-ţi doreşti să fi economisit unul.

— Nu voiam să leşin, spuse Bonnie, cu tot curajul pe care şi-1 putu aduna. Voiam să întreb cum o să fim vândute. O să fie într-unui din locurile alea publice oribile, unde trebuie să stai în fata unei mulţimi doar într-o cămaşă?

— Mda, asta e ce vom face majoritatea, spuse cu o voce blândă o fată care plânsese în tăcere tot timpul mesei şi cât îşi aranjaseră saltelele pentru noapte. Dar cele pe care le aleg ca produse speciale vor trebui să aştepte. Or să ne facă baie şi or să ne dea haine deosebite, dar asta doar ca să arătăm prezentabile în faţa clienţilor. Ca să poată clienţii să ne cerceteze mai bine. Şi fata se înfiora.

— O sperii pe fata cea nouă, Şoricel, o certă Eren. Îi spunem Şoricel pentru că e întotdeauna atât de temătoare, îi explică ea lui Bonnie.

Bonnie ţipă în tăcere: Damon! Damon era îmbrăcat în noul lui costum de căpitan al gărzii. Era drăguţ, negru pe negru, cu ornamente de un negru mai deschis (chiar şi Damon recunoştea necesitatea unui contrast). Avea şi o pelerină.

Şi era un vampir pe deplin acum, la fel de puternic şi de prestigios pe cât îşi putuse vreodată imagina. Pentru o clipă, simţi voluptatea unui lucru bine făcut. Apoi îşi încorda muşchii de vampir mai puternic, îndemnând-o pe Jessalyn, care dormea la etaj, să se cufunde şi mai adânc în somn, în vreme ce el trimitea raze de Putere în întreaga Dimensiune întunecată, cercetând ce se întâmpla în diferite sectoare.

Jessalyn... Aici exista o dilemă. Damon avea sentimentul că ar trebui să-i lase un bilet sau ceva de genul acesta, dar nu prea ştia ce să-i scrie.

Ce-i putea spune? Că plecase? Asta putea vedea şi singură. Că îi părea rău? Ei, era limpede că nu-i părea chiar atât de rău, încât să nu mai plece. Că avea nişte obligaţii în altă parte?

Stai. Asta ar putea de fapt funcţiona. I-ar putea spune că trebuia să verifice teritoriul ei şi dacă avea să stea aici în castel se îndoia că o să facă vreodată ceva. I-ar putea spune că o să se întoarcă... Repede. Repejor.

Damon îşi apăsă limba pe un canin şi simţi imediat ascuţimea şi lungimea mulţumitoare. Chiar voia să încerce acele legendare Black Ops5 versus programele vampirilor. Voia să vâneze, pur şi simplu. Desigur, exista atât de mult vin Black Magic pe acolo, încât atunci când oprise un servitor şi îi ceruse nişte vin, acesta îi adusese o sticlă magnum. Damon mai băuse câte un pahar, când şi când, dar ceea ce voia cu adevărat era să meargă la vânătoare. Şi nu să vâneze un servitor şi cu siguranţă nu un animal, şi nu i se părea deloc corect să hoinărească pe străzi în speranţa că o să găsească vreo doamnă nobilă pe care să o poată cunoaşte mai bine.

5 Black Op, sau Black Operation, termen folosit în cercurile politice, militare, de spionaj şi de afaceri, reprezentând o operaţiune sub acoperire care implică activităţi fie secrete, fie de o legalitate sau etică discutabilă.

Şi în acea clipă, îşi aduse aminte de Bonnie.

În următoarele trei minute, rezolvase tot ceea ce avea de făcut, inclusiv furnizarea anuală a duzinilor de trandafiri pentru prinţesă din partea lui. Jessalyn îi alocase o sumă de bani foarte consistentă, şi deja dată în avans pentru prima lună.

În următoarele cinci minute, zbura, deşi asta era o comportare urâtă pe stradă şi de două ori mai urâtă Intr-un cartier comercial.

În următoarele cincisprezece minute, o strângea de gât pe proprietăreasa hanului, cea pe care o plătise foarte bine ca să aibă grijă să nu se întâmple niciodată ceea ce tocmai se întâmplase.

În minutul următor, proprietăreasa îi oferea în schimb viaţa sclavului ei cel tânăr şi nu foarte inteligent.

Damon încă mai purta uniforma căpitanului de gărzi.

Putea lua băiatul ca să-1 omoare, să-1 tortureze, orice...

Putea să-şi ia înapoi banii...

— N-am nevoie de sclavul tău împuţit, mârâi el. Îmi vreau înapoi sclava! Ea face cât...

Aici se opri, încercând să calculeze cu câte fete obişnuite o putea egala pe Bonnie. O sută? O mie?

— Ea face infinit mai mult..., începu el, când proprietăreasa îl întrerupse, spre surprinderea lui.

— Atunci de-ai lăsat-o într-o maghernită ca asta? Spuse ea. Oh, da, ştiu cum e casa mea. Dacă era aşa de-al naibii de preţioasă, de ce-ai lăsat-o aici!

De ce o lăsase în locul ăsta? Damon nu putea gândi acum. Fusese panicat, de-abia putuse gândi — asta însemnase pentru el să fie om. Se gândise numai la el însuşi, în vreme ce mica Bonnie — fragila Bonnie, păsăruica lui roşcată — fusese închisă în locul ăsta împuţit. Nu voia să se mai gândească la asta. Îl făcea să se simtă arzând ca o văpaie şi în acelaşi timp rece ca gheaţa.

Ceru să se caute în toate clădirile din jur. Cineva trebuie să fi văzut ceva. Bonnie fusese trezită mult prea devreme şi despărţită de Eren şi Şoricel. Imediat se simţi tentată să renunţe la orice fel de control, să facă o criză. Tremura toată. Damon! Ajută-mă!

Apoi văzu o fată care părea să nu se poată ridica de pe salteaua ei şi o femeie cu braţele groase ca ale unui bărbat apropiindu-se de ea cu o nuia de frasin alb pentru a-i aplica pedeapsa.

Şi atunci mintea lui Bonnie păru să se golească. Poate că Elena sau Meredith ar fi încercat să o oprească pe femeie, sau poate chiar acest uriaş mecanism în care erau prinse, dar Bonnie nu putea. Singurul lucru pe care-1 putea face era să încerce să nu se prăbuşească. În minte îi răsuna întruna un cântec, nici măcar unul care-i plăcea, dar se repeta mereu şi mereu în vreme ce sclavele din jurul ei erau dezumanizate, transformate în nişte trupuri mecanice, care nu gândeau, dar curate.

Era spălată şi frecată fără milă de două femei musculoase a căror întreagă viaţă consta fără îndoială din frecarea cu peria a unor fete murdare adunate din stradă pentru a le face curate şi cu pielea roz — cel puţin pentru o noapte. Dar în cele din urmă protestele ei le făcură pe femei să se uite cu adevărat la ea — cu pielea ei albă, aproape translucidă, frecată până la sânge — şi să se concentreze în schimb pe spălarea părului, ceea ce pentru ele era ca şi cum ar fi vrut să-1 smulgă din rădăcină. Dar în cele din urmă terminară cu ea şi Bonnie primi un prosop cu care să se şteargă. Apoi, în ceea ce realiză că era o uriaşă linie de asamblare, se aflau nişte femei durdulii şi mai blânde care îi luară prosopul, o întinseră pe o canapea şi o masară cu ulei. Chiar când începea să se simtă mai bine, se trezi trimisă să i se şteargă uleiul — desigur, în afară de cel care îi intrase în piele. Apoi apărură nişte femei care o măsurară, şi în timp ce făceau asta strigau nişte numere, iar când Bonnie se îndreptă către zona de garderobă, deja o aşteptau trei rochii pe o bară. Una neagră, una verde şi una gri.

O s-o iau pe cea verde, normal, din cauza părului meu, îşi spuse Bonnie, dar, după ce le încercă pe toate trei, o femeie luă de acolo rochia verde şi pe cea gri, lăsând-o pe Bonnie în rochiţa neagră, fără bretele, cu corsaj strâmt şi fusta înfoiată, cu un paspoal alb strălucitor la gât.

Urmă apoi o încăpere uriaşă unde rochia i-a fost acoperită cu un halat alb de hârtie care se tot rupea. O aşezară pe un scaun cu un uscător de păr şi câteva articole de bază de machiaj, din care o femeie într-o cămaşă albă puse mult prea mult pe faţa lui Bonnie. Apoi uscătorul începu să se legene deasupra părului ei, în vreme ce, pe furiş, Bonnie îşi ştergea din machiaj atât cât îndrăznea, cu un şerveţel pe care îl furase de pe o măsuţă. Nu voia să arate bine, nu voia să fie vândută. Când termină, avea pleoapele argintii, puţin fard în obraji, şi pe buze un ruj roşu-trandafiriu catifelat care nu se ştergea.

După aceea rămase pe scaun trecându-şi degetele prin păr până când îl simţi uscat, ceea ce maşinăria veche anunţă cu un ping.

Următoarea escală semăna puţin cu a doua zi după ziua Recunoştinţei la un mare magazin de pantofi. Cele mai puternice sau mai hotărâte fete reuşeau să smulgă pantofii din mâinile suratelor lor mai nevolnice şi să şi-i înfigă pe un picior, pentru ca după un minut să ia procesul de la capăt. Bonnie avu noroc. Zări coborând pe rampă un pantof micuţ negru care avea o fundă uşor argintie şi rămase cu ochii pe el în vreme ce trecea dintr-o mână într-alta până când una dintre fete îi dădu drumul pe jos, şi atunci îl luă şi îl încercă. Nu ştia ce-ar fi făcut dacă nu-i venea bine. Dar îi veni ca turnat, şi atunci se duse la următoarea încăpere pentru a-i găsi perechea. Pe când stătea şi aştepta, alte fete încercau diferite parfumuri. Bonnie văzu două sticle întregi vărsate pe trupurile fetelor şi se întrebă dacă cei de aici voiau să vândă fetele sau să încerce să le otrăvească. Mai erau acolo şi flori.

Bonnie era deja ameţită de atâtea mirosuri şi decise să nu poarte nici o floare, dar o femeie înaltă strigă ceva peste capul ei şi o ghirlandă de frezii îi fu aşezată pe bucle, fără ca nimeni să-i ceară voie.

Ultima escală se dovedi cea mai greu de suportat. Ea nu avea nici o bijuterie şi ar fi purtat doar o singură brăţară la rochie. Dar a primit două: nişte brăţări subţiri de plastic, care nu se puteau desface, fiecare cu un număr pe ea — identitatea lui Bonnie de acum înainte, i s-a spus.

Brăţări de sclavă. Fusese spălată, frumos împachetată şi ştampilată, aşa că acum putea fi vândută.

Damon! Strigă ea în gând, dar ceva murise înlăuntrul ei, şi ştia acum că strigătele ei nu vor primi nici un răspuns. — A fost arestată ca sclavă fugară şi confiscată, îi spuse lui Damon prăvăliaşul de dulciuri, iritat. Şi asta-i tot ce ştiu.

Damon avea un sentiment pe care nu-1 cunoscuse prea des. O groază care îi producea greaţă. Începea să creadă cu adevărat că de data asta chiar o făcuse de oaie; că va fi prea târziu ca să-şi mai salveze păsăruica roşcată. Că oricare din cele câteva scenarii îngrozitoare la care se gândea avea să se desfăşoare înainte ca el să poată ajunge la ea.

Nu suporta să le vizualizeze în detaliu. Ce-ar face dacă n-ar reuşi să o găsească la timp...

Întinse mâna şi fără nici cel mai mic efort îl înşfacă pe om de gât, ridicându-1 de la podea.

— Trebuie să avem o mică discuţie, spuse, întorcându-şi toată forţa privirii sale întunecate şi ameninţătoare către ochii ieşiţi din cap ai prăzii sale. Despre cum a fost confiscată. Nu te zbate. Dacă nu i-ai făcut rău fetei, n-ai de ce să te temi. Dar dacă i-ai făcut... Îl trase pe omul îngrozit peste tejghea şi îi spuse foarte încet: Dacă i-ai făcut, atunci chiar zbate-te. In final nici n-o să conteze... Dacă înţelegi ce vreau să spun.

Fetele fură urcate în cele mai mari trăsuri pe care le văzuse Bonnie în Dimensiunea întunecată, cu trei fete zvelte pe o banchetă, şi două rânduri de banchete într-o trăsură. Dar avu un şoc grozav când, în loc să pornească înainte, ca orice trăsură, obiectul fu ridicat de nişte sclavi plini de sudoare care se încordau sub greutatea purtată pe umeri. Era o litieră uriaşă şi Bonnie imediat şi-a smuls de pe cap ghirlanda de frezii şi şi-a băgat nasul în ea. In afară de parfum, îi ascundea lacrimile.

— Ai idee în câte case şi săli de bal şi teatre sunt vândute fete în seara asta? Spuse Gardiană cu păr auriu, uitându-se sardonic la Damon. — Dacă ştiam asta, răspunse Damon cu un zâmbet rece şi periculos, n-aş fi aici, întrebându-te. Gardiană ridică din umeri.

— De fapt, treaba noastră e doar să încercăm să menţinem liniştea aici — şi poţi să vezi cât de bine reuşim. Problema e că suntem prea puţine; ducem o lipsă acută de personal. Dar pot să-ţi dau o listă a evenimentelor în cadrul cărora sunt vândute fete. Oricum, aşa cum ţîi spuneam, mă îndoiesc că o să-ţi găseşti fugara până mâine-dimineaţă. Şi apropo, o să stăm cu ochii pe tine, din cauza a ceea ce cauţi. Dacă fugara ta nu era sclavă, atunci e proprietate imperială — nici un om nu e liber aici. Dacă era, şi ai eliberat-o, aşa cum a spus brutarul de peste drum...

— Vânzătorul de dulciuri.

— Mă rog. Atunci el avea dreptul să folosească o armă cu electroşocuri când a văzut-o fugind. De fapt, mai bine pentru ea decât să fie proprietate imperială; în cazul acesta se preferă arderea, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nivelul ăla e mult mai jos.

— Dar dacă era sclavă — sclava mea...

— Atunci ţi-o poţi lua. Dar există o oarecare pedeapsă obligatorie înainte să o poţi lua. Vrem să descurajăm soiul ăsta de treburi.

Damon se uită la ea cu ochi care o făcură să se crispeze şi să-şi întoarcă privirea, brusc pierzându-şi autoritatea.

— De ce? întrebă el. Parcă spuneai că eşti din cealaltă Curte. Cea Celestă.

— Vrem să le descurajăm pe fugare, pentru că au fost foarte multe de când o fată numită Alianna a apărut pe-aici, spuse Gardiană, şi frica i se vedea în vena care îi zvâcnea în tâmplă. Şi pe urmă sunt prinse şi au un motiv în plus ca să încerce din nou... Şi asta epuizează până la urmă fata.

Marea Sală era pustie când Bonnie şi celelalte fete coborâră din litiere şi fură conduse în clădire.

— E una nouă, aşa că nu e pe liste, spuse Şoricel, apărând pe neaşteptate lângă umărul lui Bonnie. Nu multă lume ştie despre ea, aşa că o să umple mai târziu, când muzica devine mai zgomotoasă.

Şoricel părea să se agate de ea pentru alinare. Era în regulă, dar Bonnie dorea să fie şi ea consolată. În clipa următoare o văzu pe Eren şi, târând-o pe Şoricel după ea, se îndreptă către fata cea blondă.

Eren stătea rezemată cu spatele de perete.

— Ei, putem să rămânem aici ca nişte fete cu care nu vrea nimeni să danseze, spuse ea, în vreme ce în sală intrau câţiva bărbaţi, sau putem să arătăm ca şi cum ne distrăm de minune aici, singure. Cine ştie o poveste?

— Oh, eu ştiu, spuse Bonnie cu un aer absent, gândindu-se la globul-stea cu ale sale Cinci sute de poveşti pentru cei mici.

Imediat, fetele izbucniră:

— Spune-o!

— Da, te rugăm, spune!

Bonnie încercă să se gândească la poveştile pe care le trăise.

Desigur. Cea despre comoara kitsune-lor.

A fost odată ca niciodată, începu Bonnie, o fată şi un băiat... Imediat o întrerupseră.

— Cum îi chema?

— Erau sclavi?

— Unde locuiau?

— Erau vampiri?

Bonnie aproape uită de suferinţa ei şi râse.

— Numele lor erau... Jack şi... Jill. Erau kitsune, şi locuiau tocmai în nord în sectorul kitsune-lor, pe lângă Marile Treceri...

Şi apoi continuă, deşi cu multe

Întreruperi pline de încântare şi curiozitate, să spună povestea aşa cum o aflase de la globul-stea.

— Şi asta, încheie Bonnie pe un ton agitat, căci deschisese ochii şi văzuse că atrăsese multă lume în jurul lor cu istorisirea ei, asta e povestea Celor Şapte Comori, şi... Şi cred că morala ei e: nu fi prea lacom, altfel n-o să te alegi cu nimic.

Se auziră multe râsete — chicotitul nervos al fetelor şi acel "Ho-ho-ho" dinspre mulţimea strânsă înjur. Care — observă acum Bonnie — era alcătuită numai din bărbaţi.

O parte din mintea ei intră în mod inconştient în starea de flirt. O altă parte o suprimă imediat. Ăştia nu erau băieţi care voiau să danseze; ăştia erau căpcăuni şi vampiri şi kitsune şi chiar bărbaţi cu mustaţă — şi ei voiau să o cumpere în mica ei rochiţă neagră, şi oricât ar fi de drăguţă rochiţa asta pentru unele lucruri, nu semăna deloc cu rochiile lungi, pline de bijuterii, pe care le făcuse Lady Ulma pentru ele. Pe atunci fuseseră prinţese, purtând o adevărată comoară de bijuterii la gât, la mâini şi în păr — şi pe urmă, de fiecare dată fuseseră bine protejate.

Dar acum purta ceva care i se părea că seamănă mult cu pijamaua unei păpuşi-bebeluş, şi pantofiori delicaţi cu o fundă argintie. Şi nu era protejată pentru că societatea asta spunea că trebuia să fii însoţită de bărbaţi pentru a fi protejată, şi, lucrul cel mai rău... Ea era sclavă.

— Mă întreb — spuse un bărbat cu păr auriu, croindu-şi drum printre fetele din jurul ei, care se grăbiră să se dea deoparte, toate cu excepţia lui Eren şi a lui Şoricel — mă întreb dacă ai vrea să mergi sus cu mine şi poate să-mi spui mie o poveste — între patru ochi.

Bonnie încercă să-şi înghită nodul pus brusc în gât. Acum ea era cea care se agăţa de Eren şi Şoricel.

— Orice asemenea cerere trebuie să treacă pe la mine. Nimeni nu poate să scoată o fată din cameră fără aprobarea mea, anunţă o femeie cu o rochie lungă şi o faţă blândă, aproape de Madonă. Un asemenea gest va fi considerat furt din proprietatea stăpânei mele. Şi, adăugă ea, râzând uşurel, sunt convinsă că nu vreţi să fiţi cu toţii arestaţi ca şi cum ati fi fost prinşi plecând cu argintăria în buzunar.

Se auziră râsete la fel de uşoare printre invitaţi şi în acelaşi timp toată lumea se întoarse către femeie — cu un soi de politeţe.

— Tu chiar ştii să spui poveşti, rosti

Şoricel cu vocea ei dulce. E mult mai distractiv decât să foloseşti un glob-stea.

— Ei, Şoricel are dreptate, spuse zâmbind larg Eren. Chiar că spui poveşti grozave. Mă întreb dacă locul ăla chiar există.
— Păi, povestea am luat-o dintr-un glob-stea, spuse Bonnie. Unul în care fata... Ăăă, Jill... Şi-a pus amintirile, cred eu, dar cum a ieşit din turnul ăla? Cum a ştiut ea ce i s-a întâmplat lui Jack? Şi am citit o poveste despre un dragon uriaş şi chiar şi povestea aia părea adevărată. Cum fac chestia asta?
— Oh, te păcălesc, spuse Eren, fluturând o mână într-un gest de lehamite. Pun pe cineva să se ducă într-un loc friguros pentru decor — un căpcăun probabil, din cauza vremii.
Bonnie încuviinţă din cap. Mai văzuse căpcăuni cu pielea vineţie. Se deosebeau de demoni doar ca nivel de prostie. La nivelul ăsta, aveau tendinţa să fie proşti în societate, şi îl auzise pe Damon zicând, cu dispreţ, că cei care nu făceau parte din societate erau bătăuşi. Muşchi de închiriat.
— Iar restul doar îl falsifică într-un fel sau altul — nu ştiu. De fapt, nu prea m-am gândit la asta. Eren se uită la Bonnie. Eşti cam ciudată, nu-i aşa, Bonny?
— Zău? întrebă Bonnie.
Ea şi celelalte două fete se întorseseră, continuând să se tină de mâini. Asta însemna că în spatele lui Bonnie rămăsese nişte spaţiu liber. Nu-i plăcea asta. Dar în fond nu-i plăcea nimic din ce însemna să fie sclavă. Începea să respire greu din cauza agitaţiei. O voia pe Meredith. O voia pe Elena. Voia să plece de aici.
— Ăăă, probabil că acum voi, fetelor, nu mai vreţi să staţi cu mine, spuse ea stânjenită.
— Ce? Spuse Eren.
— De ce? întrebă Şoricel.
— Pentru că o s-o iau la fugă pe uşa aia. Trebuie să ies de aici. Trebuie.
— Copilule, linişteşte-te, spuse Eren. Respiră adânc.
— Nu, nu înţelegi. Bonnie îşi lăsă capul în jos, pentru a nu mai vedea o parte din lume. Nu pot să aparţin cuiva. Simt că înnebunesc.
— Şşş, Bonny, ei sunt...
— Nu pot să stau aici, izbucni Bonnie.
— Ei, probabil că asta e cu atât mai bine, rosti o voce teribilă, chiar în fata ei.
Nu! Oh, Doamne! Nu, nu, nu, nu, nu!
— Când suntem într-o nouă afacere muncim din greu, se auzi vocea femeii cu chip de Madonă. Găsim potenţiali clienţi.
Nu ne purtăm urât, pentru că altfel suntem pedepsite.
Şi deşi vocea ei era dulce ca o prăjitură cu frişca, Bonnie ştiu cumva că acea voce aspră din noapte care ţipa la ele să-şi găsească o saltea şi să se aşeze pe ea fusese tot a acestei femei.
Iar acum simţea o mână puternică sub bărbia ei şi Bonnie nu i se putu opune atunci când îi înălţă capul, şi nici când îi acoperi gura în momentul când ea ţipă.
în faţa ei, cu urechile ascuţite şi delicate de vulpe şi cu coada lungă neagră şi unduitoare a unei vulpi, dar altfel cu o înfăţişare perfect umană, se afla Shinichi. Iar în ochii lui aurii putea vedea, răsucindu-se şi dansând, o mică văpaie stacojie care avea aceeaşi culoare cu vârful roşiatic al cozii sale şi al firelor de păr care îi cădeau pe frunte.
Shinichi. Era aici. Desigur, el putea călători prin dimensiuni; încă mai avea un glob-stea plin pe care nimeni din grupul Elenei nu îl găsise până acum, la fel ca şi acele chei magice despre care Elena îi spusese lui Bonnie. Bonnie îşi amintea noaptea aceea îngrozitoare când copacii, copaci adevăraţi, se transformaseră în nişte lucruri care îl puteau înţelege pe Shinichi şi i se supuneau. Când patru asemenea lucruri o apucaseră fiecare de câte un braţ sau picior şi trăseseră, ca şi cum voiau să o rupă în bucăţi. Simţi cum i se adunau lacrimile în spatele pleoapelor închise.
Şi Pădurea Veche. El controlase fiecare element al ei, fiecare liană de care să te împiedici, fiecare copac care să cadă de-a curmezişul în faţa maşinii tale. Până când Elena distrusese totul, în afara unui singur colt din Pădurea Veche, locul acela fusese plin de creaturi înspăimântătoare asemănătoare cu nişte insecte, pe care Stefan le numea malachi.
Dar acum mâinile lui Bonnie erau la spate şi ea auzi ceva închizându-se cu un clic hotărât şi definitiv.

Nu... Oh, te rog, nu...

Dar mâinile ei erau bine fixate. Şi apoi cineva — un căpcăun sau un vampir — o ridică în sus în vreme ce femeia cea plăcută îi dădea lui Shinichi o cheiţă luată de pe un inel plin de chei identice. Shinichi o întinse unui căpcăun uriaş ale cărui degete erau aşa de mari, încât cheia dispăru între ele. Şi apoi Bonnie, care ţipa întruna, se văzu purtată în sus pe patru şiruri de trepte şi o uşă grea se închise în urmă cu o bufnitură puternică. Căpcăunul care o căra îl urma pe Shinichi, a cărui coadă cu vârf stacojiu se legăna vesel dintr-o gaură în jeanşii lui, într-o parte şi-n alta, într-o parte şi-n alta.

Asta e satisfacţie, îşi spuse Bonnie. Crede că deja a cşâtigat.

Dar dacă Damon nu a uitat cu totul de ea, o să-i facă rău lui Shinichi pentru asta. Poate că o să-1 omoare. Era un gând ciudat de liniştitor. Era chiar ro...

Nu, nu e romantic, proasto! Trebuie să găseşti o cale să scapi din beleaua asta! Moartea nu e romantică, e oribilă!

Ajunseră la ultimele uşi de pe culoar. Shinichi coti la dreapta şi străbătu un coridor lung, până în capătul lui. Acolo căpcăunul folosi cheia pentru a descuia o uşă.

Camera avea o lumină de gaz ajustabilă prinsă de tavan. Era destul de întuneric, dar Shinichi spuse, pe un ton prefăcut politicos:

— Putem să avem şi noi puţină iluminaţie, te rog?

Căpcăunul s-a grăbit şi a răsucit comutatorul, inundând camera cu o lumină ca de interogatoriu.

Camera era un soi de combinaţie de dormitor şi living, aşa cum poţi găsi la un hotel decent. Existau o canapea şi câteva fotolii. Era o fereastră, închisă, pe partea stângă a camerei, acolo unde se înşirau probabil toate camerele. Fereastra asta nu avea perdele sau storuri care puteau fi trase, şi reflecta chipul palid al lui Bonnie. Ea ştiu imediat ce era — o oglindă transparentă pe o parte, astfel ca aceia aflaţi în camera din spatele ei să poată privi în camera asta, dar să nu poată fi văzuţi. Canapeaua şi fotoliile se aflau exact în fata ei.

Dincolo de living, în stânga lui Bonnie, era patul. Nu era un pat prea deosebit, doar aşternuturi albe care păreau roz, pentru că pe acea parte era o fereastră adevărată aflată aproape în linie cu soarele, atârnat ca întotdeauna pe linia orizontului. In clipa asta Bonnie îl ur— mai mult ca oricând, pentru că făcea orice obiect luminat din cameră roz, trandafiriu sau roşu pur. Funda de pe corsajul ei era acum de un roz intens. Avea să moară inundată de culoarea sângelui.

Ceva din adâncul minţii ei îi spunea că toate aceste gânduri îi veneau pentru a o distrage, că era greu până şi să se gândească ce mult ura să moară într-o culoare atât de juvenilă, din cauza cuvântului din mijloc — să moară. Dar căpcăunul care o ţinea o răsuci ca şi cum nu cântărea aproape nimic, şi lui Bonnie îi tot treceau prin minte mici gânduri — oare erau premoniţii? Oh, Doamne, fa să nu fie premoniţii! — despre cum ar ieşi ea pe fereastra aia roşie, geamul nereprezentând un obstacol pentru trupul ei aruncat afară cu o forţă copleşitoare. Şi oare la ce etaj se aflau? Destul de sus, oricum, încât să nu spere că poate ateriza pe pământ fără să... Ei, să moară.

Shinichi zâmbi, întins lângă fereastra cea roşie, jucându-se cu şnurul storurilor.

— Nici măcar nu ştiu ce vrei de la mine! Se trezi Bonnie spunându-i lui Shinichi. Niciodată n-am putut să-ţi fac rău. Tu ai fost cel care ai făcut rău altor oameni — ca mine! — mereu!

— Ei, erau prietenii tăi, murmură Shinichi. Deşi eu foarte rar îmi revărs răzbunarea cumplită împotriva femeilor frumoase cu părul roşcat-auriu. Se întinse lângă fereastră şi o examina, murmurând: Păr roşu-auriu; inimă sinceră şi bravă. Poate o mustrare...

Bonnie simţea nevoia să ţipe. Nu-şi amintea de ea? Cu siguranţă părea să-şi aducă aminte de grupul lor, de vreme ce pomenea de răzbunare.

— Ce vrei? întrebă ea, respirând greu.

— Mă tem că eşti un obstacol. Şi îmi pari foarte dubioasă — şi delicioasă. Fetele cu păr roşu-auriu sunt întotdeauna atât de greu de înţeles.

Bonnie nu reuşea să găsească nimic de spus. Din tot ce văzuse, Shinichi era nebun. Dar un nebun psihopat foarte periculos. Şi tot ce-i plăcea era să distrugă.

În doar un minut putea să se audă un zgomot de geam spart — şi pe urmă ea avea să se trezească în aer. Iar apoi urma să înceapă căderea. Oare cum o să fie?

Sau o să se trezească deja căzând? Spera doar că aterizarea avea să fie rapidă.

— Pari să fi aflat o mulţime despre ai mei, spuse Shinichi. Mai multe decât majoritatea.
— Te rog, spuse cu disperare în glas Bonnie. Dacă e vorba de poveste... Tot ce ştiu despre kitsune e că voi îmi distrugeţi oraşul. Şi... Se opri brusc, dându-şi seama că nu trebuia să-i spună niciodată ce se întâmplase în experienţa ei extrasenzorială — deci nu putea să pomenească de urne, pentru că altfel el o să afle că ei ştiau cum să-1 prindă. Şi n-o să vă opriţi, încheie ea într-un fel neconvingător.
— Şi totuşi ai găsit un glob-stea străvechi cu poveşti despre comorile noastre legendare.
— Despre ce? Vorbeşti de globul ăla stea pentru copii? Uite ce, dacă mă laşi în pace, o săţi-1 dau.
Ştia exact unde îl lăsase, chiar lângă ceea ce cu greu putea fi numit pernă.
— Oh, sigur că o să te lăsăm în pace... În timp, spuse Shinichi cu un zâmbet enervant.
Zâmbetul lui semăna cu al lui Damon, care nu voia să spună "Hei, n-o să-ţi fac rău", ci mai degrabă — "Oho, iată prânzul meu!"
— Mi se pare... Curios, continuă Shinichi, continuând să se joace cu şnurul. Foarte curios că exact în mijlocul micii noastre dispute ajungi din nou aici în Dimensiunea întunecată, singură, aparent fără teamă, şi reuşeşti să obţii un glob-stea. O sferă care — întâmplător — dă detalii precise despre locaţia celor mai preţioase comori ale noastre care ne-au fost furate... Cu mult, mult timp în urmă.
Ţie nu-ţi pasă decât de propria ta fiinţă, îşi spuse Bonnie. Dintr-odată eşti copleşit de patriotism şi alte sentimente asemănătoare, dar în Fell's Church nu te prefaceai că-ţi pasă de altceva în afară de a face rău oamenilor.
— În orăşelul tău, la fel ca în alte oraşe de-a lungul timpului, am primit ordin să fac ceea ce am făcut, spuse Shinichi, şi Bonnie simţi cum inima i se opreşte pentru o clipă în piept.
Shinichi era telepatic. Ştia la ce se gândea ea. O auzise gândindu-se la urne. Shinichi zâmbi afectat.
— Oraşele neînsemnate ca acela de pe Unmei no Shima trebuie să fie rase de pe faţa pământului, spuse el. Ai văzut numărul de linii de forţă de sub el?
Un alt zâmbet superior.
— Dar, desigur, tu n-ai fost de fapt acolo, aşa că probabil n-ai văzut, adăugă el.
— Dacă poţi să-ţi dai seama la ce mă gândesc, ştii că povestea despre comori a fost doar un basm, spuse Bonnie. Era în globul-stea numit Cinci sute de poveşti pentru cei mici. Nu e adevărată.
— Ce ciudat atunci că povestea coincide atât de perfect cu ceea ce se presupune că se află dincolo de Cele Şapte Porţi ale kitsune-lor.
— Era printre alte poveşti despre... Despre familia Diiz-Aht-Bhi'ien. Povestea de dinainte era despre un copil care cumpără o bomboană, spuse Bonnie. Aşa că de ce nu te duci pur şi simplu să iei globul în loc să încerci să mă sperii pe mine? Cu vocea începând să-i tremure, a adăugat: E la hanul de vizavi de prăvălia unde am fost... Arestată. Du-te şi ia-l.
Evident că am încercat asta, spuse Shinichi nerăbdător. Proprietăreasa a fost foarte cooperantă după ce i-am dat o... Compensaţie. Nu există o asemenea poveste în globul-stea.
— Imposibil! Spuse Bonnie. Atunci de unde o ştiu?
— Asta te întreb eu pe tine.
Cu stomacul înnodat, Bonnie spuse:
— În câte globuri-stea ai căutat în camera mea?
Ochii lui Shinichi se înceţoşară pentru câteva momente. Bonnie încercă să asculte, dar era clar că vorbea telepatic cu cineva din apropiere, pe o frecvenţă specială, în cele din urmă, Shinichi spuse:
— Fix douăzeci şi opt de globuri-stea. Bonnie se simţi ca şi cum primise o lovitură de bâtă în cap. Nu înnebunea — nu, nu înnebunea. Trăise acea poveste.
Cunoştea fiecare crăpătură din stâncă, fiecare umbră de pe zăpadă. Singurul răspuns era că adevăratul glob-stea fusese furat, sau... Sau poate că nu cercetaseră cu atenţie toate globurile din cameră.
— Povestea e acolo, insistă ea. Chiar înaintea ei e povestea cu mica Mărit care se duce la o...
— Am verificat cuprinsul. Există povestea cu un copil şi — aici căpătă o expresie dispreţuitoare

— o prăvălie cu dulciuri. Dar nu şi cealaltă.
Bonnie clătină doar din cap. Jur că spun adevărul.
— De ce te-aş crede?
— De ce contează atât de mult? Cum aş putea să inventez aşa ceva? Şi de ce aş spune o poveste care aş şti că îmi poate aduce necazuri? N-are nici o noimă.
Shinichi o privi lung, pătrunzător. Apoi ridică din umeri, cu urechile lipite de cap.
— Ce păcat că spui chestia asta întruna. Brusc, inima lui Bonnie îi bubuia în
piept, în gâtul prin care nu mai intra aer.
— De ce? întrebă.
— Pentru că, spuse Shinichi pe un ton detaşat, trăgând storurile complet, astfel încât Bonnie se trezi dintr-odată scăldată în culoarea sângelui proaspăt, mă tem că acum trebuie să te omoram.
Căpcăunul care o ţinea o pomi cu paşi mari către fereastră. Bonnie ţipă. În locuri ca acesta, ştia că ţipetele nu se auzeau.
Nu ştia ce altceva să facă.

13

Meredith şi Matt stăteau aşezaţi la micul dejun, şi masa părea jalnic de goală fără Bonnie. Era uluitor cât de mult spaţiu părea să ocupe acel trupuşor subţire şi cât de serioşi erau toţi fără ea. Meredith ştia că dacă Elena s-ar fi străduit, ar fi putut să schimbe atmosfera; dar mai ştia şi că Elena avea un singur lucru în gând, mai presus de orice, şi acesta era gândul la Stefan, care era copleşit de vinovăţie pentru că îi îngăduise fratelui său să o răpească pe Bonnie. Şi în acelaşi timp Meredith ştia că atât ea, cât şi Matt se
simţeau de asemenea vinovaţi, pentru că azi aveau să-i părăsească pe ceilalţi trei, chiar dacă numai pentru o seară. Fuseseră amândoi chemaţi acas— de părinţii lor care voiau să-i vadă la cină.
Doamna Flowers cu siguranţă nu voia să-i vadă simţindu-se atât de prost.
— Cu ajutorul pe care mi l-aţi dat, le spuse, pot să fac urnele. De când Matt mi-a găsit roata...
— De fapt, n-am găsit-o eu, spuse Matt încet. A fost acolo în magazie dintotdeauna, şi practic a căzut peste mine.
— ...şi pentru că Meredith şi-a primit pozele — împreună, sunt convinsă, cu un email de la domnul
Saltzman — poate că reuşeşte să le mărească.
— Sigur, şi să le arătăm celor două doamne Saitou, ca să fim siguri că simbolurile spun lucrurile pe care vrem noi să le spună, promise Meredith. Iar Bonnie poate...
Se întrerupse brusc. Idioată! Era idioată, îşi spuse. Şi, fiind un asasin-vânător, se presupunea că are mintea limpede şi deţine mereu controlul. Se simţi groaznic când se uită la Matt şi văzu limpede pe fata lui suferinţa.
— Draga de Bonnie cu siguranţă o să se întoarcă acasă curând, încheie doamna Flowers propoziţia în locul ei.
Şi ştim cu toţii că asta e o minciună, şi nu trebuie să fiu medium ca să-mi dau seama, îşi spuse Meredith. Observă că doamna Flowers nu adăugase nimic din ce ar fi putut să spună Mama.
— O să fim foarte bine aici, spuse Elena, luând în mână globul când îşi dădu seama că doamna Flowers se uita la ea cu un aer de nefericire demnă. Voi doi ne credeţi un soi de bebeluşi care au nevoie ca permanent cineva să aibă grijă de ei, spuse ea, zâmbind către Matt şi Meredith, dar şi voi sunteţi nişte bebeluşi. Hai, plecaţi! Dar aveţi grijă.
Cei doi plecară, cu Meredith aruncându-i Elenei o ultimă privire. Elena dădu din cap abia văzut, apoi înţepeni pe loc, mimând că tine în mână o baionetă. Reprezenta schimbarea gărzii.
Elena îl lăsă pe Stefan să o ajute cu adunatul vaselor de pe masă — acum îl lăsau cu toţii să facă lucruri mărunte pentru că arăta mult mai bine. Pe trecură dimineaţa încercând să ia legătura cu Bonnie în diferite feluri. Dar apoi doamna Flowers întrebă dacă Elena putea să bată în scânduri ultimele câteva ferestre de la subsol, şi Stefan nu mai suportă. Matt şi Meredith făcuseră deja ceva

mult mai periculos. Agăţaseră două prelate de creasta acoperişului, fiecare atârnând pe câte o parte a acoperişului în două ape. Pe fiecare prelată erau caracterele pe care mama lui Isobel le pusese pe amuletele post-it pe care li le dădea mereu, de data asta pictate la o scară uriaşă cu vopsea neagră. Stefan avusese voie doar să se uite şi să dea sugestii de pe terasa de deasupra mansardei lui. Dar acum...

— O să batem în cuie scândurile astea împreună, spuse el pe un ton hotărât şi se duse să caute un ciocan şi nişte cuie.

Oricum, nu era o treabă foarte grea. Elena ţinea scândurile şi Stefan mânuia ciocanul şi ea avea încredere în el că n-o s-o lovească peste degete, ceea ce însemna că înaintau foarte repede.

Era o zi perfectă — senină, însorită, cu un vânticel care adia uşor. Elena se întrebă ce se întâmpla cu Bonnie chiar în această clipă, şi dacă Damon avea grijă de ea cum trebuie — sau dacă pur şi simplu avea grijă. In ultimele zile păruse să nu poată să-şi alunge îngrijorarea — pentru Stefan, pentru Bonnie, şi pentru un sentiment ciudat că trebuia să ştie ce se petrecea în oraş. Poate dacă s-ar putea deghiza...

Dumnezeule, nu! Spuse Stefan telepatic. Când se întoarse către el, Stefan scuipa cuie şi părea deopotrivă îngrozit şi ruşinat. Se pare că Elena îşi proiectase gândurile.

— Îmi pare rău, spuse el înainte ca Elena să-şi scoată şi ea cuiele din gură, dar ştii mai bine ca oricine că nu poţi să te duci.

— Dar mă înnebuneşte să nu ştiu ce se întâmplă, spuse Elena după ce scăpă de cuiele ei. Nu ştim nimic. Ce s-a întâmplat cu Bonnie, în ce stare e oraşul...

— Hai să terminăm cu scândura asta, spuse Stefan. Şi pe urmă o să te iau în braţe.

Când şi ultima scândură fu bine fixată, Stefan o ridică de pe valul jos de pământ unde stătea aşezată, nu ca pe o mireasă, ci ca pe un copil, aşezându-i tălpile pe labele picioarelor lui. Dansă puţin cu ea, o învârti de câteva ori în aer, şi apoi o prinse când cobor・.

— Ştiu care e problema ta, spuse el pe un ton grav.

Elena ridică repede privirea.

— Ştii? Exclamă, speriată.

Stefan încuviinţă din cap şi, spre spaima ei şi mai mare, spuse:

— E sindromul de iubire. Asta înseamnă că pacienta are o grămadă de oameni la care ţine, şi nu poate să fie fericită decât atunci când fiecare dintre ei este în siguranţă şi fericit.

Elena cobor— de pe pantofii lui şi ridică ochii spre el.

— Unii mai mult decât alţii, spuse ea pe un ton şovăitor.

Stefan îşi lăsă privirea în jos către ea şi apoi o luă în braţe.

— Eu nu sunt la fel de bun ca tine, spuse el, în vreme ce inima Elenei bătea cu putere, de ruşine şi remuşcare pentru că îl atinsese odată pe Damon, dansase odată cu el, chiar îl sărutase. Dacă tu eşti fericită, asta e tot ce vreau, după închisoarea aia. Pot să trăiesc; pot să mor... În pace.

— Dacă suntem fericiţi, îl corectă Elena.

— Nu vreau să le dau idei zeilor. Mă mulţumesc doar cu tine.

— Nu, nu se poate! Nu înţelegi? Dacă ai dispărea din nou, aş fi îngrijorată şi m-aş agita şi aş veni după tine. Chiar şi în Iad dacă ar trebui.

— O să te iau cu mine oriunde o să mă duc, spuse repede Stefan, dacă mă iei şi tu cu tine.

Elena se relaxa puţin. Pentru moment ajunge. Atâta timp cât îl avea pe Stefan cu ea, putea suporta orice.

Se aşezară şi se strânseră în braţe, chiar acolo sub cerul albastru, cu un arţar şi un pâlc de mesteceni subţiri legănându-se alături. Ea îşi întinse puţin aura şi o simţi atingând aura lui Stefan. Un val de pace o inundă şi toate gândurile întunecate fură alungate. Aproape toate.

— Din prima clipă în care te-am văzut, te-am iubit — dar nu a fost genul potrivit de dragoste. Vezi cât timp mi-a trebuit ca să înţeleg asta? Şopti Elena în scobitura gâtului lui.

— Din prima clipă în care eu te-am văzut, te-am iubit — dar nu ştiam cine erai cu adevărat. Erai ca o nălucă într-un vis. Dar m-ai corectat repede, spuse Stefan, în mod clar bucuros că se putea lăuda cu ea. Şi am supravieţuit... Tuturor problemelor. Se spune că relaţiile la distanţă pot fi destul de dificile, adăugă el, râzând, şi apoi se opri şi ea îi putu auzi toate simţurile concentrate brusc

asupra ei, şi chiar îşi ţinu respiraţia pentru a o auzi mai bine.
— Dar există Bonnie şi Damon, spuse el, înainte ca ea să poată rosti sau gândi un cuvânt. Trebuie să-i găsim cât mai repede — şi ar face bine să fie împreună — sau ar fi mai bine ca Bonnie să fie cea care a hotărât să se despartă.
— Da, există Bonnie şi Damon, încuviinţă Elena, bucuroasă că poate împărtăşi cuiva chiar şi cele mai întunecate gânduri ale ei. Nu pot să mă gândesc la ei. Nu pot să nu mă gândesc la ei. Trebuie să-i găsim, şi foarte repede — dar mă rog să fie acum cu Lady Ulma. Poate că Bonnie tocmai se duce la un bal sau o gală. Poate că Damon vânează cu programul ăla Black Ops.
— Atâta vreme cât nimeni nu păţeşte nimic.
— Da.
Elena încercă să se strângă mai mult lângă Stefan. Voia să... Să fie şi mai aproape de el, într-un fel. Aşa cum fuseseră atunci când ea avusese acea experienţă extra-senzorială şi se cufundase în trupul lui.
Dar bineînţeles, cu trupurile lor obişnuite nu puteau...
Dar bineînţeles că puteau. Acum. Sângele ei...
Elena nu ştia care dintre ei se gândise primul la asta. Îşi întoarse privirea, stânjenită chiar şi că îi trecuse doar prin minte — şi îl văzu şi pe Stefan privind în altă parte.
— Nu cred că avem dreptul, şopti ea. Să fim... Atât de fericiţi... Când restul sunt atât de trişti. Sau fac lucruri pentru Bonnie sau pentru oraş.
— Sigur că nu avem, spuse Stefan hotărât, dar mai întâi trebui să-şi înghită nodul din gât.
— Nu, spuse Elena.
— Nu, rosti ferm Stefan, şi apoi, în vreme ce ea îi răspunde cu un "nu" ca un ecou, o trase în sus şi o sărută până când Elenei i se tăie răsuflarea.
Şi, desigur, Elena nu putea să-1 lase să facă asta şi să nu îşi ia revanşa, aşa că îi ceru, tot cu respiraţia tăiată, dar aproape furioasă, să spună din nou "nu", şi când el o făcu îl prinse şi îl sărută ea.
— Erai fericit, îl acuză ea o clipă mai târziu. Am simtit-o.
Stefan era mult prea gentleman ca s-o acuze că era fericită din cauza a ceea ce putea face. Spuse:
— N-am putut să mă abţin. S-a întâmplat pur şi simplu. Am simţit că minţile noastre sunt una, şi asta m-a făcut să mă simt fericit. Dar pe urmă mi-am adus aminte de biata Bonnie. Şi...
— De bietul Damon?
— Ei, parcă nu cred totuşi că ar trebui să exagerăm atâta şi să-i spunem "bietul Damon". Dar mi-am adus aminte şi de el, spuse Stefan.
— Bravo, comentă Elena.
— Ar trebui să intrăm acum, spuse Stefan. Şi apoi, repede: Adică la parter. Poate ne vine vreo idee de ce-am mai putea face pentru ei.
— Ca de pildă? Mie nu-mi vine absolut nici o idee. Am făcut meditaţie şi încercare de contactare prin experienţă extrasenzorială...
— De la nouă treizeci la zece treizeci azi-dimineaţă, spuse Stefan. Şi între timp eu încercam chemările telepatice pe toate frecvenţele. Nici un răspuns.
— Pe urmă am încercat cu tăbliţa Ouija. 憂 umătate de oră — şi n-am obţinut decât nişte aiureli.
— Şi totuşi, ne-a spus că vine lutul.
— Cred că eu am fost cel care m-am dus la "da".
— Pe urmă am încercat să ajung la liniile de forţă magică de sub noi pentru Putere...
— De la unsprezece până pe la unsprezece jumătate, recită Stefan. În timp ce eu încercam să intru în stare de hibernare pentru a avea un vis profetic...
— Chiar ne-am străduit, spuse Elena înnegurată.
— Şi pe urmă am bătut în cuie ultimele scânduri, adăugă Stefan. Ceea ce ne-a adus la puţin după douăsprezece jumătate.
— Poţi să te mai gândeşti la vreun alt Plan — am ajuns deja la G sau H acum — prin care i-am putea ajuta în vreun fel?
— Nu. Sincer, nu pot, spuse Stefan. Apoi adăugă, şovăitor: Poate că doamna Flowers are ceva să

ne dea de făcut în casă. Sau... — şi mai şovăitor, încercând marea cu degetul — am putea merge în oraş.

— Nu! Hotărât, nu te-ai întremat suficient pentru asta! Spuse Elena tăios. Şi altceva nu mai e de făcut în casă, adăugă ea.

Apoi renunţă brusc la tot. La orice responsabilitate. La orice gând raţional. Pur şi simplu. Începu să-1 tragă pe Stefan către casă pentru a ajunge acolo mai repede.

— Elena...

Iau decizii irevocabile proaste! Se gândi cu încăpăţânare Elena, şi brusc nu-i mai păsă deloc. Şi dacă lui Stefan îi păsa, avea să-1 muşte. Dar era ca şi cum o vrajă ar fi învăluit-o, făcând-o să simtă că avea să moară dacă el nu o lua în braţe. Voia să îl ia în braţe. Voia ca el să o ia în braţe. Voia ca el să fie perechea ei.

— Elena!

Stefan îi auzea gândurile. Şi în el se dădea o luptă, desigur, îşi spuse Elena. Stefan era întotdeauna nehotărât. Dar cum îndrăznea să fie nehotărât în privinţa asta!

Se întoarse şi îl privi în faţă, cu ochi arzători.

— Nu vrei!

— Nu vreau s-o fac şi pe urmă să descopăr că te-am influenţat să o faci!

— Mă influenţai! Strigă Elena.

Stefan îşi desfăcu larg braţele într-un gest de exasperare şi ţipă:

— Cum pot să ştiu, când te doresc atât de mult?

Oh. Ei, aşa era mai bine. Cu colţul ochiului, Elena prinse o sclipire şi se întoarse şi îşi dădu seama că doamna Flowers tocmai închisese fără zgomot o fereastră.

Elena aruncă o privire către Stefan, care încerca să nu roşească. Ea se îndoi în faţă, încercând să nu râdă. Apoi se urcă din nou pe pantofii lui.

— Poate că merităm o oră singuri, spuse ea pe un ton periculos.

— O oră întreagă?

Şoapta conspirativă a lui Stefan făcea ca ora să sune a eternitate.

— Chiar o merităm, spuse Elena, captivată, şi începu din nou să-1 tragă spre casă.

— Nu. Stefan o trase înapoi, o ridică în braţe — purtând-o ca pe-o mireasă — şi în clipa următoare se ridicau către cer, repede. Urcară trei etaje şi încă puţin şi aterizară pe terasa de deasupra camerei lui.

— Dar e încuiată pe dinăuntru... Stefan lovi cu putere în trapă — şi uşa dispăru.

Elena era impresionată.

Plutiră în jos în camera lui Stefan într-un fascicul de lumină şi particule de praf care semănau cu nişte licurici sau stele.

— Sunt puţin agitată, spuse Elena.

Îşi aruncă sandalele din picioare, îşi scoase repede jeanşii şi tricoul şi se aruncă în pat... Unde deja se afla Stefan.

Ei sunt mai rapizi, îşi spuse. Oricât ai crede tu că eşti rapidă, ei sunt şi mai rapizi.

Se întoarse către Stefan. Nu avea pe ea decât un camizol şi chiloţi. Era speriată.

— Nu fi, spuse el. Nici măcar nu trebuie să te muşc.

— Ba da. E chestia aia ciudată cu sângele meu.

— Oh, da, spuse el, ca şi cum ar fi uitat de asta.

Elena ar fi putut pune pariu că nu uitase absolut deloc despre sângele ei... Care le îngăduia vampirilor să fac lucruri pe care altfel nu le-ar fi putut face. Energia ei vitală le dădea înapoi toate abilităţile lor omeneşti, şi el nu avea cum să uite asta. Ei sunt mai isteţi, îşi spuse Elena.

— Stefan, n-ar trebui să fie aşa! Eu ar trebui acum să defilez în fata ta într-un neglijeu auriu creat de Lady Ulma, cu bijuterii făcute de Lucen şi pe nişte tocuri imense aurii, pe care nu le am. Şi ar trebui să fie petale de flori împrăştiate pe pat şi trandafiri în boluri mici şi rotunde şi lumânări albe cu parfum de vanilie.

— Elena, spuse Stefan, vino aici.

Ea se duse în braţele lui şi îi inspiră mirosul proaspăt, cald şi plăcut, cu o aromă uşoară de cuie

ruginite.
Tu eşti viaţa mea, îi spuse Stefan în tăcere. N-o să facem nimic azi Nu avem mult timp, şi tu meriţi să ai neglijeul auriu şi trandafirii şi lumânările. Dacă nu de la Lady Ulma, atunci de la cei mai buni creatori de modă de pe Pământ pe care îi putem găsi. Dar... Sărută-mă!
Elena îl sărută din toată inima, atât de bucuroasă că el era dispus să mai aştepte. Sărutul era cald şi liniştitor, şi nu o deranja uşorul gust de rugină. Şi era minunat să fie cu cineva care îi putea oferi exact ceea ce avea nevoie, fie că era vorba de o vagă cercetare a minţii, doar ca să o facă să se simtă în siguranţă, sau...
Şi apoi o explozie difuză îi lovi, o perdea de fulgere continue. Păreau să vină de la amândoi în acelaşi timp, şi apoi Elena, într-un gest involuntar, îşi înfipse dinţii în buza lui Stefan, sugându-i sângele.
Stefan îşi strânse braţele în jurul ei şi nici nu aşteptă bine ca ea să se retragă puţin înainte de a-i prinde în mod deliberat buza de jos între dinţii lui şi... După o clipă de tensiune care păru să nu se mai sfârşească... Să muşte cu putere.
Elena era cât pe ce să ţipe. In acea clipă şi în acel loc, era cât pe ce să-şi desfacă asupra lui Aripile Distrugerii, încă nedefinite. Dar două lucruri o opriră. Primul era că Stefan niciodată nu îi făcuse rău până atunci. Iar al doilea, era atrasă în ceva atât de străvechi şi de mistic, încât acum nu se mai putea opri.
Un minut de manevră plină de tact şi Stefan obţinuse cele două muşcături minuscule. Sângele ţâşni din buza sângerândă a Elenei şi, venind în contact cu rana mai puţin serioasă a lui Stefan, curse în sens invers — sângele ei în buza lui.
Şi acelaşi lucru se întâmplă şi cu sângele lui Stefan; o parte din el, încărcat de Putere, pătrunse în Elena.
Nu era perfect. O picătură de sânge se umflă şi rămase strălucind pe buza Elenei. Dar ei puţin îi păsa. O clipă mai târziu, picătura alunecă în gura lui Stefan şi Elena simţi uluitoarea, năucitoarea forţă a iubirii lui pentru ea.
Elena însăşi se concentra asupra unui singur sentiment abia simţit, undeva în centrul acestei furtuni pe care ei o stârniseră. Felul acesta de schimb de sânge — era pe cât de sigură putea fi — acesta era vechiul fel în care doi vampiri puteau să-şi împărtăşească sângele şi iubirea şi sufletele lor. Era atrasă în mintea lui Stefan. Ii simţea sufletul, pur şi neîngrădit, rotindu-se în jurul ei cu o mie de emoţii diferite, lacrimi din trecutul lui, bucurie din prezent, toate deschise către ea, fără urmă de ascunziş.
Simţi cum sufletul i se înalţă pentru a-1 întâlni pe al lui, ea însăşi fără să se ferească şi fără să se teamă. Stefan văzuse cu mult timp în urmă orice urmă de egoism, vanitate, ambiţie prea mare — şi iertase. Văzuse exact cum era ea, şi iubea totul la ea, chiar şi părţile rele.
Şi la fel îl vedea şi ea, ca un întuneric la fel de blând ca şi tihna, la fel de delicat ca un cântec de vecernie, înfasurând-o cu aripi negre protectoare...
Stefan, eu...
Iubire... Ştiu...
Şi în acea clipă cineva bătu la uşă.

14

După micul dejun, Matt intră pe net pentru a găsi două magazine, nici unul din Fell's Church, care aveau cantitatea de lut de care spusese doamna Flowers că are nevoie, şi i se promise că i se va onora comanda. Dar după asta urmă plecarea cu maşina de la pensiune şi trecerea pe lângă ultimele rămăşiţe ale Pădurii Vechi. Merse pe lângă peticul de pădure unde Shinichi venea adeseori ca un Fluieraş din Hamelin demonic, cu copiii posedaţi târâşindu-şi picioarele în urma lui — locul unde şeriful Mossberg intrase după ei şi nu mai ieşise niciodată. Unde, mai târziu, apăraţi de protecţiile magice de pe hârtiuţele Post-It, el şi Tyrone Alpert trăseseră afară un femur curăţat de carne, cu nenumărate urme de dinţi pe el.

Astăzi, se gândi că singurul fel de a trece pe lângă desiş era să accelereze în rabla lui hârâitoare de maşină, şi, într-adevăr, avea peste 90 la oră când zbură pe lângă pădure, reuşind chiar să ia perfect curba. Nici un copac nu căzu peste el, nici nu văzu vreun roi de insecte lungi de două picioare.

Şopti "Uf uşurat şi se îndreptă către casă. Îi era groază de asta — dar simplul fapt de a trece cu maşina prin Fell's Church era atât de cumplit, încât limba i se încleşta lipită de cerul gurii. Orăşelul ăsta drăguţ şi nevinovat în care crescuse arăta la fel ca unul din acele locuri pe care le vedeai la televizor sau pe internet că fusese bombardat, sau ceva de genul ăsta. Şi fie că era vorba de bombe sau de un incendiu dezastruos, una din patru case era doar o grămadă de moloz. Câteva erau pe jumătate doar moloz, înconjurate de bandă avertizoare a poliţiei, ceea ce însemna că ceea ce se întâmplase acolo se întâmplase suficient de devreme pentru ca poliţiei să-i pese — sau să îndrăznească să se apropie, în jurul zonelor arse vegetaţia crescuse într-un mod ciudat: un arbust decorativ de la o casă se întinsese pe jumătate în iarba vecinului. De la un copac la altul se legau liane, ca şi cum aici se afla o străveche junglă.

Casa lui Matt era exact în mijlocul unui şir lung de case pline de copii — iar vara, când nepoţii veneau în mod inevitabil sa-şi viziteze bunicii, erau încă şi mai mulţi copii. Matt nu putea decât să spere că acea parte din vacanţa de vară se încheiase... Dar oare Shinichi şi Misao i-ar lăsa pe copii să plece acasă? Matt nu ştia. Şi, dacă plecau acasă, aveau să-şi împrăştie boala în oraşele lor? Unde se oprea povestea asta?

Mergând însă de-a lungul străzii sale, Matt nu văzu nimic oribil. Erau o mulţime de copii care se jucau pe pajiştile din faţa caselor sau pe trotuare, ghemuiţi deasupra bilelor, cocoţaţi în copaci. Nu se vedea nimic clar despre care ar fi putut să spună că era ciudat.

Şi totuşi nu se simţea în largul lui. Dar acum ajunsese în faţa casei lui, cea cu un stejar uriaş umbrind veranda, aşa că trebuia să iasă din maşină. Încetini şi opri chiar sub copac, lângă trotuar. Luă un sac mare cu rufe de pe bancheta din spate.

Adunase o mulţime de haine murdare în ultimele câteva săptămâni petrecute la pensiune şi nu i se părea corect să-i ceară doamnei Flowers să i le spele.

În vreme ce ieşea din maşină, trăgând după el sacul, auzi cum se opreşte cântecul păsărilor.

Pentru o clipă, Matt se întrebă ce era în neregulă. Ştia că lipsea ceva, că ceva dispăruse. Asta făcea aerul mai greu. Părea chiar să schimbe mirosul ierbii.

Apoi îşi dădu seama. Fiecare pasăre, chiar şi ciorile răguşite care îşi făcuseră cuib în stejar, amuţiseră.

Toate dintr-odată.

Matt simţi un nod în stomac când ridică privirea şi se uită înjur. În stejarul de lângă maşina lui erau doi copii. Mintea lui îşi repeta cu încăpăţânare, încercând să se agate de acest gând: Copii. Se joacă. O.K.

Dar trupul lui era mai isteţ. Deja mâna lui era în buzunar, trăgând afară un teanc de Post-It-uri, bucăţelele de hârtie care de obicei opreau magia malefică. Matt speră ca Meredith să-şi aducă aminte să-i mai ceară mamei lui Isobel nişte amulete. Nu mai avea prea multe, şi...

...şi în stejarul bătrân erau doi copii care se jucau. Doar că nu asta făceau. Se holbau la el. Un băiat stătea atârnat de genunchi, cu capul în jos, iar celălalt înfuleca ceva... Dintr-un sac de gunoi.

Băiatul atârnat se holba la el cu nişte ochi ciudat de pătrunzători.

— Te-ai întrebat vreodată cum e să fii mort? Spuse el.

Şi acum capul băiatului care înfuleca se ridică, mânjit cu roşu aprins în jurul gurii. Roşu aprins...

...sânge. Şi... Ceea ce era în sacul de gunoi — orice ar fi fost — se mişca. Dădea din picioare. Se zbătea moale, lipsit de putere. Încercând să scape.

Un val de greaţă urcă în Mart. Simţi o arsură în gât. Avea să vomite. Băiatul care înfuleca se holba la el cu ochi de tăciune, cruzi. Băiatul atârnat cu capul în jos zâmbea.

Apoi, ca şi cum ar fi trecut peste el o suflare fierbinte de vânt, Matt simţi cum i se ridică firele de păr de pe ceafa. Nu doar păsările tăcuseră. Totul fusese redus la tăcere. Nu se auzea nici o voce de copil care se certa, cânta sau vorbea.

Se răsuci şi văzu de ce. Se holbau la el. Fiecare copil de pe stradă îl privea în tăcere. Apoi, cu o

precizie înfiorătoare, când el se întoarse la loc pentru a se uita la copiii din copac, toţi ceilalţi veniră către el.

Doar că nu păşeau.

Se târau. Ca nişte şopârle. De aceea păruseră unii dintre ei că se jucau cu bilele pe trotuar. Se mişcau cu toţii in acelaşi fel, cu burta aproape de pământ, cu coatele în sus, cu mâinile ca nişte labe din faţă, cu genunchii strâmbi, îndreptaţi în afară.

Acum Matt simţea în gură fiere. Se uită în cealaltă parte în lungul străzii şi zări un alt grup apropiindu-se în acelaşi fel. Cu rânjete nefireşti pe chipuri. Era ca şi cum cineva trăgea de obrajii lor din spate, trăgea cu putere, astfel că rânjetele lor aproape că le tăiau faţa în două.

Matt mai observă ceva. Brusc se opriseră, şi când se uită cu atenţie la ei rămaseră perfect nemişcaţi. Dar când întoarse capul, văzu cu colţul ochiului cum se târau mai aproape.

Nu avea suficiente Post-It-uri pentru toţi.

Nu poţi să fugi de asta. Părea să sune ca o voce din afară în capul lui. Telepatie. Dar poate că asta era deoarece capul lui Matt devenise un nor roşu care se rostogolea, plutind în sus.

Din fericire, trupul lui o auzi şi în momentul următor se urcase pe partea din spate a maşinii şi îl înşfacase pe copilul agăţat cu capul în jos. Pentru o clipă, avu impulsul de a-i da drumul. Copilul continua să se holbeze la el, dar cu nişte ochi stranii, nefireşti, rostogoliţi pe jumătate în cap. În loc să-i dea drumul, Matt lipi un Post-It pe fruntea băiatului, aşezându-1 în acelaşi timp pe capota maşinii.

Un moment de tăcere şi apoi un urlet. Băiatul trebuia să aibă pe puţin paisprezece ani, dar la vreo treizeci de secunde după ce Anatema împotriva Răului (ediţie de buzunar) fusese lipită pe el plângea, cu lacrimi adevărate de copil.

Ca unul, copiii târâtori scoaseră un şuierat, ca o uriaşă locomotivă cu aburi. Hssssssssssssssssssssss.

începură cu toţii să respire foarte repede, ca şi cum erau cuprinşi de o nouă stare de agitaţie. Târârea lor încetini, dar respirau atât de tare, încât Matt vedea cum coastele lor devin pe rând convexe şi concave.

Când Matt întoarse capul pentru a se uita la unul din grupuri, copiii încremeniră, cu excepţia respiraţiei ciudate. Dar îi simţea pe cei din spatele lui apropiindu-se.

Acum inima lui Matt îi bubuia în urechi. Se putea lupta cu un grup de copii — dar nu cu un grup aflat în spatele lui. Unii dintre ei păreau să aibă doar zece sau unsprezece ani. Unii păreau aproape de vârsta lui. Şi — Dumnezeule mare! — unii erau fete. Matt îşi aduse aminte ce făcuseră fetele posedate ultima oară când le întâlnise şi simţi brusc o scârbă violentă.

Dar ştia că dacă se uita în sus la copilul care înfuleca o să i se facă şi mai rău. Auzea plescăituri şi ronţăieli — şi mai auzea şi un şuierat uşor de durere neputincioasă şi o zbatere slabă în sac.

Se răsuci din nou repede, pentru a-i ţine departe pe ceilalţi târâtori şi apoi se forţă să ridice privirea. Foşnind încet, sacul de gunoi căzu atunci când Matt trase de el, dar copilul păstră în mână ceea ce se aflase în...

Oh, Doamne. Mănâncă un bebeluş! Un bebeluş! Un...

Smuci copilul din copac şi mâna lui lipi într-un gest automat un Post-It pe spatele băiatului. Şi apoi... Apoi, slavă Domnului, văzu nişte blană. Nu era un bebeluş. Era prea mic pentru a fi un bebeluş, chiar şi unul abia născut. Dar era ceva din care se mâncase.

Copilul îşi înălţă faţa murdară de sânge către Matt şi Matt văzu că era Cole Reece, Cole, care avea doar treisprezece ani şi locuia chiar în casa de alături.

Gura lui Cole era acum larg deschisă, de groază, şi ochii îi ieşiseră din cap de teroare şi părere de rău, iar pe faţă îi curgeau lacrimi şi muci.

— M-a făcut să-1 mănânc pe Toby, începu el într-o şoaptă care se transformă în ţipăt. M-a făcut să-mi mănânc porcuşorul de Guineea! M-a făcut. ..de ce de ce de ce a făcut asta! L-am mâncat pe toby!

Vomă totul pe pantofii lui Matt. O vomă roşie ca sângele.

O moarte din milă pentru animal. Repede, îşi spuse Matt. Dar ăsta era cel mai greu lucru pe care încercase vreodată să-1 facă. Cum să procedeze — să calce cu putere pe capul animalului? Nu

putea. Trebuia să încerce altceva mai întâi.
Matt desprinse un alt Post-It şi îl puse, încercând să nu se uite, pe blană. Şi aşa totul se termină. Porcuşorul deveni moale. Descântecul desfăcuse vraja care îl ţinuse viu până acum.
Matt avea mâinile pline de sânge şi vomă, dar se forţă să se întoarcă spre Cole. Băiatul stătea cu ochii strâns închişi şi scotea nişte sunete abia auzite de sufocare.
Ceva clacă în Matt.
— Vreţi câteva din astea! Strigă el, ţinând teancul de Post-It-uri ca şi cum ar fi fost pistolul pe care îl lăsase la doamna Flowers. Se răsuci din nou, strigând: Tu vrei? Sau poate tu? Sau tu, Josh? Acum recunoştea unele dintre feţe. Tu, Madison? Ce zici, Bryn? Hai, veniţi! VENIŢI...!
Simţi o atingere pe umăr. Se răsuci, cu Post-It-urile pregătite. Apoi se opri brusc şi uşurarea izbucni în el la fel ca nişte apă Evian la un restaurant fitos. Se uita direct la doctoriţa Alpert, medicul oraşului Fell's Church. Îşi parcase SUV-ul lângă maşina lui, în mijlocul străzii. În spatele ei, apărând-o, era Tyrone, care urma să fie mijlocaş anul următor la liceul "Robert E. Lee". Sora lui, care intra în clasa a zecea, încerca să iasă din SUV, dar se opri când Tyron o văzu.
Jayneeelal urlă el cu o voce pe care numai Tyreminator o putea avea. Intră la loc şi prinde-ţi centura! Ştii ce-a spus Mama! Acum!
Matt se trezi strângând cu putere mâinile cafenii ale doctoriţei Alpert. Ştia că era o femeie cumsecade şi o doctoriţă bună, care adoptase copiii fiicei sale atunci când mama lor divorţată murise de cancer. Poate că îl putea ajuta şi pe el. Începu să bolborosească.
— Oh, Doamne, trebuie să-mi scot de-aici mama. Mama mea locuieşte aici singură. Şi trebuie s-o duc departe de locul ăsta.
Ştia că sudoarea curgea pe el. Spera doar că nu plânge.
— O.K., Matt, spuse doctoriţa cu vocea ei joasă şi răguşită. Şi eu îmi scot de aici familia în după-masa asta.
O să stăm la nişte rude din Virginia de
Vest. Să ştii că este bine-venită şi mama ta.
Nu putea să fie atât de uşor. Matt ştia că acum ochii se umpluseră de lacrimi. Dar refuză să clipească şi să le lase să-i alunece pe obraji.
— Nu ştiu ce să spun... Dar dacă aţi vrea... Ştiţi, sunteţi o persoană adultă. Pe mine n-o să mă asculte. Dar pe dumneavoastră o să vă asculte. Toată strada asta e infectată. Puştiul ăsta, Cole...
Nu putu continua. Dar doctoriţa Alpert văzu totul într-o fracţiune de secundă — animalul, băiatul cu dinţii şi buzele pătate de sânge, încă vomând.
Doctoriţa Alpert nu avu nici o reacţie. Îi ceru doar Jayneelei să-i arunce din SUV un pachet de şerveţele şi îl ţinu cu o mână pe copilul care respira greu, în timp ce îl ştergea cu putere pe faţă.
— Du-te acasă, îi spuse pe un ton sever. Apoi se întoarse către Matt, cu o privire cumplită în ochi. Trebuie să-i laşi în pace pe cei infectaţi. Deşi pare crud, ei or s-o dea celor puţini care sunt încă bine.
Matt vru să-i spună despre eficienţa hârtiuţelor Post-It, dar ea deja striga în spate:
— Tyrone! Vino aici şi îngropaţi amândoi bietul animal. Apoi pregătiţi-vă să aduceţi în maşină lucrurile doamnei Honeycutt. Jayneela, fa ce-ţi spune fratele tău. Eu intru acum în casă să vorbesc puţin cu doamna Honeycutt.
Nu ridică prea mult vocea. Nu avea de ce. Tyreminator făcea ce i se spusese, apropiindu-se cu spatele de Matt, privind ultimii dintre copiii târâtori pe care explozia lui Matt nu-i împrăştiase.
Îi merge mintea, îşi dădu seama Matt.
Mai iute ca mie. E ca un joc. Atâta timp cât îi priveşti nu se pot mişca.
Făcură cu rândul, unul privind copiii şi celălalt mânuind lopata. Pământul era tare ca piatra, plin de buruieni. Dar într-un fel sau altul reuşiră să facă o groapă şi activitatea fizică îi ajută mintal. Îl îngropară pe Toby, şi Matt se învârti ca un soi de monstru care îşi târâşie picioarele, încercând să-şi şteargă pe iarbă voma de pe pantofi.
Brusc, se auzi zgomotul unei uşi care se deschise cu putere şi Matt alergă către mama lui, care încerca să ridice un geamantan uriaş, mult prea greu pentru ea, peste prag.
Matt i-1 luă din mână şi se simţi cuprins în braţele ei, chiar dacă ea trebui să se ridice pe vârfuri

ca să ajungă la el.
— Matt, nu pot să te las.. Începu ea.
— El o să fie unul dintre cei care scapă oraşul de mizeria asta, spuse doctoriţa Alpert, întrerupând-o. El o să-1 cureţe. Acum trebuie să plecăm de aici, ca să nu-1 ţinem în loc. Matt, doar ca să ştii, am auzit că familia Mac-Cullough pleacă şi ea. Domnul şi doamna Sulez par să mai rămână încă, la fel ca familia Gilbert-Maxwell.
Ultimele două nume le rosti cu o apăsare specială.
Familia Gilbert-Maxwell însemna mătuşa Elenei, Judith, soţul ei, Robert Maxwell, şi surioara Elenei, Margaret. Nu exista vreun motiv pentru care să fie pomeniţi. Dar Matt ştia de ce doctoriţa le rostise numele. Îşi amintea că o văzuse pe Elena atunci când începuse toată nebunia asta. Deşi Elena purificase pădurea acolo unde se aflase doctoriţa Alpert, aceasta îşi amintea.
— O să-i spun... Lui Meredith, zise Matt şi, privind-o pe femeie în ochi, dădu uşor din cap, ca şi cum ar fi spus: O să-i spun şi Elenei.
— Mai e ceva de dus? întrebă Tyrone, încărcat cu o colivie în care un canar micuţ bătea înnebunit din aripi, şi o valiză mai mică.
— Nu, dar cum pot să vă mulţumesc? Spuse doamna Honeycutt.
— Mulţumirile mai târziu — acum, toată lumea în maşină, spuse doctoriţa. Plecăm.
Matt îşi îmbrăţişa mama şi o împinse uşor către SUV, în care dispăruseră deja colivia şi valiza mai mică.
— La revedere! Strigă toată lumea. Tyrone îşi scoase capul pe fereastră şi spuse:
— Sună-mă oricând! Vreau să ajut!
Şi apoi dispărură.
Matt cu greu putea să creadă că se terminase; totul se petrecuse atât de repede. Intră în fugă în casă, pe uşa rămasă deschisă, şi îşi luă cealaltă pereche de adidaşi, asta în cazul în care doamna Flowers nu reuşea să rezolve problema mirosului din cei pe care îi purta.
Când ieşi din casă la fel de grăbit, trebui să clipească de câteva ori. In loc de SUV-ul alb lângă maşina lui era parcată o altă maşină albă. Se uită înjur. Nici un copil. Absolut nici unul.
Iar păsările cântau din nou.
În maşină erau doi bărbaţi. Unul era alb şi celălalt negru şi amândoi erau suficient de maturi pentru a fi nişte taţi grijulii. Oricum, îi tăiaseră orice portiţă de scăpare, în felul în care îşi parcaseră maşina. Nu avea de ales, trebuia să se apropie de ei. Când o porni într-acolo, amândoi ieşiră din maşină, urmărindu-1 cu privirea ca şi cum era la fel de periculos ca un kitsune.
În clipa în care îi văzu, Matt îşi dădu seama că făcuse o greşeală.
— Eşti Matthew Jeffrey Honeycutt? Matt nu putut decât să încuviinţeze din cap.
— Spune da sau nu, te rog.
— Da.
Acum Matt vedea interiorul maşinii. Era o maşină de poliţie neinscripţionată, una din acelea cu lumini înăuntru, care puteau fi montate afară dacă poliţiştii voiau să-ţi spună cine erau.
— Matthew Jeffrey Honeycutt, eşti arestat pentru atac şi viol comis asupra lui Caroline Beula Forbes. Ai dreptul să nu spui nimic. Dacă renunţi la acest drept, orice spui poate şi va fi folosit împotriva ta în instanţă...
— N-aţi văzut copiii ăia? Strigă Matt. Trebuie să fi văzut unul sau doi dintre ei! Asta n-a însemnat nimic pentru voi?
— Apleacă-te în faţă şi pune mâinile pe capota maşinii.
— O să distrugă întregul oraş! Şi voi daţi o mână de ajutori
— Înţelegi care-ţi sunt drepturile...?
— Voi înţelegeţi ce se-ntâmplă în Fell s Church?
De data asta urmă o pauză. Apoi, pe un ton perfect egal, unul dintre cei doi răspunse:
— Noi suntem din Ridgemont.

în câteva secunde preţioase, care părură să dureze ore întregi, Bonnie hotăr— că ceea ce urma să se întâmple avea să se întâmple oricum, indiferent ce-ar fi făcut ea. Şi pe urmă, aici era vorba şi de mândrie. Ştia că existau persoane care aveau să râdă de asta, dar era adevărat. In ciuda noilor Puteri ale Elenei, Bonnie era cea mai obişnuită să înfrunte întunericul profund. Şi, dintr-un motiv oarecare, încă mai era în viaţă. Iar foarte curând nu va mai fi. Iar felul în care se ducea era singurul lucru care îi mai rămăsese.

Auzi un glissando de ţipete, apoi le auzi cum se opresc. Ei bine, asta era tot ce putea face pentru moment. Să se oprească din ţipat. Făcuse alegerea. Bonnie avea să iasă din scenă, neatinsă, sfidătoare — şi tăcută.

În clipa în care încetă să mai ţipe, Shinichi făcu un gest şi căpcăunul care o ţinuse se opri şi nu mai înainta către fereastră.

Ştiuse ea. Damon era un tiran. Tiranii voiau să audă că unele lucruri dureau sau că oamenii se simţeau distruşi. Căpcăunul o ridică, astfel încât faţa ei să fie în dreptul fetei lui Shinichi.

— Încântată de călătoria ta doar dus?

— În extaz, spuse ea pe un ton alb.

Hei, se gândi, nu mă descurc prea rău cu chestia asta numită curaj. Dar totul înăuntrul ei tremura de două ori mai mult pentru a compensa lipsa de expresie de pe chip.

Shinichi deschise fereastra.

— La fel de încântată?

Ei, deschiderea ferestrei fusese altceva. N-avea de gând să fie strivită de sticlă până când o spărgea cu faţa ei şi apoi să zboare printre cioburi. N-avea să existe durere până când ajungea pe pământ, şi nimeni n-o să ştie asta, nici măcar ea.

Fă-o pur şi simplu şi termină odată, gândi Bonnie. Adierea caldă care pătrunse pe fereastră îi spuse că în locul ăsta — locul ăsta unde se vindeau sclavele — unde clienţilor le era îngăduit să cerceteze şi să tot aleagă sclavele până când o găseau pe cea potrivită — aerul condiţionat era dat prea tare.

O să-mi fie cald, chiar dacă e doar pentru câteva secunde, îşi spuse ea.

Când auzi zgomotul unei uşi trântite în apropiere, Bonnie aproape că sări din mâinile căpcăunului, iar când uşa camerei în care se aflau se deschise violent, tresări puternic.

Vezi? O speranţă înflori în ea. Sunt salvată! N-a trebuit decât să fiu puţin curajoasă, şi acum...

Dar era Misao, sora lui Shinichi, arătând foarte bolnavă, cu pielea cenuşie, ţinându-se de uşă ca să nu cadă. Singurul lucru care nu era cenuşiu la ea era părul negru strălucitor, cu vârfurile stacojii, exact ca al lui Shinichi.

— Aşteaptă! îi spuse ea lui Shinichi. Nici măcar n-ai întrebat...

— Crezi că o mică aiurită ca ea ar şti? Dar fie cum vrei. Shinichi o aşeză pe sora lui pe canapea, masându-i umerii pentru a o relaxa. O să întreb.

Deci ea fusese în spatele oglinzii, îşi spuse Bonnie. Arată tare rău. Atât de rău, de parc-ar fi pe moarte.

— Ce s-a întâmplat cu globul-stea al surorii mele? întrebă Shinichi, şi apoi Bonnie văzu cum asta alcătuia un cerc, având un început şi un sfârşit, şi cum, înţelegând asta, putea muri cu adevărată demnitate.

— A fost vina mea, spuse ea, zâmbind uşor pe când îşi aducea aminte. Sau a fost pe jumătate. Sage 1-a deschis prima oară pentru a redeschide Poarta de pe Pământ. Şi pe urmă...

Le spuse povestea, ca şi cum ar fi fost una pe care nu o mai auzise până atunci, scoţând în evidentă că ea era cea care îi dăduse lui Damon indiciile pentru a găsi globul-stea al lui Misao, şi pe urmă Damon fusese cel care îl folosise pentru a intra în nivelul superior al Dimensiunilor întunecate.

— Totul e un cerc, explică ea. Ceea ce faci se întoarce la tine.

Apoi, fără să vrea, începu să chicotească.

Din doi paşi, Shinichi traversă încăperea şi o pălmui. Bonnie nici nu mai ştiu de câte ori o lovi.

Prima palmă se dovedi suficientă pentru a o face să icnească şi să se oprească din chicotit. Când el încetă, obrajii ei erau atât de umflaţi de parcă ar fi avut o formă gravă de oreion, iar din nas îi curgea sânge.

Tot încercă să şi-1 şteargă de umăr, dar sângele nu voia să se oprească. În cele din urmă, Misao spuse:

— Îh. Desfa-i mâinile şi dă-i un prosop sau ceva.

Căpcăunul se mişcă imediat, ca şi cum

Shinichi ar fi dat ordinul.

Shinichi stătea acum lângă Misao, vorbind încet şi blând cu ea, ca şi cum ar fi fost un bebeluş sau un animăluţ mult iubit. Dar ochii lui Misao, cu flacăra aceea minusculă care dansa în ei, erau limpezi şi maturi aşa cum o priveau pe Bonnie.

— Unde e acum globul meu stea? întrebă ea cu o concentrare cumplită, de om bătrân.

Bonnie, care îşi ştergea nasul, fericită că nu mai avea mâinile încătuşate la spate, se întrebă de ce nici nu încerca să se gândească la o minciună. Ca de pildă — eliberează-mă şi o să te duc la el. Apoi îşi aduse aminte de Shinichi şi de afurisita lui de telepatie de kitsune.

— De unde să ştiu? Spuse ea, logic, încercam doar să-1 trag pe Damon departe de Poartă când am căzut amândoi înăuntru. Din câte ştiu eu, a fost lovit cu piciorul şi tot lichidul s-a vărsat din el.

Shinichi se ridică să o lovească din nou, dar ea nu spunea decât adevărul. Misao deja vorbea:

— Ştim că asta nu s-a întâmplat pentru că eu sunt — făcu o pauză pentru a respira — încă în viaţă. Îşi întoarse faţa trasă, cenuşie către Shinichi şi spuse: Ai dreptate. E inutilă acum, şi ştie lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ştie. Arunc-o afară.

Căpcăunul o ridică în braţe pe Bonnie, cu prosop cu tot. Shinichi veni pe cealaltă parte în faţa ei.

— Vezi ce i-ai făcut surorii mele? Vezi? Acum nu mai era timp. Doar o secundă ca să se întrebe dacă avea să fie într-adevăr curajoasă sau nu. Dar ce-ar trebui să spună ca să-şi arate curajul? Deschise gura, fără să ştie absolut deloc dacă ce avea să rostească erau doar nişte ţipete sau cuvinte.

— O să arate încă şi mai rău când prietenii mei or să termine cu ea, spuse Bonnie, şi văzu în ochii lui Misao că nimerise la fix.

— Arunc-o afară, strigă Shinichi, livid de furie.

Şi căpcăunul o aruncă pe fereastră. Meredith stătea cu părinţii ei, încercând să-şi dea seama ce nu era în regulă. Îşi terminase drumurile într-un timp-record: dăduse să se mărească inscripţiile de pe vase; trecuse pe la familia Saitou pentru a afla că vor fi cu toatele ac as a la prânz. Apoi examinase şi numerotase imaginile mărite ale fiecărui caracter din imaginile pe care i le trimisese Alaric.

Femeile din familia Saitou fuseseră...

Încordate. Meredith nu fusese surprinsă, căci Isobel fusese o primă, deşi neştiutoare, purtătoare a maladiilor, cei care posedau în mod malefic, la ordinul kitsune-lor. Una dintre cele mai grave victime fusese prietenul lui Isobel, Jim Bryce, care luase malachul de la Caroline şi i-1 dăduse lui Isobel fără să ştie. El însuşi fusese posedat de malachul lui Shinichi şi prezentase toate simptomele oribile ale sindromului Lesch-Nyhan, mâncându-şi buzele şi degetele, în vreme ce biata Isobel folosise nişte ace murdare — unele de mărimea unor andrele pentru copii — pentru a se înţepa în mai bine de treizeci de locuri, pe lângă bifurcarea cu foarfecă a limbii.

Isobel ieşise din spital şi acum se refăcea. Şi totuşi, Meredith era nedumerită. Primise aprobarea pentru caracterele mari, individuale de pe vase din partea lui Obaasan (bunica lui Isobel) şi a doamnei Saitou (mama lui Isobel), nu fără multe discuţii în contradictoriu în japoneză pentru fiecare dintre caractere. Tocmai urca în maşina ei, când Isobel ieşise în fugă din casă cu o pungă de Post-It-uri în mână.

— Mama le-a făcut — în caz că aveţi nevoie, spuse ea gâfâind cu noua ei voce, moale şi nedesluşită.

Iar Meredith luase hârtiuţele plină de recunoştinţă, murmurând ceva stânjenită despre cum să se revanşeze.

— Nu, dar... Dar pot să mă uit la pozele mărite? Spusese respirând greu Isobel.

De ce gâfâia atât de tare? Se întrebă Meredith. Chiar dacă ar fi alergat de la etaj după Meredith, ar fi trebuit să respire mai încet. Apoi Meredith îşi aduse aminte:

Bonnie spusese că Isobel avea inima "instabilă".
— Vezi tu, spuse Isobel cu ceea ce părea ruşine şi o rugăminte de a fi înţeleasă, Obaasan este aproape oarbă acum — şi a trecut atâta timp de când a terminat mama şcoala... Dar eu iau chiar acum lecţii de japoneză.
Meredith se simţi înduioşată. Era clar că Isobel considerase nepoliticos să contrazică un adult când putea fi auzită. Dar acolo, în maşină, Isobel luase la rând fiecare cartonaş cu caractere mărite, scriind pe dosul lui un caracter similar, dar clar diferit. Îi luase douăzeci de minute. Meredith fusese uluită.
— Dar cum săi aduci aminte de toate? Cum vă scrieţi? Izbucnise ea, după ce văzuse simbolurile complicate care se deosebeau numai prin câteva liniuţe.
— Cu dicţionare, spusese Isobel şi pentru prima oară răsese scurt. Nu, vorbesc serios — ca să scrii o scrisoare ca lumea, nu foloseşti dicţionare ortografice şi de sinonime şi...
— Eu am nevoie de toate astea ca să scriu orice, spusese Meredith râzând.
Fusese un moment plăcut, ele două zâmbind împreună, relaxate. Fără probleme. Inima lui Isobel păruse în regulă.
Apoi Isobel ieşise grăbită din maşină şi după ce plecase, Meredith rămase privind un cerculeţ umed pe scaunul de lângă ea. O lacrimă. Dar de ce ar plânge Isobel?
Pentru că îşi amintise de malach, sau de Jim?
Pentru că mai avea nevoie de câteva operaţii de reconstrucţie până ce urechile ei vor arăta din nou normal?
Nici un răspuns la care se putea gândi Meredith nu avea sens. Şi trebuia să se grăbească să ajungă acasă la ea — târziu.
Abia atunci Meredith îşi dădu seama de ceva. Familia Saitou ştia că Meredith, Matt şi Bonnie erau prieteni. Dar nimeni nu întrebase despre Bonnie sau Matt.
Ciudat.
Şi dacă ar fi ştiut că vizita ei la propria familie avea să fie încă şi mai ciudată...
De obicei, Meredith îi considera pe părinţii ei nostimi şi prostuţi şi scumpi. Erau foarte serioşi când vorbeau de toate lucrurile aiurea, ca de pildă: "Asigură-te, scumpo, că îl cunoşti foarte bine pe Alaric înainte să... Înainte să..." Meredith nu avea absolut nici o îndoială în privinţa lui Alaric, dar şi el era unul dintre oamenii ăia prostuţi, dragi şi atenţi care o tot luau pe ocolite când vorbeau despre ceva, fără să ajungă niciodată la subiect.
Astăzi, era surprinsă că nu vedea o grămadă de maşini în jurul vechii ei case.
Poate că oamenii trebuiau să rămână acasă ca să se lupte cu propriii lor copii. Îşi încuie Honda Acura, conştientă de conţinutul ei preţios — cel de la Isobel — şi sună la uşă. Părinţii ei aveau mare încredere în lanţurile de siguranţă.
Janet, menajera, păru fericită să o vadă, dar puţin agitată. Aha, îşi spuse Meredith, au descoperit că unicul lor copil ascultător dăduse iama prin pod. Poate că vor băţul de luptă înapoi. Poate că ar fi trebuit să-1 las la pensiune.
Dar îşi dădu seama că situaţia era cu adevărat serioasă doar când intră în living şi văzu marele şi luxosul fotoliu La-Z-Boy, tronul tatălui ei, gol. Tatăl ei stătea pe canapea, ţinând-o în braţe pe mama ei, care plângea.
Meredith adusese cu ea băţul de luptă, şi când mama ei îl văzu, izbucni într-o nouă rundă de plâns.
— Uite ce-i, spuse Meredith, povestea asta nu trebuie să fie atât de tragică. Ştiu destul de bine ce s-a întâmplat. Dacă vreţi să-mi spuneţi cum am fost de fapt rănite bunica şi cu mine, e treaba voastră. Dar dacă am fost... Contaminată în vreun fel...
Se opri. Tatăl ei întindea un braţ către ea, ca şi cum starea jalnică în care se aflau hainele ei nu conta. Se duse către el încet, stânjenită, şi îl lăsă să o îmbrăţişeze în ciuda costumului Armâni pe care îl purta el. Mama ei avea în faţă un pahar pe fundul căruia mai erau câteva guri de ceea ce părea a fi cola, dar Meredith ar fi pus pariu că nu era numai cola.
— Sperasem ca aici să fie un loc al păcii, declamă tatăl ei.
Fiecare propoziţie pe care o rostea era un discurs. Cu timpul te obişnuiai cu asta.

— Nu ne-am gândit niciodată... Continuă el.

Apoi se opri. Meredith era uluită. Tatăl ei nu se oprea în mijlocul unui discurs. Nu făcea pauze. Şi cu siguranţă nu plângea.

— Tată! Tati! Ce e? Au fost nişte copii pe aici, copii nebuni? Au făcut cuiva rău?

— Trebuie să-ţi spunem întreaga poveste de atunci de demult, rosti tatăl ei. Vorbea cu atâta disperare în glas, încât asta nu mai sună ca un discurs. Când ati fost... Atacate.

— De către vampir. Sau de Bunicul. Sau ştiţi?

O lungă tăcere. Apoi mama ei dădu peste cap ce mai era în pahar şi strigă: 憂 anet, încă unul, te rog.

— Ei, Gabriella..., spuse tatăl ei, mustrător.

— Nando, nu suport asta. Gândul că mi hija inocente6... Meredith spuse.

— Uite ce-i, cred că vă pot uşura sarcina. Ştiu deja... Ei, în primul rând că am avut un frate geamăn.

Părinţii ei părură îngroziţi. Se strânseră unul în altul, cu răsuflarea tăiată.

— Cine ţi-a spus? întrebă tatăl ei. La pensiunea aia, cine putea şti...?

Era momentul să-i liniştească.

— Nu, nu. Tată, eu am aflat... Ei, Bunicul a vorbit cu mine.

Asta era destul de adevărat. Vorbise. Dar nu despre fratele ei.

— Oricum, continuă ea, aşa am găsit băţul de luptă. Dar vampirul care ne-a făcut rău e mort. El a fost criminalul în serie, cel care le-a omorât pe Vickie şi Sue. Numele lui era Klaus.

6 Fiica mea nevinovată (în spaniolă)

— Credeai că a fost doar un vampiro! Exclamă mama ei.

Ea folosea cuvântul spaniol, punând accentul pe a doua silabă, ceea ce lui Meredith i se părea întotdeauna mai înfricoşător.

Universul păru să înceapă să se mişte încet în jurul lui Meredith.

— E doar o bănuială, spuse tatăl ei. De fapt, nu ştim cu certitudine că au fost mai mulţi, în afară de cel foarte puternic.

— Dar ştiţi despre Klaus — de unde?

— L-am văzut. El era cel puternic. A omorât oamenii de pază de la poartă cu o singură lovitură. Ne-am mutat într-un alt oraş. Speram că nu va trebui să afli niciodată că ai avut un frate. Tatăl ei îşi şterse ochii. Bunicul tău a vorbit cu noi, chiar după atac. Dar a doua zi... Nimic. Nu mai putea vorbi deloc.

Mama ei îşi ascunse faţa în mâini. O ridică doar ca să strige: 憂 anet! Altul, porfavor!

— Imediat, doamnă.

Meredith se uită la ochii albaştri ai menajerei pentru o soluţie la acest mister, dar nu găsi nimic — compasiune, dar nu ajutor. Janet se îndepărtă cu paharul gol, cu coada ei împletită fluturând.

Meredith se întoarse din nou către părinţii ei, cu ochii şi părul atât de întunecate, cu pielea atât de măslinie. Stăteau strânşi unul în altul, privind-o.

— Mamă, tată, ştiu că asta e ceva foarte dificil. Dar plec pe urmele creaturilor care le-au făcut rău bunicului, bunicii şi fratelui meu. Este periculos, dar trebuie s-o fac. Luă o poziţie de taekwondo. Vreau să spun că voi chiar m-aţi pregătit.

— Dar împotriva propriei tale familii?

Ai putea face asta? Strigă mama ei.

Meredith se aşeză. Ajunsese la capătul amintirilor pe care ea şi Stefan le descoperiseră.

— Deci Klaus nu 1-a omorât, aşa cum a făcut cu bunica. L-a luat pe fratele meu cu el.

— Cristian, se jeli mama ei. Era doar un bebe. Trei ani! Asta a fost când v-am găsit pe voi doi... Şi sângele... Oh, sângele...

Tatăl ei se ridică, nu ca să tină un discurs, ci ca să-şi pună o mână pe umărul lui Meredith.

— Am crezut că o să fie mai uşor dacă nu-ţi spunem — că n-o să ai nici o amintire despre ce se întâmpla când am intrat noi. Şi nu ai, nu-i aşa?

Ochii lui Meredith se umplură de lacrimi. Se uită la mama ei, încercând să-i spună în tăcere că nu putea înţelege asta.

— îmi bea sângele? Ghici ea. Klaus?

— Nu! Strigă tatăl ei, în vreme ce mama ei şoptea o rugăciune.

— Atunci îl bea pe al lui Cristian. Meredith era acum îngenuncheată pe podea, încercând să o privească în ochi pe mama ei.

— Nu! Strigă din nou tatăl ei, înecându-se.

— La sangre! Spuse icnind mama ei, acoperindu-şi ochii. Sângele!

— Querida..., şopti printre lacrimi tatăl ei şi se apropie de ea.

— Tată! Meredith se duse după el şi îl trase de brat. Ai eliminat toate posibilităţile. Nu înţeleg. Cine bea sânge?

— Tu! Tu! Aproape că ţipă mama ei. De la propriul tău frate! Oh, que aterradorl

— Gabriella! Gemu tatăl ei.

7 Ce îngrozitor (în spaniolă)

Mama lui Meredith începu din nou să plângă.

Meredith simţea că i se învârteşte capul.

— Eu nu sunt vampir! Strigă ea. Eu vânez vampiri şi îi omor!

— El a. Spus, şopti răguşit tatăl ei: "Aveţi grijă doar să înghită o lingură pe săptămână. Asta dacă vreţi să trăiască. Sau încercaţi un sângerete." Şi râdea.

Meredith nu trebui să mai întrebe dacă ei o făcuseră. In casa ei mâncau sângerete cel puţin o dată pe săptămână. Crescuse cu el. Nu era nimic special.

— De ce? Şopti ea acum răguşit. De ce nu m-a omorât?

— Nu ştiu! Tot nu ştim! Omul ăla cu pieptul plin de sânge — sângele tău, sângele fratelui tău — nu ştim! Şi pe urmă, în ultimul minut v-a înşfăcat pe amândoi, dar tu l-ai muşcat de mână, până la os, spuse tatăl ei. A râs — a râs! — cu dinţii tăi înfipţi în carnea lui şi cu mânuţele tale mici împingându-1 deoparte, şi a spus: "Atunci o să v-o las pe asta, şi vă puteţi face griji pentru ce va ajunge să fie. Pe băiat îl iau cu mine." Şi pe urmă brusc am părut să ies dintr-o vrajă, pentru că mă întindeam din nou către voi, gata să lupt pentru amândoi copiii. Dar nu puteam! în clipa în care te-am luat pe tine, nu m-am mai putut mişca nici un milimetru. Iar el a ieşit din casă încă râzând — şi 1-a luat cu el pe fratele tău, Cristian.

Nu-i de mirare că nu voiau să sărbătorească aniversările acelei zile, îşi spuse Meredith. Bunica ei moartă, bunicul pierzându-şi minţile, fratele pierdut, şi ea... Ce? Nu-i de mirare că-i sărbătoreau ziua de naştere o săptămână mai târziu.

Meredith încercă să rămână calmă. Lumea se destrăma în jurul ei, dar ea trebuia să rămână calmă. Calmul o ţinuse în viaţă întotdeauna. Fără să trebuiască să mai numere, respira adânc, trăgând aerul prin nări şi expirând pe gură. Răsuflări adânci, adânci, purificatoare. O pace liniştitoare prin tot trupul. Doar o parte din ea o auzea pe mama ei:

— Am venit acasă mai devreme în seara aia pentru că pe mine mă durea capul...

— Şşş, querida..., începu tatăl ei.

— Am ajuns acasă mai devreme, continuă jelindu-se mama ei. O, Virgen Benecidd, ce-am fi găsit dacă mai întârziam? Am fi putut să te pierdem şi pe tine! Fetiţa mea! Fetiţa mea cu gura mânjită de sânge...

— Dar am ajuns acasă suficient de repede pentru a o salva, spuse tatăl lui

Meredith cu o voce joasă, ca şi cum ar fi încercat să o trezească pe mama ei dintr-o vrajă.

Ah, gracias, Princesa Divina, Virgen puray impoluto...8

Mama ei nu părea să se poată opri din plâns.

— Tată, insistă Meredith, suferind pentru mama ei, dar dorind cu disperare cât mai multe informaţii. L-ai mai văzut de atunci? Sau ai auzit de el? De fratele meu, Cristian?

— Da, răspunse tatăl ei. Oh, da, am văzut ceva.

Mama ei icni:

— Nando, nu!
— Trebuie să afle adevărul odată şi-odată, spuse tatăl ei. Scotoci printre niştedosare de carton de pe birou. Uite! îi spuse lui Meredith. Uită-te la asta.
Meredith se holbă uluită, nevenindu-i să creadă ce vede în Dimensiunea întunecată, Bonnie închise ochii. Vântul bătea destul de tare la fereastra de sus a unei clădiri înalte. Numai gândul ăsta îl avea în minte când fu scoasă pe fereastră şi apoi băgată la loc în cameră, iar căpcăunul râdea şi vocea îngrozitoare a lui Shinichi spunea:
— Chiar crezi că ti-am da drumul fără să te interogăm în detaliul
Bonnie auzi cuvintele, dar nu le înţelese sensul, apoi brusc pricepu. Cei care o ţineau captivă aveau să-i facă rău. Aveau s-o tortureze. Aveau să-i ia tot curajul.
Avu impresia că ţipă ceva către el. Dar tot ce ştiu era că în spatele ei simţi o explozie uşoară de căldură, şi apoi — în mod incredibil — înfăşurat din cap până-n picioare într-o mantie cu insigne care îl făcea să arate ca un soi de prinţ-oştean, îl văzu pe Damon. Damon.
Ajunsese atât de târziu, încât Bonnie renunţase de mult să mai spere. Dar acum îi arunca un zâmbet strălucitor de-o clipă lui Shinichi, care se holba la el ca şi cum îşi pierduse vocea.
Iar acum Damon spunea:
— Mă tem că domnişoara Mc Cullough are o altă întâlnire programată în acest moment. Dar eu o să mă întorc să-ţi trag un şut în fund — imediat. Dispari din camera asta şi o să vă omor pe toţi, încet. Mulţumesc pentru timpul şi atenţia acordată.
Şi înainte ca ceilalţi să-şi revină din şocul produs de apariţia lui, el şi Bonnie ţşâneau afară pe fereastră. El o porni nu înapoi din clădire, ca şi cum s-ar fi retras, ci direct înainte, cu o mână în fata lui, înfăşuraţi amândoi într-un înveliş întunecat dar eteric de Putere. Sparseră în zeci de cioburi oglinda din camera lui Bonnie şi aproape că ajunseseră în camera alăturată când mintea lui Bonnie înregistra primul "gol". În clipa următoare se năpusteau printr-o fereastră-video complicată — care îi făcea pe oameni să creadă că aveau o vedere către afară — şi zburau pe deasupra cuiva întins într-un pat. Apoi... Urmară mai multe treceri prin ceva care se spărgea — atâta doar înţelese Bonnie, care nici măcar nu apucă să vadă ce se petrecea în fiecare cameră. În cele din urmă...
Nu mai trecură prin nimic. Bonnie rămase agăţată de Damon în stil koala — nu era proastă — şi se aflau foarte, foarte sus în aer. Şi în faţa lor, şi de-o parte şi de alta, şi până unde ajungea Bonnie cu privirea, se vedeau femei care zburau şi ele, dar în nişte maşinării micuţe care arătau ca o combinaţie între o motocicletă şi un schi-jet. Fără roţi, bineînţeles. Maşinăriile erau toate aurii, în aceeaşi culoare ca şi părul celor care le conduceau.
Aşa că primul cuvânt pe care Bonnie îl rosti, cu răsuflarea tăiată, către salvatorul ei, a fost:
— Gardiene?
— Indispensabile, ţinând seama de faptul că habar n-aveam unde te putuseră duce băieţii cei răi, şi bănuiam că exista o limită de timp. Ăsta era de fapt chiar ultimul dintre vânzătorii de sclavi pe care trebuia să-1 verificăm.
În cele din urmă... Am avut noroc.
Pentru cineva care avusese noroc, vocea lui suna cam ciudat totuşi. Aproape... Sugrumată.
Bonnie îşi simţi obrajii uzi, dar lacrimile-i dispăreau prea repede ca să mai aibă timp să le şteargă. Damon o ţinea în aşa fel, încât ea nu-i vedea faţa, şi o strângea tare, foarte tare.
Chiar era Damon. Venise cu cavaleria şi, în ciuda atâtor gânduri care se întretăiau în tot oraşul, o găsise.
— Ţi-au făcut rău, nu-i aşa, păsăruică roşcată? Am văzut... Ţi-am văzut chipul, spuse Damon cu noua lui voce sugrumată.
Bonnie nu ştia ce să spună. Dar brusc nu-i mai păsa cât de tare o strângea el. Chiar se trezi strângându-1 şi ea.
Dintr-odată, şocând-o, Damon o desfăcu din strânsoarea ei de koala, o trase în sus şi o sărută delicat pe buze.
— Păsăruică roşcată! Acum o să plec, şi o să-i fac să plătească pentru ce ţi-au făcut!
Bonnie se auzi spunând:
— Nu, nu face asta!

— Nu? Repetă Damon, uimit.
— Nu, spuse Bonnie.
Avea nevoie de Damon lângă ea. Nu-i păsa ce se întâmpla cu Shinichi. Simţea o senzaţie de dulceaţă crescând înlăuntrul ei, dar şi un soi de iureş în minte. Era mare păcat, dar în câteva clipe avea să-şi piardă cunoştinţa.
Dar până atunci, avea trei gânduri şi toate erau foarte limpezi. Se temea însă că mai târziu, după ce-o să leşine, or să fie mai puţin limpezi.
— Ai un glob-stea? întrebă.
— Am douăzeci şi opt de globuri-stea, răspunse Damon şi se uită la ea întrebător.
Nu asta voise să spună Bonnie; se referise la unul pe care să înregistreze ceva.
— Poţi să ţii minte trei lucruri? îi spuse lui Damon.
— O să mă străduiesc, răspunse el şi de data asta o sărută uşor pe frunte.
— In primul rând, mi-ai distrus moartea plină de curaj.
— Poţi oricând să te duci înapoi şi să mai încerci o dată.
Acum vocea lui Damon era mai puţin sugrumată şi semăna mai mult cu vechea lui voce.
— în al doilea, m-ai lăsat la hanul ăla oribil o săptămână...
Ca şi cum ar fi putut vedea ce era în mintea lui, văzu cum cuvintele ei se înfigeau în el ca un soi de sabie de lemn. O ţinea atât de strâns, încât de-abia mai putea respira.
— Eu... N-am vrut să fac asta. De fapt, au fost doar patru zile, dar n-ar fi trebuit niciodată s-o fac, spuse el.
— In al treilea — şi vocea lui Bonnie cobor— într-o şoaptă — nu cred că a fost vreodată furat vreun glob-stea. Ceea ce n-a existat niciodată nu poate fi furat, nu?
Se uită la el. Damon o privea într-un fel care în mod normal ar fi trebuit să o încânte. Era — în mod clar şi evident — nefericit. Dar în acest moment, Bonnie cu greu se mai agăţa de starea de conştientă.
— Şi... Al patrulea... Gândea încet.
— Al patrulea? Ai spus trei lucruri, zâmbi uşor Damon.
— Trebuie să spun asta...
Îşi lăsă capul pe umărul lui Damon, îşi adună toată energia şi se concentra.
Damon îşi slăbi puţin strânsoarea şi spuse:
— Aud un uşor murmur în mintea mea. Spune-mi-o normal. Nu e nimeni care să ne audă.
Bonnie insistă. Îşi adună toată forţa trupuşorului ei şi apoi trimise brusc şi rapid un gând, şi îşi dădu seama că Damon îl prinse.
În al patrulea, ştiu drumul către Cele Şapte Comori legendare ale kitsune — for, îi transmise Bonnie. Asta include cel mai mare glob-stea făcut vreodată. Dar dacă îl vrem, trebuie să ajungem la el— repede.
Apoi, considerând că deja contribuise suficient la conversaţie, leşină.

16

Cineva continua să bată la uşa lui Stefan.
— E o ciocănitoare, spuse Elena când putu vorbi. Ele ciocănesc, nu-i aşa?
— La uşile din interiorul caselor? întrebă Stefan zăpăcit.
— Ignor-o şi-o să plece.
O clipă mai târziu, ciocănitul se auzi din nou.
— Nu pot să cred, gemu Elena. Stefan şopti:
— Vrei să-ţi aduc capul ei? Adică, despărţit de gât? Elena chibzui. Pe măsură ce ciocănitul continua, ea devenea tot mai
Îngrijorată şi mai puţin confuză.
— Cred c-ar fi mai bine să vezi dacă e chiar o pasăre, spuse.
Stefan se rostogoli departe de ea, reuşi sa-şi tragă cumva jeanşii şi se duse clătinându-se către

uşă. Fără să vrea, Elena îl compătimi pe cel din spatele uşii.

Ciocănitul începu din nou.

Stefan ajunse la uşă şi aproape o smulse din tâtâni.

— Ce dra... Se opri, controlându-şi brusc vocea. Doamna Flowers?

— Da, spuse doamna Flowers, prefăcându-se că nu o vede pe Elena, care era înfăşurată într-un cearşaf şi se afla exact pe direcţia privirii ei. E vorba de draga de Meredith, sărăcuţa, spuse doamna Flowers. E într-aşa un hal, şi zice că trebuie să vorbească cu tine acum, Stefan.

Mintea Elenei îşi schimbă cursul gândirii la fel de brusc şi de lin ca un tren. Meredith? într-un hal? Cerând să-1 vadă pe Stefan chiar dacă, aşa cum Elena era sigură, doamna Flowers îi sugerase cu toată delicateţea cât de... Ocupat era Stefan în acest moment?

Mintea ei era încă puternic legată de a lui Stefan. El spuse:

— Mulţumesc, doamnă Flowers. O să cobor într-un minut.

Elena, care îşi punea hainele cât de repede putea, ghemuită de cealaltă parte a patului, adăugă o sugestie telepatică.

— Poate că i-aţi putea face o ceaşcă de ceai, mai spuse Stefan.

— Da, dragă, ce idee bună, spuse cu blândeţe doamna Flowers. Şi dacă se întâmplă cumva să o vezi pe Elena, poate că îi spui că draga de Meredith vrea s-o vadă şi pe ea, da?

— Venim, spuse automat Stefan, apoi se întoarse şi închise în grabă uşa.

Elena îl lăsă să-şi pună cămaşa şi pantofii, şi apoi coborâră amândoi repede în bucătărie, unde Meredith nu bea deloc o ceaşcă de ceai, ci se învârtea prin încăpere ca un leopard într-o cuşcă.

— Ce s-a..., începu Stefan.

— O să-ţi spun ce s-a-ntâmplat, Stefan Salvatore! Ba nu — spune-mi tu! Ai mai intrat în mintea mea şi înainte, aşa că trebuie să ştii. Trebuie să fi văzut... Să-ţi dai seama... Ce-i cu mine.

Mintea Elenei era încă legată de a lui Stefan, şi îi simţi panica.

— Să-mi dau seama ce-i cu tine? întrebă el cu blândeţe, trăgând un scaun lângă masa din bucătărie pentru ca Meredith să se aşeze.

Simplul fapt de a se aşeza, de a tăcea ca să poată răspunde gestului politicos, păru să o calmeze uşor pe Meredith. Dar Elena continua să-i perceapă teama şi durerea la fel ca gustul unui tăiş de oţel pe limbă.

Meredith acceptă o îmbrăţişare şi se mai calmă puţin, semănând ceva mai mult cu ea însăşi şi mai puţin cu un animal în cuşcă. Dar în ea se dădea o luptă atât de viscerală, atât de evidentă, încât Elena nu se îndura să plece de lângă ea, chiar şi atunci când doamna Flowers puse patru căni cu ceai în jurul mesei şi se aşeză pe un scaun oferit de Stefan.

Apoi Stefan luă şi el loc. Ştia că Elena avea să rămână în picioare sau o să se aşeze pe scaunul lui Meredith, dar indiferent ce-ar face, ea avea să decidă.

Doamna Flowers amesteca uşor miere în cana ei cu ceai, apoi îi dădu mierea lui

Stefan, iar el i-o întinse Elenei, care puse puţină — exact atât cât îi plăcea lui Meredith — în cana lui Meredith şi amestecă şi ea încet.

Zgomotul obişnuit, civilizat al celor două linguriţe care clincăneau uşor păru să o relaxeze şi mai mult pe Meredith. Luă cana pe care i-o întindea Elena şi sorbi din ea, apoi bău însetată.

Elena simţi oftatul mintal de uşurare al lui Stefan când Meredith se calmă şi mai mult. El sorbi politicos din ceaiul lui, care era fierbinte, dar nu imposibil de băut, şi era făcut din ierburi şi fructe de pădure dulci.

— E bun, spuse Meredith. Acum era aproape umană. Mulţumesc, doamnă Flowers.

Elena se simţi mai bine, suficient de relaxată pentru a-şi trage propria cană către ea, în care turnă multă miere, amestecă şi apoi luă o gură. Bun! Ceai calmant!

Muşeţel şi castravete, îi spuse Stefan.

— Muşeţel şi castravete, pentru calmare, spuse Elena, dând din cap cu înţelepciune.

Şi apoi se înroşi, căci zâmbetul strălucitor al doamnei Flowers era plin de subînţeles.

Elena bău grăbită mai mult ceai şi o privi pe Meredith cum bea şi ea, şi acum totul începea să pară aproape perfect. Meredith era pe deplin Meredith acum, nu un animal sălbatic. Elena strânse cu putere mâna prietenei sale.

Exista o singură problemă. Oamenii sunt mai puţin înfricoşători decât fiarele, dar ei pot plânge. Iar acum Meredith, care nu plângea niciodată, tremura şi lacrimile îi alunecau în ceai.

— Tu ştii ce înseamnă morcillo, aşa-i? O întrebă în cele din urmă pe Elena.

Elena încuviinţă din cap, şovăitoare.

— îl mâneam câteodată în tocană la tine acasă, nu? Spuse ea. Şi la tapaşi

Elena crescuse cu sângerete ca fel de mâncare sau gustare acasă la prietena ei, şi era obişnuită cu bucăţelele cât o înghiţitură ca un fel delicios pe care doar doamna Sulez îl făcea.

Elena simţi cum inima lui Stefan se strânge. Se uită de la el la Meredith.

— Se pare că mama mea nu 1-a făcut întotdeauna, spuse Meredith, privindu-1 acum pe Stefan. Şi părinţii mei au un motiv foarte bun pentru a-mi schimba ziua de naştere.

— Spune tot, sugeră Stefan cu blândeţe. Şi apoi Elena simţi ceva ce nu mai simţise până atunci, un val, ca un talaz — un val prelung şi molcom care vorbea către miezul creierului lui Meredith. Pur şi simplu spune totul şi fii calmă. Fără furie. Fără teamă.

Dar nu era telepatie. Meredith simţi gândul în sânge şi în oase, dar nu îl auzi în urechi.

Era Influentă. Înainte ca Elena să-i spargă capul iubitului ei cu cana de ceai pentru că folosea Influenţa pe una dintre prietenele ei, Stefan spuse, doar pentru ea: Meredith suferă, e speriată şi furioasă. Are motive să fie aşa, dar are nevoie de linişte. Probabil că oricum n-o să fiu în stare să o susţin, dar o să încerc.

Meredith îşi şterse ochii şi spuse:

— Se pare că nimic nu e aşa cum am crezut eu că s-a întâmplat... În noaptea aia când aveam trei ani.

Le spuse ce îi povestiseră părinţii ei, tot ceea ce făcuse Klaus. Pe măsură ce povestea, chiar dacă o făcea calmă, toate Influenţele liniştitoare care o ajutaseră să redevină Ea însăşi dispăreau. Începea din nou să tremure. Înainte ca Elena să o poată cuprinde în braţe, se ridicase şi acum se învârtea cu paşi mari prin bucătărie.

— A râs şi a spus că aveam nevoie de sânge în fiecare săptămână — sânge de animal — altfel o să mor. Nu aveam nevoie de prea mult. Doar o lingură sau două. Şi biata mea mamă nu voia să mai piardă un copil, aşa că a făcut ce i-a spus el să facă. Dar ce se întâmplă dacă iau mai mult sânge, Stefan? Ce se întâmplă dacă beau din sângele tău!

Stefan gândea intens, încercând cu disperare să îşi aducă aminte dacă în toţi anii trăiţi de el ca vampir întâlnise un asemenea caz. Şi între timp răspundea la întrebarea uşoară.

— Dacă bei suficient de mult din sângele meu, devii vampir. Dar aşa s-ar întâmpla cu oricine. În cazul tău... Ei bine, s-ar putea să fie nevoie de mai puţin. Aşa că nu lăsa nici un vampir să te atragă într-un schimb de sânge. O singură dată ar putea fi de-ajuns.

— Aşadar, nu sunt vampir? Acum? De nici un fel? Există mai multe feluri diferite?

Stefan îi răspunse pe un ton serios:

— N-am auzit niciodată de "mai multe feluri diferite" de vampiri, cu excepţia Celor Vechi. Pot să-ţi spun că nu ai o aură de vampir. Cum sunt dinţii tăi? Poţi să-ţi faci caninii ascuţiţi? De obicei e mai bine să verifici pe came umană. Nu a ta.

Elena întinse imediat un brat, cu încheietura plină de vene. Meredith, cu ochii închişi de concentrare, făcu un efort considerabil, pe care Elena îl simţi prin Stefan. Apoi Meredith deschise ochii, şi gura pentru o cercetare a dinţilor. Elena se uită lung la caninii ei. Arătau puţin ascuţiţi, dar aşa erau toţi caninii, nu?

Cu grijă, Elena întinse vârful unui deget şi atinse un canin al lui Meredith.

O înţepătură minusculă.

Elena tresări şi îşi trase repede degetul. II privi şi văzu adunându-se o picătură mică de sânge.

Toată lumea o privi, fascinată. Apoi gura Elenei rosti, fără a-şi mai consulta şi creierul:

— Ai dinţi de pisoi.

În clipa următoare, Meredith o împinsese pe Elena deoparte şi se învârtea ca o fiară prin bucătărie.

— Nu vreau să fiu vampir! Nu vreau!

Sunt un vânător-asasin, nu un vampir! O să mă omor dacă sunt vampir!

Vorbea cât se poate de serios. Elena îl simţi pe Stefan percepând lovitura, băţul de luptă înfipt rapid între coastele ei şi în inimă. Ar căuta pe internet locul cel mai bun. Lemn tare, lemn de frasin alb, străpungându-i inima, făcând-o să tacă pentru totdeauna... Nimicind făptura malefică numită Meredith Sulez.

Fii calmă! Fii calmă! Influenţa lui Stefan se revărsă în ea.

Meredith nu era calmă.

Dar înainte de asta, trebuie să-mi omor fratele. Aruncă o fotografie pe masa de bucătărie a doamnei Flowers. Se pare că Klaus — sau altcineva — a trimis pozele astea de când Cristian a împlinit patru ani — în ziua mea de naştere adevărată. Ani la rând! Şi în fiecare poză i se puteau vedea dinţii de vampir. Nu "dinţi de pisoi". Şi pe urmă n-au mai venit când eu am împlinit zece ani. Dar ele l-au arătat crescând! Cu dinţi ascuţiţi! Iar anul trecut a venit asta!

Elena se repezi la fotografie, dar Stefan era mai aproape şi se dovedi mai rapid. Se holbă uluit.

— A crescut? Exclamă el.

Elena îşi dădea seama cât de şocat era — şi cât de invidios. Lui nu-i oferise nimeni această opţiune.

Elena se uită la Meredith, care măsura bucătăria cu pasul, apoi se întoarse către Stefan.

— Dar e imposibil, nu-i aşa? Spuse ea. Credeam că dacă eşti muşcat, asta e, nu? Nu devii mai bătrân — sau mai mare.

— Asta credeam şi eu, răspunse Stefan. Dar Klaus era unul dintre Cei Vechi şi cine ştie de ce sunt ei în stare?

Damon o să fie furios când o să afle, îi spuse în gând Elena lui Stefan, întinzându-se după poză, deşi o văzuse deja prin ochii lui Stefan. Damon era foarte supărat pentru că Stefan era mai înalt decât el — pentru că atâţia oameni erau mai înalţi decât el.

Elena trase poza către doamna Flowers şi se uitară amândouă la ea. Era imaginea unui băiat extrem de arătos, cu părul exact de culoarea întunecată a părului lui Meredith. Trăsăturile feţei şi pielea măslinie erau ca ale lui Meredith. Purta jachetă şi mănuşi de motociclist, dar nu şi cască, şi râdea vesel, arătându-şi dinţii foarte albi. Se vedea uşor cât de lungi şi de ascuţiţi erau caninii.

Elena se uită de la poză la Meredith, şi înapoi la poză. Singura diferenţă pe care o vedea era că ochii băiatului păreau să fie o nuanţă mai deschişi. În rest, totul ţipa "gemeni".

— Mai întâi îl omor pe el, repetă obosită Meredith. Pe urmă mă omor eu.

Se întoarse împiedicat către masă şi se aşeză, cât pe ce să-şi răstoarne scaunul.

Elena se repezi către ea şi înşfacă de pe masă două căni, ca nu cumva braţul neîndemânatic al lui Meredith să le trântească pe pardoseală.

Meredith... Neîndemânatică! Elena nu o văzuse niciodată pe Meredith lipsită de graţie sau stângace. Era înfricoşător. Oare asta se datora cumva faptului că era — cel puţin în parte — vampir? Dinţii de pisoi? Elena îndreptă o privire neliniştită către Stefan şi simţi şi nedumerirea lui.

Apoi amândoi, fără să se consulte înainte, se întoarseră să o privească pe doamna Flowers. Ea le aruncă un zâmbet de bătrânică, în chip de scuză.

— Tre' s-omor... Să-1 găsesc, să-1 omor... Mai 'ntâi, şoptea Meredith, în vreme capul îi cobora încet către masă, pentru a se lăsa pe braţele ei, aşezate acolo. Să-1 găsesc... Unde? Bunicule... Unde? Cristian... Fratele meu...

Elena ascultă în tăcere, până când nu se mai auzi decât o respiraţie uşoară.

— Aţi drogat-o? Şopti ea către doamna Flowers.

— Aşa a zis Mama că e cel mai bine. E o fată puternică, sănătoasă. N-o să-i strice să doarmă toată noaptea. Pentru că îmi pare rău să vă spun, dar acum avem altă problemă.

Elena se uită la Stefan, văzu teama pe chipul lui, şi îl întrebă:

— Ce?

Nimic nu venea prin legătura lor mentală. El o închisese. Elena se întoarse către doamna Flowers.

— Ce?

— Sunt îngrijorată pentru dragul de Matt.

— Matt, aprobă Stefan, plimbându-şi privirea în jurul mesei, ca pentru a arăta că Matt nu era

acolo.
Încerca să o protejeze pe Elena de fiorii care îl străbăteau. La început, Elena nu se alarmă.
— Ştiu unde-ar putea fi, spuse ea veselă, îşi amintea de ceea ce îi povestise Matt despre ce se întâmplase în Fell's Church în vreme ce ea şi ceilalţi fuseseră în Dimensiunea întunecată. Acasă la doctoriţa Alpert. Sau cu ea, însoţind-o în vizitele la domiciliu.
Doamna Flowers clătină din cap, cu o expresie înnegurată.
— Mă tem că nu, Elena dragă. Sophia
— Doctoriţa Alpert — m-a sunat şi mi-a spus că o ia pe mama lui Matt, pe ai tăi şi pe alţi câţiva cu ea şi pleacă din Fell's Church. Şi nu o învinuiesc absolut deloc
— Dar Matt nu era printre cei care plecau. Sophia a spus că el voia să rămână şi să lupte. Asta era pe la douăsprezece jumătate.
Ochii Elenei se întoarseră automat la ceasul din bucătărie. Un fior de groază o străbătu, înnodându-i stomacul şi ajungându-i până în vârful degetelor. Ceasul arăta ora 4.35 — 4.35 după-amiaza! Dar era imposibil să fie atât! Ea şi Stefan îşi uniseră minţile doar cu câteva minute în urmă. Furia lui Meredith nu durase atât de mult. Era imposibil!
— Ceasul ăla— nu merge bine! îi spuse doamnei Flowers, dar auzi în acelaşi timp vocea telepatică a lui Stefan. E vorba de contopirea minţilor. N-am vrut să mă grăbesc. Dar m-am pierdut şi eu — nu e vina ta, Elena!
— Ba e vina mea, se răsti Elena cu voce tare. N-am vrut să uit de prietenii mei o după-amiază întreagă! Iar Matt... Matt nu ne-ar speria niciodată lăsându-ne să-i aşteptăm telefonul! Ar fi trebuit să-1 sun eu! N-ar fi trebuit să...
Se uită la Stefan cu ochii plini de tristeţe. Singura senzaţie arzătoare dinăuntrul ei era ruşinea de a-1 fi dezamăgit pe Matt.
— L-am sunat eu pe mobil, a spus cu multă blândeţe doamna Flowers. Mama m-a sfătuit să fac asta, la douăsprezece jumătate. Dar n-a răspuns. De atunci, l-am sunat din oră în oră. Ma ma nu spune mai mult, doar că e timpul să ne ocupăm direct de povestea asta.
Elena se repezi la doamna Flowers şi plânse pe broderia moale de batist de la gâtul bătrânei.
— Ati făcut ceea ce noi trebuia să facem, spuse ea. Mulţumim. Dar acum trebuie să plecăm în căutarea lui. Se întoarse către Stefan. Poţi s-o duci pe Meredith în dormitorul de la parter? Scoate-i doar pantofii şi aşeaz-o pe cuvertură. Doamnă Flowers, pentru că rămâneţi singură aici, o să vi-i lăsăm pe Saber şi Talon să vă păzească.
Pe urmă o să ţinem legătura prin mobil. Şi o să căutăm în fiecare casă din Fell's Church — dar cred că ar trebui să mergem mai întâi în pădure...
— Aşteaptă, Elena dragă.
Doamna Flowers închisese ochii. Elena aşteptă, lăsându-se nerăbdătoare de pe un picior pe celălalt. Stefan se întoarse după ce o duse pe Meredith în camera din faţă.
Brusc, doamna Flowers zâmbi, tot cu ochii închişi.
— Ma ma spune că o să facă tot ce poate pentru voi doi, asta pentru că sunteţi atât de devotaţi prietenului vostru. Spune că Matt nu e în Fell's Church. Şi spune să luaţi câinele, pe Saber. Şoimul o să vegheze asupra lui Meredith în vreme ce noi suntem plecaţi. Doamna Flowers deschise ochii. Deşi am putea să lipim hârtiuţe Post-It pe uşa şi fereastra ei, adăugă, pentru mai multă siguranţă.
— Nu, spuse Elena pe un ton hotărât, îmi pare rău, dar n-o să vă las pe dumneavoastră şi pe Meredith singure, doar cu o pasăre care să vă apere. O să vă luăm pe amândouă cu noi, acoperite cu amulete dacă vreţi, şi putem să luăm şi cele două animale. În Dimensiunea întunecată, când Bloddeuwedd a încercat să ne omoare, ne-au apărat ca o echipă.
— Bine, spuse imediat Stefan, cunoscând-o suficient de bine pe Elena ca să ştie că avea să urmeze o discuţie în contradictoriu de o jumătate de oră şi Elena nu avea să cedeze nici un pic.
Probabil că şi doamna Flowers ştia asta, pentru că se ridică aproape imediat şi se duse să se pregătească.
Stefan o cără pe Meredith afară la maşina ei. Elena fluieră uşor pentru Saber, care apăru imediat la piciorul ei, părând mai mare ca oricând, şi ea îl luă repede pe scări în sus către camera lui Matt. Era dezamăgitor de curată — dar Elena descoperi o pereche de chiloţi căzuţi între pat şi perete. I-i

dădu lui Saber să îi adulmece, dar îşi dădu seama că nu are astâmpăr. In cele din urmă, fugi în camera lui Stefan, îşi luă jurnalul de sub saltea şi începu să scrie repede.

Dragă Jurnalule, Nu ştiu ce să fac. Matt a dispărut. Damon a luat-o pe Bonnie în Dimensiunea întunecată

— Dar oare are grijă de ea?

N-am cum să ştiu. Nu avem nici o posibilitate de a deschide noi înşine o Poartă ca să mergem după ei. Mă tem că Stefan o să-l omoare pe Damon, şi dacă se întâmplă ceva — orice — cu Bonnie, o să vreau şi eu să-l omor. O, Doamne, ce încurcătură!

Şi Meredith... Dintre toţi oamenii din lume, Meredith se dovedeşte a avea mai multe secrete decât noi toţi la un loc.

Tot ce putem face eu şi Stefan e să ne strângem în braţe şi să ne rugăm. Ne luptăm de atâta vreme cu Shinichi! Simt că sfârşitul se apropie curând... Şi mi-e frică.

— Elena! Se auzi strigătul lui Stefan de jos. Suntem gata!

Elena îndesă repede jurnalul sub saltea, îl găsi pe Saber aşteptând-o pe scară şi o luă la fugă pe scări în jos, în urma lui.

Doamna Flowers acoperise două pardesie cu amulete.

Afară, un fluierat prelung al lui Stefan primi drept răspuns un keeeeeeeee de deasupra, şi Elena văzu un trupuşor mic şi întunecat rotindu-se pe cerul de august brăzdat de fâşii albe de nori.

— înţelege, spuse scurt Stefan, şi se aşeză pe scaunul şoferului.

Elena urcă pe banchetă în spatele lui, iar doamna Flowers în faţă, lângă Stefan. Pentru că Stefan o prinsese pe Meredith în centura de siguranţă în mijlocul banchetei, lui Saber îi rămăsese o fereastră prin care să-şi scoată capul, cu limba afară.

— Şi acum, întrebă Stefan tare, pentru a acoperi zgomotul motorului, unde mergem, mai exact?

17

Mama a spus nu în Fell's Church, îi repetă doamna Flowers lui Stefan. Şi asta înseamnă nu în pădure.

— Bun, spuse Stefan. Dacă nu e acolo, atunci unde e?

— Păi, spuse Elena încet, e poliţia, nu? L-au prins.

Îşi simţea inima în stomac. Doamna Flowers oftă.

— Presupun că da. Mama ar fi trebuit să-mi spună asta, dar atmosfera e plină de influente ciudate.

— Dar departamentul şerifului e în

Fell's Church. Ce a mai rămas din el, obiectă Elena.

— Atunci, spuse doamna Flowers, poate poliţia din alt oraş, din apropiere? Cei care au mai venit să-1 caute...

— Ridgemont, spuse Elena încet. De acolo erau poliţiştii ăia care au percheziţionat pensiunea. De acolo venea tipul ăla Mossberg, aşa spunea Meredith. Elena se uită la Meredith, care nu scotea absolut nici un sunet. Acolo sunt toţi prietenii sus-puşi ai tatălui lui Caroline — şi ai tatălui lui Tyler Smallwood. Toţi aparţin acelor cluburi în care femeile n-au voie să pună piciorul, cu strângeri de mână secrete şi tot soiul de alte chestii.

— Şi noi avem ceva care să semene cu un plan pentru când ajungem acolo? întrebă Stefan.

— Am un soi de Plan A, recunoscu

Elena. Dar nu ştiu dacă o să meargă — poate că tu ţi-ai da seama mai bine.

— Spune-mi.

Elena îi spuse. Stefan ascultă, înăbuşindu-şi un hohot de râs.

— Cred, spuse el serios apoi, că ar putea să meargă.

Elena începu imediat să se gândească la Planurile B şi C, ca să nu rămână blocaţi în caz că Planul A nu funcţiona.

Trebuiau să treacă prin Fell's Church ca să ajungă în Ridgemont. Printre lacrimi, Elena văzu

casele arse până la temelii şi copacii carbonizaţi. Ăsta era oraşul ei, oraşul pe care, când era spirit, îl veghease şi îl apărase. Cum s-a putut ajunge la aşa ceva?

Şi, mai rău, cum ar putea să redevină vreodată ceea ce fusese? Elena începu să tremure incontrolabil.

Matt stătea mohorât în sala de deliberare a juriului. O explorase cu mult timp în urmă, şi constatase că ferestrele erau acoperite cu scânduri din afară. Nu se miră, căci toate ferestrele pe care le ştia în Fell's Church erau şi ele bătute în scânduri, şi apoi, încercase scândurile şi ştia că, dacă voia, le putea scoate. Nu voia.

Era timpul să rezolve această criză personală. Ar fi trebuit să o rezolve mai demult, înainte ca Damon să le ducă pe cele trei fete în Dimensiunea întunecată, dar Meredith îl convinsese să nu o facă.

Matt ştia că domnul Forbes, tatăl lui Caroline, avea o mulţime de prieteni în poliţie şi în sistemul juridic de aici. La fel ca şi domnul Smallwood, tatăl adevăratului vinovat. Era puţin probabil să i se acorde o judecată corectă. Dar în orice fel de judecată, la un anumit moment vor trebui cel puţin să îl asculte.

Şi ceea ce aveau să audă va fi adevărul adevărat. S-ar putea să nu-1 creadă acum. Dar mai târziu, când gemenii lui Caroline vor avea la fel de puţin control asupra formelor lor, aşa cum se presupune că sunt puii de vârcolac — ei bine, atunci or să se gândească cu toţii la Mart şi la ceea ce a spus el.

Făcea ceea ce trebuia, îşi spuse. Chiar dacă, în acest moment, simţea că înlăuntrul lui totul era de plumb.

Care-i cel mai rău lucru pe care mi-1 pot face? Se întrebă, şi nu se bucură să audă ecoul vocii lui Meredith: Pot să te bage în închisoare, Matt O închisoare adevărată; ai peste optsprezece ani Şi chiar dacă asta ar putea fi o veste bună pentru unii ticăloşi autentici, duri şi răi, cu tatuaje făcute de ei şi bicepşi ca nişte ramuri de copac, n-o să fie o veste bună şi pentru tine. Şi apoi, după ce căutase puţin pe internet: Matt, în Virginia poate fi închisoare pe viaţă. Şi sentinţa minimă e de cinci ani. Matt, te rog' te implor, nu-i lăsa să-ţi facă asta! Uneori e adevărat că e bine să fii brav — dar e bine şi să ai grijă şi să eviţi tocmai situaţiile în care să-ţi arăţi bravura. Ei au toate cărţile şi noi umblăm legaţi la ochi în întuneric...

Se ambalase surprinzător de tare, amestecând metaforele, îşi spuse deprimat Matt. Dar asta nu e ca şi cum m-aş fi oferit voluntar. Şi pun pariu că tipii ştiu că scândurile alea nu sunt deloc solide, şi dacă evadez o să fiu urmărit de aici până Dumnezeu ştie unde. Iar dacă stau liniştit, cel puţin o să pot să spun adevărul.

Mult timp, nimic nu se întâmplă. Matt îşi dădea seama după lumina soarelui care pătrundea printre crăpăturile din scânduri că era după-amiază. Apoi apăru un bărbat care îi oferi o vizită la toaletă şi o cola. Matt le acceptă pe amândouă, dar ceru şi un avocat şi telefonul la care avea dreptul.

— O să primeşti un avocat, mormăi omul către el când Matt ieşi de la baie. Va fi numit unul pentru tine.

— Nu vreau asta. Vreau un avocat adevărat. Unul pe care îl aleg eu.

Omul îşi luă o expresie scârbită.

— Puştii ca tine nu au bani. O să primeşti avocatul numit pentru tine.

— Mama mea are bani. Ea ar vrea să am avocatul pe care îl angajăm noi, nu un puşti abia ieşit din şcoală.

— O, făcu omul, ce drăguţ. Vrei să aibă grijă mami de tine. Iar ea e acum tocmai în Clydesdale, pun pariu, cu doctoriţa aia neagră. Matt îngheţă.

Închis la loc în camera juraţilor, încercă disperat să raţioneze. De unde ştiau unde se duseseră mama lui şi doctoriţa Alpert? Repetă "doctoriţa aia neagră" ca să vadă cum suna pe limba lui, şi văzu că suna urât, a ceva de demult şi foarte rău. Dacă ar fi fost vorba de un doctor bărbat alb, ar fi sunat caraghios să spună "cu doctorul ăla alb". Ca într-un vechi film cu Tarzan.

Matt simţea cum creşte în el o furie puternică. Şi odată cu ea o teamă mare. Cuvintele i se învârteau, alunecând, prin minte: urmărire şi spionaj şi conspiraţie şi muşamalizare. Şi păcălit.

Bănuia că trecuse de cinci, ora la care funcţionarii obişnuiţi din tribunal plecau ac as a, când îl

duseră în camera de interogatoriu.
Se jucau doar, îşi dădu el seama, cei doi ofiţeri care încercau să vorbească cu el într-o încăpere mică şi înghesuită, cu o cameră video într-un colţ, perfect vizibilă chiar dacă era mică. Îl abordară pe rând, poliţistul rău şi cel bun, unul urlând la el că trebuie să mărturisească totul, celălalt părând plin de înţelegere, spunând lucruri de genul "Situaţia a scăpat pur şi simplu de sub control, nu? Avem o poză cu urma pe care ţi-a lăsat-o. Era o bucăţică fierbinte, nu?" Clipit complice. "Eu înţeleg. Dar apoi a început să-ţi dea semnale amestecate..."
Matt cedă.
— Nu, nu eram la o întâlnire, nu, nu mi-a lăsat nici o urmă, şi când o să-i spun domnului Forbes că i-ai spus lui Caroline bucăţică fierbinte şi mi-ai făcut cu ochiul, o să te dea afară, domnule. Şi am auzit de semnale amestecate, dar n-am văzut aşa ceva. Pot să aud când mi se zice "nu" la fel de bine ca şi tine, şi bănuiesc că "nu" înseamnă "nur.
După asta l-au bătut puţin. Matt era surprins, dar ţinând seama de felul în care îi ameninţase şi le vorbise, nu foarte surprins.
Şi pe urmă părură să renunţe, şi îl lăsară singur în camera de interogatoriu, care, spre deosebire de camera juraţilor, nu avea ferestre. Matt repetă de nenumărate ori, pentru camera de filmat: "Sunt nevinovat şi mi se refuză telefonul şi avocatul la care am dreptul. Sunt nevinovat..."
În cele din urmă veniră să-1 ia. Poliţistul rău şi cel bun îl îmbrânciră până într-o sală de judecată complet goală. Nu, nu era goală, realiză el. În primul şir de bănci se aflau câţiva reporteri, vreo doi cu blocurile de desen pregătite.
Când Matt văzu asta, exact ca la un proces veritabil, şi îşi imagină desenele pe care aveau să le schiţeze — exact cum văzuse la televizor ・, senzaţia de plumb din stomac se transformă într-un tremur de panică.
Dar asta era ceea ce voise, nu? — să poată să-şi spună povestea.
Îl conduseră la o masă goală. Alături era o altă masă, unde se aflau câţiva bărbaţi bine îmbrăcaţi, toţi cu teancuri de hârtii
Înaintea lor. Dar ceea ce îi atrase lui Matt atenţia la masa aceea era Caroline. La început nici n-a recunoscut-o. Purta o rochie gri de bumbac. Gri! Fără nici o bijuterie, şi cu un machiaj foarte discret. Singura culoare intensă o avea părul ei — un roşcat obraznic. Arăta ca vechiul ei păr, nu culoarea pestriţă pe care o avusese când începea să devină vârcolac. Învăţase ea în cele din urmă să-şi ţină sub control forma? Asta era o veste proastă. Foarte proastă.
Şi în cele din urmă, cu aerul că umblau pe coji de ouă, intrară juraţii. Evident, ştiau cât de anormală era toată povestea asta, dar continuau să vină, toţi doisprezece, suficienţi cât să ocupe toate scaunele din juriu.
Matt îşi dădu brusc seama că la masa aflată deasupra lui se găsea un judecător. Fusese acolo tot timpul? Nu...
— Toată lumea în picioare pentru judecătorul Thomas Holloway, spuse cu o voce tunătoare aprodul.
Matt se ridică şi se întrebă dacă procesul avea să înceapă fără avocatul lui. Dar înainte ca toată lumea să se aşeze la loc, se auzi cum se deschid uşile şi un teanc înalt de hârtii înainta pe două picioare în sală, devenind apoi o femeie abia trecută de douăzeci de ani, care trânti hârtiile pe masă lângă el.
— Gwen Sawicki — prezent, spuse gâfâind femeia.
Judecătorul Holloway îşi întinse gâtul înainte, ca o ţestoasă, ca s-o aducă în direcţia privirii lui.
— Ai fost numită în apărare?
— Da, înălţimea Voastră — doar acum treizeci de minute. Nu ştiam că am trecut la şedinţe de seară, înălţimea Voastră.
— Nu fi obraznică cu mine! Se răsti judecătorul Holloway.
În vreme ce le cerea reprezentanţilor acuzării să se prezinte, Matt se gândi la cuvântul "obraznică". Era tot unul din cuvintele alea, îşi spuse el, care nu se foloseau niciodată pentru bărbaţi. Un bărbat obraznic suna caraghios. În vreme ce o fată sau o femeie obraznică suna foarte bine. Dar de ce?

— Spune-mi Gwen, şopti o voce lângă el şi Matt ridică privirea şi văzu o fată cu ochi căprui şi păr castaniu prins într-o coadă de cal.

Nu era grozav de frumuşică, dar părea cinstită şi directă, ceea ce o făcea cel mai drăguţ lucru din acea încăpere.

— Eu sunt Matt — ei, evident, spuse Matt.

— Asta e iubita ta, Carolyn? îi şoptea Gwen, arătându-i o poză cu vechea Caroline dansând, purtând platforme şi cu picioare bronzate care păreau să se înalţe la nesfârşit, până întâlneau o fustă mini neagră de dantelă.

Avea pe ea o bluză albă atât de strâmtă, încât părea să stea să pocnească peste rotunjimile ei naturale. Machiajul său era exact opusul a ceea ce înseamnă discret.

— Numele ei e Caroline şi n-a fost niciodată iubita mea, dar asta e ea — adevărata Caroline, şopti Matt. Înainte să apară Klaus şi să-i facă ceva prietenului ei, Tyler Smallwood. Dar trebuie să-ţi spun ce s-a întâmplat când a descoperit că e însărcinată...

înnebunise, aşa se întâmplase. Nimeni nu ştia unde era Tyler — mort după lupta finală împotriva lui Klaus, transformat în lup sau ascunzându-se; indiferent care. Prin urmare, Caroline încercase să i-o pună lui Matt în spinare — până când apăruse Shinichi şi devenise prietenul ei.

Dar Shinichi şi Misao o înşelaseră într-un fel plin de cruzime, pretinzând că Shinichi avea să se căsătorească cu ea. Abia după ce înţelesese că lui Shinichi puţin îi păsa de ea, Caroline înnebunise cu totul şi încercase cu adevărat să-1 atragă pe Matt în locul rămas liber în viaţa ei. Matt se strădui să-i explice toate astea lui Gwen, pentru ca ea să explice mai departe juriului, când vocea judecătorului îl întrerupse.

— O să renunţăm la prezentarea cazului, spuse judecătorul Holloway, pentru că ora este atât de înaintată. Acuzarea poate să-şi cheme primul martor.

— Staţi! Obiectez! Strigă Matt, ignorând-o pe Gwen, care îl trăgea de braţ şi îi şoptea: "Nu poţi să obiectezi la hotărârea unui judecător!"

— Iar judecătorul nu-mi poate face asta, spuse Matt, smulgându-şi tricoul dintre degetele ei. Nu am putut încă să discut cu avocatul numit din oficiu!

— Poate că ar fi trebuit să accepţi mai devreme un avocat din oficiu, replică judecătorul, sorbind dintr-un pahar cu apă. Îşi răsuci brusc capul către Matt şi se răsti la el: Eh?

— Asta e ridicol, strigă Matt. Nu mi s-a dat voie să dau un telefon ca să-mi iau un avocat!

— A cerut să dea vreun telefon? întrebă răstit judecătorul, plimbându-şi privirea prin sală.

Cei doi poliţişti care îl bătuseră pe Matt clătinară solemn din cap. Imediat, aprodul, pe care Matt îl recunoscu dintr-odată ca fiind tipul care îl ţinuse în camera juraţilor timp de aproape patru ore, începu şi el să scuture din cap. Toţi trei negară solemn din cap, aproape la unison.

— Atunci ţi-ai pierdut dreptul acela, nesolicitându-1, se răsti judecătorul, şi ăsta părea să fie singurul fel în care putea el vorbi. Nu poţi să ceri asta în mijlocul unui proces. Şi acum, după cum spuneam...

— Obiectez! Strigă Matt şi mai tare. Mint cu toţii. Priviţi înregistrările interogatoriului. Tot ce am spus întruna...

— Don'şoară avocat, mârâi judecătorul către Gwen, controlează-ti clientul, altfel vei fi acuzată de sfidare a curţii!

— Trebuie să taci! Şuieră Gwen către Matt.

— Nu poţi să mă obligi să tac! Procesul ăsta nu poate avea loc încălcând toate regulile!

— Ţine-ţi gura! Urlă judecătorul cu un volum surprinzător. Apoi adăugă: Următoarea persoană care face vreo remarcă fără permisiunea mea expresă va fi acuzată de sfidare a curţii şi va primi o noapte în arest şi cinci sute de dolari amendă. Făcu o pauză şi se uită în sală să vadă dacă s-a înţeles. Acum, spuse el. Acuzarea să-şi cheme primul martor.

— O chemăm în boxă pe Caroline Beulah Forbes.

Silueta lui Caroline se schimbase. Stomacul ei era într-un fel cu susul în jos, ca un fruct de avocado. Matt auzi murmure în sală.

— Caroline Beulah Forbes, juri că tot ce vei spune va fi adevărul, întregul adevăr şi doar adevărul?

În adâncul fiinţei sale, Matt tremura. Nu ştia dacă era în primul rând furie sau în primul rând teamă, sau o combinaţie egală din cele două. Dar se simţea ca un gheizer gata să erupă — nu neapărat pentru că asta voia, ci pentru că forţe care îl depăşeau puneau stăpânire pe el. Matt cel Blând, Matt cel Liniştit, Matt cel Supus — lăsase toate astea undeva în urmă. Matt cel Furios, Matt cel Turbat, doar asta putea fi.

Dintr-o lume exterioară, vagă, în gândurile lui pătrundeau nişte voci. Iar una dintre ele părea să înţepe şi să usture ca o urzică.

— Îl recunoşti aici în sală pe băiatul pe care l-ai numit ca fiind fostul tău prieten Matthew Jeffrey Honeycutt?

— Da, spuse încet vocea urzicătoare. Stă la masa apărării, în tricoul gri.

Matt ridică brusc capul şi o privi pe Caroline direct în ochi.

— Ştii bine că e o minciună, spuse. Niciodată n-am ieşit împreună, nici măcar o singură dată. Niciodată.

Judecătorul, care păruse să fi aţipit, se trezi.

— Aprod! Se răsti. Fă acuzatul să tacă imediat!

Matt se crispa. In vreme ce Gwen Sawicki gemea,

Matt se trezi dintr-odată ţinut, în vreme ce peste gură îi era înfăşurată o bandă scotch.

Se zbătu. Încercă să se ridice. Atunci îl prinseră cu bandă scotch de scaun, înfaşurându-i-o înjurai mijlocului. Când în sfârşit îi dădură drumul, judecătorul spuse:

— Dacă fuge cu scaunul ăla, o să-1 plăteşti din salariul dumitale, don'şoară Sawicki.

Matt o simţea pe Gwen tremurând lângă el. Nu de frică. Recunoştea expresia care anunţa o explozie, şi îşi dădu seama că urma ea. Şi apoi judecătorul avea să o acuze de sfidarea curţii, şi cine avea să-i mai ia lui apărarea?

Îi întâlni privirea şi clătină hotărât din cap către ea. Dar clătină din cap şi la fiecare minciună pe care o rostea Caroline.

— Trebuia să ţinem secretă relaţia noastră, spunea Caroline cu o sfială prefăcută, îndreptându-şi rochia cenuşie. Pentru că Tyler Smallwood, fostul meu prieten, ar fi putut afla. Şi-atunci ar fi... Adică nu voiam probleme între ei.

Mda, îşi spuse Matt cu amărăciune; ar fi bine să ai grijă ce spui, pentru că tatăl lui Tyler are probabil aici la fel de mulţi prieteni ca şi tatăl tău. Mai mulţi chiar. Matt nu mai ascultă, până când îl auzi pe procuror întrebând:

— Şi s-a întâmplat ceva deosebit în noaptea respectivă?

— Păi, am ieşit cu maşina lui. Ne-am dus până aproape de pensiune... Acolo nu ne vedea nimeni... Da, eu... Mă tem că i-am lăsat o urmă de muşcătură. Dar pe urmă am vrut să plec, numai că el nu s-a oprit. A trebuit să încerc să mă lupt cu el.

L-am zgâriat cu unghiile...

— Acuzarea prezintă proba nr. 2 — o imagine a rănilor adânci făcute de unghii pe braţul acuzatului...

Ochii lui Gwen ii întâlniră pe ai lui Matt, şi arătau trişti. Înfrânţi. Îi arătă lui Matt o fotografie a ceea ce îşi amintea prea bine: urmele adânci lăsate de dinţii malachului uriaş atunci când îşi smulsese braţul din gura lui.

— Apărarea va stipula..., începu Gwen.

— Se admite.

— Dar oricât am ţipat şi m-am luptat... Ei, era prea puternic, şi eu... Eu n-am putut...

Caroline îşi lăsă capul în jos, ca agonizând de ruşinea amintirii. Lacrimile se revărsară din ochii ei.

— Înălţimea Voastră, poate că acuzarea are nevoie de o pauză pentru a-şi reface machiajul, sugeră cu o voce amară Gwen.

— Don'şoară, mă calci pe nervi. Acuzarea poate avea grijă de clienţii... Vreau să spun martorii ei.

— Martorul vă aparţine..., spuse acuzarea.

Matt mâzgălise pe o foaie de hârtie cât putuse din poveste în vreme ce Caroline îşi desfăşurase teatrul. Acum Gwen citea ce scrisese el.

— Aşadar, spuse apoi ea, fostul tău prieten, Tyler Smallwood nu este şi nu a fost niciodată — Gwen înghiţi — vârcolac?
Printre lacrimile ei de ruşine, Caroline râse uşor:
— Sigur că nu. Vârcolacii nu există.
— Ca şi vampirii.
— Nici vampirii nu există, dacă asta vrei să spui. Cum ar putea fi?
În vreme ce spunea asta, Caroline privea cu atenţie în umbrele din încăpere.
Gwen se descurca foarte bine, îşi dădu seama Matt. Masca aparent sfioasă a lui Caroline începea să se fisureze.
— Şi oamenii nu se întorc niciodată din morţi — vreau să spun, în vremurile astea moderne, continuă Gwen.
— Ei, în privinţa asta — în vocea lui Caroline se strecurase o notă de răutate — dacă te duci la pensiunea din Fell's Church, o să vezi că există o fată numită Elena Gilbert care se presupune că s-a înecat anul trecut. De Ziua Oraşului, după paradă. Era Miss Fell's Church, evident.
Se auzi un murmur printre reporteri. Chestiile supranaturale vindeau ziarele mai bine ca orice altceva, mai ales dacă era implicată şi o fată drăguţă. Matt vedea un zâmbet afectat apărând pe chipurile ziariştilor.
— Linişte! Don'şoară Sawicki, treci la obiect!
— Da, înălţimea Voastră. Gwen părea frustrată. O.K., Caroline, să ne întoarcem la ziua presupusului atac. După evenimentele pe care le-ai povestit, ai chemat imediat poliţia?
— Eram... Eram prea ruşinată. Dar pe urmă mi-am dat seama că aş putea fi însărcinată sau să fi luat vreo boală oribilă, şi am ştiut că trebuie să spun totul.
— Dar boala aia oribilă nu era licantropia — adică să fii vârcolac, nu? Pentru că aşa ceva nu există.
Gwen se uită neliniştită în jos spre Matt şi Matt îi răspunse cu o privire deprimată. Sperase că dacă o forţau pe Caroline să vorbească despre vârcolaci avea în cele din urmă să-şi schimbe forma. Dar ea părea că acum îşi putea controla pe deplin trupul.
Judecătorul părea furios.
— Don'şoară, nu vreau să-şi mai bată cineva joc de tribunalul meu cu alte prostii supranaturale!
Matt se holbă la tavan. Avea să se ducă la închisoare. Pentru mult timp. Pentru ceva ce nu făcuse. Şi în plus, acum era posibil ca reporterii să se ducă la pensiune şi să-i sâcâie pe Elena şi Stefan. Fir-ar să fie! Caroline reuşise să dezvăluie asta, în ciuda jurământului de sânge pe care îl făcuse să nu le dezvăluie niciodată secretul. Şi Damon semnase jurământul ăla. Pentru o clipă, Matt îşi dori ca Damon să se fi întors şi să fie acolo, ca să se răzbune pe ea. Lui Matt nu-i păsa de câte ori i se spunea "Mutt" dacă Damon îşi făcea apariţia. Dar Damon nu veni.
Matt îşi dădu seama că scotchul din jurul mijlocului său fusese prins suficient de jos pentru ca el să-şi poată izbi capul de masă. Făcu asta, şi se auzi un mic bum.
— în cazul în care clientul dumitale doreşte să fie complet imobilizat, don'şoară Sawicki, asta se poate...
Dar în aceeaşi clipă îl auziră cu toţii. Ca un ecou, dar întârziat. Şi mult mai puternic decât sunetul unui cap care se izbeşte de o masă.
BUM!
Şi din nou.
BUM!
Şi apoi zgomotul îndepărtat, deranjant, al unor uşi care se deschid cu putere, ca şi cum fuseseră lovite cu un berbec.
În acest moment, lumea din sala de judecată ar fi putut să se împrăştie. Dar unde să fugă?
BUM! O altă uşă, mai apropiată, deschizându-se cu zgomot.
— Linişte! Linişte în sală!
Pe podeaua de lemn a coridorului se auzeau paşi.
— Linişte! Linişte!
Dar nimeni, nici măcar un judecător, nu putea opri murmurul oamenilor. Şi târziu în noapte, într-

un tribunal încuiat, după toate poveştile alea despre vampiri şi vârcolaci...
Paşii se apropiau. O uşă, foarte aproape, care pocnea şi scârâţia.
Un fior de... Ceva... Străbătu sala. Caroline icni, ţinându-şi stomacul umflat.
— Zăvorâţi uşile! Aprod! Zăvorăşte uşile!
— Cum să le zăvorăsc, înălţimea Voastră? Şi se încuie doar pe dinafară!
Orice ar fi fost, era foarte aproape...
Uşile sălii se deschiseră cu un scârâţit. Matt îşi aşeză mâna liniştitor pe încheietura lui Gwen, răsucindu-şi gâtul pentru a privi în spate.
În prag stătea Saber, arătând, ca întotdeauna, asemenea unui mic ponei. Doamna Flowers venea în urma lui; Stefan şi Elena încheiau alaiul.
Paşi grei, ţăcănitori, când Saber, singur, se apropie de Caroline, care gâfâia şi tremura.
În sală se lăsase o tăcere deplină, căci toată lumea privea fiara enormă, blana ei neagră ca abanosul, ochii întunecaţi şi umezi când îşi roti alene privirea prin sală.
Apoi, din adâncul pieptului, Saber scoase un hmmf.
În jurul lui Matt, oamenii icneau şi se foiau, ca şi cum aveau mâncărimi pe tot corpul. Matt se holbă şi o văzu şi pe Gwen holbându-se şi ea când icnetul deveni un gâfâit.
În cele din urmă, Saber îşi înălţă botul către tavan şi Urlă.
Ceea ce se întâmplă apoi nu reprezenta o privelişte plăcută din punctul de vedere al lui Matt. Să vadă nasul şi gura lui Caroline unindu-se şi ieşind în afară pentru a forma un bot. Să-i vadă ochii micşorându-se la nişte găuri mici, adânci, înconjurate de blană.
Iar mâinile ei, degete care se strângeau în labe tremurând neputincioase, larg desfăcute, terminate cu gheare negre. Asta nu era plăcut.
Dar animalul final era frumos. Matt nu ştia dacă îşi absorbise rochia cenuşie sau o aruncase de pe ea. Ştia doar că un lup superb ţâşni din boxă şi se repezi să lingă
Fălcile lui Saber, rostogolindu-se pe podea jucăuşă în jurul uriaşului animal, care era atât de evident lupul alfa. Saber scoase un alt hnimf adânc. Lupul care fusese Caroline îşi frecă botul cu un gest drăgăstos de gâtul lui.
Şi acelaşi lucru se întâmpla în sală. Amândoi procurorii, trei dintre juraţi... Judecătorul însuşi...
Se transformau cu toţii, nu ca să atace, ci ca să creeze legăturile sociale cu acest lup uriaş, fără îndoială un alfa.
— A vorbit cu el tot drumul, explica Elena printre înjurăturile la adresa benzii scotch care se lipise de părul lui Matt. I-am spus întruna să nu fie agresiv şi să nu frângă gâturi — Damon mi-a spus că o dată a făcut-o.
— Nu voiam să avem nişte crime pe conştiinţă, întări Stefan. Şi ştiam că nici un animal nu avea să fie la fel de mare ca el. Aşa că ne-am concentrat pe scoaterea la lumină a lupului din el — cât de mult am putut... Stai, Elena, am prins scotchul pe partea asta. Îmi pare rău, Matt.
O durere scurtă când scotchul fu tras cu totul — şi Matt îşi duse o mână la gură. Doamna Flowers tăia cu foarfecă banda care îl ţinuse prins de scaun. Brusc, Matt era liber şi îi venea să strige. Îl îmbrăţişa pe Stefan, apoi pe Elena şi pe doamna Flowers, spunând:
— Mulţumesc!
Gwen, din păcate, voma într-un coş de gunoi. De fapt, îşi spuse Matt, avusese noroc să găsească un coş. Un jurat voma aplecat peste balustradă.
— Ea e domnişoara Sawicki, spuse Matt cu mândrie. A venit după ce a început procesul, şi a făcut o treabă foarte bună pentru mine.
— A spus Elena, şopti Gwen când putu vorbi.
Se holba la un lup mai mic, cu smocuri de păr rar, care cobor— şchiopătând de pe scaunul judecătorului pentru a ţopăi în jurul lui Saber, care accepta cu demnitate toate aceste gesturi.
— Eu sunt Elena, spuse Elena între două îmbrăţişări strânse cu Matt.
— Cea care... Se presupune că a murit? Elena se opri pentru o clipă şi o îmbrăţişa şi pe Gwen.
— Par moartă?
— Eu... Nu ştiu. Nu. Dar...
— Dar am o piatră funerară drăguţă în cimitirul din Fell's Church, o asigură Elena — apoi brusc,

cu o expresie schimbată: Caroline ţi-a spus asta?

— A spus întregii săli. Mai ales reporterilor. Stefan se uită la Matt şi zâmbi strâmb.

— S-ar putea să ajungi să te răzbuni pe Caroline.

— Nu mai vreau răzbunare. Vreau doar să merg acasă. Adică...

Se uită încurcat la doamna Flowers.

— Dacă tu te poţi gândi la casa mea ca la "acasă" câtă vreme draga ta mamă e plecată, să ştii că sunt foarte fericită, spuse doamna Flowers.

— Mulţumesc, răspunse Matt încet. Chiar aşa gândesc. Dar, Stefan... Ce-or să scrie reporterii?

— Dacă sunt isteţi, n-or să scrie absolut nimic.

18

În maşină, Matt se aşeză lângă Meredith cea adormită, cu Saber înghesuit la picioarele lor, ascultându-i şocat şi îngrozit pe ceilalţi spunând povestea lui Meredith. Când terminară, putu să le vorbească şi el de propriile sale experienţe.

— O să am toată viaţa coşmaruri cu Cole Reece, recunoscu el. Şi deşi am lipit pe el o amuletă, şi el a plâns, doctoriţa Alpert a zis că încă e infectat. Cum putem să luptăm împotriva unei situaţii care a scăpat atât de mult de sub control?

Elena ştia că Matt se uita la ea. Îşi înfipse unghiile în palme.

Nu că n-aş fi încercat să folosesc Aripile Purificării peste oraş. Am încercat din răsputeri, cu atâta forţă, încât am simţit că o să pocnesc. Dar degeaba. Nu pot să controlez absolut deloc Puterile Aripilor! Cred — după tot ce am aflat despre Meredith — că e posibil să am nevoie de pregătire. Dar cum să o primesc? Unde? De la cine?

În maşină se lăsă tăcerea. În cele din urmă, Matt spuse:

— Nu ştim nimic. Tribunalul ăla, de pildă. Cum pot exista atâţia vârcolaci într-un singur oraş?

— Lupii sunt sociabili, spuse încet Stefan. Se pare că există o întreagă comunitate de vârcolaci în Ridgemont. Răspândiţi prin numeroasele cluburi, evident. Pentru a spiona singurele creaturi de care se tem: oamenii.

La pensiune, Stefan o duse în braţe pe Meredith în dormitorul de la parter şi Elena trase cuvertura peste ea. Apoi merse în bucătărie, unde discuţiile continuau.

— Şi familiile acelor vârcolaci? Soţiile lor? întrebă ea, în vreme ce masa umerii lui Matt, acolo unde ştia că muşchii îl dureau îngrozitor pentru că avusese mâinile prinse în cătuşe la spate.

Degetele ei moi alinau durerile, dar mâinile ei erau puternice şi continuă să frământe până când propriii ei muşchi începură să protesteze cu toată forţa.

Stefan o opri.

— Dă-te la o parte, iubire, am eu o magie rea de vampir. E un tratament medical necesar, adăugă pe un ton sever către Matt. Aşa că trebuie să-1 urmezi, indiferent cât de mult doare. Elena încă îl mai simţea, deşi slab, prin legătura minţilor lor, şi îl văzu cum anesteziază mintea lui Matt şi apoi pătrunde în muşchii înnodaţi ca şi cum ar fi frământat un aluat, folosindu-şi între timp Puterile vindecătoare.

Chiar atunci apăru doamna Flowers cu căni pline cu ceai fierbinte şi dulce de scorţişoară. Matt îşi bău cana dintr-o sorbitură şi apoi capul îi căzu uşor pe spate. Avea ochii închişi, buzele întredeschise. Elena simţi un val uriaş de durere şi tensiune eliberându-1. Şi apoi ea îi îmbrăţişa pe amândoi băieţii şi plânse.

— M-au luat de pe aleea din faţa casei, recunoscu Matt, în vreme ce Elena îşi trăgea nasul. Şi au făcut-o ca la carte, dar n-au vrut să arunce nici o privire la... La haosul din jurul lor.

Doamna Flowers s-a apropiat din nou, cu o expresie serioasă.

— Matt dragă, ai avut o zi groaznică. Ceea ce-ti trebuie e un somn bun.

Aruncă o privire spre Stefan, ca să vadă ce ar însemna asta pentru el, cu aşa de puţini donatori de sânge. Stefan îi zâmbi liniştitor. Matt, relaxat după atâta frământare a muşchilor, doar încuviinţă din cap. Apoi culoarea începu să-i revină în obraji şi un mic zâmbet îi ar cui buzele.

— Uite-1 pe eroul meu, spuse când Saber îşi croi drum printre ceilalţi pentru a gâfâi direct în faţa lui Matt. Amice, îmi place răsuflarea ta de câine, declară el. M-ai salvat. Poate primi ceva bun, doamnă Flowers? întrebă el, întorcând spre ea nişte ochi albaştri uşor înceţoşaţi.
— Ştiu exact ce i-ar plăcea. Am jumătate de friptură în frigider care trebuie doar încălzită puţin. Apăsă pe nişte butoane şi peste puţin timp spuse: Matt, ai vrea să faci tu onorurile de gazdă? Ai grijă să scoţi osul — s-ar putea îneca cu el.
Matt luă cratiţa mare cu friptură care, încălzită, mirosea atât de bine, încât brusc îşi dădu seama că e leşinat de foame. Simţi cum moralul i se prăbuşeşte la pământ.
— Doamnă Flowers, credeţi că aş putea să-mi fac şi eu un sandvici înainte să i-o dau?
— Oh, bietul băiat drag! Strigă ea. Nici nu mi-a trecut prin minte — sigur că nu ţi-au dat să mănânci nici la prânz şi nici la cină.
Doamna Flowers aduse nişte pâine şi Matt fu mulţumit cu pâinea şi carnea, cel mai simplu sandvici cu putinţă — şi atât de bun, încât un val de încântare îl străbătu.
Elena mai plânse puţin. Era atât de simplu să faci fericite două creaturi cu un lucru atât de banal. Mai mult de două — erau cu toţii fericiţi să-1 vadă pe Matt teafăr şi să-1 privească pe Saber primindu-şi răsplata cuvenită.
Câinele uriaş urmărise cu privirea fiecare mişcare a acelei fripturi, dând alene din coadă pe podea. Dar când Matt, încă mestecând, îi oferi bucata mare de carne rămasă, Saber doar îşi lăsă capul într-o parte, uitându-se la friptură ca şi cum ar fi zis: "Cred că glumeşti."
— Da, e pentru tine. Haide, ia-o, spuse ferm doamna Flowers.
În cele din urmă, Saber îşi deschise gura enormă şi apucă un capăt al fripturii, în vreme ce coada i se mişca frenetic, la fel ca elicea unui elicopter. Limbajul trupului său era atât de elocvent, încât Matt râse zgomotos.
— Doar de data asta pe podea, cu noi, adăugă doamna Flowers mărinimoasă, întinzând un covoraş pe duşumeaua din bucătărie.
Bucuria lui Saber fu depăşită doar de bunele lui maniere. Aşeză friptura pe covoraş şi apoi trecu pe la toţi oamenii pentru a-şi împinge botul umed într-o mână sau nişte coaste sau sub o bărbie, după care se întoarse şi-şi atacă trofeul.
— Mă întreb dacă i-e dor de Sage, murmură Elena.
— Mie mi-e dor de Sage, spuse neclar Matt. Avem nevoie de orice ajutor magic putem găsi.
Între timp, doamna Flowers se învârtea prin bucătărie, făcând sandviciuri cu şuncă şi brânză şi punându-le în pungi, ca nişte gustări pentru şcoală.
— Oricine se trezeşte la noapte de foame trebuie să aibă ceva de mâncare, spuse ea. Şuncă şi brânză, salată de pui, nişte morcovi crănţănitori, şi o bucată mare de plăcintă cu mere.
Elena se duse să o ajute. Nu ştia de ce, dar simţea nevoia să mai plângă puţin. Doamna Flowers o mângâie pe umăr.
— Toti ne simţim... Ăăă... Terminaţi, anunţă ea pe un ton grav. Oricine nu simte nevoia să meargă direct la culcare are probabil mult prea multă adrenalină. Somniferul meu o să ajute la asta. Şi cred că putem să avem încredere că datorită prietenilor noştri, animalele, şi a protecţiilor de pe acoperiş, vom fi în siguranţă în noaptea asta. Matt practic dormea pe picioare acum.
— Doamnă Flowers... Într-o bună zi o să mă revanşez... Dar acum nu pot să-mi ţin ochii deschişi.
— Cu alte cuvinte, nani-nani, copilaşi, spuse Stefan.
Strânse uşor degetele lui Matt în jurul unui pachet cu mâncare, apoi îl împinse către scări. Elena mai luă câteva pachete, o sărută de două ori pe doamna Flowers şi urcă în camera lui Stefan.
Tocmai făcuse patul din mansardă şi deschidea o pungă de plastic când se întoarse Stefan, după ce îl urcase pe Matt în pat.
— E bine? întrebă ea neliniştită. Adică, o să fie bine mâine?
— O să fie în regulă fizic. Am reuşit să vindec cea mai mare parte a durerilor.
— Şi mintea lui?
— Ei, aici e mai greu. Tocmai s-a ciocnit în plin cu Viaţa Reală. Arestat, ştiind că 1-ar putea linşa, fără să ştie dacă cineva şi-ar putea da seama ce s-a întâmplat cu el. S-a gândit că şi dacă dăm

de el se va ajunge la o luptă, care ar fi fost greu de cşâtigat — noi fiind atât de puţini, şi fără să mai avem prea multe puteri magice.

— Dar Saber i-a rezolvat, spuse Elena. Se uită gânditoare la sandviciurile pe care le aşezase pe pat.

— Stefan, vrei salată de pui sau şuncă? întrebă.

Se lăsă tăcerea. Trecură câteva minute până când Elena ridică privirea către el uimită.

— Oh, Stefan... Eu... Pur şi simplu am uitat. Eu doar... Ziua de azi a fost atât de ciudată... Am uitat...

— Mă simt flatat, spuse Stefan. Şi eşti adormită. Orice ar pune doamna Flowers în ceaiul ei...

— Cred că guvernul ar fi interesat să ştie, continuă Elena. Pentru spioni şi alţii de genul. Dar deocamdată...

Îşi întinse braţele, cu capul dat pe spate, cu gâtul expus.

— Nu, iubire. Îmi aduc aminte de după-amiaza asta, dacă tu nu-ţi aminteşti. Şi am jurat că o să încep să vânez, şi asta o să fac, spuse hotărât Stefan.

— O să mă părăseşti? Spuse Elena, trezită brusc din senzaţia caldă de satisfacţie.

Se priviră lung.

— Nu pleca, spuse Elena, dându-şi părul de pe gât. Am plănuit totul, cum o să bei, şi cum o să dormim îmbrăţişaţi. Te rog, nu pleca, Stefan.

Ştia cât de greu îi era să o părăsească. Chiar dacă era murdară şi frântă de oboseală, chiar dacă jeanşii ei erau soioşi şi avea negru sub unghii. Pentru el era neţărmurit de frumoasă şi neţărmurit de puternică şi de misterioasă. Tânjea după ea. Elena simţea asta prin legătura lor, care începuse să vibreze, să se încălzească, să îl atragă mai aproape.

— Dar, Elena..., spuse el.

Încerca să fie înţelept. Nu ştia că în acest moment ea nu voia înţelepciune?

— Chiar aici, spuse Elena, atingând locul acela moale de pe gâtul ei.

Legătura lor vibra acum ca o linie electrică. Dar Stefan era încăpăţânat.

— Tu trebuie să mănânci. Trebuie să-ti păstrezi puterile.

Elena luă imediat un sandvici cu salată de pui şi muşcă din el. Mmm... Ce bun. Cu adevărat grozav. Va trebui să culeagă un buchet cu flori sălbatice pentru doamna Flowers. Erau aşa de bine îngrijiţi cu toţii aici. Trebuia să se gândească şi la alte modalităţi în care să ajute.

Stefan o privea mâncând. Îi făcea foame, dar asta se întâmpla pentru că era obişnuit să fie hrănit tot timpul, şi nu mai făcuse de mult atâta mişcare. Elena putea auzi totul prin legătura lor şi îl auzi spunându-şi că se bucura să o vadă pe Elena revigorându-se. Că acum învăţase disciplina; că nu avea să-i facă rău să se culce într-o noapte simţindu-se flămând. O să-şi ţină în braţe adorabila şi somnoroasa Elena toată noaptea.

Nu! Elena era îngrozită. De când fusese întemniţat în Dimensiunea întunecată, ori de câte ori Stefan se lipsea de ceva o apuca spaima. Brusc, nu mai putea să înghită îmbucătura pe care o luase.

— Chiar aici, chiar aici! Te rog, îl imploră ea.

Nu voia să se vadă obligată să-1 seducă pentru a-1 convinge să bea, dar avea să o facă dacă o obliga. O să-şi spele mâinile pentru a fi curate ca lacrima, şi o să se schimbe într-o cămaşă de noapte lungă şi mulată, şi o să-i mângâie caninii printre sărutări şi o să-i atingă cu limba ei uşor, la baza lor, acolo unde n-or s-o taie, în vreme ce ei vor reacţiona, alungindu-se. Iar atunci el o să fie deja ameţit, o să-şi fi pierdut controlul, o să fie al ei pe de-a-ntregul.

Bine, bine! Gândi Stefan către ea. Ai milă!

— Nu vreau să-ti dau milă. Nu vreau să-mi dai drumul din braţe, spuse ea, întinzându-şi braţele către el, şi îşi auzi propria voce moale şi plină de tandreţe şi dorinţă. Vreau să mă ţii în braţe pentru totdeauna, şi vreau să te ţin şi eu în braţe pentru totdeauna.

Chipul lui Stefan se schimbase. Se uită la ea cu privirea pe care o avusese în închisoare când ea venise să-1 viziteze într-un costum... Foarte diferit de cel murdar pe care îl purta acum, şi el spusese: "Toate astea... Sunt pentru mine?"

Atunci, între ei fusese sârmă ghimpată. Acum nu era nimic care să-i despartă şi Elena vedea cât de mult dorea Stefan să fie lângă ea. Întinse mai mult mâinile şi atunci Stefan intră în cercul braţelor

ei şi o ţinu strâns, dar cu o grijă infinită să nu folosească prea multă putere pentru a nu-i face rău. Când el se relaxa şi îşi lăsă fruntea pe a ei, Elena îşi dădu seama că de fiecare dată când avea să fie obosită sau tristă sau speriată avea să se gândească la această senzaţie şi asta o va susţine şi îi va da putere pentru tot restul vieţii.

În cele din urmă se întinseră pe cearşafuri, alinându-se unul pe altul la fel de mult, schimbând sărutări dulci şi fierbinţi. Cu fiecare sărut, Elena simţea cum lumea exterioară, cu toate ororile ei, se îndepărta tot mai mult. Cum putea fi ceva în neregulă când ea simţea că raiul era atât de aproape? Matt şi Meredith, Damon şi Bonnie cu siguranţă or să fie şi ei teferi şi fericiţi. Între timp, fiecare sărut o aducea mai aproape de paradis, şi ştia că şi Stefan simţea acelaşi lucru. Erau atât de fericiţi împreună, încât Elena ştia că în curând întregul univers avea să răsune de bucuria lor, care se revărsa asemenea luminii pure şi transforma tot ce atingea.

Bonnie se trezi şi îşi dădu seama că fusese inconştientă doar câteva minute, începu să tremure, şi păru să nu se mai poată opri. Simţea cum un val de căldură o înfăşoară, şi ştiu că Damon încerca să o încălzească, dar tremurai tot nu voia să înceteze.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Damon, şi vocea lui era altfel decât de obicei.

Nu ştiu, răspunse Bonnie. Chiar nu ştia. Poate pentru că tot încercau să mă arunce pe fereastră. Nu voiam să ţip, adăugă ea repede, în cazul în care Damon ar fi presupus că asta avea de gând. Dar pe urmă, când au început să vorbească despre cum să mă tortureze...

Simţi cum pe Damon îl străbate un spasm. O ţinea mult prea strâns.

— Să te tortureze! Te-au ameninţat cu aşa ceva?

— Da, pentru că, ştii, globul-stea al lui Misao dispăruse. Ei ştiau că fusese golit; nu eu le-am spus asta. Dar a trebuit să le spun că era vina mea că ultima jumătate fusese vărsată, şi ei s-au înfuriat pe mine. Au! Damon, mă doare!

— Aşadar, a fost vina ta că a fost vărsat, da?

— Pai, aşa cred. Tu n-ai fi putut s-o faci dacă eu nu mă îmbătăm, şi... Ce-ce s-a-ntâmplat, Damon? Ai înnebunit şi tu?

O strângea atât de tare, încât nici nu mai putea respira.

Încet, simţi cum braţele lui se relaxează puţin.

— Un mic sfat, păsăruică roşcată. Când oamenii te ameninţă să te tortureze şi să te omoare, ar fi mai... Indicat... Să le spui că e vina altcuiva. Mai ales dacă se întâmplă să fie adevărat.

— Ştiu asta! Exclamă Bonnie cu indignare. Dar oricum aveau de gând să mă omoare. Dacă le-aş fi spus de tine, ţi-ar fi făcut şi ţie rău.

Damon o trase cu violenţă înapoi, aşa că trebui să-1 privească în ochi. Bonnie simţi şi atingerea delicată a unei minţi telepatice care sonda. Nu se împotrivi; era prea ocupată să se întrebe de ce avea el umbre vineţii sub ochi. Apoi el o scutură puţin, şi ea încetă să se mai întrebe.

— Tu nu înţelegi nici măcar elementele de bază ale supravieţuirii? Spuse Damon, şi lui Bonnie i se păru că era din nou furios.

Cu siguranţă era altfel decât în toate celelalte daţi când îl văzuse — cu excepţia uneia singure, se gândi Bonnie, şi aceea fusese atunci când Elena primise "corecţia" pentru că salvase viaţa lui Lady Ulma, atunci când aceasta era sclavă. Atunci Damon avusese aceeaşi expresie, atât de ameninţătoare, încât chiar şi

Meredith se temuse de el, şi totuşi atât de plină de vinovăţie, încât Bonnie îşi dorise să-i aline suferinţa.

Dar acum trebuia să fie alt motiv, îi spunea lui Bonnie mintea ei. Pentru că tu nu eşti Elena, şi el n-o să se poarte niciodată cu tine aşa cum se poartă cu Elena. Imaginea camerei cafenii apăru în faţa ochilor lui Bonnie, şi ea ştiu cu certitudine că el n-ar fi părăsit-o niciodată pe Elena acolo. În primul rând, nu l-ar fi lăsat ea s-o facă.

— Trebuie să mă duc înapoi? întrebă ea, dându-şi seama că era meschină şi proastă şi că, în urmă cu foarte puţin timp, acea cameră cafenie păruse un adevărat rai.

— Înapoi? Spuse Damon, puţin cam prea repede, şi Bonnie avu sentimentul că acum văzuse şi el camera cea cafenie, prin ochii ei. De ce? Proprietăreasa mi-a dat tot ce era în cameră. Aşa că am hainele tale şi mai multe globuri-stea, în caz că nu ai trecut prin vreunul. Dar de ce ai crede că ai

putea să te duci înapoi?
— Păi, ştiam că îţi cauţi o doamnă de calitate, şi eu nu sunt aşa ceva, spuse simplu Bonnie.
— Asta era doar ca să mă pot schimba înapoi în vampir, spuse Damon. Şi tu ce crezi că te tine acum în aer?
Dar, de data asta, Bonnie ştiu cumva că senzaţiile din globurile-stea "Niciodată de văzut" erau încă în mintea ei şi că Damon le vedea şi el. Era din nou vampir. Iar conţinutul acestor globuri-stea era atât de oribil, încât faţada dură şi impasibilă a lui Damon se fisură în cele din urmă. Bonnie putea ghici destul de bine ce credea despre ele, şi despre ea, lăsată să tremure sub singura ei pătură în fiecare noapte. Şi apoi, spre marea ei uimire, Damon, vampirul nou-nout, cel întotdeauna calm, izbucni:
— Îmi pare rău. Nu m-am gândit cum avea să fie pentru tine locul ăla. Există ceva care te-ar putea face să te simţi mai bine?
Bonnie clipi surprinsă. Se întrebă, cât se poate de serios, dacă visa. Damon nu se scuza niciodată, se ştia foarte bine că Damon nu se scuza, nici nu explica, şi nici nu vorbea atât de frumos cu oamenii, dacă nu voia ceva de la ei. Dar un lucru părea real. Nu trebuia să mai doarmă în camera cea cafenie. Asta o încânta atât de tare, încât se înroşi puţin şi îndrăzni să spună:
— Am putea cobor— pe pământ? încet? Pentru că adevărul e că am rău de înălţime.
Damon clipi, dar răspunse:
— Da, cred că pot face asta. Mai e ceva ce-ai vrea?
— Păi... Sunt vreo două fete care ar vrea să fie donatoare. .. Cu dragă inimă... Dacă... Ei, dacă au mai rămas ceva bani... Dacă le-ai putea salva...
Damon replică pe un ton puţin cam aspru:
— Sigur că au mai rămas ceva bani. Chiar ţi-am smuls înapoi banii de la babornița aia de proprietăreasă.
— Ei, atunci, e secretul ăla despre care ţi-am spus, dar nu ştiu dacă ţîi mai aduci aminte.
— Cât de curând crezi că o să te simţi suficient de bine ca s-o pornim? întrebă Damon.

19

Stefan se trezi devreme. Îşi petrecu timpul din zori şi până la micul dejun doar privind-o pe Elena, care chiar şi în somn avea o strălucire interioară, ca o flacără aurie printr-o lumânare colorată într-un roz pal.
La micul dejun, toată lumea era mai mult sau mai puţin cufundată în gânduri despre ziua precedentă. Meredith îi arătă lui Matt poza fratelui ei, Cristian, vampirul. Matt îi spuse pe scurt lui Meredith despre cum mergeau lucrurile în sistemul juridic din Ridgemont şi îi descrise înfăţişarea lui Caroline ca vârcolac. Era clar că amândoi se simţeau la pensiune mai în siguranţă decât oriunde altundeva.
Iar Elena, care se trezise cu mintea lui Stefan învăluind-o, îmbrăţişând-o, şi cu propria ei minte încă plină de lumină, nu ştia absolut deloc care avea să fie Planul A, sau orice altă literă. Trebuiră ceilalţi să-i spună cu blândeţe că un singur lucru avea logică.
— Stefan, spuse Matt, dând peste cap o cană cu cafeaua neagră şi tare a doamnei Flowers. El e singurul care ar putea să fie în stare să-şi folosească mintea în loc de hârtiuţe Post-It pe copii.
Şi:
— Stefan, spuse Meredith. El e singurul de care se teme Shinichi.
— Eu sunt total inutilă, spuse Elena cu tristeţe.
Nu avea poftă de mâncare. Se îmbrăcase cu un sentiment de dragoste şi compasiune pentru întreaga specie umană şi cu dorinţa de a ajuta la protejarea oraşului ei, dar, aşa cum remarcase toată lumea, probabil că avea să se vadă obligată să-şi petreacă ziua în pivniţa pentru rădăcinoase. Era posibil să-şi facă apariţia reporterii.
Au dreptate, îi trimise Stefan Elenei. Eu sunt singura persoană — în mod logic — care poate să afle ce se petrece cu adevărat în Fell's Church

Şi chiar plecă, în vreme ce ceilalţi îşi terminau micul dejun. Doar Elena ştia de ce; doar ea îl putea simţi la limitele razei ei telepatice.

Stefan plecase la vânătoare. Pătrunse cu maşina în Pădurea Nouă, cobor— din ea şi în cele din urmă sperie un iepure dintr-un tufiş. Îl influenţă să stea pe loc şi să nu se sperie. Pe furiş, în pădurea acesta rară, unde nu se afla la adăpost, bău puţin sânge din el şi... Se înecă.

Avea un gust de lichid scârbos care mirosea a rozătoare. Era iepurele o rozătoare? Când se afla în închisoare, avusese norocul să găsească într-o zi un şobolan, şi avusese un gust destul de asemănător.

Dar acum, de zile întregi bea doar sânge uman. Şi nu pur şi simplu uman, ci sângele bogat şi plin de forţă al unor indivizi puternici, aventuroşi şi în câteva cazuri cu talente paranormale — la creme de la creme. Cum ajunsese să se obişnuiască atât de repede cu el?

Acum se simţea ruşinat când se gândea la ceea ce luase. Sângele Elenei, desigur, era suficient pentru a înnebuni un vampir.

Şi Meredith, al cărei sânge avea gustul catifelat şi bogat al unui ocean primordial, şi Bonnie, care avea savoarea desertului unui telepat. Şi în cele din urmă Matt, băiatul cu sânge plin de vitalitate, sânge de sportiv.

Îl hrăniseră din oră în oră, oferindu-i mult mai mult decât cantitatea de care avusese nevoie pentru a supravieţui. Îl hrăniseră până când începuse să se vindece, şi, văzând că se vindeca, îl hrăniră mai mult. Şi aşa continuase, sfârşind cu Elena noaptea trecută — Elena, al cărei păr căpăta o nuanţă argintie şi ai cărei ochi păreau aproape radioşi. In Dimensiunea întunecată, Damon nu-şi impusese absolut nici o restricţie. Nici Elena nu pusese oprelişti.

Nuanţa aceea argintie... Stefan simţi cum i se înnoadă stomacul când se gândi la ea, la ultima dată când părul ei fusese aşa. Atunci era moartă. Pe picioarele ei, dar tot moartă.

Stefan lăsă iepurele să o ia la sănătoasa. Acum îşi promitea ceva. Jura să nu o transforme din nou pe Elena într-un vampir. Asta însemna că nu va mai exista un schimb considerabil de sânge între ei doi pentru cel puţin o săptămână — fie că dădea sau primea, asta putea să schimbe dramatic situaţia.

Trebuia să se obişnuiască din nou cu gustul sângelui de animal.

Stefan închise ochii pentru o clipă, amintindu-şi de groaza primei daţi. Durerile de stomac. Convulsiile. Agonia care părea să-i spună trupului său că nu avea să primească hrană. Senzaţia că venele puteau să-i ia foc în orice minut, şi durerea din maxilare.

Se ridică. Era norocos să fie în viaţă. Mai norocos decât visase vreodată că va fi având-o pe Elena alături. Se hotăr— să se străduiască să se adapteze din nou, fără să o mai supere spunându-i.

Doar două ore mai târziu, Stefan era din nou la pensiune, şchiopătând uşor. Matt, care îi ieşi înainte la uşa grea a pensiunii, remarcă imediat şchiopătatul.

— Eşti bine? Intră repede şi pune-ţi nişte gheaţă.

— E doar un cârcel, spuse scurt Stefan. Nu sunt obişnuit să merg mult. N-am făcut prea multă mişcare acolo — ştii tu.

Îşi întoarse privirea şi se înroşi. Şi Matt se înroşi, străbătut de valuri de căldură şi răceală deopotrivă, furios pe cei care îl aduseseră pe Stefan în această stare. Vampirii erau destul de rezistenţi, dar el avea sentimentul — nu, ştia — că Stefan fusese cât pe ce să moară în celula lui de închisoare. O singură zi încuiat într-o încăpere îl convinsese pe Matt că el nu voia să mai fie niciodată întemniţat.

Îl urmă pe Stefan în bucătărie, unde Elena, Meredith şi doamna Flowers beau — ce altceva puteau face? — o cană de ceai.

Şi Matt simţi o strângere de inimă când Elena remarcă imediat şchiopătatul şi se ridică şi se duse repede lângă Stefan, şi Stefan o strânse în braţe şi-şi trecu liniştitor degetele prin părul ei. Matt nu putu să nu se întrebe totuşi — oare acel păr de un auriu superb devenea mai deschis la culoare? Mai degrabă ca acel auriu argintiu pe care îl avusese Elena când ieşise la început cu Stefan şi era pe cale să se transforme în vampir? Stefan chiar părea să-1 studieze cu atenţie, răsucind fiecare şuviţă pe măsură ce-şi trecea degetele prin ele.

— Ceva noroc? îl întrebă Elena, cu vocea tensionată.

Obosit, Stefan clătină din cap.
— Am străbătut în lung şi-n lat străzile şi oriunde am găsit o... O fată care era contorsionată, sau care se rotea întruna, sau făcea orice altceva din lucrurile menţionate în ziar, am încercat să le Influenţez. Ei, poate că n-ar fi trebuit să-mi bat capul cu fetele rotitoare. N-am reuşit să le prind privirea. Dar scorul final e zero la unsprezece.
Elena se întoarse agitată către Meredith.
— Ce facem? O întrebă.
Doamna Flowers începu să scotocească printre legăturile de ierburi care atârnau deasupra sobei.
— Ai nevoie de o cană de ceai.
— Şi de odihnă, spuse Meredith, bătându-1 uşor pe mână. Ai nevoie de ceva?
— Păi... Mi-a venit o altă idee... Să citesc viitorul într-un glob de cristal. Dar am nevoie de globul-stea al lui Misao să văd dacă poate fi folosit. Nu vă faceţi griji, adăugă el, n-o să folosesc nici un pic de Putere din el; nu am nevoie decât să mă uit la suprafaţa lui.
— Îl aduc eu, se oferi Elena, ridicându-se imediat de pe locul unde stătea — genunchii lui.
Când Elena ajunse la uşa pivniţei pentru rădăcinoase, împinse de ea. Matt tresări uşor şi se uită la doamna Flowers. Nu se mişcă nimic, şi doamna Flowers doar privi cu un aer de bunăvoinţă. Stefan se ridică să o ajute, încă şchiopătând. Apoi Matt şi Meredith se ridicară, şi Meredith întrebă:
— Doamnă Flowers, sunteţi sigură că ar trebui să ţinem globul-stea în acelaşi seil?
— Ma ma zice că facem ce trebuie, răspunse senină doamna Flowers.
Şi apoi lucrurile se petrecură foarte repede.
Ca şi cum ar fi repetat totul, Meredith apăsă exact pe locul care trebuia pentru a deschide uşa pivniţei pentru rădăcinoase. Elena căzu în patru labe. Mai repede decât şi-ar fi imaginat că se poate mişca, Matt se năpusti către Stefan cu un umăr lăsat în jos. Doamna Flowers trăgea frenetică de legăturile de ierburi uscate atârnate deasupra mesei din bucătărie.
Şi apoi Matt îl lovea pe Stefan cu toată puterea pe care şi-o putuse aduna în trup şi Stefan se împiedica de Elena, şi capul i se ducea în jos, tot mai jos, fără ca nimic să-i opună rezistenţă. Meredith se arunca asupra lui dintr-o parte, ajutându-1 să facă o rotire completă în aer înainte. In clipa în care rotirea îl făcu să depăşească pragul şi să se rostogolească în jos pe scări, Elena se ridică şi închise uşa şi Meredith se rezemă de ea, în vreme ce Matt striga:
— Cum ţii înăuntru un kitsune?
— Astea ar putea fi de ajutor, spuse cu răsuflarea tăiată doamna Flowers, îndesând nişte ierburi puternic mirositoare în crăpătura de sub uşă.
— Şi... Fier! Strigă Elena, şi ea şi Meredith şi Matt alergară în living, unde se afla un grătar de foc imens, format din trei panele.
Reuşiră să-1 târască până în bucătărie şi îl proptiră de uşa pivniţei pentru rădăcinoase. In aceeaşi clipă auziră prima izbitură în uşă venind dinăuntru, dar fierul era greu şi cea de-a doua izbitură în uşă fu mai slabă.
— Ce faceţi? Ati înnebunit cu toţii? Se tângui Stefan, dar când întregul grup începu să acopere uşa cu amulete post-it, începu să înjure şi deveni adevăratul Shinichi. O să vă pară rău, blestemaţi să fiţi! Misao nu e bine. Plânge tot timpul. O să plătiţi cu sângele vostru, dar nu înainte să vă prezint unor prieteni speciali de-ai mei. De soiul celor care ştiu cum să producă durere adevărată!
Elena înălţă capul, ca şi cum auzise ceva. Matt o văzu încruntându-se. Apoi ea strigă către Shinichi:
— Nici să nu încerci măcar să-1 cauţi pe Damon. A plecat. Şi dacă încerci să dai de el, o să-ţi prăjesc creierii.
O tăcere apăsătoare îi răspunse din pivniţa pentru rădăcinoase.
— Dumnezeule mare, ce mai urmează?
Murmură doamna Flowers.
Elena pur şi simplu le făcu semn cu capul celorlalţi să o urmeze, şi urcară cu toţii până la mansardă — adică în camera lui Stefan — şi vorbiră în şoaptă.
— Tu cum ai ştiut?
— Ai folosit telepatia?

— Eu n-am ştiut la început, recunoscu Matt, dar Elena se purta ca şi cum globul-stea era în pivniţa de rădăcinoase. Stefan ştie că nu e acolo. Bănuiesc, adăugă el, cu o tresărire plină de vinovăţie, că eu l-am invitat înăuntru.

— Am ştiut de îndată ce a început să-mi pipăie părul, spuse Elena înfiorându-se. Stefan şi D... Adică, Stefan ştie că-mi place doar să mi-1 atingă foarte uşor, şi numai la capete. Nu să tragă de el, aşa cum făcea. Vă aduceţi aminte de cântecelele lui Shinichi despre părul auriu? E sărit de pe fix. Oricum, mi-am dat seama sondându-i mintea.

Matt se simţi ruşinat. El se tot întrebase dacă Elena se transforma poate în vampir... Şi ăsta era răspunsul, îşi spuse.

— Eu i-am observat inelul de Lapis Lazuli, spuse Meredith. Am văzut că îl avea pe mâna dreaptă când a plecat mai devreme. Când s-a întors, era pe mâna stângă.

Urmă un moment de tăcere, când toată lumea se holbă la ea. Meredith ridică din umeri şi spuse:

— Face parte din pregătirea mea, să observ detaliile.

— Ai dreptate, spuse în cele din urmă Matt. N-ar putea să-1 schimbe în lumina soarelui.

— Cum aţi ştiut, doamnă Flowers? întrebă Elena. Sau era doar felul în care noi ne purtam?

— Doamne, nu, sunteţi cu toţii nişte actori foarte buni. Dar în clipa în care a trecut pragul, Ma ma a ţipat la mine: "Ce faci, laşi un kitsune să-ţi intre în casă?" Aşa că atunci am ştiut ce ne aşteaptă.

— L-am înfrânt! Spuse Elena bucuroasă. Chiar l-am luat prin surprindere pe Shinichi! Nici nu-mi vine să cred!

— Crede, spuse Meredith cu un zâmbet strâmb. Pentru o clipă doar a fost deconcertat. Acum probabil că se gândeşte la răzbunare.

Ceva îl îngrijora pe Matt. Se întoarse către Elena.

— Parcă ai spus că şi tu, şi Shinichi aveţi chei care vă pot duce oriunde, oricând. Aşa că de ce n-a putut pur şi simplu să spună: "Du-mă înăuntru în pensiune unde e globul-stea"?

— Astea sunt nişte chei diferite de cheia gemenilor-vulpe, spuse Elena, cu sprâncenele încruntate. Sunt... Ca un Paspartu, şi Shinichi şi Misao încă le mai au pe amândouă. Nu ştiu de ce nu a folosit-o. Deşi asta l-ar fi dat de gol imediat ce-ar fi intrat în casă.

— Nu şi dacă s-ar fi dus direct în pivniţa pentru rădăcinoase şi ar fi rămas acolo tot timpul, spuse Meredith. Şi poate că un Paspartu poate anula regula cu "neinvitat înăuntru".

— Dar Mama tot mi-ar fi spus, interveni doamna Flowers. Şi nici nu există broaşte în pivniţa pentru rădăcinoase. Absolut nici una.

— Lipsa broaştelor n-ar fi fost o problemă, cel puţin aşa mă gândesc eu, răspunse Elena. Cred că a vrut pur şi simplu să arate cât de isteţ e, şi cum ne poate păcăli să-i dăm globul-stea al lui Misao.

Înainte ca altcineva să mai spună ceva, Meredith întinse mâna, iar în palma ei desfăcută se vedea o cheie strălucitoare. Era aurie şi încrustată cu diamante şi avea o formă foarte familiară.

— Ăsta e unul dintre Paspartuuri! Strigă Elena. Aşa credeam că o să arate cheia gemenilor-vulpe.

— Păi, a ieşit, ca să zic aşa, din buzunarul jeanşilor lui când a făcut săritura aia, spuse Meredith pe un ton inocent.

— Vrei să spui când tu l-ai aruncat peste mine, spuse Elena. Bănuiesc că l-ai şi buzunărit.

— Aşadar, acum, Shinichi n-are nici o cheie cu care să scape! Exclamă încântat Matt.

— Nici o cheie cu care să facă broaşte, aprobă Elena, arătându-şi gropiţele din obraji.

— Ar putea să se distreze transformându-se într-o cârtiţă ca să-şi sape drum afară din pivniţă, spuse Meredith nepăsătoare. Asta dacă are cu el mecanismul de transformare, sau ce-o fi. Apoi adăugă, de data asta cu vocea schimbată, îngrijorată: Mă întreb... Dacă n-ar trebui ca Matt să mai spună cuiva unde a ascuns globul-stea. Doar... Mă rog, pentru orice eventualitate.

Matt văzu în jurul lui frunţi încruntate. Dar brusc realiză că trebuia să spună cuiva că ascunsese globul-stea în dulapul lui. Grupul — inclusiv Stefan — îl alesese pe el să fie cel care îl ascundea pentru că el rezistase cu atâta încăpăţânare atunci când Shinichi se folosise de trupul lui Damon ca de-o marionetă pentru a-1 tortura pe Matt cu o lună în urmă. Atunci Matt dovedise că ar fi preferat să moară în chinuri îngrozitoare

decât să-şi pună prietenii în primejdie. Dar dacă Matt murea acum, globul-stea al lui Misao avea să fie pierdut pentru totdeauna pentru grupul lor. Şi numai Matt ştia cât de aproape fusese azi să se rostogolească pe scări în pivniţă împreună cu Shinichi. De jos, de la parter, auziră un strigăt:

— Hei! E cineva acasă? Elena!

— Ăsta-i Stefan al meu! Spuse Elena şi apoi, fără nici cea mai mică urmă de demnitate, o luă la fugă pe scări pentru a se arunca în braţele lui din holul de la intrare până în prag.

El păru surprins, dar reuşi să o prindă în braţe înainte să se prăbuşească amândoi pe verandă.

— Ce se întâmplă? Spuse el şi tot trupul îi vibra, pregătit să lupte. Toată casa miroase a kitsune!

— E-n regulă, spuse Elena. Vino să vezi. Îl conduse în sus pe scări către camera lui, adăugând: L-am închis în pivniţa pentru rădăcinoase.

Stefan părea nedumerit.

— Pe cine aţi închis în pivniţa pentru rădăcinoase?

— Cu fier proptit de uşă, spuse Matt triumfător. Şi ierburi şi amulete peste tot pe ea. Şi, oricum, Meredith i-a luat cheia.

— Cheia? Vorbiţi despre... Shinichi? Stefan se întoarse către Meredith, cu ochii lui verzi mari şi rotunzi. In timp ce eu am fost plecat?

— Din întâmplare aproape. S-a întâmplat să-mi bag mâna în buzunarul lui când era cu picioarele în sus şi-şi pierduse echilibrul. Şi am avut noroc şi am găsit

Paspartuul — asta dacă nu cumva e o cheie obişnuită. Stefan privi lung cheia.

— E adevăratul Paspartu. Elena ştie bine. Meredith, eşti incredibilă!

— Da, e Paspartuul cel bun, confirmă Elena. Îmi aduc aminte de forma lui — destul de complicată, nu?

Îl luă din mâna lui Meredith.

— Ce vrei să...

— Aş putea foarte bine să-1 încerc, nu? Spuse Elena cu un zâmbet poznaş. Se duse la uşa camerei, o închise, spuse: Livingul de jos, apoi băgă cheia în uşă, o deschise, păşi peste prag şi închise uşa în urma ei.

Înainte ca cineva să poată rosti un cuvânt, era înapoi, cu vătraiul din living ţinut în sus, cu un aer triumfător.

— Funcţionează! Strigă Stefan.

— Uluitor! Spuse Matt.

Stefan părea aproape emoţionat.

— Dar nu vă dati seama ce înseamnă asta? înseamnă că putem folosi cheia asta. Putem să mergem oriunde vrem fără să folosim Putere. Chiar şi în Dimensiunea întunecată. Dar mai întâi — cât încă e aici — ar trebui să facem ceva cu Shinichi.

— Nu mai puteţi face asta acum, Stefan dragă, spuse doamna Flowers, clătinând din cap. Îmi pare rău, dar adevărul e că am avut mare, mare noroc. Kitsune-\q ăla rău a fost luat pe nepregătite atunci. Acum n-o să mai fie la fel.

— Tot trebuie să încerc, spuse Stefan calm. Fiecare dintre voi a fost chinuit sau a trebuit să lupte — fie cu pumnii, fie cu mintea, adăugă el, înclinându-se uşor către doamna Flowers. Eu am suferit, dar n-am avut niciodată şansa de a mă lupta cu el. Trebuie să încerc.

Matt spuse, la fel de calm:

— O să merg cu tine. Elena adăugă:

— Putem lupta cu toţii, împreună. Nu, Meredith?

Meredith încuviinţă încet din cap, luând de lângă şemineu vătraiul lui Stefan.

— Da, spuse ea. Poate că e o lovitură sub centură, dar... Împreună.

— Aş zice că e o lovitură mai bună decât să-1 lăsăm să trăiască şi să continue să facă rău oamenilor. Oricum, o să ne ocupăm de asta... Împreună, spuse Elena hotărât. Chiar acum!

Matt dădu să se ridice, dar încremeni în plină mişcare, holbându-se îngrozit. Simultan, cu graţia unor leoaice la vânătoare sau a unor balerine, cele două fete se repeziră asupra lui Stefan, şi tot în aceeaşi clipă îşi ridicară vătraiele — Elena pocnindu-1 în cap şi Meredith lovindu-1 cu putere între picioare. Stefan se îndepărtă împleticit după lovitura în cap, dar spuse doar "Au!" Când îl izbi

Meredith. Matt o dădu pe Elena deoparte şi apoi, răsucindu-se la fel de sigur ca şi cum era pe un teren de fotbal, o îndepărtă şi pe Meredith din drumul lui "Stefan".

Dar acest impostor părea că se hotărâse să nu riposteze. Trupul lui Stefan se topi. In fata lor stătea Misao, cu frunze verzi împletite în părul ei cu vârfuri stacojii. Matt văzu, şocat, că faţa ei era trasă şi palidă. Era în mod clar foarte bolnavă, deşi încă sfidătoare. Dar în seara asta vocea ei nu mai era batjocoritoare.

— Ce-aţi făcut cu globul meu stea? Şi cu fratele meu? întrebă ea cu o voce slabă.

— Fratele tău e închis în siguranţă, spuse Matt, dar fără să ştie ce îi spunea.

În ciuda tuturor crimelor pe care le comisese Misao, lui Matt nu putea să nu-i pară rău pentru ea. Era clar că era bolnavă şi disperată.

— Ştiu asta. Voiam să spun că fratele meu o să vă omoare pe toţi — nu ca să se distreze, ci de furie. Acum Misao părea distrusă şi speriată. Nu l-aţi văzut niciodată cu adevărat furios.

— Nici voi nu l-aţi văzut niciodată pe Stefan furios, spuse Elena. Cel puţin nu când avea Putere pe deplin.

Misao doar clătină din cap. O frunză uscată i se desprinse din păr şi pluti în jos.

— Nu înţelegeţi, spuse.

— Mă îndoiesc că înţelegem ceva. Meredith, ai căutat-o prin buzunare pe fata asta?

— Nu, dar cu siguranţă n-ar fi adus celălalt...

Elena spuse tăios:

— Matt, ia o carte şi citeşte. O să-ţi spun eu când am terminat.

Matt nu voia să se întoarcă cu spatele la un kitsune, chiar şi la unul bolnav. Când o văzu însă şi pe doamna Flowers dând cu blândeţe din cap, se supuse. Dar, chiar şi cu spatele întors, tot auzea zgomote. Iar zgomotele îi spuneau că Misao era ţinută bine şi căutată cu grijă. La început, toate sunetele erau murmure de negaţie.

— Nu... Nu... Nu... Hopa!

Se auzi un clincănit de metal pe lemn. Matt se întoarse doar când Elena spuse:

— O.K., acum poţi să te uiţi. Era în buzunarul ei din faţă. Adăugă către Misao, care arăta ca şi cum era pe cale să leşine: Nu am vrut să fim obligate să te ţinem şi să te căutăm. Dar cheia asta — de unde, cerule mare, ati luat asemenea chei?

Pe obraji lui Misao se iviră două pete rozalii.

— Ai nimerit-o cu cerul. Sunt ultimele două rămase din Paspartuuri — şi sunt a mea şi a lui Shinichi. Eu am găsit o cale cum să le fur din Curtea Celestă. Asta s-a întâmplat. .. Cu mult timp în urmă.

În acel moment se auzi o maşină pe drum — se apropia Porsche-le lui Stefan, în tăcerea încremenită care urmă, putură vedea cu toţii pe fereastră maşina cum intra pe aleea ce ducea la intrare.

— Nimeni nu coboară, spuse Elena încordată. Nimeni nu-1 invită înăuntru.

Meredith îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— E posibil ca Shinichi să-şi fi săpat deja o galerie afară, ca o cârtiţă, spuse ea. Şi el deja a fost invitat înăuntru.

— E vina mea că nu v-am avertizat — dar, oricum, dacă e Shinichi şi i-a făcut ceva lui Stefan, o să vadă cum e când sunt eu furioasă. Cuvintele Aripile Distrugerii tocmai mi s-au ivit în minte şi ceva din interiorul meu vrea să le rostească.

Atmosfera din încăpere îngheţă brusc.

Nimeni nu-i ieşi înainte lui Stefan, dar în clipa următoare auziră cu toţii paşi care alergau pe scări. Stefan apăru în pragul camerei sale şi se trezi în faţa mai multor persoane care îl priveau cu suspiciune.

— Ce dracu' se petrece aici? întrebă el, holbându-se la Misao, care era ţinută între Meredith şi Matt. Misao...

Elena făcu doi paşi către el... Şi se încolăci în jurul lui, cuprinzându-1 într-un sărut pasional. Pentru o clipă el rezistă, dar apoi, puţin câte puţin, rezistenţa lui pieri, în ciuda camerei pline de observatori.

Când îi dădu în cele din urmă drumul, Elena rămase rezemată de el, răsuflând greu. Ceilalţi se înroşiseră, stânjeniţi. Stefan, cu obrajii încinşi, o ţinu strâns în braţe.

— Îmi pare rău, şopti Elena. Dar deja ai "venit acasă" de două ori. Prima dată a fost Shinichi, şi l-am încuiat în pivniţa pentru rădăcinoase. Pe urmă a fost ea. Arătă, fără s-o privească, către Misao, care se făcuse mică. Nu ştiam cum să mă asigur că Shinichi nu scăpase în vreun fel...

— Şi acum eşti sigură?

— Oh, da. Te recunosc. Eşti întotdeauna gata să-ţi deschizi mintea şi sufletul pentru mine.

Matt îşi dădu seama că Elena tremura şi se ridică repede, pentru ca ea să se poată aşeza şi să stea un minut sau două în linişte.

Dar liniştea dură mai puţin de un minut.

— Îmi vreau globul-stea! Strigă Misao. Trebuie să pun Putere în el, altfel or să-mi tot slăbească forţele — şi pe urmă m-aţi omorât.

— Or să-ti tot slăbească forţele? Ce, se evaporează lichidul din globul-stea, sau ce? întrebă Meredith.

Matt se gândea la ceea ce văzuse pe strada lui înainte să fie luat de poliţiştii din Ridgemont.

— Ai adunat Putere ca să o bagi în glob? întrebă el pe un ton prietenos. Putere de ieri, poate?

— Putere, de când ati luat-o. Dar nu e unită cu... Mine. Cu globul-meu stea. E a mea, dar nu încă.

— Ca de pildă nişte Putere fiindcă l-ai silit pe Cole Reece să-şi mănânce porcuşorul de Guineea când era încă viu? Că i-ai făcut pe copii să dea foc la propriile lor case? Vocea lui Matt era gravă.

— Ce contează? Replică ursuză Misao. E a mea. Au fost ideile mele, nu ale tale. Nu mă poţi împiedica...

— Meredith, ţine-o departe de mine. Îl ştiam pe băiatul acela Cole de când s-a născut. O să am întotdeauna coşmaruri...

Misao se învioră ca o floare ofilită care primeşte apă din belşug.

— Să ai coşmaruri, să ai coşmaruri, şopti ea.

Se lăsă tăcerea. Apoi Meredith spuse, cu mare grijă şi cu o faţă lipsită de expresie, ca şi cum s-ar fi gândit la băţul de luptă:

— Eşti o făptură tare dezgustătoare, nu-i aşa? Asta e hrana ta? Amintiri urâte, coşmaruri, teama de viitor?

Misao era în mod clar deconcertată. Nu vedea unde era şmecheria. Era ca şi cum 1-ai fi întrebat pe un adolescent obişnuit: "Ce-ai zice de nişte pizza şi o cola? Asta e ceea ce vrei?" Misao nici măcar nu-şi dădea seama că poftele ei erau greşite, aşa că nu putea minţi.

— Ai avut dreptate, spuse Stefan cu hotărâre. Avem globul tău stea. Singurul fel în care ne poţi convinge să ţi-1 dăm înapoi ar fi să faci ceva pentru noi. Oricum noi ar trebui să putem să te controlăm pentru că îl avem...

— Gândire ca pe vremuri. Demodată, mârâi Misao.

Se lăsă o tăcere mormântală. Matt îşi simţi stomacul înnodat.

Mizaseră tot timpul pe modul clasic de a gândi. Să pună mâna pe globul-stea al lui Shinichi silind-o pe Misao să le spună unde e. Scopul lor final era să îl controleze pe Shinichi folosind globul-stea al lui.

— Voi nu înţelegeţi, spuse Misao, pe un ton jalnic şi în acelaşi timp furios. Fratele meu o să mă ajute să-mi umplu din nou globul-stea. Dar ceea ce am făcut în oraşul ăsta — a fost un ordin, nu am făcut-o doar ca să ne distrăm.

— Hai, nu zău? Murmură Elena, dar Stefan ridică repede capul şi întrebă:

— Un ordin? De la cine!

— Eu... Nu... Ştiu! Ţipă Misao. Shinichi e cel care primeşte ordinele. Pe urmă îmi spune ce să fac. Dar oricine ar fi, ar trebui să fie fericit acum. Oraşul e aproape distrus. Ar trebui să mă ajute puţin!

Se uită furioasă la grup, şi ei o priviră lung.

Fără să ştie că avea să spună asta, Matt zise:

— Hai s-o punem în pivniţa pentru rădăcinoase cu Shinichi. Am senzaţia că s-ar putea să dormim cu toţii în magazie la noapte.

Dormim în magazie cu pereţii acoperiţi cu amulete Post-It, adăugă Meredith pe un ton deprimat. Dacă avem suficiente. Am primit un alt pachet, dar oricum nu ajunge când vrei să acoperi o cameră cu ele.

— O.K., spuse Elena. Cine are cheia lui Shinichi?

Matt ridică mâna. -In...

— Nu-mi spune! Exclamă Elena. Nu trebuie să le pierdem. Stefan şi cu mine suntem o echipă; voi toţi, cealaltă.

Ieşiră din camera lui Stefan cu Misao,

pe jumătate conducând-o, pe jumătate sprijinind-o, şi coborâră scările. Misao nu încercă să fugă, să se zbată sau să le vorbească. Asta îl făcu şi mai suspicios pe Matt în privinţa ei. Ii văzu pe Stefan şi Elena privindu-se şi îşi dădu seama că şi ei gândeau la fel.

Dar ce altceva puteau face cu ea? Nu exista o altă modalitate — omenească sau chiar neomenească — de a o retine mai multe zile. Aveau globul ei stea şi, conform cărţilor, asta ar fi trebuit să le permită să o controleze, dar ea avea dreptate, părea o idee depăşită pentru că nu funcţiona. Încercaseră cu Stefan şi Meredith ţinând-o strâns, în vreme ce Matt luase globul-stea de unde îl ascunsese, într-o cutie de pantofi de pe raftul de sus, deasupra hainelor, din dulapul lui.

El şi Elena încercaseră să o forţeze pe

Misao să facă anumite lucruri în vreme ce ei ţineau în mână sfera aproape goală: să o oblige pe Misao să le spună unde era globul-stea al fratelui ei, şi altele. Dar pur şi simplu nu se întâmplă nimic.

— Poate că atunci când e atât de puţină Putere în el nu funcţionează, spuse în cele din urmă Elena.

Dar asta nu-i consola aproape deloc.

în vreme ce o duceau pe Misao în bucătărie, Mart se gândea că planul kitsune-lor fusese unul prostesc: să-1 imite pe Stefan de două ori. Să o facă şi a doua oară, când oamenii erau deja cu ochii în patru, asta fusese o prostie. Iar Misao nu părea deloc proastă.

Matt avea un presentiment nu prea plăcut.

Elena avea un presentiment foarte neplăcut despre ceea ce făceau. Uitându-se înjur la feţele celorlalţi, văzu că şi ei gândeau la fel. Dar nimeni nu venise cu un plan mai bun. N-o puteau omor— pe Misao. Nu erau nişte criminali care puteau omor— cu sânge-rece o fată bolnavă şi pasivă.

Îşi închipuia că Shinichi trebuia să aibă un auz foarte ascuţit şi că îi auzise deja păşind pe duşumeaua scârâţitoare a bucătăriei. Şi trebuia să presupună că ştia — prin legăturile minţii, sau altceva — că Misao era exact deasupra lui. Aşa că nu avea nimic de pierdut când strigă, prin uşa închisă:

— Shinichi, o avem aici pe sora ta! Dacă o vrei, rămâi liniştit şi nu ne face să o aruncăm în jos pe scări.

Nu se auzi nimic din pivniţa pentru rădăcinoase. Elena preferă să considere asta o tăcere supusă. Cel puţin Shinichi nu urla ameninţări.

— O.K., şopti Elena. Trecu exact în spatele lui Misao. Număr până la trei şi împingem cât de tare putem.

— Stai! Spuse Mart într-o şoaptă-strigăt. Ai spus că n-o s-o aruncăm în jos pe scări!

— Viaţa nu e dreaptă, spuse Elena neîndurătoare. Crezi că el nu are vreo surpriză pentru noi?

— Dar...

— Las-o baltă, Mart, spuse Meredith calmă. Avea băţul de luptă în mâna stângă şi cu dreapta era pregătită să împingă grătarul ca să deschidă uşa. Toată lumea e gata?

Toţi încuviinţară din cap. Elenei îi părea rău pentru Matt şi Meredith, care erau cei mai sinceri şi mai sensibili dintre ei.

— Unu, şopti ea uşor, doi, trei.

La "trei", Meredith lovi mecanismul de deschidere ascuns. Şi apoi lucrurile începură să se petreacă foarte încet.

La "doi", Elena pornise deja să o împingă pe Misao către uşă. La "trei", i se alăturară şi ceilalţi.
Dar păru să dureze la nesfârşit până se deschidea uşa. Şi înainte ca nesfârşitul să ia sfârşit, totul o luă razna.
Frunzele din părul lui Misao întinseră rămurele în toate direcţiile. Un lăstar ţâşni către Elena şi i se încolăci în jurul încheieturii mâinii. Auzi un ţipăt de protest dinspre Matt şi ştiu că şi el fusese prins.
— Împingeţi! Strigă Meredith şi apoi Elena văzu băţul de luptă năpustindu-se către ea.
Meredith reteză cu băţul lăstarul legat de Misao, şi acesta căzu pe jos.
Orice îndoieli privind aruncarea lui Misao pe scări în jos dispărură. Elena se alătură celor care încercau să o împingă prin deschizătura uşii. Dar ceva era în neregulă în pivniţă. În primul rând, o aruncau pe Misao într-o beznă de nepătruns... Şi într-o fojgăială.
Pivniţa era plină de... Ceva. De nişte lucruri.
Elena se uită în jos la glezna ei şi văzu îngrozită un vierme uriaş care părea să se fi târât afară din pivniţă. Sau cel puţin la un vierme se gândi când văzu acea arătare — poate că era o larvă fără cap. Era transparent şi negru şi avea cam treizeci de centimetri, dar era prea gros ca să-1 cuprindă între degete. Părea să se mişte în două feluri, unul fiind metoda familiară de curbare şi apoi îndreptare, şi cealaltă pur şi simplu lipindu-se de alţi viermi, care explodau acum deasupra capului Elenei ca o fântână îngreţoşătoare.
Elena ridică privirea şi imediat regretă.
Deasupra lor se unduia o cobră, care ieşea din pivniţa pentru rădăcinoase şi pătrundea în bucătărie. Era o cobră alcătuită din viermi negri transparenţi lipiţi între ei, şi din când în când unul se desprindea şi cădea printre cei de jos şi atunci se auzea un ţipăt.
Dacă Bonnie ar fi fost cu ei, ar fi ţipat până când paharele de vin din dulap s-ar fi spart, îşi spuse Elena, fără rost. Meredith încerca să atace cobra cu băţul ei de luptă şi în acelaşi timp să-şi scoată din buzunar hârtiutele Post-It.
— Iau eu Post-It-urile, gâfâi Elena şi îşi strecură mâna în buzunarul lui Meredith.
Degetele ei apucară un teanc mic de hârtiuţe şi ea îl trase afară triumfătoare.
În aceeaşi clipă, primul vierme gras şi lucios căzu pe ea, direct pe piele. Vru să ţipe de durere când picioruşele sau dinţii sau trompele lui mici — ceea ce-1 ţinea prins de ea — o arseră şi o înţepară. Trase o hârtiută din teanc, care nu era o notiţă Post-It, ci aceeaşi amuletă pe un cartonaş mic şi destul de subţire, şi îl lipi pe chestia ca un vierme.
Nu se întâmplă nimic.
Meredith tocmai înfigea băţul de luptă în mijlocul cobrei. Elena văzu o altă creatură căzând către fata ei întoarsă în sus şi reuşi să se răsucească la timp pentru ca viermele să aterizeze în schimb pe gulerul ei. Încercă cu un alt cartonaş din teanc şi când el pur şi simplu căzu — viermii păreau lipicioşi, dar nu erau — scoase un prim ţipăt şi smulse cu ambele mâini chestiile oribile prinse de ea. Ele cedară, lăsându-i pielea plină cu urme roşii şi tricoul sfâşiat la umăr.
— Amuletele nu funcţionează, ţipă ea către Meredith.
Meredith stătea chiar sub capul cu glugă, legănător, al cobrei-vierme, înfigându-şi băţul întruna, ca şi cum ar fi vrut să ajungă în centrul ei. Vocea îi era înăbuşită.
— Oricum nu sunt destule! Prea mulţi viermi. Mai bine aţi fugi de-aici.
O clipă mai târziu, Stefan strigă:
— Toată lumea să iasă de-aici! E ceva solid aici!
— La asta încerc să ajung! îi răspunse Meredith tot strigând.
Disperat, Matt urlă:
— Unde-i Misao?
Ultima dată când o văzuse Elena, se arunca în masa fojgăitoare din beznă.
— A dispărut, strigă ea. Unde-i doamna Flowers?
— în bucătărie, se auzi o voce în spatele
Elena se întoarse şi o văzu pe bătrână trăgând jos cu amândouă mâinile ierburi agăţate de tavan.
— O.K., strigă Stefan. Toată lumea, daţi-văîn spate. O s-o lovesc cu Putere. Acum!
Vocea lui era ca un plesnet de bici. Toată lumea se trase înapoi, chiar şi Meredith, care împunsese

şarpele cu băţul ei.
Stefan îşi strânse degetele în jurul a nimic, în jurul aerului, şi acesta se transformă într-un ghem rotitor de energie scânteietoare. Îl azvârli direct în cobra alcătuită din viermi.
Urmă o explozie şi apoi începu să plouă cu viermi. Elena îşi încleşta dinţii ca să nu ţipe. Trupurile ovale, transparente, ale viermilor se desfăceau în aer şi cădeau pe ei.
Podeaua bucătăriei ca nişte prune mult prea coapte, sau ricoşau de podea. Când Elena îndrăzni să ridice din nou privirea, văzu o pată neagră pe tavan.
Sub ea, zâmbind, era Shinichi.
Meredith, cu un gest fulgerător, încercă să-1 străpungă cu băţul. Dar Shinichi se dovedi mai rapid, ferindu-se într-o parte, şi apoi de următoarea lovitură.
— Voi, oamenii, spuse el. Toţi la fel. Toţi proşti. Când o să vină în cele din urmă Miezul de noapte, o să vedeţi cât de proşti sunteţi.
Rosti "Miezul de noapte" ca şi cum ar fi spus "Apocalipsa".
— Am fost suficient de deştepţi ca să ne dăm seama că nu eşti Stefan, spuse Matt din spatele lui Shinichi.
Shinichi îşi dădu ochii peste cap.
— Şi să mă băgaţi într-o cameră acoperită cu lemn. Nici măcar nu v-aţi putut aduce aminte că kitsune-le au controlul peste plante şi copaci? Ştiţi, zidurile sunt acum pline de larve de malachi. Complet infestate.
Ochii îi scânteiară — şi aruncă o privire în spate, văzu Elena, privind către uşa deschisă a pivniţei pentru rădăcinoase.
Groaza ei deveni mai mare, şi în aceeaşi clipă Stefan strigă:
— Ieşiţi de-aici! Afară din casă! Mergeţi într-un loc sigur!
Elena şi Meredith se priviră, paralizate. Erau în echipe diferite, dar nu păreau să se poată despărţi. Apoi Meredith îşi reveni şi se întoarse către cealaltă parte a bucătăriei ca s-o ajute pe doamna Flowers. Matt era deja acolo, făcând acelaşi lucru.
Şi apoi Elena se trezi ridicată în sus şi mişcându-se repede. Stefan o luase şi alerga cu ea către uşa din faţă. În spate, ea îl auzi pe Shinichi strigând:
— Aduceti-mi oasele lor!
Unul dintre viermii pe care Elena îl doborâse pocni şi ea văzu ceva târându-se afară din el. Ăştia chiar erau malachi, îşi dădu ea seama. Versiuni mai mici ale celui care înghiţise braţul lui Matt şi lăsase urmele acelea lungi şi adânci când el şi-1 trăsese afară.
Observă că unul era prins de spatele lui Stefan. Înnebunită de furie, îl apucă de un capăt şi trase de el, trase întruna, deşi Stefan icni de durere. Când reuşi să-1 desprindă, văzu pe partea lui inferioară ceva ce semăna cu zeci de dinţişori de copii. Îl izbi de un perete când ajunseră la uşă.
Aproape că se ciocniră de Matt, Meredith şi doamna Flowers, care veneau prin living. Stefan deschise uşa cu o smucitură şi după ce ieşiră cu toţii, Meredith o închise trântind-o cu putere. Câţiva malachi — larve şi unii viermi zburători încă uzi — reuşiră să iasă odată cu ei.
— Unde suntem în siguranţă? Spuse răstit Meredith. Adică să fim cu adevărat în siguranţă, şi asta timp de câteva zile?
Nici ea şi nici Matt nu-i dăduseră drumul doamnei Flowers, şi din viteza cu care se mişcau, Elena bănuia că bătrâna era aproape la fel de uşoară ca o păpuşă de paie. Doamna Flowers continua să murmure: "O, Doamne! O, Dumnezeule!"
— Casa mea? Sugeră Matt. Strada e într-o stare proastă, dar casa era în regulă ultima dată când am văzut-o, iar mama a plecat cu doctoriţa Alpert.
— O.K., casa lui Matt — folosind
Paspartuurile, spuse Elena. Dar hai s-o facem din magazie. Nu vreau să deschid din nou uşa asta a casei, indiferent ce se-ntâmplă. Când Stefan încercă să o ridice în braţe, ea scutură din cap şi spuse: Sunt bine. Aleargă cât de repede poţi şi distruge orice malach vezi.
Ajunseră la magazie, dar acum îi urmărea un sunet care semăna cu un vip vip vip — un soi de bâzâit ţiuitor care nu putea fi produs decât de malachi.
— Şi acum ce facem? întrebă gâfâit Matt, ajutând-o pe doamna Flowers să se aşeze pe pat.

Stefan ezită.

— Casa asta a ta, crezi că e cu adevărat sigură?

— E ceva sigur acum? Dar casa e goală, sau cel puţin ar trebui să fie.

între timp, Meredith le trase pe Elena şi doamna Flowers deoparte. Spre groaza Elenei, Meredith ţinea în mână una din larvele mai mici, cu burta în sus.

— Oh, Doamne..., protestă Elena, dar Meredith spuse:

— Seamănă mult cu dinţişorii de copil mic, nu-i aşa?

Brusc, doamna Flowers se animă.

— Chiar seamănă! Spuse ea. Şi zici că femurul pe care l-am găsit în desiş...

— Da. Era cu siguranţă uman, dar poate că nu ronţăit de oameni. De copii umani, spuse Meredith.

— Şi Shinichi le-a strigat malachilor să îi aducă oasele noastre..., spuse Elena şi înghiţi nodul care i se pusese în gât. Apoi se uită din nou la larvă. Meredith, scapă cumva de chestia asta. O să pocnească şi o să iasă de-acolo un malach zburător.

Meredith se uită cercetătoare înjur, prin magazie.

— O.K. — dă-i drumul şi o să calc eu pe el, spuse Elena, ţinându-şi răsuflarea pentru a-şi îndepărta greaţa.

Meredith dădu drumul viermelui negru şi gras, translucid, care explodă la impactul cu pardoseala. Elena calcă pe el, dar nu reuşi să strivească malachul de dinăuntru. În schimb, când ea ridică talpa, creatura încercă să se strecoare sub pat. Băţul de luptă al lui Meredith o tăie cu precizie în două.

— Băieţi, spuse Elena către Matt şi Stefan, trebuie să plecăm acum. Afară e o armată de malachi zburători!

Matt se întoarse către ea.

— Ca acela care..., începu el.

— Mai mici, dar cred că seamănă cu cel care te-a atacat pe tine.

— O.K., uite la ce ne-am gândit, spuse

Stefan într-un fel care imediat o nelinişti pe Elena. Cineva trebuie să se ducă în Dimensiunea întunecată să vadă ce-i cu Bonnie. Bănuiesc că eu sunt cel care să o facă, pentru că sunt vampir. Voi n-aţi putea să intraţi...

— Ba da, am putea, spuse Meredith. Cu cheile astea, am putea pur şi simplu să spunem: "Du-ne în casa lui Lady Ulma în Dimensiunea întunecată", sau "Du-mă în locul în care este Bonnie." De ce n-ar funcţiona?

— O.K., spuse Elena. Meredith, Matt şi doamna Flowers pot să rămână aici şi să încerce să-şi dea seama ce este "Miezul de noapte". După cum a spus-o Shinichi, a sunat a ceva rău. Între timp, Stefan şi cu mine mergem în Dimensiunea întunecată să o găsim pe Bonnie.

— Nu! Exclamă Stefan. N-o să te iau din nou în locul ăla oribil.

Elena îl privi direct în ochi şi-i spuse, fără să-i pese de ceilalţi din încăpere:

— Ai promis. Ai promis. Că n-o să mai pleci niciodată fără mine. Indiferent pentru cât timp şi indiferent din ce cauză. Ai promis.

Stefan o privi disperat. Elena ştia că el voia ca ea să fie în siguranţă — dar care dintre lumi era cu adevărat mai sigură acum? Ambele erau pline de orori şi primejdii.

— Oricum, spuse ea cu un zâmbet hotărât, eu am cheia.

Deci, ştii cum se face? O întrebă Elena pe Meredith. Bagi cheia în broască şi spui unde vrei să mergi. Apoi deschizi uşa şi intri. Asta-i tot.

— Voi trei plecaţi primii, adăugă Stefan. Şi repede.

— O să întorc eu cheia, îi spuse Meredith lui Matt. Tu ai grijă de doamna Flowers.

În aceeaşi clipă, Elena avu un gând pe care nu voia să-l rostească cu voce tare, ci doar lui Stefan. Dar ei doi erau atât de apropiaţi fizic, încât ştia că el o să-l

perceapă. Saber! îi spuse ea lui Stefan. Nu putem să-l lăsăm cu malachii ăştia.

Nu-l lăsăm, auzi vocea lui Stefan în mintea ei. I-am arătat drumul către casa lui Matt şi i-am spus să se ducă acolo şi să o ia şi pe Talon şi să-i apere pe oamenii care vor veni.

În aceeaşi clipă, Matt spunea:
— Oh, Doamne! Saber! Mi-a salvat viaţa... Nu pot să-l las aici!
— M-am ocupat deja de asta, îl linişti Stefan şi Elena îl bătu uşor pe spate. O să ajungă în scurt timp acasă la tine, şi dacă te duci în altă parte o să-ţi ia urma.
Bătăile uşoare ale Elenei se transformară în împingeri blânde.
— Să fiţi cuminţi!
— Camera lui Matt Honeycutt din Fell's Church! Spuse Meredith, băgând cheia în broască şi deschizând uşa.
Ea şi doamna Flowers şi Matt păşiră peste prag. Uşa se închise în urma lor. Stefan se întoarse către Elena.
— Eu ies primul, spuse el hotărât. Dar te ţin de mână. N-am de gând să-ţi dau drumul.
— Să nu-mi dai niciodată drumul, să nu-mi dai niciodată drumul, şopti Elena, imitând-o pe Misao cu al ei "Să ai coşmaruri". Apoi avu un gând. Brăţări de sclavă!
— Ce? Spuse Stefan, apoi: Oh, mi-aduc aminte, mi-ai spus despre asta. Dar cum ar trebui să arate?
— Ca două brăţări, la fel dacă se poate, răspunse Elena, cotrobăind prin fundul încăperii, acolo unde era îngrămădită mobilă, deschizând sertare, închizându-le. Haideţi, brăţări! Haideţi, apăreţi! Se presupune că în casa asta găseşti orice!
— Ce zici de chestiile astea pe care ţi le prinzi în păr? întrebă Stefan.
Elena întoarse capul către el şi el îi aruncă o pungă cu elastice moi din bumbac de prins coada de cal.
— Eşti un geniu! Cu astea nici n-or să mă doară încheieturile! Şi uite două albe, aşa că or să fie la fel, spuse fericită Elena.
Se aşezară în faţa uşii, cu Stefan în stânga Elenei, pentru ca el să poată vedea ce era afară înainte să păşească peste prag, ţinând-o strâns de braţul stâng.
— Acolo unde este prietena noastră Bonnie Mc Cullough, spuse Stefan şi băgă cheia în uşa fără broască, şi o răsuci.
Apoi, după ce îi dădu Elenei cheia, deschise uşa cu prudenţă.
Elena nu era prea sigură la ce să se aştepte. O explozie de lumină poate, în vreme ce străbăteau dimensiunile. Un fel de tunel spiralat, sau stele căzătoare. Cel puţin o senzaţie de mişcare.
Ceea ce o întâmpină fu abur, care îi înmuie imediat tricoul şi îi umezi părul.
Şi apoi auzi zgomot.
— Elena! Eleeeeeeeeeeeeeeeena! Eşti aici!
Elena recunoscu vocea, dar nu putea localiza în tot aburul ăla persoana care ţipa.
Apoi văzu o cadă imensă căptuşită cu plăci de malahit, şi o fată cu o figură speriată care avea grijă de un foc de cărbuni la baza căzii, în vreme ce alte două tinere ajutoare cu perii de baie şi pietre ponce se lipiseră speriate de peretele îndepărtat.
Iar în baie era Bonnie! Era clar că baia era foarte adâncă, pentru că Bonnie nu reuşea să atingă fundul în mijlocul ei, dar aproape că sărea din apă, ţopăind întruna ca un delfin acoperit de spumă, ca să atragă atenţia asupra ei.
— Hei, iată-te, spuse Elena cu răsuflarea tăiată.
Se lăsă în genunchi pe un covoraş gros, de un albastru pal. Bonnie făcu o săritură spectaculoasă şi pentru o clipă Elena avu în braţele ei un corpuşor plin de săpun şi clăbuci.
Apoi Bonnie se lăsă la loc în apă şi apoi se ridică râzând.
— Şi ăla e Stefan? E Stefan! Stefan, bună / Bunăăă!
Stefan întoarse capul, ca şi cum ar fi încercat să evalueze cantitatea de clăbuci. Păru mulţumit, se răsuci uşor şi îşi flutură mâna.
— Hei, Bonnie? întrebă el, cu vocea înăbuşită de pleoscăiturile din apă. Unde suntem?
— E casa lui Lady Ulma! Sunteţi în siguranţă — sunteţi cu toţii în siguranţă! întoarse o feţişoară plină de speranţă către Elena. Unde e Meredith?
Elena clătină din cap, gândindu-se la toate lucrurile legate de Meredith despre care Bonnie încă nu ştia. Ei, hotăr— ea, nu era momentul să pomenească de ele.

— A trebuit să rămână în Fell's Church, ca să apere oraşul, răspunse.
— Oh. Bonnie lăsă privirea în jos, tulburată. Tot rău, nu?
— Nici nu-ţi poţi închipui. Sincer, e... De nedescris. Acolo sunt Matt şi doamna Flowers şi Meredith. Îmi pare rău.
— Nu, îmi pare aşa de bine şi că vă văd doar pe voi! Oh, Doamne, dar eşti rănită. Se uita la urmele mărunte de dinţi de pe braţul Elenei, şi la sângele de pe tricoul ei rupt. O să ies de aici şi... Hei, nu, tu intri aici! E suficient loc, şi suficientă apă fierbinte, şi... Avem o mulţime de hainei Lady Ulma chiar a creat câteva pentru noi, pentru "când ne întoarcem"!
Elena, zâmbind liniştitor către băieşiţe, deja îşi scotea hainele cât de repede putea. Cada, în care şase persoane puteau lejer să înoate, părea prea luxoasă ca s-o rateze, şi-apoi, îşi spuse ea, era normal să fii curat atunci când ţîi salutai gazda.
— Du-te şi distrează-te, îi strigă ea lui Stefan. E Damon aici? O întrebă în şoaptă pe Bonnie, care încuviinţă din cap. Damon e şi el aici, ciripi ea. Dacă o vezi pe Lady Ulma, spune-i că vine şi Elena, dar mai întâi se spală.
Nu se aruncă direct în apa sidefie din care se ridicau aburi, ci cobor— pe a doua treaptă şi de acolo se lăsă să alunece în apă. Imediat, se cufundă într-o căldură delicioasă care îi pătrunse direct în trup, şi ca printr-o magie îi relaxa dintr-odată toţi muşchii. Parfumurile umpleau aerul. Îşi aruncă pe spate părul ud şi o văzu pe delicata Bonnie râzând de ea.
— Aşadar, ai ieşit din bârlogul tău şi ai stat aici răsfatându-te în lux, în vreme ce noi eram îngrijoraţi de moarte?
Elena auzi cum propria ei voce urcă spre sfârşitul propoziţiei, transformând-o într-o întrebare.
— Nu, am fost luată de nişte oameni, şi... Bonnie se întrerupse. Ei... Primele zile au fost grele, dar nu contează. Slavă Domnului că în final am ajuns acasă la Lady Ulma. Vrei o perie de baie? Nişte săpun care miroase a trandafiri?
Elena se uita la Bonnie cu ochii uşor mijiţi. Ştia că Bonnie ar face aproape orice pentru Damon. Asta includea şi acoperirea lui. Delicat, în vreme ce se răsfaţă cu periile şi uleiurile şi nenumăratele feluri de săpun aşezate la îndemână pe o etajeră, începu un interogatoriu.
Stefan ieşi din încăperea plină de aburi înainte să ajungă ud din cap până-n picioare. Bonnie era teafară şi Elena fericită. Descoperi că intrase în altă cameră, în care se aflau mai multe canapele făcute dintr-un material moale şi spongios. Pentru uscare? Masaj? Cine ştie.
Următoarea încăpere în care pătrunse avea lămpi de gaz care ardeau atât de puternic, încât puteau rivaliza cu lumina electrică. Aici erau alte trei canapele — habar nu avea la ce serveau — o oglindă argintie de-un stat de om, şi oglinzi mai mici în fata unor scaune. Era în mod clar un loc pentru machiat şi înfrumuseţare.
Această ultimă cameră dădea într-un coridor. Stefan ieşi în el şi ezită, întinzând fire delicate de Putere în direcţii diferite, sperând să-1 găsească pe Damon înainte ca Damon să-i remarce prezenţa pe domeniu. Paspartuul dovedise că nu ţinea cont de faptul că Stefan nu fusese invitat aici. Asta însemna că poate Stefan reuşea...
În acel moment percepu ceva, şi îşi încetă imediat sondarea, surprins. Se uită în lungul coridorului. Îl putea vedea pe Damon, măsurând cu piciorul camera din capătul coridorului, vorbind cu cineva pe care Stefan nu-1 putea vedea, ascuns în spatele uşii.
Stefan se furişă foarte încet pe coridor, pândind. Ajunse la uşă fără ca fratele lui să observe măcar, şi văzu că persoana cu care vorbea Damon era o femeie îmbrăcată în ceea ce păreau a fi nădragi şi cămaşă din piele de căprioară, care avea faţa arsă de soare şi de vânt şi în general aerul cuiva care se simte mai în largul lui departe de civilizaţie decât în mijlocul ei. Damon spunea:
— Ai grijă să fie suficiente haine groase pentru fată. Nu e prea rezistentă, ştii...
— Şi unde o duci — şi de ce? întrebă Stefan, rezemându-se de tocul uşii.
De data asta — doar de data asta — avu norocul să-l ia pe Damon prin surprindere. Fratele lui ridică privirea şi apoi tresări ca o pisică speriată. Era atât de amuzant să-l vezi pe Damon căutându-şi o mască, pentru ca în final să aleagă un aer de amabilitate absentă. Stefan bănui că nimeni nu depusese atâta efort ca să se îndrepte către un scaun de birou, să se aşeze şi să se forţeze să ia o poziţie tolănită.

— Măi să fie! Frăţiorul! Ai trecut pe-aici în vizită! Ce... Drăguţ. Ce păcat însă că practic ies pe uşă în clipa asta ca să plec într-o călătorie, şi nu e loc şi pentru tine.
în clipa asta, femeia cu faţa arsă de soare, care lua notiţe — şi care se ridicase în picioare când Stefan intrase în cameră — vorbi:
— Oh, nu, my lord. Pe turgi n-o să-i deranjeze greutatea în plus a acestui domn. Probabil că nici n-or s-o remarce. Dacă bagajul său poate fi pregătit până mâine, puteţi pomi dimineaţa în zori, întocmai cum aţi plănuit.
Damon îi aruncă cea mai elocventă căutătură de "taci sau mori". Şi ea tăcu. Printre dinţii încleştaţi, Damon reuşi să spună:
— Ea e Pelat. E coordonatoarea micii noastre expediţii. Bună, Pelat. La revedere, Pelat. Poţi să pleci.
— Cum doreşti, my lord. Pelat se înclină şi dispăru.
— Nu crezi că iei acest "my lord puţin cam prea în serios? întrebă Stefan. Şi ce-i cu costumul ăsta pe care-1 porţi?
— Este uniforma de căpitan al gărzii pentru Madame prinţesa Jessalyn D'Aubigne, spuse Damon pe un ton rece.
— Ai o slujbă!
— E o Jimcţie. Damon îşi dezgoli dinţii. Şi nu e treaba ta.
— Ţi-ai recăpătat caninii, după câte văd.
— Şi nici asta nu-i treaba ta. Dar dacă vrei să te pun la pământ şi să calc peste trupul tău nemuritor, o să fiu încântat să-ţi fac plăcerea.
Ceva era în neregulă, îşi spuse Stefan. Damon ar trebui să fi trecut deja de faza de ironizare şi acum trebuia să-l calce în picioare. Avea logică doar dacă...
— Am vorbit deja cu Bonnie, spuse el. Şi într-adevăr, vorbise, ca să întrebe unde se afla. Dar în cazul unei minţi vinovate, impresia că ceilalţi ştiu prea multe adeseori face minuni.
Şi Damon spuse repede exact ceea ce Stefan spera că nu va spune:
— Pot să explic!
— Oh, Doamne! Făcu Stefan.
— Dacă ar fi făcut ce-i spusesem eu...
— în timp ce tu erai plecat ca să devii căpitanul gărzii unei prinţese?
— Măcar era în siguranţă! Dar nu, trebuia să iasă în stradă şi pe urmă să se ducă la prăvălia aia...
— Şocant! Chiar a umblat pe stradă? Damon scrâşni din dinţi.
— Tu nu ştii cum e pe aici — sau cum funcţionează comerţul cu sclavi. În fiecare zi...
Stefan lovi cu amândouă mâinile în birou, acum cu adevărat furios.
— A fost luată de negustorii de sclavi! In vreme ce tu te destrăbălai cu o prinţesă?
— Prinţesa Jessalyn nu se destrăbălează, replică Damon cu o voce de gheaţă. Şi nici eu. Şi oricum, în final s-a dovedit un lucru bun, pentru că acum ştim unde se află Cele Şapte Comori ale kitsune.
— Ce comori? Şi cui îi pasă de comori când un oraş e distrus de kitsune!
Damon deschise gura, o închise la loc, apoi se uită la Stefan cu ochii mijiţi şi spuse:
— Ai zis că ai vorbit cu Bonnie despre toate astea.
— Am vorbit cu Bonnie, spuse Stefan cu un glas egal. I-am spus "Bună".
Ochii lui Damon fulgerară. Pentru o clipă, Stefan crezu că avea să mârâie sau să se repeadă la bătaie. Dar Damon spuse printre dinţii încleştaţi:
— Totul e pentru blestematul de oraş, nu înţelegi? Printre comorile alea se află cel mai mare glob-stea care a existat vreodată, umplut cu Putere. Şi Puterea aia poate fi de-ajuns pentru a salva Fell's Church. Sau cel puţin să oprească distrugerea lui totală. Poate chiar să-1 cureţe de toţi malachii existenţi şi să-i distrugă pe Shinichi şi Misao dintr-o singură lovitură. E asta suficient de nobil pentru tine, frăţioare? E un motiv suficient?
— Dar să o iei pe Bonnie...
— Rămâi tu cu ea aici dacă vrei! Petreceţi-vă viaţa aici! Aş putea însă să menţionez faptul că fără ea n-aş fi putut niciodată să pun la cale o expediţie, şi că ea e hotărâtă să meargă. In plus, nu ne

întoarcem pe aici. Trebuie să existe o rută mai uşoară de la Poartă la Pământ. Nu am supravieţui dacă ne-am întoarce, aşa că ar fi mai bine să speri că există una.

Stefan era surprins. Nu-l mai auzise niciodată pe fratele lui vorbind atât de pătimaş despre ceva care implica oamenii. Vru să-i răspundă, când din spatele lui se auzi un ţipăt de furie pură şi absolută. Era înfricoşător — şi în acelaşi timp îngrijorător, pentru că Stefan ar fi recunoscut oriunde şi oricând acea voce. Era a Elenei.

21

Stefan se întoarse şi o văzu pe Bonnie, înfăşurată doar într-un prosop, încercând să o oprească pe Elena, îmbrăcată şi ea la fel. Părul Elenei erau ud şi ciufulit. Ceva o făcuse să sară din bazin şi să iasă în fugă pe coridor.

Stefan fu surprins de reacţia lui Damon. Vedea oare o scânteie de panică în străfundul ochilor lui negri care rămăseseră atât de impasibili în faţa a o mie de dezastre, calamităţi şi cruzimi?

Nu, era imposibil. Dar cu siguranţă aşa părea.

Elena se apropia. Vocea ei răsuna limpede pe coridorul suficient de larg pentru a avea ecou.

— Damon! Te văd! Rămâi pe loc — vin să te omor!

De data asta, scânteia era clară. Damon se uită repede la fereastră, care era întredeschisă.

între timp, Bonnie pierduse lupta şi Elena alerga ca o gazelă către birou. Ochii ei însă nu erau deloc cei ai unei căprioare. Stefan îi văzu sclipind periculos când Elena îl ocoli — în primul rând pentru că el nu îndrăznea să o apuce de prosop, iar restul trupului ei era alunecos. Elena se oprise acum în faţa lui Damon, care se ridicase din scaun.

— Cum ai putut! Strigă ea. Să o foloseşti aşa pe Bonnie — să o Influenţezi, să o droghezi — toate ca să obţii ceva ce nu-ţi aparţine! Să foloseşti aproape toată Puterea care rămăsese în globul-stea al lui Misao — ce credeai că o să facă Shinichi când o să vadă ce-ai făcut? Ne-a atacat pe noi, asta a făcut — şi cine ştie dacă pensiunea mai e în picioare!

Damon deschise gura, dar Elena nu terminase încă.

— Şi pe urmă, să o aduci pe Bonnie cu tine în Dimensiunea întunecată — puţin îmi pasă că nu voiai să iroseşti deschiderea Porţii. Ştiai că n-ar fi trebuit să o aduci aici.

Acum Damon era furios.

— Eu...

Dar Elena îi tăie vorba fără să ezite.

— Şi pe urmă, după ce o târăşti aici, o părăseşti. O laşi îngrozită, singură, într-o cameră unde nici măcar nu are voie să se uite pe fereastră, cu o colecţie de globuri-stea pe care nici măcar nu te oboseşti să le cercetezi — dar care sunt total nepotrivite şi îi produc coşmaruri! Tu...

— Dacă pe proasta aia mică o ducea capul să aştepte liniştită...

— Ce? Ce-ai spus?

— Am spus: Dacă pe proasta aia mică o ducea capul...

Stefan, care deja se pusese în mişcare, închise ochii pentru o clipă. Ii deschise din nou la timp pentru a vedea palma şi pentru a o simţi pe Elena punându-şi toată Puterea în ea. Îi răsuci capul lui Damon.

Ceea ce-l uimi — deşi luă o poziţie adecvată, pentru orice eventualitate — a fost să vadă mâna lui Damon ţâşnind la fel de repede ca lovitura unei cobre. Nu mai urmă nimic, dar Stefan o ridicase deja repede pe Elena şi o trăsese deoparte.

— Dă-mi drumul! Strigă Elena, zbătându-se ca să scape din braţele lui Stefan, sau măcar să pună picioarele jos. O să-l omor!

Următorul lucru uluitor — întrerupând furia cumplită pe care Stefan o simţea străbătând aura Elenei — a fost că Elena chiar cşâtiga lupta, în ciuda faptului că el era cu mult mai puternic decât ea. O parte din succes se datora prosopului, care ameninţa să se desfacă şi să cadă în orice clipă. Restul succesului era pentru că Elena dobândise un stil unic de a lupta cu oponenţii mai puternici — cel puţin cu cei care aveau cât de cât o conştiinţă.

În mod deliberat se arunca asupra oricărui loc ce ar fi durut dacă ar fi fost lovit, şi nu ceda. În cele din urmă, Stefan avea să fie obligat să aleagă între a-i face rău şi a-i da drumul.

Dar în acel moment, Elena nu se mai zbătu. Încremeni, cu capul întors şi uitându-se în spatele lui.

Stefan privi şi el îndărăt, şi simţi un şoc electric străbătându-1.

Bonnie stătea exact în spatele lor, uitându-se la Damon, cu buzele desfăcute în suferinţă, cu lacrimi în ochii ei mari căprui şi curgându-i pe obraji.

Imediat, chiar înainte să înregistreze privirea rugătoare a Elenei, Stefan îi dădu drumul. Înţelegea că starea ei de spirit şi dinamica acestei situaţii tocmai se schimbase cu 180 de grade.

Elena îşi potrivi prosopul şi se întoarse către Bonnie, dar Bonnie deja se îndepărta în fugă de-a lungul coridorului. Paşii mai mari ai Elenei îi îngăduiră să o ajungă din urmă imediat şi ea o prinse de braţ pe Bonnie şi o ţinu în loc, nu atât prin forţă, cât prin magnetism feminin.

— Nu-ţi face griji pentru şarpele acela, auziră băieţii foarte clar vocea Elenei, aşa cum, evident, intenţionase să fie auzită. E un...

Şi aici Elena continuă cu o înjurătură foarte creativă.

Stefan o auzi în întregime, clar, şi remarcă cum se dezintegra în sunete mici, înăbuşite, când Elena dispăru pe uşa care ducea în baie.

Stefan se uită cu coada ochiului la Damon. Acum nu-i păsa absolut deloc dacă trebuia să se lupte cu fratele lui; el însuşi era plin de furie pentru Bonnie. Dar Damon îl ignoră ca şi cum ar fi făcut parte din tapet, privind în gol cu o expresie de furie îngheţată.

în acel moment, Stefan auzi un sunet slab din capătul îndepărtat al coridorului, aflat la o distantă considerabilă. Dar simţurile lui vampireşti îl informară că persoana care apăruse acolo era o femeie importantă, probabil gazda lor. Făcu un pas înainte, ca măcar să fie întâmpinată de cineva îmbrăcat.

Dar în ultimul moment, Elena şi Bonnie apărură în faţa lui, purtând nişte rochii — halate, mai degrabă — care păreau deopotrivă banale şi nişte creaţii geniale. Cea a Elenei era o robă neprotocolară de un albastru de Lapis Lazuli, pe care părul ei care începea să se usuce şi să devină o masă aurie moale se revărsa pe umeri. Bonnie purta ceva mai scurt şi mai deschis la culoare — violet pal, străbătut în toate direcţiile de fire argintii. Ambele ţinute, îşi dădu Stefan seama, ar arăta la fel de bine în lumina interminabilă a soarelui stacojiu ca şi într-o încăpere închisă, fără ferestre şi cu lumină de gaz.

Îşi aminti de poveştile pe care i le spusese Elena despre rochiile pe care le crease Lady Ulma pentru ea, şi îşi dădu seama că orice altceva ar fi gazda lor, era un designer absolut genial.

Şi apoi Elena alerga, cu sandalele ei elegante sclipind în aer, urmate de papucii argintii ai lui Bonnie, şi Stefan începu şi el să alerge, temându-se de vreun pericol neştiut. Ajunseră toţi trei în acelaşi timp în capătul coridorului, şi Stefan văzu că femeia care stătea acolo era îmbrăcată încă şi mai splendid decât fetele. Purta o rochie lungă de mătase de un roşu intens, cu un colier greu şi un inel cu diamante şi rubine — dar fără brăţări. În clipa următoare, amândouă fetele făceau o reverenţă, înclinându-se adânc şi graţios. Stefan se apleca şi el cât putu mai frumos.

Lady Ulma îşi întinse braţele către

Elena, care părea foarte agitată dintr-un motiv pe care Stefan nu-1 înţelegea. Elena luă mâinile întinse către ea şi, respirând iute şi superficial, exclamă:

— Lady Ulma... Eşti atât de slabă...

în aceeaşi clipă se auzi gânguritul unui prunc. Faţa Elenei se lumină şi ea îi zâmbi lui Lady Ulma, răsuflând uşurată. O servitoare tânără — părând încă şi mai tânără decât Bonnie — puse cu gesturi delicate în braţele lui Lady Ulma o legăturică de dantelă fină şi batist aproape transparent. Elena şi Bonnie clipiră pentru a-şi alunga lacrimile, în vreme ce zâmbeau larg copilaşului şi scoteau tot soiul de sunete caraghioase. Stefan înţelegea şi de ce — ele o cunoşteau pe Lady Ulma de când era o sclavă cu trupul sfârtecat de şfichiul biciului, care încerca să nu-şi piardă copilul.

— Dar cum...? Se bâlbâi Elena. Te-am văzut doar acum câteva zile, dar bebeluşul ăsta are câteva luni...

— Câteva zile? Aşa vi se pare? întrebă Lady Ulma. Pentru noi au fost multe luni. Dar magia tot mai funcţionează, Elena! Magia ta a rămas! A fost o naştere uşoară — uşoară! Şi pe urmă Dr.

Meggar spune că tu m-ai salvat înainte ca fetita să aibă de suferit de pe urma bătăilor pe care le-am primit. Deja încearcă să vorbească! Tu eşti cea care a făcut totul posibil, Elena, şi magia ta!

Spunând acestea, Lady Ulma făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să îngenuncheze la picioarele Elenei. Nu apucă însă, pentru că Elena o prinse de mâini, strigând: "Lady Ulma, nu!", în vreme ce Stefan, cât putu el de repede, se strecură lângă servitoare şi o prinse pe Lady Ulma de coate, sprijinind-o.

— Eu nu sunt magică, adăugă Elena. Stefan, spune-i că nu sunt magică.

Ascultător, Stefan se aplecă spre urechea femeii înalte.

— Elena e cea mai magică femeie pe care am cunoscut-o, se prefăcu el a şopti. Are Puteri pe care nici măcar eu nu le pot înţelege.

— Ahhh! Exclamă Elena, frustrată.

— Ştii ce nume o să-i dau? Continuă Lady Ulma.

Fata ei, fără a avea o frumuseţe convenţională, era izbitoare, o combinaţie aristocratică de nas roman şi pometi înalţi.

— Nu. Elena zâmbi — şi apoi strigă: Nu! Te rog! Nu o condamna la o viaţă de aşteptări şi groază. Nu tenta pe nimeni să-i facă rău cât e încă un copil. Oh, Lady Ulma!

— Dar, draga mea salvatoare...

Apoi Elena începu să aducă lucrurile sub control. Odată ce lua ea o problemă în mână, nu i te puteai împotrivi.

— Lady Ulma, spuse ea cu o voce limpede, iartă-mă că mă amestec în probleme tale. Dar Bonnie mi-a spus...

Se opri, ezitând.

— De necazurile unor fete tinere, puternice şi pline de speranţă, cele mai multe sărace sau sclave, care şi-au luat numele a trei dintre cele mai curajoase femei care ne-au împodobit lumea, termină Lady Ulma propoziţia pentru ea.

— Ceva de genul ăsta, spuse Elena, înroşindu-se.

— Nimeni nu îşi spune Damon, interveni tânăra doică pe un ton vesel şi cu cele mai bune intenţii. Nici băieţi şi nici fete.

Stefan ar fi vrut să o sărute.

— Oh, Lakshmi! Elena o îmbrăţişa pe adolescenta jucăuşă. Nici măcar nu te-am văzut bine. O îndepărtă puţin pe fată, pentru a o privi mai bine. Ştii, ai crescut cu cel puţin două degete de când te-am văzut ultima oară!

Lakshmi radie.

Elena se întoarse din nou către Lady Ulma.

— Da, mă tem pentru copil, spuse. De ce să nu-i spui Ulma?

Doamna cu trăsături aristocrate îşi cobor— pleoapele.

— Pentru că, draga mea Elena, Helena, Aliena, Aliana, Laynie, Ella — n-aş vrea ca nimeni să mai poarte numele de "Ulma" şi cu atât mai puţin fiica mea cea frumoasă!

— Ce-ar fi să-i spui Adara? Interveni dintr-odată Lakshmi. Întotdeauna mi s-a părut un nume frumos, încă de când eram mică.

Urmă un moment de tăcere — o tăcere aproape uluită. Apoi Elena spuse:

— Adara — e un nume minunat.

— Şi absolut deloc periculos, adăugă Bonnie.

Iar Stefan spuse:

— Asta n-o s-o oprească să pornească o revoluţie dacă o să vrea.

Urmă o pauză. Toată lumea se uită la Damon, care privea afară pe fereastră cu o figură lipsită de orice expresie. Toţi aşteptau.

în cele din urmă, el se întoarse.

— Oh, excelent, spuse pe un ton plat, în mod clar neavând idee — şi nici păsându-i — de ceea ce vorbeau.

— Oh, haide, Damon, spuse Bonnie — cu ochii încă umflaţi, dar cu o voce veselă. Fă alegerea unanimă! în felul acesta, Lady Ulma o să fie convinsă pe deplin.

Dumnezeule, gândi Stefan, trebuie să fie cea mai iertătoare fată din univers.
— Atunci, cu siguranţă, spuse indiferent Damon.
— Iartă-ne, spuse Elena încordată, fără a se adresa cuiva anume. Cu toţii am trecut prin momente dificile.
Asta o făcu pe Lady Ulma să replice:
— Cu siguranţă aţi trecut, spuse ea, zâmbind cu zâmbetul cuiva care a cunoscut o suferinţă cumplită. Bonnie ne-a spus de distrugerea oraşului vostru. Îmi pare foarte rău. Ceea ce vă trebuie acum e să mâncaţi şi să vă odihniţi. O să cer să fiţi conduşi în camerele voastre.
— Ar fi trebuit să-l prezint pe Stefan încă de la început, dar eram atât de îngrijorată, încât am uitat, spuse Elena. Stefan, aceasta este Lady Ulma, care a fost atât de bună cu noi. Lady Ulma... Ei, ştii cine e el.
Se ridică pe vârfuri şi îl sărută lung pe Stefan. Atât de lung, încât el trebui să o desprindă cu blândeţe şi să o lase jos. Era aproape speriat de această manifestare de nepoliteţe. Elena era cu adevărat furioasă pe Damon. Şi dacă nu-1 ierta, scenele aveau să devină din ce în ce mai supărătoare — şi dacă nu se înşela, Elena chiar se apropia tot mai mult de posibilitatea de a-şi desface Aripile Distrugerii.
Nici măcar nu-i trecu prin minte să-i ceară lui Damon să ierte pe cineva.
După ce fetele se entuziasmară din nou pentru bebeluş, fură conduşi în dormitoare opulente, fiecare mobilat cu un bun-gust desăvârşit, până la cel mai mic detaliu de ornament. Dar, ca de obicei, se adunară într-o singură cameră, care se întâmplă să fie a lui Stefan.
Era mai mult decât suficient de lat patul pentru a avea loc toţi trei, să stea aşezaţi sau întinşi. Damon nu era prezent, dar Stefan putea să pună capul jos că trăgea cu urechea de undeva.
— Bun, spuse Elena brusc şi se apucă de povestit.
îi spuse lui Bonnie tot ce întâmplase, până când luaseră de la Shinichi şi Misao Paspartuurile şi aterizaseră în camera de baie a lui Lady Ulma.
— Să ti se ia atât de multă Putere într-o clipă... Bonnie stătea cu capul în jos, şi nu era greu de ghicit la cine se gândea. Ridică privirea. Te rog, Elena. Nu fi aşa de supărată pe Damon. Ştiu că a făcut unele lucruri rele... Dar a fost atât de nefericit...
— Asta nu e o scuză, începu Elena. Şi, sincer, eu...
Nu, Elena! Nu-i spune că ţi-e ruşine pentru ea că s-a împăcat cu situaţia asta! Deja îi este ei ruşine!
— Mă mir de el, continuă Elena, ezitând doar o fracţiune de secundă. Ştiu sigur că tine la tine. Chiar ti-a ales un nume de alint: păsăruica lui roşcată.
Bonnie îşi trase nasul.
— Tu întotdeauna ai zis că numele de alint sunt caraghioase.
— Ei, dar mă refeream la nume ca... Oh, de pildă dacă ţi-ar fi spus "Bombonică" sau ceva de genul.
Bonnie înălţă capul.
— Chiar şi ăla ar fi în regulă pentru bebeluş, spuse ea zâmbind dintr-odată, ca un curcubeu după furtună.
— Da, nu-i aşa că-i adorabilă? N-am mai văzut niciodată un bebeluş aşa de fericit. Margaret obişnuia să te privească doar, cu ochii ei mari. Adara — dacă o să fie Adara — ar trebui să aibă o viaţă atât de fericită...
Stefan se rezemă de căpătâiul patului. Elena avea situaţia sub control.
Acum îşi putea face griji pentru locul către care pleca Damon. După o clipă, ascultă din nou ce discutau fetele şi o auzi pe Bonnie vorbind de comoară.
— Şi mă tot întrebau, şi iar mă întrebau, şi eu nu puteam să înţeleg de ce, pentru că globul-stea cu povestea în el era chiar acolo. Doar că acum povestea a dispărut
— Damon a verificat. Shinichi voia să mă arunce pe fereastră, şi ăla a fost momentul în care m-a salvat Damon, şi Gardienele m-au întrebat şi ele despre poveste.
— Ciudat, spuse Stefan, ridicându-se repede în capul oaselor. Bonnie, spune-mi cum ai trăit povestea asta, unde erai, şi restul.

— Păi, începu Bonnie, mai întâi am văzut o poveste cu o fetiţă pe nume Mărit care se ducea să cumpere un drops — de-asta am încercat să fac la fel a doua zi. Şi pe urmă m-am întins în pat, dar nu puteam dormi. Aşa că am luat din nou globul-stea şi el mi-a arătat povestea cu comoara kitsune-lor. Poveştile sunt arătate în ordine, deci trebuia să fie chiar cea de după povestea cu magazinul de dulciuri. Şi pe urmă dintr-odată ieşisem din trupul meu şi zburam cu Elena exact deasupra maşinii lui Alaric.

— Ai făcut ceva între văzutul poveştii şi urcatul în pat? întrebă Stefan.

Bonnie se gândi intens, cu buzele ei ca nişte petale de trandafir strânse.

— Cred că am făcut mică lampa de gaz. In fiecare noapte lăsam lumina doar să pâlpâie uşor.

— Şi ai făcut-o din nou mare când nu puteai să dormi şi ai luat din nou globul-stea?

— Ăăă... Nu. Dar ele nu sunt cărţi! Nu trebuie să văd ca să trăiesc o poveste.

— Nu asta voiam să spun. Cum ai găsit globul-stea în camera aia întunecată? Era singurul glob-stea pe podea lângă tine?

Sprâncenele lui Bonnie se încruntară.

— Păi... Nu. Erau douăzeci şi şase. Două dintre ele erau oribile — pe-astea le-am trimis cu un şut într-un colţ. Alte douăzeci şi cinci erau nişte seriale siropoase — aşa de plictisitoare. Şi nici nu aveam nişte rafturi pe care să le pun...

— Bonnie, vrei să ştii ce cred eu că s-a întâmplat? Bonnie clipi şi încuviinţă din cap.

— Cred că tu ai citit o poveste pentru copii şi pe urmă te-ai culcat. Şi de fapt ai adormit foarte repede, deşi ai visat că erai trează. Pe urmă ai avut un vis premonitoriu...

Bonnie gemu.

— Altul? Dar nici măcar nu aveam pe nimeni atunci căruia să-1 spun!

— Exact. Dar voiai să-1 povesteşti cuiva, şi dorinţa aceea te-a adus — 1-a adus pe spiritul tău — acolo unde era Elena. Dar Elena era atât de îngrijorată şi voia să-i dea de ştire lui Alaric, încât ea avea o experienţă extrasenzorială. Şi ea adormise, sunt sigur de asta. Stefan se uită la Elena. Ce zici de asta?

22

Elena încuviinţă încet din cap.

— S-ar potrivi cu ce mi s-a întâmplat mie. La început am fost singură în afara trupului meu, dar pe urmă am văzut-o pe Bonnie lângă mine.

Bonnie îşi muşcă buza.

— Păi... Primul lucru pe care l-am văzut a fost Elena, şi zburam amândouă. Eu eram puţin în urma ei. Dar, Stefan, de ce crezi tu că am adormit şi am visat o întreagă poveste? De ce nu e posibil ca versiunea mea să fie pur şi simplu adevărată?

— Pentru că eu cred că primul lucru pe care l-ai fi făcut ar fi fost să faci lumina mare — asta dacă într-adevăr stăteai acolo în pat trează. Altfel, ai fi putut foarte bine să iei de jos un serial siropos — atât de plictisitor!

În cele din urmă, încruntarea dispăru de pe fruntea lui Bonnie.

— Asta ar explica de ce nimeni nu m-a crezut când le-am spus exact unde se afla povestea! Dar de ce nu i-am spus Elenei despre comoară?

— Nu ştiu. Dar uneori când te trezeşti — şi eu cred că tu te-ai trezit pentru a avea o experienţă extrasenzorială — uiţi visul dacă se întâmplă ceva interesant. Dar e foarte posibil să ţi-1 aminteşti mai târziu, dacă ceva ti-1 evocă.

Bonnie se uita undeva în depărtare, gândindu-se. Stefan tăcea, ştiind că doar ea putea dezlega misterul.

În cele din urmă, Bonnie dădu din cap aprobator.

— Ar putea să fie aşa! M-am trezit, şi primul lucru la care m-am gândit a fost prăvălia de dulciuri. Şi pe urmă nu m-am mai gândit la visul cu comoara până când cineva a cerut poveşti. Şi atunci, pur şi simplu, mi s-a ivit în minte.

Elena îşi plimbă mâna pe cuvertura de catifea verde-albăstruie, într-o parte pentru a o face verde, în cealaltă, pentru a o netezi într-un albastru profund.

— Voiam să îi interzic lui Bonnie să plece în expediţie, spuse ea — o sclavă care nu avea nici o gemă pe trupul ei în afară de pandantivul lui Stefan, atârnat pe un lanţ fin în jurul gâtului, şi era înfăşurată tot într-un halat simplu de baie. Dar dacă asta e ceva ce trebuie să facem, atunci ar fi mai bine să vorbesc cu Lady Ulma. Se pare că timpul este foarte preţios.

— Nu uita — timpul se scurge altfel aici decât pe Pământ. Dar ar trebui să plecăm mâine-dimineaţă, spuse Bonnie.

— Atunci cu siguranţă trebuie să vorbesc cu ea, şi chiar acum.

Bonnie sări în sus, încântată.

— Vin să te ajut!

— Stai! Stefan puse cu blândeţe o mână pe braţul lui Bonnie. Trebuie să-ţi spun ceva. Cred că eşti o minune, Bonnie! Stefan ştia că ochii îi sclipeau probabil într-un fel care arăta cât de greu îi era să-şi stăpânească entuziasmul. In ciuda pericolului — în ciuda Gardienelor — în ciuda a tot... Cel mai mare glob-stea — plin de Putere! O îmbrăţişa brusc, plin de impetuozitate, ridicând-o de pe pat şi învârtind-o înainte să o pună jos din nou.

Tu şi premoniţiile tale!

— Oooo..., făcu Bonnie ameţită, ridicând privirea către el. Şi Damon a fost entuziasmat când i-am spus despre Poarta către Cele Şapte Comori.

— Ştii de ce, Bonnie? Pentru că toată lumea a auzit de Cele Şapte Comori — dar nimeni nu avea habar unde sunt... Până când ai visat tu despre ele. Ştii exact unde se află?

— Da, dacă premoniţia a fost adevărată. Bonnie se înroşise de plăcere. Şi crezi şi tu că globul cel uriaş va salva Fell's Church?

— Pun capul jos!

— Uu-huu! Strigă Bonnie lovind aerul cu pumnul. Să mergem!

— Aşa că vezi, spunea Elena, va însemna totul de două ori mai mult. Nu văd cum am putea porni mâine.

— Ei, Elena. Aşa cum am descoperit, oh, cu unsprezece luni în urmă, când aţi plecat, orice treabă poate fi făcută repede dacă se adună suficiente ajutoare. Toate acele femei pe care le chemam ca să vă facă rochiile de bal lucrează acum tot timpul pentru mine. În vreme ce vorbea, Lady Ulma lua măsurile Elenei — de ce să facă un singur lucru când putea face două odată? Se uită la panglica de măsurat. Încă exact la fel ca atunci când ne-am văzut ultima oară. Cred că duci o viaţă foarte sănătoasă, Elena. Elena râse.

— Nu uita, pentru noi au fost doar câteva zile.

— Oh, da.

Lady Ulma râse şi ea şi Lakshmi, care stătea pe un scăunel şi se juca cu bebeluşul, îi adresă ceea ce Elena ştia că era o ultimă rugăminte.

— Aş putea merge cu voi, spuse ea cu toată convingerea, privind-o pe Elena. Pot să fac tot soiul de lucruri folositoare. Şi sunt rezistentă...

— Lakshmi, spuse Lady Ulma cu blândeţe, dar în voce i se simţea autoritatea. Deja dublăm dimensiunile bagajelor necesare, pentru a primi şi hainele Elenei şi ale lui Stefan. Doar nu vrei să-i iei locul Elenei, nu?

— Oh, nu, nu, spuse repede fata. Ei, atunci o să am atâta grijă de micuţa Adara, încât n-o să te deranjeze în vreme ce te ocupi de hainele Elenei şi ale lui Stefan.

— Mulţumesc, Lakshmi, spuse Elena din toată inima, remarcând că acum Adara părea să fie numele oficial al bebeluşului.

— Ei bine, nu putem neglija nici unul din lucrurile lui Bonnie ca să ne ocupăm de voi, dar putem chema întăriri, pentru a avea gata până mâine-dimineaţă hainele pentru tine şi Stefan. E vorba doar de piele şi de blană pentru a vă ţine cald. Folosim blănurile de animale din Nord.

— Şi nici nu sunt nişte pui drăgălaşi de animale, spuse Bonnie. Sunt nişte creaturi răutăcioase folosite pentru antrenamente, sau e posibil să vină din dimensiunea inferioară şi să-i atace pe toţi cei care trăiesc la hotarele de miazănoapte. Şi când în cele din urmă sunt omorâte, vânătorii vând pieile

şi blănurile lui Lady Ulma.

— Oh, păi... Bine, spuse Elena, hotărând să renunţe în această clipă la un discurs privind drepturile tuturor animalelor.

Adevărul era că încă o mai tulbura foarte tare atitudinea — reacţiile — ei fată de Damon. De ce se purtase ea aşa? Fusese doar pentru a se elibera de presiune? Tot mai voia să-i ardă una pentru că o luase cu el pe biata Bonnie, şi apoi o lăsase singură. Şi... Şi... Pentru că o luase pe biata Bonnie — şi nu o luase pe ea!

Probabil că acum Damon o ura, îşi spuse, şi dintr-odată lumea începu să se mişte într-un fel scăpat de sub control, care îi producea greaţă, ca şi cum ar fi încercat să-şi păstreze echilibrul într-un balansoar. Şi Stefan — ce altceva ar putea să creadă decât că era o femeie dispreţuită, căci nu există furie mai mare ca aceea a unei femei dispreţuite. Cum putea el să fie atât de blând, de iubitor, când orice om sănătos la cap ar fi înţeles că ea-şi pierduse minţile de gelozie?

Nici Bonnie nu înţelesese. Bonnie era o copilă, nu o femeie. Deşi, deşi într-un fel crescuse — în privinţa bunătăţii, a înţelegerii. Era dinadins oarbă, la fel ca

Stefan. Dar... Dar asta nu însemna maturitate?

Putea Bonnie să fie mai femeie decât era ea, Elena?

— O să vă trimit cina în camere, spunea Lady Ulma, în vreme ce mânuia repede şi cu abilitate panglica de măsurat pe Stefan. Să dormiţi bine; turgii — şi garderoba voastră — vă vor aştepta mâine.

Le zâmbi celor trei.

— Aş putea să primesc... Adică, există puţin Black Magic? Se bâlbâi Elena. Agitaţia... O să dorm în camera mea singură. Vreau să mă odihnesc bine. O să plecăm într-o expediţie, nu?

Adevăr. Şi minciună.

— Sigur că da, o să trimit o sticlă în... Lady Ulma ezită, şi apoi îşi reveni repede, în camera ta, dar de ce să nu bem cu toţii un pahar acum? Afară pare totul neschimbat, îi spuse lui Stefan, nou-venitul, dar chiar e destul de târziu.

Elena îşi bău paharul dintr-o înghiţitură. Servitoarea i-1 umplu din nou imediat. Şi încă o dată o clipă mai târziu. Pe urmă, agitaţia păru să i se mai domolească. Dar nu reuşi să scape cu totul de senzaţia de balansoar şi, deşi dormi singură în camera ei, Damon nu o vizită pentru a se certa cu ea, pentru a-şi râde de ea sau pentru a o omor— — şi cu siguranţă nu ca s-o sărute.

Turgii, descoperi Elena, erau ceva care semăna cu doi elefanţi cusuţi laolaltă. Fiecare avea două trompe alăturate şi patru colţi care arătau înspăimântători. Fiecare avea şi o coadă înaltă, lungă şi lată, cu creastă, ca o reptilă. Ochii lor mici şi galbeni erau dispuşi de jur împrejurul capetelor ca nişte cupole, astfel că puteau vedea pe 360 de grade, pentru a zări prădătorii. Desigur, acei prădători care puteau dobor— un turg!

Elena îşi închipuia un soi de tigru cu colţi sabie, enorm, cu o blană albă ca laptele suficient de mare pentru a face mai multe haine pentru ea şi Stefan. Era mulţumită de noile ei haine. Fiecare era în general o tunică cu pantaloni, pe afară cu piele moale, elastică, impermeabilă; iar pe dinăuntru, blană bogată şi călduroasă.

Dar n-ar fi fost veritabile creaţii ale lui Lady Ulma dacă asta ar fi fost tot. Blana albă de dedesubt era cu două feţe şi se putea îndepărta asemenea unei mesade, în funcţie de vreme. Existau gulere care se înfaşurau, având de trei ori grosimea obişnuită, care puteau fi date pe spate sau se puteau transforma în fulare care acopereau faţa până sub ochi. Blănurile albe ieşeau de sub piele la încheieturile mâinilor pentru a deveni mănuşi pe care nu aveai cum să le pierzi. Băieţii aveau tunici din piele drepte până la mijloc, încheiate cu nasturi. Tunicile fetelor erau mai lungi şi puţin evazate. Toate erau frumos tighelite, dar nu erau vopsite, cu excepţia hainelor lui Damon, care, desigur, erau negre cu blană de samur.

Un turg avea să poarte pe spate călătorii şi bagajele lor. Un al doilea, mai mare şi cu un aspect mai fioros, avea să care pietrele de încălzit pentru pregătirea mâncării oamenilor şi toată hrana (arăta ca nişte fân roşu) pe care cei doi turgi aveau să o mănânce în drum spre Cealaltă Lume.

Pelat le arătă cum să mâne creaturile uriaşe, cu atingeri uşoare ale unui băţ foarte lung, cu care puteau scărpina un turg în spatele urechilor ca de hipopotam sau îi puteau lovi cu putere în acel

punct sensibil, un îndemn pentru a grăbi pasul.
— E sigur să o lăsăm pe Biratz să care toate mâncarea pentru turgi? Parcă spuneai că e imprevizibilă, o întrebă Bonnie pe Pelat.
— Ei, domnişoară, nu v-aş da-o dacă n-ar fi sigură. O să fie legată de Dazar, aşa că tot ce o să aibă de făcut e să-1 urmeze.
— Ne urcăm pe astea? Spuse Stefan, întinzându-şi gâtul pentru a se uita la palanchinul mic şi închis aflat pe spinarea uriaşului animal.
— Trebuie, răspunse Damon categoric. Nu putem ajunge acolo pe jos. Nu avem voie să folosim magie, ca acele Paspartuuri pe care le-aţi folosit voi ca să ajungeţi aici. În partea de sus a Dimensiunii întunecate magia nu funcţionează, doar telepatia. Aceste dimensiuni sunt plate precum nişte farfurii şi, din ceea ce spune Bonnie, există o fisură, chiar în cea mai nordică parte a acestei dimensiuni — cu alte cuvinte, nu foarte departe de acest loc. Fisura e mică după toate standardele dimensionale, dar suficient de mare ca să putem pătrunde prin ea. Dacă vrem să ajungem la Poarta Celor Şapte Comori, trebuie să pornim pe turgi.
Stefan ridică din umeri.
— În regulă. O facem cum spui tu.
Pelat pregătea o scară. Lady Ulma, Bonnie şi Elena plângeau şi râdeau, cu bebeluşul între ele.
Încă mai râdeau când porniră la drum. Prima săptămână se dovedi foarte plictisitoare. Stăteau în palanchinul de pe spinarea turgului numit Dazar, cu o busolă din rucsacul Elenei legănându-se de plafon. În general, ţineau draperiile palanchinului ridicate de jur împrejur, cu excepţia celei dinspre vest, unde soarele umflat, roşu-sângeriu — prea strălucitor pentru a fi privit în aerul mai tare şi mai curat din afara oraşului — stătea înţepenit pe linia orizontului. Priveliştea din jurul lor era îngrozitor de monotonă — deprimantă pentru minte, cu câţiva copaci şi multe mile de dealuri pe care iarba era uscată şi maronie. Nu se vedea nimic interesant pentru cineva care nu era vânător. Singurul lucru care se schimba era că, pe măsură ce înaintau către nord, se făcea tot mai frig.
Era greu să stea cu toţii atât de înghesuiţi. Damon şi Elena ajunseseră la o stare de echilibru — sau cel puţin aşa pretindeau — în care se ignorau, ceva ce Elena nu îşi imaginase vreodată că putea fi posibil. Damon făcu lucrurile mai uşoare stabilindu-şi alte ore de dormit decât ei — ceea ce ajuta la veghe, în vreme ce turgii înaintau mai departe, zi şi noapte. Dacă el era treaz atunci când şi Elena era trează, ieşea din palanchin şi mergea aşezat pe gâtul enorm al turgului. Amândoi aveau aceeaşi încăpăţânare, îşi spuse Elena. Nici unul nu-şi pleca gâtul.
Intre timp, cei din palanchin începură să joace diferite jocuri, ca de pildă să culeagă iarba înaltă şi uscată de pe marginea drumului şi să încerce să o împletească pentru a face din ea păpuşi, măturici, pălării. Stefan se dovedi a fi cel care făcea cele mai strânse împletituri şi el făcu măturici şi evantaie mari pentru fiecare dintre ei.
Jucară şi diferite jocuri cu cărţi, folosind cartonaşe pentru indicarea locului la masă (oare Lady Ulma crezuse că ei ar putea să dea o masă de gală pe drum?) Pe post de cărţi de joc, după ce desenaseră pe ele cu grijă cele patru culori. Şi, desigur, vampirii vânară. Uneori, asta lua foarte mult timp, căci vânatul era rar. Sticlele de Black Magic pe care Lady Ulma le pusese în bagaj îi ajutau să-şi piardă vremea între partidele de vânătoare.
Când Damon venea în vizită în palanchin, era ca şi cum ar fi venit neinvitat la o petrecere privată, pentru a-i privi pe ceilalţi cu dispreţ.
În cele din urmă, Elena nu mai suportă situaţia şi îl puse pe Stefan să o ducă în zbor până pe spinarea turgului (în mod hotărât, să privească în jos sau să se cocoaţe sus nu era o opţiune), cât mai funcţiona magia zburatului. Se aşeză pe şa lângă Damon şi îşi adună curajul.
— Damon, ştiu că ai tot dreptul să fii supărat pe mine. Dar nu-ţi revărsa mânia asupra celorlalţi. Mai ales asupra lui Bonnie.
— O altă predică? întrebă Damon, aruncându-i o privire care ar fi îngheţat şi o văpaie.
— Nu, doar o... Dorinţă.
Nu putu să spună "rugăminte". Când el nu răspunse şi tăcerea deveni insuportabilă, Elena spuse:
— Damon, pentru noi... Noi nu mergem într-o expediţie în căutarea unei comori din lăcomie, sau din dorinţa de aventură, sau din orice alt motiv normal. Mergem pentru că trebuie să ne salvăm

oraşul.
— De Miezul de noapte, rosti o voce în spatele ei. De Ultimul Miez de noapte.
Elena se răsuci să privească. Se aştepta să-1 vadă pe Stefan ţinând-o pe Bonnie strâns lipită de el. Dar era numai Bonnie, la nivelul capului ei, ţinându-se de scara turgului.
Elena uită că se temea de înălţimi. Se ridică în picioare pe turgul care se legăna, gata să coboare pe partea soarelui dacă nu era suficient loc pentru ca Bonnie să se aşeze repede în şaua conducătorului.
Dar Bonnie avea cele mai înguste şolduri posibil şi era loc pentru toţi trei.
— Ultimul Miez de noapte soseşte, repetă Bonnie.
Elena recunoştea acea voce monotonă, recunoştea obrajii albi precum varul, ochii care priveau în gol. Bonnie se afla în transă — şi se mişca. Probabil că era ceva urgent.
— Damon, şopti Elena, dacă vorbesc eu cu ea, o să iasă din transă. Poti s-o întrebi tu telepatic ce vrea să spună?
O clipă mai târziu auzi întrebarea lui
Damon: Ce este Ultimul Miez de noapte? Ce-o să se întâmple atunci?
— Atunci începe. Şi se termină în mai puţin de o oră. Deci... N-or să mai fie miezuri de noapte.
Cum adică? N-or să mai fie miezuri de noapte?
— Nu în Fell's Church. N-o să mai rămână nimeni să le vadă.
Şi când o să se întâmple asta?
— La noapte. Copiii sunt în sfârşit gata.
Copiii?
Bonnie dădu doar din cap, cu privirea pironită undeva în depărtare.
Ceva o să se întâmple cu toţi copiii?
Pleoapele lui Bonnie coborâră pe jumătate. Nu părea să fi auzit întrebarea.
Elena simţea nevoia să se tină de ceva. Şi deodată se ţinea. Damon se întinsese peste poala lui Bonnie şi o apucase de mână.
Bonnie, or să facă ceva copiii la noapte? întrebă el.
Ochii lui Bonnie se umplură de lacrimi şi ea îşi lăsă capul în jos.
— Trebuie să ne întoarcem. Trebuie să mergem în Fell's Church, spuse Elena şi, aproape fără să-şi dea seama ce face, lăsă mâna lui Damon şi începu să coboare scara.
Soarele umflat arăta diferit — mai mic. Trase de draperie şi aproape se ciocni cap în cap cu Stefan când acesta o ridică pentru a o lăsa să intre.
— Stefan, Bonnie e în transă şi a zis...
— Ştiu. Am tras cu urechea. Nici măcar n-am reuşit s-o prind când a ieşit. A sărit pe scară şi s-a căţărat ca o veveriţă. Ce crezi că înseamnă asta?
— Ţi-aduci aminte de experienţa extrasenzorială pe care am avut-o eu şi cu ea? Când l-am spionat puţin pe Alaric? Asta o să se întâmple în Fell's Church. Toţi copiii, toţi dintr-odată, chiar la miezul nopţii... De-asta trebuie să ne întoarcem...
— Uşurel. Uşurel, iubire. Ţi-aduci aminte ce a spus Lady Ulma? Aproape un an de aici s-a dovedit a fi doar câteva zile în lumea noastră.
Elena ezită. Era adevărat, nu o putea nega. Şi totuşi, îi era atât de frig...
Frig fizic, îşi dădu ea brusc seama, când o pală de aer îngheţat se învârteji în jurul ei, trecând prin pielea hainei ei ca o macetă.
— Avem nevoie de mesadele de blană, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Probabil că ne apropiem de fisură.
Lăsară în jos acoperămintele palanchinului, le fixară, apoi cotrobăiră în grabă prin dulapul cu haine aşezat pe noada turgului.
Blănurile erau atât de subţiri, încât Elena reuşi să bage uşor două pe sub haina ei de piele.
Damon apăru înăuntru cu Bonnie în braţe.
— A tăcut, spuse el şi apoi adăugă: Când sunteţi suficient de bine îmbrăcaţi, vă sugerez să veniţi afară.
Elena o întinse pe Bonnie pe una dintre cele două bănci din palanchin şi îngrămădi o mulţime de

pături peste ea, înfaşurând-o bine în ele. Apoi se forţă să iasă din nou afară.

Pentru o clipă fu orbită. Nu de soarele roşu posac — îl lăsaseră în urmă, în spatele unor munţi cărora le dădea o culoare de safir rozaliu — ci de o lume albă. O întindere albă plată, aparent nesfârşită, monotonă, se desfăşură înaintea ochilor ei până când un troian de ceaţă ascundea ceea ce se afla îndărătul lui.

— Conform legendei, ar trebui să ne îndreptăm către Lacul Argintiu al Morţii, se auzi vocea lui Damon din spatele Elenei — şi, într-un fel ciudat, în tot acest aer îngheţat, vocea lui era caldă, aproape prietenoasă. Cunoscut şi ca Lacul Oglindă. Dar nu mă pot transforma într-o cioară pentru a merge în recunoaştere. Ceva mă împiedică. Iar ceaţa aia de dinaintea noastră este impenetrabilă în faţa cercetării psihice.

Elena se uită instinctiv înjur. Stefan era încă în palanchin, în mod clar având grijă de Bonnie.

— Cauţi lacul? Cum arată? Adică, îmi pot închipui de ce e numit Argintiu şi Lacul Oglindă, spuse ea. Dar ce-i cu

Moartea?

— Dragorii de apă. Cel puţin aşa se zice — dar cine a fost acolo ca să povestească la întoarcere? Răspunse Damon, uitându-se la ea.

A avut grijă de Bonnie când era în transă, se gândi ea. Şi în sfârşit vorbeşte cu mine.

— Dragoni... De apă? îl întrebă, şi vocea ei era la fel de prietenoasă.

Ca şi cum tocmai se cunoscuseră. O luau parcă de la început.

— Eu întotdeauna am bănuit că e vorba de Kronosaurus, spuse Damon.

Acum era chiar în spatele ei; îl simţea blocând vântul îngheţat — nu, mai mult chiar. Crea pentru ea un înveliş de căldură în care să stea. Elena nu mai tremura de frig. Pentru prima oară simţi că îşi putea desface braţele pe care le strânsese în jurul său.

Apoi simţi două braţe puternice cuprinzând-o şi căldura deveni brusc foarte intensă. Damon stătea în picioare în spatele ei, ţinând-o, şi dintr-odată Elena simţi că îi era într-adevăr foarte cald.

— Damon, începu ea cu un glas nu foarte sigur, nu putem să...

— Sunt o grămadă de stânci acolo. Nu ne poate vedea nimeni, propuse vampirul din spatele Elenei — spre şocul ei total.

O săptămână fără să-şi vorbească deloc — şi acum Asta.

— Damon, tipul din palanchin este...

— Prinţul tău? Atunci, n-ai nevoie de un cavaler? îi şopti Damon în ureche.

Elena rămase încremenită, ca o statuie. Dar ceea ce spuse el apoi îi răsturnă universul.

— Îţi place povestea despre Camelot, nu? Doar că aici tu eşti regina, prinţesă. Te-ai măritat cu prinţul tău, Făt-Frumosul care nu prea vine din basme, dar iată că a apărut un cavaler care ţîi cunoaşte şi mai bine secretele, şi el te-a chemat...

— M-a forţat, spuse Elena, întorcându-se pentru a privi în ochii întunecaţi ai lui Damon, în vreme ce o voce în mintea ei ţipa să renunţe. Nu a aşteptat să-i aud chemarea. El doar... A luat ceea ce voia. La fel cum fac negustorii de sclavi. N-am ştiut cum să mă împotrivesc — atunci.

— Oh, nu. Te-ai împotrivit, şi te-ai împotrivit. N-am văzut niciodată o fiinţă omenească să se împotrivească atât de tare. Dar chiar şi atunci când te luptai, simţeai chemarea inimii mele către a ta. Încearcă să negi asta.

— Damon... De ce acum... Dintr-odată?

Damon făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să se îndepărteze, apoi se întoarse la loc.

— Pentru că mâine s-ar putea să fim deja morţi, spuse el pe un ton egal. Voiam să ştii ce simt pentru tine înainte să mor — sau să mori tu.

— Dar nu mi-ai spus un cuvânt despre ce simţi tu pentru mine. Doar despre ceea ce crezi că simt eu pentru tine. Şi îmi pare rău că ţi-am dat o palmă în prima zi când am ajuns aici, dar...

— Ai fost superbă, spuse Damon, şocant. Uită de asta acum. Cât despre ce simt eu... Poate că o să am şansa să-ţi arăt cu adevărat asta într-o bună zi.

Ceva scapără înlăuntrul Elenei — se întorseseră la duelul cu cuvinte, la fel ca atunci când se întâlniseră prima oară.

— Într-o bună zi? Sună convenabil. Şi de ce nu acum?

— Vorbeşti serios?
— Spun eu vreodată lucruri neserioase? Elena aştepta un soi de scuze, câteva cuvinte rostite la fel de simplu şi sincer cum vorbise ea cu el. In schimb, cu mişcări foarte delicate şi fără să se uite înjur să vadă dacă îi privea cineva, Damon cuprinse în palmele goale obrajii înfăşuraţi în fular ai Elenei, îi trase fularul în jos, sub gură, cu degetele lui mari, şi o sărută uşor. Uşor, dar nu scurt, şi ceva din mintea Elenei îi tot şoptea că bineînţeles auzise chemarea lui din momentul în care îl văzuse prima oară, în care simţise cum aura lui o cheamă. Atunci nu ştiuse că era o aură; nu crezuse în aure. Nu crezuse în vampiri. Fusese o idioată mică şi ignorantă... Stefan! O voce cristalină rosti cele două silabe în mintea ei, şi brusc reuşi să se desprindă din îmbrăţişarea lui Damon şi să se uite din nou la palanchin. Nici o mişcare acolo.
— Trebuie să mă întorc, îi spuse ea răstit lui Damon. Trebuie să ştiu ce se întâmplă cu Bonnie.
— Vrei să spui ce se întâmplă cu Stefan, spuse el. Nu trebuie să-ţi faci griji. Doarme adânc, la fel ca şi fetiţa noastră.
Elena se crispa.
— I-ai influenţat? Fără să-i vezi?
Era o presupunere absurdă, dar un colţ al gurii lui Damon se ridică uşor, ca şi cum ar fi felicitat-o.
— Cum de îndrăzneşti? Exclamă ea.
— Să fiu sincer, nu ştiu cum de-ndrăznesc.
Damon se apleca iar către ea, foarte aproape, dar
Elena întoarse obrazul, spunându-şi în gând: Stefan!
Nu te poate auzi! Te visează.
Elena fu surprinsă de propria ei reacţie. Damon îi prinsese privirea şi se uita acum în ochii ei. Ceva în ea se topi în intensitatea privirii lui întunecate şi intense.
— Nu te Influenţez; săi dau cuvântul meu, şopti el. Dar nu poţi nega ce s-a întâmplat între noi data trecută când am fost în această dimensiune.
Acum, ea îi simţea răsuflarea pe buzele ei — şi nu întoarse capul. Tremura.
— Te rog, Damon. Arată puţin respect. Sunt... Oh, Doamne! Doamne!
— Elena? Elena! Elena! Ce s-a-ntâmplat?
Doare — asta era tot ce putea gândi Elena. O durere cumplită o străpunse în piept, în partea lui stângă. Ca şi cum fusese înjunghiată în inimă. Îşi înăbuşi un ţipăt.
Elena! Vorbeşte cu mine! Dacă nu-mi poţi trimite gândurile, vorbeşte!
Cu buzele amorţite, Elena reuşi să rostească:
— Durere... Criză de inimă...
— Eşti prea tânără şi prea sănătoasă pentru aşa ceva. Lasă-mă să văd.
Damon îi desfăcea haina. Elena îl lăsă. Nu putea face nimic, doar icnea: "Oh, Doamne!Doare!"
Mâna caldă a lui Damon pătrunse dincolo de straturile de piele şi de blană. Se aşeză uşor în partea stângă a pieptului ei, cu doar un camizol între degetele lui cercetătoare şi pielea Elenei. Elena, acum o să-ţi iau durerea. Ai încredere în mine.
Chiar pe când rostea aceste cuvinte, durerea ascuţită se scurse din ea. Ochii lui Damon se îngustară şi Elena ştia că luase în el durerea, pentru a o analiza.
— Nu e o criză de inimă, spuse el o clipă mai târziu. Sunt cât se poate de sigur. E mai degrabă ca şi cum... Ei, ca şi cum ai fi fost străpunsă cu un ţăruş. Dar asta-i o prostie. Hmm... Acum a dispărut.
Pentru Elena, durerea dispăruse din clipa în care o luase el, protejând-o.
— Mulţumesc, şopti, dându-şi brusc seama că se agăţase de el, îngrozită că avea să moară. Sau că el murea.
El îi oferi unul din zâmbetele lui atât de rare, din toată inima, sincer.
— Amândoi suntem bine. Trebuie să fi fost un junghi. Apoi îşi cobor— privirea către buzele ei. Merit un sărut?
— Eu...
O alinase; îi luase durerea îngrozitoare.
Cum putea să îl refuze într-un fel rezonabil? — Doar unul, şopti.

O mână sub bărbia ei. Pleoapele ei voiau să coboare, să se topească, dar ea deschise ochii mai larg şi nu le lăsă.

Când buzele lui i le atinseră pe ale ei, braţul lui care o cuprindea... Se schimbă într-un fel. Nu mai încerca să o retină. Părea să vrea să o liniştească. Şi când cu cealaltă mână îi mângâie uşor vârfurile părului, strângându-i abia simţit buclele şi la fel de uşor netezindu-le, Elena simţi un val de căldură tremurătoare.

Damon nu încerca în mod deliberat să o înfrângă cu forţa aurei sale, care în acel moment era umplută doar cu sentimentele lui pentru ea. Pur şi simplu, deşi era un vampir nou-creat, avea o putere excepţională şi cunoştea toate trucurile unui vampir cu experienţă. Elena se simţea ca şi cum intrase într-o apă limpede şi liniştită, pentru a se trezi prinsă într-un curent submarin puternic în faţa căruia nu putea să reziste, cu care nu putea să negocieze, şi cu siguranţă nu putea să raţioneze. Nu avea altă şansă decât să cedeze în faţa lui şi să spere că în cele din urmă avea să o poarte într-un loc unde putea să respire şi să trăiască. Altfel, avea să se înece... Dar chiar şi această posibilitate nu părea atât de îngrozitoare, acum când vedea că era alcătuit dintr-un şirag de momente înşiruite ca nişte perle. In fiecare dintre ele era o scânteie de admiraţie pe care o avea pentru ea Damon: perle pentru curajul ei, pentru inteligenţa ei, pentru frumuseţea ei. Se părea că nu exista nici cel mai mic gest făcut de ea, nici cel mai scurt cuvânt rostit de ea, pe care el să nu îl fi remarcat şi să-1 fi ascuns în inima lui ca pe-o veritabilă comoară.

Dar ne certam atunci, gândi Elena către el, văzând în acel curent submarin un moment scânteietor când ea îl blestemase.

Da — ţi-am spus că eşti superbă atunci când eşti furioasă. Ca o zeiţă venită să pună ordine în lume.

Vreau săpun ordine în lume. Nu, în două lumi: Dimensiunea întunecată şi locul unde se află casa mea. Dar nu sunt o zeiţă.

Deodată simţi asta cu toată flinta. Era o şcolăriţă care nici măcar nu terminase liceul — şi asta se datora în parte şi persoanei care o săruta acum sălbatic.

Oh, gândeşte-te la tot ce înveţi în călătoria asta! Lucruri pe care nimeni altcineva din univers nu le cunoaşte, spuse Damon în mintea ei. Acum fii atentă la ce faci!

Elena era atentă, nu pentru că asta voia Damon, ci pentru că nu putea să nu o facă. Ochii i se închiseră încet. Îşi dădea seama că singura cale de a calma această furtună era să devină o parte a ei, fără să cedeze şi fără să-1 forţeze pe Damon să o facă, ci să răspundă pasiunii pe potriva a ceea ce era în inima ei.

O făcu, şi imediat curentul deveni vânt, şi ea zbura şi nu se îneca. Nu, era chiar mai bine decât un zbor, mai bine decât un dans, era acel lucru după care tânjise întotdeauna inima ei. Un loc înalt şi liniştit unde nimic nu putea să le facă vreodată rău sau să-i tulbure.

Şi apoi, în clipa în care era cel mai vulnerabilă, durerea izbucni din nou, străpungându-i pieptul, puţin către stânga. De data asta, Damon avea mintea atât de legată de a ei, încât o simţi chiar de la început. Şi Elena putu auzi clar o frază în mintea lui: străpungerea cu un ţăruş e la fel de eficientă asupra oamenilor cum este asupra vampirilor, şi brusca lui teamă că aceasta era o previziune.

În mica încăpere care se legăna, Stefan dormea, cu Bonnie alături, şi scânteierea Puterii îi înconjura. Elena, care se ţinea bine de scara palanchinului, îşi făcu vânt şi sări cu voltă înăuntru. Puse o mână pe umărul lui Stefan şi el se trezi.

— Ce-i asta? E ceva în neregulă cu ea? întrebă ea, cu o a treia întrebare — "Ştii?" — bâzâindu-i în cap.

Dar când Stefan ridică spre ea ochii lui verzi, aceştia erau pur şi simplu îngrijoraţi. În mod clar nu îi pătrundea în gânduri. Slavă Domnului că e aşa un gentleman, îşi spuse Elena pentru a mia oară.

— Încerc să o încălzesc, spuse Stefan. După ce a ieşit din transă, a început să dârdâie. Pe urma s-a oprit, dar când i-am luat mâna era mai rece ca oricând. Acum am aşezat un înveliş de căldură în jurul ei. Cred că după asta am moţăit şi eu puţin. Apoi o întrebă: Ai găsit ceva?

Am găsit buzele lui Damon, îşi spuse fără să vrea Elena, dar se forţă să-şi şteargă din memorie amintirea.

— Ne uitam după Lacul Oglindă Argintie a Morţii, spuse ea. Dar tot ce-am văzut a fost o întindere albă. Zăpada şi ceaţa par să se întindă aici la nesfârşit.
Stefan încuviinţă din cap. Apoi făcu cu grijă gestul de a desface două straturi de aer şi strecură o mână printre ele pentru a atinge obrazul lui Bonnie.
— Începe să se încălzească, spuse el şi zâmbi.
Mai dură mult până când Stefan se declară mulţumit că lui Bonnie îi era cald. Acum desfăcu de pe ea aerul cald care alcătuise "învelişul" şi o întinse pe una dintre bănci, apoi veni şi se aşeză lângă Elena pe cealaltă. În cele din urmă, Bonnie oftă, clipi şi deschise ochii.
— Am tras un pui de somn, spuse ea, în mod limpede conştientă că pierduse noţiunea timpului.
— Nu chiar, spuse Elena cu o voce blândă şi liniştitoare, în vreme ce se gândea: Ia să vedem, cum făcea Meredith? Ai intrat în transă, Bonnie. Ti-aduci aminte de ceva?
— Despre comoară? întrebă Bonnie.
— Pentru ce este comoara, spuse încet Stefan.
— Nu... Nu...
— Ai spus că ăsta era Ultimul Miez de noapte, zise Elena — căci, din câte îşi amintea ea, Meredith era foarte directă. Dar credem că vorbeai despre ceva de ac as a, adăugă ea repede, văzând cum în ochii lui Bonnie se iveşte groaza.
— Ultimul Miez de noapte, şi nici o dimineaţă după, spuse Bonnie. Cred... Că am auzit pe cineva rostind cuvintele astea. Dar numai atât.
Era la fel de speriată ca un mânz sălbatic. Elena îi aduse aminte că timpul curgea diferit în cele două lumi, dar asta nu păru să o liniştească. În cele din urmă, Elena doar se aşeză lângă ea şi o ţinu în braţe.
În minte i se învârteau o mulţime de gânduri despre Damon. O iertase. Asta era bine, deşi nu se grăbise să o facă. Dar adevăratul mesaj era că el era dispus să o împartă. Sau cel puţin dispus să spună că o va face, pentru a intra în graţiile ei. Din câte îl cunoştea ea, dacă accepta vreodată — oh, Doamne, ar putea să îl omoare pe Stefan. Din nou. În definitiv, asta făcuse atunci când Katherine avusese acelaşi sentiment.
Elena nu se putea niciodată gândi la Damon fără să tânjească după el. Nu se putea niciodată gândi la el fără să se gândească la Stefan. Habar nu avea ce să facă.
Era într-o mare belea.

23

Ei! Strigă Damon de afară. Se mai uită cineva la asta?
Elena se uita. Stefan şi Bonnie aveau ochii închişi; Bonnie era înfăşurată în pături şi se cuibărise lipită de Elena. Dăduseră în jos toate draperiile palanchinului, cu excepţia uneia singure.
Dar Elena privise prin această fereastră şi văzuse cum fuioarele de ceaţă începuseră să îi învăluie, mai întâi doar firişoare de negură, apoi văluri mai lungi şi mai pline, iar în final adevărate pături, înghiţindu-i cu totul. I se părea că erau în mod deliberat separaţi de orice, chiar şi de primejdioasa Dimensiune întunecată, că treceau hotarul într-un loc despre care nu trebuiau să ştie, cu atât mai puţin în care trebuiau să intre.
— De unde ştim că mergem în direcţia potrivită? îi strigă Elena lui Damon după ce Stefan şi Bonnie se treziră.
Se bucura că poate vorbi din nou tare.
— Ştiu turgii, strigă înapoi Damon. Îi porneşti pe o rută şi ei merg pe acea rută până când cineva îi opreşte, sau...
— Sau ce? Strigă Elena.
— Când ajungem într-un loc ca ăsta. Asta era în mod clar o tentaţie, şi nici
Stefan şi nici Elena nu rezistară în faţa ei — meii ales când turgul pe care se aflau se opriră.
— Stai aici, îi spuse Elena lui Bonnie. Dădu o draperie deoparte şi se trezi privind în jos, mult prea departe, la pământul alb. Doamne, ce mari erau turgii ăştia! Dar în clipa următoare, Stefan era

jos şi-şi ridica braţele către ea.

— Sări!

— Nu poţi să vii sus şi să mă cobori plutind?

— îmi pare rău. Există ceva în locul ăsta care inhibă Puterea.

Elena nu mai stătu pe gânduri. Îşi dădu drumul în aer şi Stefan o prinse cu grijă, în mod spontan se agăţă de el şi simţi alinarea familiară a îmbrăţişării lui.

Apoi Stefan îi spuse:

— Vino să te uiţi.

Ajunseseră într-un loc unde pământul se sfârşea şi ceaţa se despărţea, la fel ca două jumătăţi de cortină date de-o parte şi de alta a unei scene. Exact în fata lor se afla lacul. Un lac argintiu îngheţat, aproape perfect rotund.

— Lacul Oglindă? Spuse Damon, lăsându-şi capul pe o parte.

— întotdeauna am crezut că ăsta era un basm, spuse Stefan.

— Bine-aţi venit în cartea cu poveşti a lui Bonnie.

Lacul Oglindă forma o masă compactă de apă înaintea lor, îngheţată în stratul neted de gheaţă de sub picioarele Elenei, sau cel puţin aşa i se păru ei. Arăta într-adevăr ca o oglindă — o oglindă de poşetă după ce ai suflat uşor în ea.

— Şi turgii? Spuse Elena — sau mai degrabă şopti.

Nu putea decât să şoptească. Tăcerea lacului o apăsa, la fel ca lipsa oricărui fel de sunet natural: nu se auzeau păsări cântând, şi nici tufişurile foşnind — nu existau tufişuri! Nu existau copaci! Doar ceaţa care înconjura apa îngheţată.

— Turgii, repetă Elena o idee mai tare. Nu pot păşi pe asta!

— Depinde cât de groasă e gheaţa lacului, spuse Damon, arătându-şi pentru o clipă vechiul lui zâmbet strălucitor. Dacă e suficient de groasă, pentru ei va fi exact ca şi cum ar merge pe uscat.

— Şi dacă nu e?

— Hmm... Oare turgii plutesc?

Elena îi aruncă o privire exasperată şi se întoarse către Stefan.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu, răspunse el cu îndoială. Sunt nişte animale foarte mari. Hai s-o întrebăm pe Bonnie despre copiii din poveste.

Bonnie, încă înfăşurată în pături de blană care începeau să adune bucăţi de gheaţă fiindcă erau târâte pe pământ, se uită încruntată la lac.

— Povestea nu intra în detalii, zise ea. Spunea doar că ei au mers în jos, în jos, în jos, şi că au trebuit să treacă nişte teste de curaj şi... Isteţime... Înainte să ajungă acolo.

— Din fericire, spuse Damon zâmbind, am cantităţi suficient de mari din amândouă, pentru a compensa lipsa totală a fratelui meu în ambele...

— Termină, Damon! Se răsti Elena.

În clipa în care văzuse zâmbetul, se întorsese către Stefan, îl trăsese în jos către ea şi începuse să-1 sărute. Ştia ce avea să vadă Damon când se va întoarce către ei — pe ea şi pe Stefan îmbrăţişaţi, Stefan aproape neauzind nimic. Cel puţin încă se mai puteau atinge cu minţile. Şi asta era ciudat, se gândi Elena, gura caldă a lui Stefan, când orice altceva în lume era rece. Se uită repede la Bonnie, să vadă dacă nu o tulburase, dar Bonnie părea foarte veselă.

Cu cât par să îl resping mai mult pe Damon, cu atât e ea mai fericită, îşi spuse Elena. Oh, Doamne... Asta chiar e o problemă.

Stefan spuse calm:

— Bonnie, până la urmă trebuie să fie alegerea ta. Nu încerca să foloseşti curajul sau isteţimea sau orice altceva, doar simţămintele tale. Încotro o luăm?

Bonnie se uită în spate la turgi, apoi privi către lac.

— Într-acolo, spuse ea fără să ezite, şi arătă exact de-a curmezişul lacului.

— Ar trebui să cărăm noi câteva pietre de gătit şi combustibil şi rucsacuri cu raţiile intangibile, spuse Stefan. În felul ăsta, dacă se întâmplă ce-i mai rău, tot o să avem proviziile de bază.

— Şi pe urmă, adăugă Elena, asta o să mai uşureze greutatea turgilor — chiar dacă doar cu foarte

puţin.
Părea o crimă să-i pui lui Bonnie în spinare un rucsac, dar ea insistă. În cele din urmă, Elena umplu un rucsac doar cu hainele de blană călduroase şi ciudat de uşoare. Restul duceau blănuri, mâncare şi balegile uscate care aveau de acum înainte să le fie singurul combustibil.
Încă de la început, drumul se dovedi anevoios. Elena avusese doar câteva experienţe cu gheaţa care o făceau acum să fie foarte prudentă — dar una dintre ele fusese aproape dezastruoasă pentru Matt. Acum era gata să sară şi să se răsucească la fiecare scârtâitură — orice sunet care ar da de înţeles că gheaţa se spărgea. Dar nu se auzi nici un scârâţit; nici un strop de apă nu se ivi pentru a-i uda pe ghete.
Turgii erau cei care păreau făcuţi să păşească pe apa îngheţată. Labele lor erau pneumatice, şi se puteau extinde cu aproape încă o jumătate din lungimea lor, pentru a evita să aplice o presiune prea mare pe o anume secţiune de gheaţă.
Traversarea lacului era înceată, dar Elena nu vedea nimic letal în privinţa ei. Era cea mai netedă, cea mai alunecoasă gheaţă pe care o văzuse vreodată. Ghetele ei voiau să patineze.
— Hei, voi toţi! Strigă Bonnie, care chiar se dădea pe gheaţă exact ca şi cum ar fi fost pe un patinoar, înainte şi înapoi, în stânga şi-n dreapta. Asta e distracţie!
— Nu suntem aici să ne distrăm! îi strigă Elena.
Voia tare mult să încerce şi ea, dar îi era frică să nu taie — chiar şi să zgârie — gheaţa. Şi pe urmă, Bonnie consuma de două ori mai multă energie decât trebuia.
Se pregătea să-i strige asta lui Bonnie, când Damon, cu o voce exasperată, înşiră toate lucrurile la care se gândise ea, plus încă vreo două.
— Asta nu e o călătorie de plăcere, spuse el tăios. E pentru soarta oraşului vostru.
— De parcă ţi-ar păsa, murmură Elena, întorcându-se cu spatele la el şi atingând mâna lui Bonnie, care se întristase, pentru a o linişti şi pentru a merge din nou alături de ea. Bonnie, percepi ceva magic cu lacul ăsta?
— Nu, răspunse Bonnie, însă apoi imaginaţia ei păru să prindă avânt. Dar poate că e locul în care misticii din ambele dimensiuni s-au adunat cu toţii pentru a face schimb de vrăji. Sau poate că e locul unde foloseau gheaţa ca o adevărată oglindă magică pentru a vedea locuri şi lucruri îndepărtate.
— Poate amândouă, spuse Elena, amuzată în sinea ei, dar Bonnie încuviinţă din cap cu un aer solemn.
Şi acela fu momentul în care se auzi. Sunetul pe care îl aşteptase şi de care se temuse Elena.
Nu era un bubuit îndepărtat care putea fi ignorat sau despre care puteau să-şi dea cu părerea. Merseseră la un braţ depărtare unul de altul, ca să nu apese prea mult pe gheaţă, în vreme ce turgii păşeau în urma lor, de-o parte şi de alta — ca un cârd de gşâte fără conducător.
Zgomotul acesta veni ca o detunătură îngrozitor de aproape, la fel ca un foc de armă. Imediat, se auzi din nou, ca o pocnitură de bici şi apoi o dezagregare. Venea din stânga Elenei, din partea unde se afla Bonnie.
— Patinează, Bonnie, strigă ea. Patinează cât de repede poţi. Ţipă dacă vezi uscatul.
Bonnie nu întrebă nimic. Ţâşni în faţa Elenei ca un patinator olimpic de viteză, şi Elena se întoarse repede.
Era Biratz, turgul despre care Elena o întrebase pe Pelat. Intrase cu un picior monstruos în gheaţă şi în vreme ce se zbătea pentru a şi-1 scoate, tot mai multă gheaţă crăpa. Stefan? Mă auzi? Vag. Vin către tine.
Da — dar apropie-te doar cât să o poţi Influenţa pe Biratz. S-o Influenţez. ?
Calmeaz-o, adoarme-o, orice. Rupe gheaţa şi asta n-o să facă decât să îngreuneze scoaterea ei.
De data asta urmă un moment de tăcere înainte să vină răspunsul lui Stefan. Dar Elena ştia, datorită unor slabe ecouri, că el vorbea telepatic cu altcineva. Bine, iubito, o s-o fac. O să mă ocup şi de turg. Tu ia-o după Bonnie.
Mintea. Sau nu, nu mintea, ci îi ascundea ceva. Persoana căreia îi trimisese gânduri era Damon. Îi făceau pe plac. Nu aveau de gând să o ajute deloc.
Chiar în acel moment, Elena auzi un ţipăt ascuţit — nu foarte departe. Bonnie avea probleme —

nu! Bonnie ajunsese la mal!
Elena nu mai pierdu nici o clipă. Îşi aruncă rucsacul pe gheaţă şi patină înapoi până la turg.
Iată-l — atât de uriaş, atât de patetic, atât de neajutorat. Ceea ce îl ţinuse în siguranţă în faţa altor monştri îngrozitor de oribili din Dimensiunea întunecată — masa lui imensă — se întorcea acum împotriva sa. Elena simţi cum pieptul i se strânge, ca într-un corset strâmt şi nevăzut.
Dar pe când îl privea, animalul se calmă. Se opri din încercările de a-şi scoate din gheaţă piciorul stâng din spate, ceea ce însemna că nu mai trăgea de gheaţa din jurul lui.
Acum Biratz era într-un soi de poziţie ghemuită, încercând să-şi ţină pe gheaţă cele trei picioare uscate. Problema era că încerca atât de tare, şi nu avea nimic în care să se proptească decât gheaţă care se putea oricând sparge.
— Elena! îl auzi strigând pe Stefan. Nu te apropia!
Dar chiar în clipa în care rostea el asta, Elena văzu
Un Semn. Doar la vreun metru distanţă, pe gheaţă se afla băţul pe care îl folosise Pelat pentru a-i mâna pe turgi.
Îl ridică în vreme ce aluneca pe lângă el, apoi văzu alt Semn. În spatele turgului se aflau nişte fân roşiatic şi o prelată uriaşă care îl acoperise iniţial. Împreună formau un soi de cărare lată care nu era nici udă şi nici alunecoasă.
— Elena!
— O să fie uşor, Stefan!
Elena scoase din buzunar o pereche de şosete uscate şi şi le trase peste ghete. Îşi prinse băţul de mijloc.
Şi apoi o luă la fugă — cea mai disperată goană din viaţa ei.
Ghetele ei erau din blană, cu talpa din ceva asemănător cu postavul, şi, cu şosetele care să o ajute, prinseră prelata şi o împinseră pe Elena înainte. Se înclină pe ea, cu un gând vag la Meredith şi dorindu-şi să fie şi ea acolo, ca să facă ea asta, dar continuând să se apropie. Apoi îşi văzu ţinta: marginea prelatei şi dincolo de ea bucăţi de gheaţă care pluteau în apă.
Dar turgul părea să poată fi urcat. Foarte jos în spate, ca un dinozaur căzut pe jumătate într-o groapă cu gudron, dar apoi ridicându-se de-a lungul spinării arcuite. Dacă Elena ar fi putut cumva să ajungă acolo...
Doi paşi până la săritură. Un pas până la săritură. SĂRI!
Elena se împinse în piciorul drept, zbură prin aer un minut care nu se mai sfârşea, şi apoi... Ajunse în apă.
Într-o clipă se udă din cap până-n picioare, iar şocul apei îngheţate era incredibil. O prinse ca un monstru cu un pumn de cioburi ascuţite de gheaţă. O orbi cu propriul ei păr, stinse orice sunet din univers.
Cumva, cu degetele ca nişte gheare, îşi îndepărtă părul de pe gură şi ochi. Îşi dădu seama că se afla doar cu puţin sub apă, şi că tot ce trebuia să facă era să se împingă în sus până ce gura ei ieşea la suprafaţă şi putea trage adânc în piept aerul minunat — după care avu o criză de tuse.
Prima ieşire, îşi spuse, amintindu-şi vechea superstiţie că cineva care se îneca se va ridica la suprafaţă de trei ori şi apoi va cădea la fund pentru totdeauna.
Dar ceea ce era ciudat era că nu se cufunda. Simţea o durere surdă în coapsă, dar nu cădea în apă.
Încet, încet, realiză ce se întâmplase. Ratase spatele turgului, şi aterizase pe coada lui de reptilă. Unul din dinţii crestei zimţate o rănise, dar nu era grav.
Aşa că... Acum... Tot ce am de făcut e să mă caţăr pe turg, înţelese ea încet. Totul părea încet pentru că în jurul umerilor ei săltau aisberguri.
întinse o mână acoperită cu o mănuşă căptuşită cu blană către următorul zimţ de mai sus. Apa, deşi îi îngreuna hainele ude, îi sprijinea o parte din greutate. Reuşi să se tragă în sus până la următorul zimţ. Şi următorul. Şi acum iată noada, iar aici trebui să fie atentă, nu mai avea unde să pună piciorul. Căută ceva de care să se apuce şi mâna ei strângă găsi ceva. O curea ruptă de la suportul de fân.
Nu se dovedi o idee bună — privind retrospectiv.
Căci, timp de câteva minute care se numărară printre cele mai îngrozitoare din toată viaţa ei,

simţi cum se revarsă peste ea o ploaie de fân, apoi o grindină de pietre, pentru ca în final să fie sufocată de praful de la balegile uscate.

Când în sfârşit totul se termină, se uită înjur, strănutând şi tuşind, pentru a descoperi că se afla tot pe turg. Băţul de gâdilat se rupsese, dar rămăsese încă o bucată destul de lungă pe care să o folosească Elena. Stefan întreba disperat, cu voce tare şi telepatic, dacă era bine. Bonnie patina încoace şi încolo ca un soi de Tinkerbell, iar Damon striga la Bonnie tot felul de cuvinte urâte ca să se întoarcă pe mal şi să rămână acolo.

Între timp, Elena urca încet pe noada turgului. Trecu prin coşul rupt pentru alimente. In cele din urmă, ajunse sus pe spinare şi se instala chiar în spatele capului rotund ca o cupolă, în scaunul unde ar sta conducătorul.

Şi apoi îl gâdilă pe turg în spatele urechilor.

— Elena! Strigă Stefan, şi apoi: Elena, ce vrei să faci?

— Nu ştiu, îi răspunse ea tot strigând, încerc să salvez turgul!

Nu poţi, întrerupse Damon răspunsul lui Stefan cu o voce la fel de rece şi de calmă ca locul în care se aflau.

— Ba da! Spuse îndârjită Elena — şi asta exact pentru că şi ea se îndoia că animalul putea fi salvat. Ai putea să ajuţi trăgând de căpăstru.

— N-are rost, strigă Damon, şi făcu stânga împrejur, îndepărtându-se repede în ceată.

— O să încerc eu, spuse Stefan. Aruncă-1 în fata ei.

Elena aruncă cu toată puterea căpăstrul înnodat. Stefan trebui să alerge până aproape de marginea gheţii pentru a-1 prinde înainte să cadă în apă. Apoi îl ridică în sus triumfător.

— L-am prins!

— O.K., trage! Dă-i o direcţie încotro să pornească.

— S-a făcut!

Elena o bătu din nou uşor pe Biratz în spatele urechii drepte. Se auzi un huruit slab dinspre animal, apoi nimic. Elena îl vedea pe Stefan trăgând cu putere de căpăstru.

— Haide, spuse Elena, şi o lovi scurt cu bătui.

Turgul ridică o labă uriaşă, o aşeză mai departe pe

Gheaţă şi se forţă. Imediat, Elena o lovi cu putere în spatele urechii stângi.

Acesta era momentul crucial. Dacă Elena o putea feri pe Biratz să spargă gheaţa dintre picioarele ei din spate, ar fi putut avea o şansă.

Turgul ridică cu prudent piciorul stâng din spate şi îl întinse până ce atinse gheaţa.

— Bravo, Biratz! Acum! Strigă Elena. Acum, dacă Biratz ar putea să se arunce înainte...

Elena simţi sub ea multă mişcare. Câteva minute crezu că poate Biratz spărsese gheaţa cu toate cele patru picioare. Apoi zbaterea se transformă într-o mişcare legănată şi deodată, ameţită, Elena ştiu că reuşiseră.

— Uşurel, hai, uşurel, îi strigă animalului, gâdilând-o uşor cu băţul.

Şi încet, greoi, Biratz se mişcă înainte. Capul ei ca o cupolă se lăsă tot mai jos pe măsură ce înainta, şi se afundă din nou în apă la marginea unui troian de ceaţă, spărgând gheaţa. Dar aici se cufundă doar de vreo palmă, până să dea de noroi.

Încă vreo câţiva paşi şi se aflau pe uscat. Elena trebui să-şi ţină răsuflarea pentru a nu ţipa când capul ca o cupolă al turgului se lăsă în jos, făcând-o să alunece repede şi într-un fel înspăimântător până în locul unde colţii se îndoiau înăuntru. Cumva, reuşi să ajungă chiar între ei şi apoi să se dea jos iute de pe trompele lui Biratz.

— A fost inutil, ştii bine, să faci asta, spuse Damon de undeva din ceaţă, lângă ea. Să-ti rişti viaţa.

— C-cum adică i-i-nutil? întrebă Elena. Nu era speriată, era îngheţată.

— Animalele oricum au să moară. Următoarea încercare va fi una prin care nu vor putea trece, şi chiar

Dacă ar putea, ăsta e un loc unde nu creşte nimic. În loc de o moarte rapidă în apă, or să se stingă de foame, încet. Elena nu răspunse; singurul răspuns la care se putea gândi era: "De ce nu mi-ai spus asta înainte?" Se oprise din tremurat, ceea ce era un lucru bun, căci cu un minut în urmă trupul

ei părea să se desfacă în bucăţi de la atâta dârdâit.
Haine, îi trecu vag prin minte. Asta era problema. Cu siguranţă nu putea să fie la fel de frig aici afară cum fusese în apă. Hainele ei o făceau să se simtă atât de îngheţată.
Cu degete amorţite, începu să şi le scoată. Mai întâi, îşi desfăcu jacheta de piele. Aici nu avea fermoar, ci nasturi. Asta era o problemă. Îşi simţea degetele ca nişte hot-dogi îngheţaţi, şi doar aparent directionate de ea. Dar într-un fel sau altul reuşi să se descheie şi jacheta de piele căzu pe pământ cu un sunet înfundat — luase cu ea şi un strat de blană. Îh! Mirosul de blană udă. Acum, acum trebuia să...
Dar nu putea. Nu putea să facă nimic pentru că cineva îi ţinea braţele. Îi ardea braţele. Mâinile acelea erau supărătoare, dar cel puţin ştia cui îi aparţineau. Erau hotărâte şi foarte blânde, dar foarte puternice. Toate astea însemnau Stefan.
Încet, îşi înălţă capul ud ca să-i ceară lui Stefan să nu-i mai ardă braţele. Dar nu putu. Pentru că pe trupul lui Stefan se afla capul lui Damon. Ei, asta era caraghios. Văzuse până acum o mulţime de lucruri pe care le puteau face vampirii, dar nu şi chestia asta cu schimbul de capete.
— Stefan-Damon... Te rog încetează, spuse ea cu răsuflarea tăiată, printre hohote isterice de râs. Doare! E prea fierbinte!
— Fierbinte? Vrei să zici că eşti îngheţată.
Mâinile pricepute, arzătoare, o frecau pe braţe,
Dându-i capul pe spate pentru a-i freca şi obrajii. Se lăsă în voia lor, pentru că părea să fie logic aşa, căci dacă era capul lui Damon, erau mâinile lui Stefan.
— Ţi-e frig dar nu tremuri? Spuse vocea încrâncenată a lui Damon de undeva.
— Da, aşa că vezi că probabil mă încălzesc.
Dar Elena nu se simţea prea încălzită, îşi dădu seama că încă mai avea pe ea o haină lungă de blană, una care îi ajungea până la genunchii acoperiţi cu pantalonii ei de piele. B 稻 bâi după curea.
— Nu te încălzeşti. Treci în etapa următoare a hipotermiei. Şi dacă nu te usuci şi nu te încălzeşti chiar acum, o să mori. Cu un gest blând, îi ridică bărbia şi o privi în ochi. Acum delirezi — mă înţelegi, Elena? Trebuie să stai cu adevărat la căldură.
Căldura era un concept atât de vag şi de îndepărtat ca viaţa de dinainte să-1 cunoască pe Stefan. Dar delirarea o înţelegea. Asta nu era un lucru bun. Şi ce putea ea să facă, decât să râdă?
— Bun. Elena, aşteaptă o clipă. Lasă-mă să caut...
într-o clipă era înapoi. Nu suficient de repede ca s-o oprească să-şi dea blana jos până la talie, dar înainte ca ea să-şi scoată camizolul.
— Uite, spuse el şi scoase de pe ea blana udă, pentru a o înfăşură apoi, peste camizol, într-una caldă şi uscată.
După un minut, Elena începu să tremure.
— Bravo, aşa te vreau, spuse vocea lui
Damon. Apoi continuă: Nu mi te împotrivi, Elena. Încerc să-ţi salvez viaţa. Asta-i tot. N-o să încerc să fac altceva. Îti dau cuvântul meu de onoare.
Elena era uluită. De ce-ar crede ea că Damon — ăsta trebuia să fie Damon, decise ea — ar vrea să-i facă rău?
Deşi uneori putea fi un ticălos...
Şi îi scotea hainele.
Nu. Asta n-ar trebui să se întâmple. Cu siguranţă n-ar trebui. Mai ales pentru că Stefan ar trebui să se afle pe undeva prin preajmă.
Dar Elena tremura mult prea tare ca să mai poată să şi vorbească.
Iar acum, când rămăsese doar în lenjeria de corp, el o punea să se întindă pe blănuri, învelind-o cu alte blănuri. Elena nu înţelegea nimic din ce se întâmpla, dar începea să nu mai conteze. Plutea undeva în afara propriului ei trup, privind totul destul de lipsită de interes.
Apoi un alt trup se strecură sub blănuri. Reveni la realitate, înapoi din locul în care plutise. Văzu pentru o fracţiune de secundă un piept gol. Apoi un trup cald şi tare alunecă lângă ea în sacul de dormit improvizat. Braţe calde şi puternice o cuprinseră, ţinând-o lipită cu tot corpul de al lui.
Prin ceaţă, Elena auzi vag vocea lui Stefan. Ce dracu' faci?

Dezbracă-te şi tu şi bagă-te în cealaltă parte, spuse Damon.
Vocea lui nu era nici furioasă, nici plină de sine. Adăugă scurt:
— Elena e pe moarte.
Aceste ultime cuvinte părură să-1 afecteze în mod deosebit pe Stefan, deşi Elena nu le putu analiza. Stefan nu se mişca, doar respira repede, cu ochii mari.
— Bonnie şi cu mine am adunat fân şi combustibil şi suntem bine.
— Ati făcut mişcare — ati umblat de colo-colo — în haine care v-au ţinut cald.
Ea s-a scufundat într-o apă rece ca gheaţa şi a stat udă în vânt. L-am pus pe celălalt turg să spargă lemne din copacii uscaţi de primprejur şi să încerce să facă focul. Acum intră dracu' sub blănuri, Stefan, şi dă-i nişte căldură de la trupul tău, sau o s-o transform într-un vampir.
— Nnn, încercă Elena să spună, dar Stefan nu păru să înţeleagă.
Dar Damon îi spuse:
— Nu-ţi face griji, o să te încălzească din cealaltă parte. Nu trebuie să devii deja un vampir. Pentru numele lui Dumnezeu, adăugă el deodată, exasperat, ce mai prinţ ti-ai ales!
Vocea lui Stefan era calmă şi încordată:
— Ai încercat să o-nfaşori într-un înveliş termal?
— Sigur că am încercat, idiotule! Nici o magie nu funcţionează dincolo de
Oglindă, cu excepţia telepatiei.
Elena nu mai percepea scurgerea timpului, dar deodată simţi un trup familiar lipit de ea din cealaltă parte.
Şi undeva, direct în mintea ei: Elena? Elena? Eşti bine, nu-i aşa, Elena? Nu-mi pasă dacă încerci să mă păcăleşti. Dar chiar eşti bine, nu-i aşa? Spune-mi doar asta, iubire.
Elena nu era în stare să răspundă.
Vag, la urechile ei ajunseră fragmente de sunete:
— Bonnie... Deasupra ei şi... Să ne strângem pe ambele părţi...
Şi apoi Elena avu nişte senzaţii neclare: un trup mic, aproape lipsit de greutate, ca o pătură groasă, apăsat deasupra ei. Cineva care plângea şi lacrimi care cădeau de sus pe gâtul ei. Şi căldură de ambele părţi.
Dorm împreună cu ceilalţi pisoi, îşi spuse ea, moţăind. Poate că o să visăm frumos.
— Tare aş vrea să ştim cum se descurcă, spuse Meredith, într-o pauză între două măsurări cu pasul ale podelei.
— Tare aş vrea ca ei să ştie cum ne descurcăm noi, spuse Mart cu o voce obosită, pe când lipea o altă amuletă-cartonaş pe o fereastră, şi încă una.
— Ştiţi, dragilor, noaptea trecută am tot auzit un copilaş plângând în visele mele, spuse încet doamna Flowers.
Meredith se întoarse, surprinsă.
— Şi eu! Chiar de-afară, de pe verandă, aşa părea să se audă. Dar eram prea obosită ca să mă ridic din pat.
— Ar putea să însemne ceva — sau absolut nimic.
Doamna Flowers se încruntă. Fierbea apa pentru ceai. Electricitatea funcţiona cu întreruperi. Matt şi Saber se întorseseră la pensiune ceva mai devreme pentru ca Matt să poată lua cele mai importante instrumente ale doamnei Flowers: ierburile ei pentru ceai, comprese şi cataplasme. Matt nu avusese inima să-i spună în ce hal era pensiunea, sau ce îi făcuseră malachii ăia viermi. Trebuise să găsească o scândură desprinsă în peretele garajului pentru a putea ajunge din hol în bucătărie. Nu mai exista etajul al doilea, iar din primul rămăsese foarte puţin. Cel puţin nu dăduse ochii cu Shinichi.
— Ceea ce vreau să spun e că s-ar putea să fie aici un copil adevărat, zise Meredith.
— Singur, noaptea? Asta sună a un zombi de-al lui Shinichi, comentă Matt.
— Poate. Sau poate nu. Doamnă
Flowers, aveţi idee când aţi auzit plânsul? Aseară sau mai târziu în noapte?

— Stai să mă gândesc, dragă. Mi se pare că îl aud ori de câte ori mă trezesc — şi oamenii bătrâni se trezesc destul de des.

— Eu îl aud de obicei către dimineaţă — dar de obicei dorm fără vise în primele ore după ce mă culc şi mă trezesc devreme.

Doamna Flowers se întoarse către Mart.

— Şi tu, Matt dragă? Ai auzit vreun sunet ca un plâns?

Matt, care în mod deliberat muncise până la epuizare în ultimele zile ca să poată dormi neîntrerupt şase ore în timpul nopţii, spuse:

— Cred că am auzit pe la miezul nopţii gemetele şi suspinele alea ca de vânt.

— Se pare că avem o fantomă care bântuie toată noaptea, dragilor, spuse doamna Flowers calmă şi turnă pentru fiecare o cană de ceai.

Matt o văzu pe Meredith aruncându-i o privire stânjenită — dar Meredith nu o cunoştea pe doamna Flowers la fel de bine ca el.

— Nu credeţi că e cu adevărat o fantomă, spuse el acum.

— Nu, nu cred. Mama n-a scos o vorbă despre asta, şi pe urmă e casa ta, Matt dragă. Cred că nu există nici o crimă oribilă sau secrete groaznice în trecutul ei. Să vedem... Închise ochii şi îi lăsă pe Matt şi Meredith să-şi bea mai departe ceaiul. Apoi deschise ochii şi le aruncă un zâmbet nedumerit. Ma ma zice: "Căutaţi prin casă după fantoma voastră. Apoi ascultaţi bine la ce are de spus."

— O.K., spuse Matt cu o faţă lipsită de expresie. Pentru că e casa mea, bănuiesc că eu ar trebui să caut prin ea. Dar când?

Să pun ceasul să sune?

— Cred că cea mai bună metodă ar fi să stabilim să stăm de veghe prin rotaţie, spuse doamna Flowers.

— O.K., se arătă imediat de acord Meredith. Preiau eu schimbul de mijloc, de la miezul nopţii până la patru; Matt poate sta de veghe primul, iar doamna Flowers, cea din zori, şi puteţi trage un pui de somn după-amiaza.

Matt se simţi stânjenit.

— Ce-ar fi să împărţim orele în două schimburi şi voi două puteţi sta împreună? Eu o să-1 iau pe celălalt.

— Pentru că, Matt dragă, spuse Meredith, nu vrem să fim tratate ca nişte "doamne". Şi nu protesta — Meredith ridică băţul de luptă — pentru că eu sunt cea cu echipamentul greu.

Ceva zgâlâţia camera. Cu tot cu Matt.

Încă pe jumătate adormit, îşi băgă mâna sub pernă şi scoase revolverul. O mână înşfacă arma şi Matt auzi o voce.

— Matt! Sunt eu, Meredith! Trezeşte-te, hai!

Ameţit, Matt se întinse către întrerupătorul veiozei. Din nou, nişte degete reci subţiri şi puternice îl împiedicară să facă ceea ce voia.

— Fără lumină, şopti Meredith. E foarte slab, dar dacă vii cu mine în tăcere, o să-1 auzi. Plânsul.

Asta îl trezi cu totul pe Matt.

— Chiar acum?

— Chiar acum.

Străduindu-se din răsputeri să păşească tăcut pe coridoarele întunecate, Matt o urmă pe Meredith în livingul de la parter.

— Şşş! Făcu Meredith. Ascultă.

Matt ascultă. Auzea nişte suspine, şi poate câteva cuvinte, dar astea nu i se păreau deloc fantomatice. Îşi lipi urechea de perete şi ascultă. Plânsul se auzea mai tare.

— Avem o lanternă? întrebă Matt.

— Am două, dragilor. Dar ăsta e un moment foarte periculos din noapte, spuse doamna Flowers, o umbră doar în întuneric.

— Vă rugăm, daţi-ne lanternele, spuse Matt. Nu cred că fantoma noastră e prea supranaturală. Cât e ceasul, apropo?

— Cam douăsprezece patruzeci, răspunse Meredith. Dar de ce crezi că nu e supranaturală?

— Pentru că eu cred că se află în pivniţa noastră, spuse Matt. Şi cred că e Cole Reece. Băiatul care şi-a mâncat porcuşorul de Guineea.

Zece minute mai târziu, cu băţul de luptă, două lanterne şi Saber, puseseră mâna pe fantoma lor.

— N-am vrut să fac nimic rău, hohoti Cole, după ce îl momiseră sus promiţându-i bomboane şi ceai "magic" care o să-1 ajute să doarmă.

— N-am făcut nimănui nimic, sincer, spuse el gâtuit, înfulecând în neştire batoane Hershey din raţiile lor de urgenţă. Mi-e frică să nu fie pe urmele mele. Pentru că după ce m-ai lovit cu Post-It-ul ăla, n-am mai putut să-1 aud în cap. Şi pe urmă aţi venit aici — făcu un gest împrejur, prin casa lui Matt — şi aveaţi amulete, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să stau înăuntru, între ele. Altfel ar putea fi şi ultimul meu Miez de noapte.

Vorbea fără noimă. Dar ceva din ultimele lui cuvinte îl făcu pe Matt să întrebe.

— Ce vrei să zici cu "şi ultimul meu Miez de noapte"?

Cole se uită la el îngrozit. Urmele de ciocolată topită rămase în jurul gurii lui îl făcură pe Matt să-şi aducă aminte de ultima dată când îl văzuse pe băiat.

— Ştiţi, nu? Se bâlbâi Cole. Despre miezurile de noapte? De numărătoarea inversă? Douăsprezece zile până la Ultimul Miez de noapte? Unsprezece zile până la Ultimul Miez de noapte? Şi acum... Noaptea asta reprezintă doar o zi până la Ultimul Miez de noapte...

începu să plângă din nou, în acelaşi timp îndesându-şi în gură ciocolată. Era clar că era mort de foame.

— Dar ce se-ntâmplă la Ultimul Miez de noapte? întrebă Meredith.

— Ştiţi, nu? Ala-i momentul când... Ştiţi voi.

Într-un fel enervant, Cole părea să creadă că ei îl puneau la încercare.

Matt îşi aşeză mâinile pe umerii lui Col şi spre groaza lui simţi oase sub degetele sale. Băiatul chiar era mort de foame, îşi spuse, iertându-1 pentru toate batoanele Hershey înfulecate. Privirea lui o întâlni pe a doamnei Flowers, şi ea imediat se duse în bucătărie.

Dar Cole nu răspundea: mormăia incoerent. Matt se forţă să apese pe umerii aceia osoşi.

— Cole, vorbeşte mai tare! Ce e cu Ultimul ăsta Miez de noapte?

— Ştiţi voi. Atunci e când... Toţi copiii... Ştiţi voi, nu se culcă şi la miezul nopţii... Iau cuţite şi arme. Ştiţi voi. Şi noi intrăm în camerele părinţilor noştri când ei dorm şi...

Cole se întrerupse din nou, dar Matt observă că spre sfârşit spusese "noi" şi "noştri".

Meredith vorbi cu vocea ei calmă, echilibrată.

— Copiii or să-şi omoare părinţii, aşa-i?

— Ne-a arătat el unde să tăiem sau să înjunghiem. Sau dacă e o armă...

Matt auzise suficient.

— Poţi să rămâi — în pivniţă, spuse. Şi uite câteva amulete. Pune-le pe tine dacă simţi că eşti în pericol.

Îi dădu lui Cole un întreg teanc de hârtiute Post-It.

— Doar să nu-ţi fie frică, adăugă Meredith, chiar când doamna Flowers apărea cu o farfurie plină cu cârnaţi şi cartofi prăjiţi pentru Cole.

În orice alt moment, mirosul l-ar fi făcut pe Matt să se simtă lihnit de foame.

— E la fel ca în insula aia din Japonia, spuse el. Shinichi şi Misao au făcut-o acolo, şi or s-o facă din nou.

— Aş zice că nu prea mai avem timp. De fapt, e chiar ziua Ultimului Miez de noapte — e aproape unu treizeci dimineaţa, spuse Meredith. Avem mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Ar trebui ori să plecăm din Fell's Church, or să facem ceva pentru a pune la cale o confruntare.

— O confruntare? Fără Elena sau Damon sau Stefan? Spuse Matt. O să fim omorâţi. Nu uita de şeriful Mossberg.

— El nu a avut asta.

Meredith aruncă în aer băţul de luptă, îl prinse uşor şi îl puse lângă ea. Matt clătină din cap.

— Shinichi tot o să te omoare. Sau o s-o facă vreun copil, cu puşca semiautomată din dulapul lui tata.

— Trebuie să facem ceva.

Matt se gândi. Capul îi bubuia. In cele din urmă spuse, cu privirea în jos:
— Când am luat ierburile, am luat şi globul lui Misao.
— Glumeşti. Shinichi încă nu 1-a găsit?
— Nu. Şi poate că am putea face ceva cu el.
Matt se uită la Meredith, care se uită la doamna Flowers. Doamna Flowers spuse:
— Ce-ar fi să turnăm lichidul în locuri diferite din Fell's Church? O picătură ici şi o picătură colo? I-am putea cere Puterii din el să protejeze oraşul. Poate că ne-ar asculta.
— Asta a fost primul motiv pentru care am vrut să punem mâna pe globurile-stea ale lui Shinichi şi Misao, spuse Meredith. Conform legendei, globurile-stea au control deplin asupra proprietarilor lor.
— S-ar putea să fie un fel învechit de gândire, dar sunt de acord, spuse Matt.
— Atunci hai s-o facem chiar acum, spuse Meredith.
În timp ce Meredith şi doamna Flowers aşteptau,
Matt aduse globul-stea al lui Misao. Mai avea doar foarte, foarte puţin lichid pe fund.
— După Ultimul Miez de noapte, ea are de gând să-1 umple ochi cu energia noilor vieţi care sunt luate, spuse Meredith.
— Ei bine, n-o să aibă şansa să facă asta, rosti Matt hotărât. După ce terminăm, o să distrugem recipientul.
— Dar probabil că ar trebui să ne grăbim, adăugă Meredith. Haideţi să luăm cu noi nişte arme: ceva de argint, ceva lung şi greu, ca un vătrai. Micii zombi ai lui Shinichi n-or să fie prea fericiţi — şi cine ştie cine e de partea lui?

25

Elena se trezi înţepenită şi înghesuită. Dar nu era de mirare, căci trei alte persoane păreau să se afle cocoţate pe ea.
Elena? Mă auzi? Stefan?
Da! Te-ai trezit?
Sunt înghesuită... Şi mi-e cald.
O altă voce interveni. Dă-ne câteva clipe şi n-o să te mai simţi înghesuită.
Elena îl simţi pe Damon îndepărtându-se. Bonnie se rostogoli în locul lui.
Dar Stefan mai rămase o clipă lipit de ea. Elena, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama în ce stare erai. Slavă Domnului că a făcut-o Damon. Poţi să mă ierţi?
În ciuda căldurii, Elena se culcuşi mai aproape de el. Dacă mă poţi ierta şi tu că am pus în pericol întregul nostru grup. Asta am făcut, nu-i aşa?
Nu ştiu. Nu-mi pasă. Tot ce ştiu e că te iubesc.
Mai dură câteva minute până când Bonnie se trezi. Apoi spuse cu o voce slabă:
— Hei! Ce căutaţi în patul meu?
— Ieşim din el, răspunse Elena şi încercă să se rostogolească şi să se ridice în capul oaselor.
Lumea se clătina, instabilă. Şi Elena se clătina şi era plină de vânătăi. Dar Stefan nu era mai departe de o palmă de ea, ţinând-o în braţe, susţinând-o când era cât pe ce să cadă. O ajută să se îmbrace fără să o facă să se simtă ca un bebeluş. Ii cercetă rucsacul, care din fericire nu intrase în apă. Apoi scoase din el toate lucrurile care erau grele şi le puse în propriul său rucsac.
Elena se simţi mult mai bine după ce mancă ceva şi după ce văzu turgii — amândoi — mâncând şi ei; fiecare întinzându-şi trompele duble uriaşe pentru a rupe bucăţi de lemn din copacii desfrunziţi, sau săpând în zăpadă în căutarea ierbii uscate de dedesubt. In mod clar, până la urmă nu aveau să moară.
Elena ştia că toată lumea o urmărea, ca să-şi dea seama dacă mai era în stare de ceva în acea zi. Se grăbi să-şi termine ceaiul fiert la un foc făcut cu balegi, încercând să ascundă faptul că mâinile îi tremurau. După ce se chinui să înghită nişte carne uscată, spuse cu cea mai veselă voce a ei:
— Şi acum ce facem?

Cum te simţi? O întrebă Stefan.
— Mai am ceva dureri, dar o să fiu bine. Bănuiesc că toată lumea se aşteaptă să am pneumonie, dar nici măcar nu tuşesc.
Damon, după ce-i aruncă lui Stefan o privire cu pleoapele coborâte, o apucă de mâini şi se uită lung la ea. Ea nu putea — nu îndrăznea — să-1 privească în ochi, aşa că se concentra asupra lui Stefan, care se uita la ea liniştitor.
În cele din urmă, Damon dădu brusc drumul mâinilor Elenei.
— Am pătruns cât de adânc am putut. Tu ar trebui să ştii ce înseamnă acest adânc, adăugă el către Stefan. E sănătoasă, are nasul umed şi blana lucioasă.
Stefan părea că se pregătea să-i ardă una, dar Elena îl apucă de mână, pentru a-1 calma.
— Sunt sănătoasă, spuse ea. Deci asta înseamnă două voturi pentru mine ca să merg mai departe şi să salvez Fell's Church.
— Întotdeauna am crezut în tine, spuse Stefan. Dacă tu crezi că poţi merge mai departe, atunci poţi merge mai departe.
Bonnie fornăi.
— Doar nu mai risca în nici un fel, da? Spuse ea. M-ai speriat.
— îmi pare tare rău, spuse Elena cu o voce blândă, simţind golul creat de absenta lui Meredith, care acum ar fi fost de mare ajutor pentru amândouă. Aşa deci, mergem mai departe? Şi încotro ne îndreptăm? Sunt total nedumerită.
Damon se ridică în picioare.
— Cred că pur şi simplu păstrăm drumul drept. Cărarea e îngustă de-aici încolo — şi cine ştie care va fi următoarea încercare?
Cărarea era îngustă — şi cufundată în ceaţă. Ca şi înainte, ceaţa începea cu văluri subţiri şi sfârşea prin a-i orbi. Elena îl lăsă pe Stefan, cu reflexele lui de felină, să o ia primul înainte, şi se ţinu de rucsacul lui. În spatele ei, Bonnie se agăţase de ea ca un scaiete. Chiar în momentul în care Elena simţi că o să ţipe dacă mai trebuia să mai înainteze prin pătura albă, ceaţa se destramă.
Erau aproape de vârful unui munte.
Elena se luă repede după Bonnie, care se grăbise înainte la vederea aerului transparent. Se dovedi suficient de rapidă să o înşface pe Bonnie de rucsacul ei şi să o tragă înapoi când ajunse în locul unde pământul se sfârşea.
— În nici un caz! Strigă Bonnie, stârnind un ecou puternic de sub ele. În nici un caz n-o să trec peste ăla!
Ăla era un hău traversat de un podeţ foarte îngust.
Hăul era alb de chiciură de ambele părţi pe marginea de sus, dar când Elena se apucă de stâlpii de metal îngheţaţi ai podului şi se aplecă puţin înainte, văzu nuanţe de albastru şi verde glacial în fundul lui. Un vânt îngheţat o lovi peste fată.
Distanţa dintre bucata asta de lume şi cea aflată înaintea lor era cam de o sută de metri.
Elena se uită de la adâncurile cufundate în umbre la podul cel îngust, care era făcut din scânduri de lemn şi doar suficient de lat pentru ca o singură persoană să poată păşi pe el. Era sprijinit ici şi colo de frânghii prinse de laturile hăului şi cufundate cu stâlpi de metal în stânca golaşă, îngheţată.
De asemenea, se prăvălea într-un fel magnific în jos, pentru a urca apoi din nou. Chiar şi să te uiţi la el era un soi de mini-cădere într-un montagne-russe. Singura problemă era că nu includea o centură de siguranţă, un scaun, două mânere şi un ghid în uniformă care să spună: "Mâinile şi picioarele trebuie ţinute înăuntru tot timpul!" Avea totuşi o frânghie subţire, împletită din liane, în partea stângă.
— Uite ce-i, spunea Stefan, mai calm şi mai concentrat decât îl auzise vreodată Elena vorbind, putem să ne ţinem unul de celălalt. Putem merge unul câte unul, foarte încet...
— NUUUU! Bonnie puse în acel singur cuvânt un ţipăt psihic care aproape că o asurzi pe Elena. Nu, nu, nu, nu, NU! Nu pot să fac asta!
îşi aruncă rucsacul pe pământ. Apoi începu să râdă şi să plângă în acelaşi timp, într-o criză puternică de isterie. Elena simţi impulsul să îi arunce nişte apă rece în faţă. În acelaşi timp, simţea un impuls şi mai puternic să se arunce pe jos lângă Bonnie şi să ţipe: "Şi nici eu nu pot! E o

nebunie!" Dar la ce-ar fi servit asta?

Câteva minute mai târziu, Damon vorbea calm cu Bonnie, total neafectat de izbucnirea ei. Stefan umbla de colo-colo în cerc. Elena încerca să se gândească la un Plan A, în vreme ce o voce subţirică fredona în capul ei: Nu poţi să faci asta, nu poţi să faci asta, nici tu nu poţi să faci asta.

Asta nu era decât o fobie. Probabil că o puteau scăpa pe Bonnie de ea — dacă aveau, să zicem, un an sau doi la dispoziţie.

Stefan, într-unui din drumurile lui circulare pe lângă ea, spuse:

— Şi tu cum te împaci cu înălţimile, iubito?

Elena decise să o facă pe curajoasa. — Nu ştiu. Cred că o pot face. Stefan păru mulţumit.

— Ca să-ţi salvezi oraşul.

— Da... Dar e foarte rău că nimic nu funcţionează aici. Aş putea încerca să-mi folosesc Aripile pentru a zbura, dar nu le pot controla...

Şi genul ăsta de magie pur şi simplu nu e disponibil aici, rosti vocea lui Stefan în mintea ei.

Dar telepatia este. Şi tu mă poţi auzi, nu-i aşa?

Soluţia le veni în minte în acelaşi timp, şi Elena văzu cum faţa lui Stefan se lumina chiar în clipa când începu ea să vorbească.

— Influenţeaz-o pe Bonnie! Fă-o să creadă că e o acrobată care merge pe sfoară — o artistă de circ încă de când făcea primii paşi. Dar nu o face prea vioaie, ca să nu ţopăie prea tare şi să ne arunce în hău!

Cu lumina aceea pe faţă, Stefan arăta... Prea frumos. El o apucă pe Elena de mâini, o învârti o dată ca şi cum ar fi fost uşoară ca un fulg, şi o sărută.

Şi o sărută.

Şi o sărută până când Elena simţi cum sufletul îi picură din vârful degetelor.

N-ar fi trebuit să o facă în fata lui Damon. Dar euforia Elenei îi întuneca judecata, şi nu se putea controla.

Nici unul dintre ei nu încercase o cercetare profundă a minţii. Dar telepatia era tot ce le mai rămăsese, şi era caldă şi minunată şi îi lăsă pentru o clipă unul în braţele celuilalt, râzând, gâfâind — cu electricitatea fulgerând între ei. Elena îşi simţea tot trupul ca şi când tocmai avusese un şoc zdravăn.

Apoi se trase din braţele lui, dar era prea târziu. Se priviseră prea mult, şi Elena îşi auzi inima bubuind de frică. Simţea ochii lui Damon asupra ei. Abia reuşi să şoptească:

— O să le spui?

— Da, spuse încet Stefan. O să le spun. Dar nu se mişcă până când ea nu-şi

întoarse spatele către Bonnie şi Damon.

După aceea, Elena trase cu ochiul peste umăr şi ascultă.

Stefan se aşeză lângă fata care plângea şi spuse:

— Bonnie, poţi să te uiţi la mine? Asta-i tot ce vreau, crede-mă, nu trebuie să treci peste podul ăla dacă nu vrei. Nici măcar nu trebuie să te opreşti din plâns, dar încearcă să mă priveşti în ochi. Poţi să faci asta? Bun. Acum...

Vocea şi chiar şi chipul i se schimbară într-un fel subtil, căpătând mai multă forţă, devenind hipnotizatoare.

— Nu ti-e frică deloc de înălţimi, nu-i aşa? Eşti un acrobat care ar putea să păşească pe o funie întinsă peste Marele Canion şi nici să nu clipeşti şi să nu dai nici un semn de frică. Eşti cea mai bună din familia ta, Acrobaţii Mc Collough, iar ei sunt cei mai buni din lume. Iar în clipa asta, tu o să hotărăşti dacă o să traversezi podul ăla de lemn. Dacă o faci, o să ne conduci. O să fii conducătorul nostru.

Încet, în vreme ce îl asculta pe Stefan, fata lui Bonnie se schimbase. Cu ochii umflaţi aţintiţi asupra lui Stefan, părea să asculte atent la ceva din capul ei. Şi în cele din urmă, când Stefan rosti ultima propoziţie, ea sări în picioare şi se uită la pod.

— O.K., hai să mergem! Strigă, ridicându-şi rucsacul, pe când Elena stătea pe jos şi se uita lung după ea.

— Te descurci? întrebă Stefan, uitându-se la Elena. O lăsăm pe ea să meargă prima — chiar nu

are cum să cadă. Eu o să merg după ea. Elena poate veni în urma mea şi să se ţină de cureaua mea, şi mă bazez pe tine, Damon, să te ţii de ea. Mai ales dacă dă semne că leşină.

— O s-o ţin, spuse calm Damon.

Elena voia să-1 roage pe Stefan să o Influenţeze şi pe ea, dar totul se întâmpla atât de repede. Bonnie era deja pe pod, oprindu-se doar când Stefan o strigă să se întoarcă. Stefan se uita în spatele lui la Elena şi o întreba:

— Poţi să te apuci bine?

Damon era în urma Elenei, cu o mână puternică pe umărul ei şi spunând:

— Uită-te drept înainte, şi nu în jos. Nu-ţi face griji pentru leşin, o să te prind eu.

Dar podul de lemn era atât de fragil, şi Elena se trezi uitându-se întruna în jos, şi-şi simţea stomacul plutind în afara corpului ei şi deasupra capului. Se încleştase cu o mână de cureaua lui Stefan, şi cu cealaltă se ţinea de balustrada din liane împletite.

Ajunseră într-un loc unde căzuse o şipcă, iar cele aflate de-o parte şi de alta a golului păreau şi ele să se desprindă în orice clipă.

— Atenţie la astea! Spuse Bonnie, râzând şi sărind peste toate trei.

Stefan păşi peste prima şipcă nesigură, peste spaţiul gol şi puse piciorul pe următoarea.

Crac!

Elena nu ţipă — nici să ţipe nu mai era în stare. Nu se putea uita. Sunetul o făcuse să închidă ochii.

Şi nu se putea mişca. Nu putea mişca nici măcar un deget. Cu siguranţă nu un picior.

Simţi braţele lui Damon în jurul mijlocului. Amândouă braţele. Voia să-1 lase să îi sprijine greutatea aşa cum făcuse de atâtea ori înainte.

Dar Damon îi şoptea la ureche, cuvinte ca nişte descântece, care le îngăduiră picioarelor ei să nu mai tremure şi să se relaxeze, şi chiar o făcură să nu mai respire atât de repede, încât mai avea puţin şi leşina. Apoi o ridică şi braţele lui Stefan o cuprindeau şi pentru o clipă o ţinură amândoi strâns. Apoi Stefan îi luă greutatea şi o puse cu picioarele pe şipci sigure.

Elena voia să se agate de el ca un koala, dar ştia că nu trebuia să facă asta. Asta i-ar fi făcut pe amândoi să cadă. Aşa că undeva, în nişte profunzimi pe care nu ştia că le avea, găsi curajul să stea singură pe picioare şi să b 稻 bâie după frânghia de liane.

Apoi înălţă capul şi şopti cât de tare putea:

— Mergi. Trebuie să-i facem loc lui Damon.

— Da, îi răspunse tot în şoaptă Stefan. Dar o sărută pe frunte, un sărut rapid şi protector, înainte să se întoarcă şi să păşească spre Bonnie care nu mai avea răbdare.

În spatele ei, Elena auzi — şi simţi — cum Damon sare ca o felină peste spaţiul gol.

Elena ridică privirea pentru a se uita din nou la ceafa lui Stefan. Nu putea desluşi toate emoţiile pe care le simţea în acea clipă: iubire, groază, respect, surescitare — şi, desigur, gratitudine, toate odată.

Nu îndrăznea să întoarcă privirea în spatele ei, către Damon, dar avea exact aceleaşi simţăminte şi pentru el.

— Câţiva paşi încă, repeta el. Câţiva paşi încă.

După o scurtă eternitate, se aflau pe pământ solid, în faţa unei peşteri de dimensiuni medii, şi Elena căzu în genunchi. Îi era greaţă şi se simţea fără puteri, dar încercă să-i mulţumească lui Damon când trecu pe lângă ea pe cărarea de munte înzăpezită.

— îmi stăteai în cale, spuse el scurt şi la fel de rece ca vântul. Dacă ai fi căzut, ai fi putut să rupi tot podul. Şi, întâmplător, azi n-am chef să mor.

— Ce-i spui? Ce i-ai spus? Stefan, care se îndepărtase destul de mult şi nu-i putea auzi, se întoarse repede. Ce ţi-a spus?

Damon, cercetându-şi palma să vadă dacă nu cumva îi intrase vreun spin de la liane, spuse fără să-şi ridice privirea:

— I-am spus adevărul, asta-i tot. Până acum are două bile negre în expediţia asta. Să sperăm că dacă ajungi până acolo, or să te lase să intri în Poartă, căci dacă dau note pentru reuşite, am pierdut. Sau poate mai bine să zic că unul dintre noi a pierdut?

— Taci, sau te fac eu să taci, spuse Stefan cu o voce diferită de cea pe care o auzise Elena până atunci.

Îl privi lung, surprinsă. Era ca şi cum Stefan ar fi crescut cu zece ani într-o secundă.

— Să nu mai vorbeşti niciodată aşa cu ea sau despre ea, Damon!

Damon se uită la el pentru o clipă, cu pupilele contractate. Apoi spuse: "Mă rog!" Şi se îndepărtă alene.

Stefan se aplecă şi o ţinu pe Elena în braţe până când tremuratul i se opri.

Şi asta e, îşi spuse Elena. O furie îngheţată o cuprinse. Damon nu avea nici un pic de respect pentru ea; nu avea nimic pentru nimeni, cu excepţia lui însuşi. Elena nu putea să o protejeze pe Bonnie de propriile sentimente ale lui Bonnie — sau să-1 împiedice pe el să o mai insulte. Nu putea să o oprească pe Bonnie să ierte. Dar ea, Elena, o terminase cu Damon.

Această ultimă insultă punea capac.

Ceaţa reapăru când pătrunseră în peşteră.

Damon nu vrea să fie aşa un... Un ticălos, explodă Bonnie. El doar... Aşa de des simte că suntem noi trei împotriva lui... Şi... Şi...

— Ei, cine a început? Chiar şi când eram sus pe turgi, spuse Stefan.

— Ştiu, dar mai e ceva, spuse Bonnie cu sfială. Pentru că aici sunt doar zăpadă şi stânci şi gheaţă... El... Nu ştiu. E foarte încordat. Ceva nu e în regulă.

— îi e foame, exclamă Elena, dându-şi brusc seama. De când urcaseră pe turgi, nu mai existase nimic de vânat pentru cei doi vampiri. Nu puteau trăi, la fel ca vulpile, din insecte şi şoareci. Desigur, Lady Ulma le pusese în bagaje suficient de mult Black Magic, singurul lucru care semăna cu un substitut al sângelui. Dar proviziile scădeau şi, desigur, trebuiau să se gândească şi la drumul de întoarcere. Brusc, Elena ştiu ce i-ar face bine.

— Stefan, murmură ea, trăgându-1 într-o adâncitură în stânca rugoasă a intrării în peşteră. Îşi dădu jos gluga şi-şi desfăcu fularul suficient cât să-şi dea la iveală o latură a gâtului. Nu mă face să spun de prea multe ori "te rog", şopti către el. Nu pot să aştept aşa de mult.

Stefan se uită în ochii ei, văzu că vorbea serios şi era hotărâtă — şi îi sărută mâna înmănuşată.

— Cred că a trecut suficient de mult timp — nu, sunt sigur, altfel nu aş încerca niciodată asta, şopti el.

Elena îşi dădu capul pe spate. Stefan se aşeză între ea şi vânt şi acum Elenei îi era aproape cald. Simţi durerea scurtă iniţială şi apoi Stefan bea şi minţile lor se uniră ca două picături de ploaie pe sticla unei ferestre.

Luă foarte puţin sânge. Suficient cât să se vadă în ochii lui cum iazurile verzi nemişcate se transformă în cursuri de apă strălucitoare, efervescentă.

Dar apoi privirea lui deveni din nou nemişcată.

— Damon..., spuse Stefan şi tăcu stânjenit.

Ce putea spune Elena? Am rupt orice legătură cu el? Ei doi trebuiau să se ajute unul pe celălalt de-a lungul acestor încercări; să-şi arate înţelepciunea şi curajul. Dacă refuza, oare avea să fie un nou eşec?

— Atunci trimite-1 repede, spuse, înainte să mă răzgândesc.

Cinci minute mai târziu, Elena era din nou cuibărită în micul codon, în vreme ce Damon îi răsucea capul cu o precizie rece, apoi brusc se repezi înainte şi îşi cufundă colţii într-o venă vizibilă. Elena simţi cum ochii i se fac mari.

O muşcătură care durea atât de mult — ei, nu mai simţise aşa ceva din zilele când fusese proastă şi nepregătită şi se zbătuse cu toată forţa ca să se elibereze.

Cât despre mintea lui Damon, aceasta era un perete de oţel. Dacă tot trebuia să facă asta, sperase că avea să vadă băieţelul care trăia în ungherul cel mai adânc al sufletului lui Damon, cel care era, împotriva voinţei sale, Păstrătorul tuturor secretelor sale — dar nu putea înmuia nici un pic oţelul.

După câteva minute, Stefan îl trase pe Damon deoparte — nu foarte blând. Damon se îndepărtă posac, ştergându-se la gură.

— Eşti bine? întrebă Bonnie într-o şoaptă îngrijorată, în vreme ce Elena cotrobăia prin cutia cu medicamente ale lui Lady Ulma după o bucată de tifon pe care să o pună pe rănile de la gât.

— Am avut zile şi mai bune, spuse scurt Elena, înfasurându-si din nou fularul.
Bonnie oftă.
— Meredith e cea care trebuia de fapt să se afle aici, spuse ea.
— Da, dar Meredith trebuia să se afle şi în Fells Church. Sper doar ca ei să poată rezista suficient de mult până când ne întoarcem noi acasă.
— Sper doar că o să putem să ne întoarcem acasă cu ceva care o să-i ajute, şopti Bonnie.
Meredith şi Matt petrecură perioada de timp între două dimineaţa şi ivirea zorilor turnând picături infinitezimale din globul-stea al lui Misao pe străzile oraşului şi cerându-i Puterii să îi ajute — cumva — în lupta lor împotriva lui Shinichi. Această mişcare rapidă dintr-un loc în altul adusese şi un bonus nesperat: copii. Nu copii nebuni. Copii normali, îngroziţi de fraţii şi surorile lor sau de părinţii lor, neîndrăznind să se ducă acas— din cauza lucrurilor îngrozitoare pe care le văzuseră acolo. Meredith şi Matt îi înghesuiseră în SUV-ul mamei lui, cumpărat la mâna a doua, şi îi aduseseră acas— la Matt.
În cele din urmă, aveau mai bine de treizeci de copii, de la cinci la şaisprezece ani, cu toţii mult prea speriaţi pentru a se juca, a vorbi, sau chiar a cere ceva. Dar mâncaseră tot ce găsise doamna Flowers încă bun în frigiderul şi cămara lui Matt, şi în cămările caselor părăsite aflate de-o parte şi de alta a casei lui Matt.
Matt, uitându-se la o fetită de zece ani care îşi înfunda în gură pâine albă goală, cu o foame de lup şi cu lacrimi curgându-i pe faţa murdară în vreme ce mesteca şi înghiţea, îi spuse încet lui Meredith:
— Crezi că avem ceva impostori aici?
— Pun capul că da, răspunse ea la fel de încet. Dar ce putem face? Cole nu ştie nimic care să ne fie de ajutor. Va trebui doar să ne rugăm ca toţi copiii neposedaţi să ne poată ajuta atunci când impostorii lui Shinichi or să atace.
— Cred că cea mai bună opţiune, atunci când ne confruntăm cu copii posedaţi care s-ar putea să aibă arme, e să fugim.
Meredith încuviinţă absentă din cap, dar Matt observă că acum îşi lua băţul de luptă peste tot cu ea.
— M-am gândit la un mic test pentru ei, spuse ea. O să lipesc pe fiecare câte un Post-It şi o să vedem ce se întâmplă. Copiii care au făcut lucruri pe care le regretă acum ar putea să devină isterici, cei care sunt deja doar îngroziţi ar putea să simtă o oarecare alinare, iar impostorii or să atace sau or să fugă.
— Asta e de văzut.
Testul lui Meredith îi găsi pe cei doi impostori din grupul de copii, un băiat de treisprezece ani şi o fată de cincisprezece. Fiecare dintre ei ţipă şi o luă la fugă prin casă cu urlete sălbatice. Matt nu-i putu opri. Când totul se termină şi copiii mai mari îi liniştea u pe cei mai mici, Matt şi Meredith terminară de acoperit ferestrele cu scânduri şi de lipit amulete între scânduri. Petrecură seara căutând de mâncare, întrebându-i pe copii despre Shinichi şi Ultimul Miez de noapte şi ajutând-o pe doamna Flowers să le îngrijească rănile. Încercară să aibă în permanenţă o persoană de veghe, dar pentru că se treziseră la 1.30 dimineaţa şi nu stătuseră o clipă locului, erau cu toţii foarte obosiţi.
La unsprezece fără un sfert, Meredith veni la Matt, care curăţa zgârieturile unui puşti blond de opt ani.
— O.K., spuse ea calmă, o să-mi iau maşina şi o să mă duc după noile amulete pe care doamna Saitou a zis că o să le aibă gata până acum. Te superi dacă-1 iau pe Saber?
Matt clătină din cap.
— Nu, mă duc eu. Oricum, le cunosc mai bine pe doamnele Saitou.
Meredith scoase ceea ce o persoană mai puţin rafinată ar numi un forăit.
— Le cunosc suficient de bine pentru a spune: scuzaţi-mă, Inari Obaasan, scuzaţi-mă, Orime-san, noi suntem zurbagiii care tot cerem cantităţi uriaşe de amulete care să ne ferească de rău, dar nu vă deranjează, nu-i aşa?
Matt zâmbi vag, îi dădu drumul puştiului şi spuse:
— Ei bine, poate că le-ar deranja şi mai puţin dacă le-ai spune numele corect. Obaasan înseamnă

"bunică", da?
— Sigur.
— Şi sau e doar o chestie pe care o pui la sfârşitul unui nume ca să fii politicos.
Meredith dădu din cap aprobator, adăugând:
— Şi "o chestie la sfârşit" se numeşte "sufix de deferentă".
— Da, da, dar cu toate cuvintele tale deştepte, tot le-ai încurcat numele. E Orime-bunica şi Orime-ma-ma-lui-Isobel. Deci Orime-Obaasan şi Orime-san.
Meredith oftă.
— Uite ce-i, Matt, Bonnie şi cu mine le-am cunoscut primele. Bunica s-a prezentat ca Inari. Acum, ştiu că e puţin cam sărită, dar cu siguranţă şi-ar şti propriul nume, nu?
— Şi mie mi s-a prezentat şi a spus nu doar că numele ei e Orime, ci şi că fiica ei a primit acelaşi nume ca ea. Să vedem ce mai zici acum!
— Matt, vrei să-mi iau carneţelul cu notiţe? E în livingul din pensiune...
Matt scoase un hohot de râs scurt şi ascuţit — aproape un suspin. Se uită înjur să se asigure că doamna Flowers nu era în preajmă şi apoi şopti:
— E undeva în centrul pământului, poate. Nu mai există living.
Pentru o clipă, Meredith păru pur şi simplu şocată, dar apoi se încruntă. Matt o privea întunecat şi furios. Era inutil să-şi spună că ei doi ar fi fost cei care aveau cele mai mici şanse din grupul lor să se certe. Iată-i cum se certau, şi Matt putea vedea efectiv scânteile zburând.
— Bine, spuse Meredith în cele din urmă, o să mă duc acolo şi o să întreb de Orime-Obaasan, şi apoi o să le spun că e vina ta atunci când or să râdă.
Matt clătină din cap.
— Nimeni n-o să râdă, pentru că aşa o să le numeşti corect.
— Uite ce-i, Matt, începu Meredith. Am citit atât de multe pe internet, încât chiar cunosc numele Inari. Am dat de el undeva.
Şi sunt sigură că aş fi făcut... Am făcut legătura...
Vocea i se stinse. Când Matt îşi cobor— privirea din tavan, tresări. Faţa lui Meredith era albă ca varul şi respira repede.
— Inari..., şopti ea. Ştiu numele ăsta, dar... Brusc, îl prinse pe Matt de încheietura mâinii atât de tare, încât îl duru. Matt, computerul tău a murit cu totul?
— S-a dus când a căzut electricitatea. Acum chiar şi generatorul a murit.
— Dar ai un mobil care se conectează la internet, nu?
Agitaţia din vocea ei îl făcu pe Matt să o ia şi el în serios.
— Sigur, spuse. Dar bateria a murit de cel puţin o zi. Fără electricitate n-o pot încărca. Şi mama şi-a luat cu ea telefonul.
Nu poate trăi fără el. Stefan şi Elena şi-au lăsat probabil lucrurile la pensiune... Clătină din cap când văzu expresia plină de speranţă a lui Meredith şi şopti: Sau, ar trebui să spun, în locul unde era pensiunea.
— Dar trebuie să găsim un mobil sau un computer care funcţionează! Trebuie! Am nevoie să funcţioneze doar un minut! Spuse disperată Meredith, îndepărtându-se de el şi începând să se învârtă ca şi cum ar fi vrut să depăşească vreun record mondial.
Matt se holba la ea uluit.
— Dar de ce?
— Pentru că trebuie. Am nevoie de unul, chiar şi pentru un minut!
Matt nu putea decât să o privească perplex. În cele din urmă, spuse:
— Cred că-i putem întreba pe copii.
— Copiii! Unul dintre ei trebuie să aibă un mobil care funcţionează! Haide, Matt, trebuie să vorbim cu ei chiar acum! Se opri şi spuse, cu o voce destul de răguşită: Mă rog să ai tu dreptate şi eu să mă înşel.
— Ăăă...?
Matt habar n-avea ce se petrecea.
— Am spus că mă rog să mă înşel! Roagă-te şi tu, Matt... Te implor!

26

Elena aştepta să se destrame ceaţa. Apăruse la fel ca întotdeauna, îndesindu-se puţin câte puţin, şi acum se întreba dacă avea să mai dispară vreodată, sau dacă asta era pur şi simplu o altă încercare. Prin urmare, când îşi dădu seama brusc că putea vedea în faţa ei cămaşa lui Stefan, simţi cum o cuprinde bucuria. Nu mai făcuse nici o prostie în ultimul timp.

— Îl văd! Spuse Stefan, trăgând-i lângă el. Şi apoi: Voil ・ ..., dar în şoaptă.

— Ce, ce? Strigă Bonnie, repezindu-se înainte.

Şi apoi se opri şi ea.

Damon nu ţâşni. Veni cu paşi înceţi. Dar Elena tocmai se întorcea către Bonnie, şi văzu chipul lui Damon în clipa în care el îl zări.

În fata lor se înălţa un soi de mic castel, sau o poartă de intrare uriaşă, cu turle care străpungeau norii joşi ce atârnau deasupra ei. Era un soi de scriitură deasupra uşilor negre imense, ca de catedrală, dar Elena nu mai văzuse niciodată asemenea litere îmbârligate din cine ştie ce limbă străină.

De-o parte şi de alta a clădirii se ridicau nişte ziduri negre aproape la fel de înalte ca şi turlele. Elena se uită în stânga şi în dreapta şi îşi dădu seama că dispăreau doar acolo unde privirea nu le mai ajungea. Şi fără magie, era imposibil să zbori pe deasupra lor.

Ceea ce băiatul şi fata din poveste descoperiseră doar urmând timp de multe zile zidurile, apăruse pur şi simplu înaintea lor.

— Este Poarta Celor Şapte Comori, nu-i aşa, Bonnie? Nu-i aşa? Uite! Strigă Elena.

Bonnie se uita deja, cu mâinile strânse la piept, şi de data asta nu putea să rostească nici un cuvânt. Elena văzu cum fata cea mărunţică se lasă în genunchi în zăpada uşoară, ca o pudră. Dar Stefan răspunse. Le ridică în braţe în acelaşi timp pe Bonnie şi pe Elena şi le învârti pe amândouă.

— Aşa e! Spuse el, în aceeaşi clipă în care Elena spunea "Aşa e!", iar Bonnie, experta, rostea cu răsuflarea tăiată "Oh, da, chiar aşa e!", cu lacrimi îngheţate pe obraji.

Stefan îşi apropie gura de urechea Elenei.

— Şi tu ştii ce înseamnă asta, nu? Dacă asta e Poarta Celor Şapte Comori, ştii unde ne aflăm acum?

Elena încercă să ignore senzaţia de căldură şi furnicăturile care urcau în ea din tălpi, iscate de răsuflarea lui Stefan în urechea ei. Încercă să se concentreze asupra întrebării lui.

— Uită-te în sus, îi sugeră Stefan. Elena ridică privirea — şi icni. Deasupra lor, în locul unei pături de ceaţă sau a necurmatei lumini stacojii a unui soare care apunea întruna, puteau vedea acum trei luni. Una era enormă, acoperind poate o şesime din cer, strălucind în vârtejuri albe şi albastre, ceţoase către margine. Chiar în faţa lor era o lună argintie care avea cam trei sferturi din dimensiunile primei, în sfârşit, se vedea şi o lună micuţă, în înalturi, albă ca un diamant, care părea să se ţină în mod deliberat departe de celelalte două. Toate trei erau semiluni şi străluceau cu o lumină blândă, alinătoare, pe zăpada neatinsă din jurul Elenei.

— Suntem în Cealaltă Lume, spuse Elena şocată.

— Oh... E chiar la fel ca în poveste, spuse Bonnie cu răsuflarea întretăiată. Exact la fel. Chiar şi ce e scris! Chiar şi cantitatea de zăpadă!

— Exact ca în poveste? întrebă Stefan. Chiar şi faza lunilor? Cât de pline sunt?

— Exact la fel. Stefan dădu din cap.

— M-am gândit eu că aşa vor fi. Povestea aia a fost o premoniţie, care ţi s-a dat cu scopul de a ne ajuta să găsim cel mai mare glob-stea făcut vreodată.

— Păi, hai să intrăm! Strigă Bonnie.

Pierdem vremea!

— În regulă, dar toată lumea să fie atentă. Nu vrem să meargă ceva prost acum, spuse Stefan.

Intrară pe Poarta Celor Şapte Comori în ordinea următoare: Bonnie, care descoperi că marile uşi negre se deschideau doar la o simplă atingere, dar nu reuşi să vadă nimic înăuntru, căci venea de la lumina puternică a soarelui de afară; Stefan şi Elena, ţinându-se de mână; şi Damon, care aşteptă afară mult timp, sperând, îşi spuse Elena, să fie considerat "un grup diferit".

Între timp, ceilalţi aveau cel mai plăcut şoc de când luaseră Paspartuurile de la kitsune.

— Sage... Sage! Ţipă ascuţit Bonnie în clipa în care ochii ei se obişnuiră cu întunericul. Oh, uite, Elena, e Sage! Sage, ce faci? Ce cauţi aici? Oh, ce bine e să te văd!

Elena clipi de două ori şi interiorul octogonal al camerei întunecate deveni vizibil. Se duse la singura mobilă din cameră, biroul cel mare din mijloc.

— Sage, ştii ce mult timp pare că a trecut? Ştiai că Bonnie a fost cât pe ce să fie vândută ca sclavă la o licitaţie publică? Ştiai despre visul ei?

Sage arăta aşa cum arătase întotdeauna în ochii Elenei. Trupul arămiu, ucigător de atletic, ca un model pentru un Titan, cu pieptul şi picioarele goale, jeanşii Levi's negri, cârlionţii lungi de păr arămiu, şi ochii ciudaţi de culoarea bronzului care puteau să străpungă oţelul sau să fie la fel de blânzi ca ai unui mielut.

— Mes deuxpetits chatons, spunea Sage. Cei doi pisoiaşi ai mei, m-aţi uimit. V-am urmărit aventurile. Paznicul Porţii nu are prea multe distracţii şi n-are voie să părăsească fortăreaţa asta, dar voi aţi fost atât de curajoase şi de amuzante. Vous felicite.

Sărută mai întâi mâna Elenei, apoi a lui Bonnie, apoi îl îmbrăţişa pe Stefan şi îl sărută pe amândoi obraji, în stil latin. Apoi se aşeză la loc.

Bonnie se urca în poala lui Sage ca şi cum ar fi fost un pisoi adevărat.

— Tu ai luat globul-stea al lui Misao plin de Putere? întrebă ea pe un ton imperios, îngenunchind pe coapsa lui. Adică, ai luat jumătate din el? Ca să te întorci aici?

— Mais oui, aşa am făcut. Dar am lăsat puţin şi pentru Madame Flowers...

— Ştii că Damon a folosit cealaltă jumătate ca să deschidă din nou Poarta? Şi că am căzut şi eu în ea, chiar dacă el nu voia să vin cu el? Şi că din cauza asta am fost cât pe-aci să fiu vândută ca sclavă? Şi că Stefan şi Elena au trebuit să vină după mine, ca să se asigure că eram bine? Şi că pe drumul încoace Elena aproape că a căzut de pe pod, şi nu suntem siguri dacă turgii or să reuşească? Şi ştii că în Fells Church vine Ultimul Miez de noapte, şi nu ştim...

Stefan şi Elena schimbară o privire lungă, plină de înţeles, şi apoi Stefan spuse:

— Bonnie, trebuie să îi punem lui Sage cea mai importantă întrebare. Îl privi pe Sage: E posibil să salvăm Fell's Church? Avem suficient timp?

— Eh bien. Din câte îmi dau seama din vârtejul cronologic, aveţi suficient timp, şi încă vă mai rămâne puţin. Suficient pentru un pahar de Black Magic care să vă ţină la drum. Dar după aia, fără să mai pierdeţi vremea!

Elena se simţea ca o bucată de hârtie boţită care fusese întinsă şi netezită. Răsuflă adânc. O puteau face. Asta îi îngădui să-şi amintească să se poarte civilizat.

— Sage, cum ai rămas blocat aici? Sau ne aşteptai?

— Helas, nu — sunt trimis aici drept pedeapsă. Am primit o Convocare Imperială pe care nu puteam să o ignor, mes amis. Oftă şi adăugă: Pur şi simplu sunt din nou în Dizgraţie. Aşa că acum sunt ambasador în Cealaltă Lume, după cum vedeţi. Îşi flutură alene mâna, arătând înjur. Bienvenus.

Elena avea sentimentul timpului care se scurge, ticăind fiecare secundă, a unor minute preţioase care se iroseau. Dar poate că Sage însuşi avea să facă ceva pentru Fell's Church.

— Chiar trebuie să stai aici înăuntru?

— Dar sigur, până când mon pere — tatăl meu — Sage rosti cuvântul "tatăl" într-un fel violent şi plin de resentimente — se domoleşte şi mi se îngăduie să mă întorc la Curtea Infernală, sau, mult mai bine, să-mi văd de drum fără să mă mai întorc vreodată. Cel puţin până se îndură cineva de mine şi mă omoară. Se uită întrebător la fiecare, apoi oftă şi spuse: Saber şi Talon, ei sunt bine?

— Erau atunci când am plecat noi, spuse Elena, nerăbdătoare să rezolve problema pentru care se aflau de fapt acolo.

— Bien, spuse Sage, privind-o prietenos, dar ar trebui să avem tot grupul vostru aici înăuntru pentru vizionare, nu?

Elena se uită la uşi, apoi din nou la

Stefan, dar Sage deja striga — atât vocal, cât şi telepatic: Damon, mon poussinet, nu vrei să vii aici înăuntru cu tovarăşii tăi?

Urmă o lungă pauză, şi apoi uşile se deschiseră şi un Damon foarte posac îşi făcu apariţia. Nu vru să-i răspundă prietenosului "Bienvenu" al lui Sage, în schimb spuse:

— N-am venit aici ca să socializez. Vreau să văd comorile la timp ca să salvez Fell's Church. Eu n-am uitat de blestematul acela de oraş amărât, chiar dacă toţi ceilalţi au uitat.

— Alors maintenant, spuse Sage, părând jignit. Aţi trecut cu toţii încercările din drumul vostru şi puteţi să vă uitaţi la comori. Puteţi chiar să folosiţi din nou magia, deşi nu sunt prea sigur că o să vă ajute. Totul depinde de ce comoară căutaţi. Felicitations!

Toată lumea, cu excepţia lui Damon, păru oarecum stânjenită.

— Acum, continuă Sage, trebuie să vă arăt fiecare poartă, înainte să puteţi alege. O să încerc să fiu rapid, dar fiţi prudenţi, s 'il vom plasa. Odată ce alegeţi o comoară, aceea va fi singura uşă care se va mai deschide vreodată pentru oricare dintre voi.

Elena se trezi apucând mâna lui Stefan — care deja se întindea către ea — când, una câte una, uşile începură să strălucească cu o lumină slabă.

— În spatele vostru, spuse Sage, este chiar uşa prin care aţi intrat în această încăpere, da? Dar lângă ea, ah...

O uşă se lumină pentru a arăta o peşteră imposibilă. Imposibilă din cauza gemelor care zăceau pe podea sau ieşeau din pereţii ei. Rubine, diamante, smaralde, ametiste...

Fiecare la fel de mare cât pumnul Elenei, zăcând în grămezi uriaşe, pentru a fi luate.

— E frumos, dar... Nu, evident! Spuse ea hotărâtă, şi întinse cealaltă mână pentru a o aşeza pe umărul lui Bonnie.

Următoarea uşă se lumină, deveni strălucitoare, apoi atât de strălucitoare, încât păru să dispară.

— Iar aici, oftă Sage, este faimosul paradis al kitsune-lor.

Elena simţi cum ochii i se fac mari. Era o zi însorită în cel mai frumos parc pe care îl văzuse vreodată. In depărtare, o cascadă mică îşi vărsa apele într-un golfuleţ, care pătrundea într-un deal înverzit, în vreme ce chiar în faţa ei se afla o bancă de piatră, de două locuri, sub un copac ce părea a fi un cireş în plină floare.

Flori pluteau în aer, purtate de o briză care trecea printre ceilalţi copaci, cireşi şi piersici, din apropiere, stârnind o ploaie de petale de culoarea zorilor. Deşi Elena văzuse locul doar pentru o clipă, deja i se părea familiar. Putea pur şi simplu să intre în el...

— Nu, Stefan!

Trebui să îl atingă pe braţ. Pornise direct către grădină.

— Ce? Spuse el, scuturând din cap ca cineva care visa. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Părea doar că mergeam către o casă veche, veche... Se întrerupse. Sage, continuă, te rog!

Următoarea uşă se lumina deja, arătând o mulţime de rafturi de vin Clarion Loess Black Magic. Elena desluşea în depărtare o vie cu struguri luxurianţi atârnând grei, fructe care nu aveau să vadă nicicând lumina soarelui până nu erau transformaţi în faimosul lichid.

Toată lumea sorbea deja din paharele pline cu Black Magic, aşa că se dovedi uşor de spus "nu" chiar şi suculenţilor struguri.

Când următoarea uşă se lumină, Elenei i se tăie răsuflarea. Era un miez de zi strălucitor. Într-un câmp, până în zare, vedea tufişuri înalte pline de trandafiri cu tulpina lungă — ale căror petale erau ca o catifea neagră.

Uluită, văzu că toată lumea se uita la Damon, care, involuntar, făcuse un pas înainte către trandafiri. Stefan întinse un brat, blocându-i calea.

— Nu m-am uitat prea atent, spuse Damon, dar cred că sunt la fel ca cel pe care... L-am distrus.

Elena se întoarse către Sage.

— Sunt la fel, nu-i aşa?

— Păi sigur, spuse Sage, cu un aer nefericit. Ăştia sunt trandafirii Miez de noapte, noirpur — asemănători celui din buchetul kitsune-Xui alb. Dar ăştia toţi suntgoz. Doar kitsune-\q pot include o vrajă în ei — ca îndepărtarea blestemului unui vampir.

Se auzi un oftat general de dezamăgire printre ascultătorii săi. Dar Damon nu făcu decât să pară şi mai posac. Elena se pregătea să vorbească, să spună că Stefan n-ar trebui să treacă prin asta, când se întoarse la cuvintele lui Sage şi la următoarea poartă şi simţi o dorinţă simplă şi egoistă.

— Presupun că aţi numi-o "La Fontaine a tinereţii şi vieţii veşnice", spuse Sage.
Elena vedea o fântână împodobită cu ornamente revărsându-şi cascada de apă, cu jetul efervescent din vârf alcătuind un curcubeu. Fluturi mici de toate culorile zburau în jurul ei, poposind pe frunzele boltii care o ascundea în verdeaţă.
Meredith, cu calmul ei şi logica directă, nu era acolo, aşa c— Elena îşi înfipse unghiile în palmă şi strigă: "Nu! Următoarea!" Cât de repede şi de tare putu.
Sage vorbea din nou. Elena se forţă să îl asculte.
— Floarea Regală Radhika, despre care legendele spun că a fost furată din Curtea Celestă cu multe milenii in urmă. Ea îşi schimbă forma.
Un lucru destul de simplu de spus... Dar să o vezi cu ochii tăi...
Elena privi uluită cum o duzină de tulpini groase, împletite, încununate cu flori de calã albe, tremură uşor. În clipa următoare, privea un buchet de violete cu petale liliachii şi o picătură de rouă scânteind pe o petală. Un moment mai târziu, tulpinile susţineau flori de gura-leu lui de un mov luminos — cu picătura de rouă la locul ei. Înainte să-şi aducă aminte să nu trebuia să întindă mâna şi să le atingă, gura-leului deveniseră nişte trandafiri roşii, în plină floare. Când trandafirii se transformară într-o floare aurie exotică pe care n-o mai văzuse niciodată, Elena trebui să se întoarcă cu spatele.
Se trezi lovindu-se de un piept masculin musculos şi gol, în timp ce se forţa să gândească realist. Miezul de noapte se apropia — şi nu sub forma unui trandafir. Fell's Church avea nevoie de tot ajutorul pe care-1 putea primi, şi ea stătea aici şi se uita la nişte flori! Brusc, Sage o ridică în sus şi spuse: — Ce tentaţie, mai ales pentru o iubitoare de beaute ca tine, belle madame. Ce regulă stupidă să te împiedice să iei măcar un boboc! Dar există ceva mai înalt şi mai pur decât frumuseţea, Elena. Tu îi porţi numele. În greaca veche, Elena înseamnă "lumină"! întunericul vine repede — Ultimul, Veşnicul Miez de noapte! Frumuseţea nu-1 va opri; e o bagatellz, un flecuşteţ, inutil în vremuri de nenorocire. Dar lumina, Elena lumina va înfrânge'întunericul! Cred asta, aşa cum cred în curajul şi sinceritatea ta, în inima ta bună, iubitoare.
Spunând acestea, o sărută pe frunte şi o puse cu picioarele pe pământ.
Elena era uluită. Dintre toate lucrurile pe care le ştia, cel mai bine ştia că nu putea înfrânge întunericul care se lăsa — nu singură.
— Dar nu eşti singură, şopti Stefan, şi ea îşi dădu seama că era chiar lângă ea, şi că probabil mintea ei era larg deschisă, proiectându-şi gândurile la fel de limpede ca şi cum le-ar fi rostit.
— Suntem cu toţii aici cu tine, spuse Bonnie cu o voce de două ori mai puternică decât dimensiunile ei minuscule. Nu ne temem de întuneric.
Urmă un moment de tăcere, când încercară cu toţii să nu se uite la Damon. In cele din urmă, el spuse:
— Intr-un fel sau altul am fost convins să mă bag în nebunia asta — încă mă mai întreb cum s-a întâmplat. Dar am ajuns până aici şi n-am de gând să renunţ acum.
Sage se întoarse către ultima uşă şi aceasta se lumină. Dar nu foarte mult. Arăta ca partea de dedesubt, umbrită, a unui copac foarte mare. Ceea ce era însă ciudat era că nu creştea nimic la rădăcina lui. Nici ferigi şi nici tufişuri şi nici puieţi, nici măcar rugii şi buruienile obişnuite şi mereu prezente. Se vedeau câteva frunze uscate pe pământ, dar altfel nu era decât ţărână.
Sage spuse:
— O planetă cu doar o singură formă materială de viaţă pe ea. Marele Copac care acoperă o întreagă lume. Coroana acoperă totul, cu excepţia lacurilor naturale cu apă dulce de care are nevoie pentru a supravieţui.
Elena se uită în inima lumii crepusculare.
— Am ajuns până aici, şi poate că împreună... Poate că reuşim să găsim globul-stea care ne va salva oraşul.
— Asta e uşa pe care o alegi?
Elena se uită la ceilalţi. Toţi păreau să aştepte confirmarea ei.
— Da — şi chiar acum, spuse ea. Trebuie să ne grăbim.
Dădu să-şi pună paharul jos, şi acesta dispăru. Ii zâmbi în chip de mulţumire lui Sage.

— Teoretic, n-ar trebui să vă ajut deloc, spuse el. Dar dacă aveţi o busolă...
Elena avea una. Întotdeauna atârna de rucsacul ei pentru că încerca mereu să se orienteze după ea.
Sage luă busola în mână şi trasă uşor o linie pe ea. Îi dădu înapoi busola Elenei şi ea văzu că acul nu mai arăta către nord, ci spre nord-est.
— Urmaţi săgeata, spuse el. Vă va duce la trunchiul Marelui Copac. Dacă ar trebui să ghicesc unde se află cel mai mare glob-stea, pe drumul acesta aş lua-o. Dar fiţi prudenţi! Şi alţii au ales acelaşi drum. Trupurile lor au hrănit Marele Copac — ca îngrăşământ.
Elena abia auzi aceste cuvinte. Fusese îngrozită la gândul că trebuia să caute pe o planetă întreagă un glob-stea. Desigur, ar putea să fie o lume foarte mică, la fel ca... La fel ca...
La fel ca mica lună de diamant pe care ai văzut-o deasupra Celeilalte Lumi?
Vocea din mintea Elenei era în acelaşi timp familiară şi necunoscută. Se uită la Sage, care zâmbea. Apoi se uită în jurul ei prin încăpere. Toată lumea părea să aştepte să facă ea primul pas.
Şi îl făcu.

26

Aţi fost cu toţii hrăniţi şi îngrijiţi pe cât de bine am putut, spuse Meredith, uitându-se la toate "fetele tinere, încordate şi speriate, întoarse către ea în pivniţă. Şi acum vreau să vă cer un singur lucru în schimb. Meredith făcu un efort şi-şi calmă vocea. Vreau să-mi spuneţi dacă există cineva care ştie despre un telefon mobil care e conectat la internet, sau despre un computer care încă mai funcţionează. Vă rog, vă rog — chiar dacă doar credeţi că ştiţi unde s-ar putea afla unul, spuneţi-mi.
Tensiunea era ca o coardă groasă de
cauciuc, care o trăgea pe Meredith către fiecare chip palid şi încordat, care îi trăgea pe copii către Meredith.
Foarte bine că Meredith era o persoană echilibrată. Vreo douăsprezece mâini se ridicară imediat, şi o fetiţă de cinci ani şopti:
— Mami are unul. Şi tati.
Urmă o pauză înainte ca Meredith să poată întreba:
— O cunoaşte cineva pe puştoaica asta? — şi o fată ceva mai mare spuse:
— Vrea să spună doar că aveau înainte de Omul Care Arde.
— Omul Care Arde se numeşte Shinichi? întrebă Meredith.
— Sigur. Uneori face părţile roşii din părul lui să-i ardă deasupra capului.
Meredith trecu aceasta mică informaţie în coloana cu Lucruri pe care nu vreau să le văd, sincer, pe cuvântul meu, absolut niciodată. Apoi îndepărtă imaginea din minte.
— Copii, vă rog, vă rog gândiţi-vă bine. Doar unul îmi trebuie, un telefon mobil cu acces la internet care încă mai are baterie acum. Un laptop sau un computer care încă mai funcţionează acum, poate datorită unui generator care continuă să producă electricitate. Doar o familie cu un generator care mai funcţionează. E cineva?
Mâinile coborâseră acum. Un băiat pe care crezu că îl recunoaşte ca fiind unul dintre fraţii Loring, de vreo zece sau poate unsprezece ani, spuse:
— Omul Care Arde ne-a spus că telefoanele mobile şi computerele sunt rele. De-asta s-a bătut fratele meu cu tata. A aruncat în toaletă toate mobilele din casă.
— O.K., O.K., mulţumesc. Dar e cineva care a văzut un mobil sau computer în stare de funcţionare? Sau un generator propriu...
— Păi da, draga mea, am eu unul. Vocea venea din capul scărilor. Doamna
Flowers stătea acolo, îmbrăcată într-un trening nou. In mod ciudat, avea în mână geanta ei voluminoasă.
— Aveaţi... Aveţi un generator? întrebă Meredith cu o strângere de inimă.
Ce risipă! Şi dacă dezastrul venea, asta se întâmpla pentru că ea, Meredith, nu terminase de citit toate informaţii pe care chiar ea le găsise! Minutele se scurgeau, şi dacă murea toată lumea din

Fell's Church, avea să fie vina ei. Vina ei. Nu credea că putea trăi cu gândul ăsta.

Toată viaţa, Meredith încercase să atingă starea de calm, concentrare şi echilibru care constituia reversul metodelor de luptă pe care diferitele ei studii o învăţaseră. Şi devenise pricepută la asta, o bună observatoare, o fiică bună, chiar o elevă bună în gaşca Elenei, care se mişca şi gândea rapid, şi cu mari ambiţii. Ele patru — Elena, Caroline, Meredith şi Bonnie — se potriviseră împreună ca nişte bucăţi de puzzle, şi lui Meredith îi era uneori dor de zilele de demult şi de poznele lor îndrăzneţe şi pseudo-sofisticate care de fapt nu făcuseră rău nimănui — poate doar băieţilor prostuţi care mişunaseră în jurul lor ca nişte furnici la un picnic.

Dar acum, privindu-se obiectiv, era nedumerită. Cine era ea? O fată hispanică ce primise numele celei mai bune prietene velşe din colegiu a mamei ei. Un vânător-asasin de vampiri care avea dinţi de pisoi şi un frate geamăn vampir, şi în al cărui grup de prieteni se afla Stefan, un vampir, Elena, un fost vampir — şi posibil un alt vampir, deşi ezita foarte mult să-1 numească pe Damon "prieten".

Ce însemnau până la urmă toate astea?

O fată care încerca să facă tot posibilul ca să-şi păstreze echilibrul şi concentrarea, într-o lume care înnebunise. O fată încă năucită de ceea ce aflase despre propria ei familie, şi acum tremurând de nevoia de a confirma o bănuială cumplită.

Încetează să mai gândeşti! Încetează! Trebuie să-i spui doamnei Flowers că pensiunea ei era distrusă.

— Doamnă Flowers... In privinţa pensiunii... Trebuie să vă spun...

— Ce-ar fi să foloseşti med întâi blackberryul meu?

Doamna Flowers cobor— cu grijă scările în pivniţă,

Atentă unde păşea, şi copiii se desfăcură înaintea ei precum valurile Mării Roşii. -Black...?

Meredith se holba la ea, fără să mai fie în stare să spună ceva. Doamna Flowers îşi deschisese geanta enormă şi acum îi întindea un obiect negru, destul de gros.

— Bateria încă mai funcţionează, explică bătrâna în vreme ce Meredith lua obiectul în mâinile ei tremurătoare. Tocmai l-am deschis şi am văzut că merge. Şi, plină de mândrie, adăugă: Iar acum sunt pe internet!

Lumea lui Meredith fusese înghiţită de ecranul mic, gri şi demodat. Era atât de surprinsă şi de bucuroasă la vederea lui, că aproape uită de ce avea nevoie de el. Dar trupul ei ştia. Degetele ei se strânseră; policarii îi dansară pe mica tastatură. Se duse la pagina ei de căutare preferată şi introduse cuvântul "Orime". Rezultatul — pagini întregi, cele mai multe în japoneză. Apoi, simţind cum îi tremură genunchii, introduse "Inari".

6 530 298 de rezultate.

Se duse chiar la primul şi văzu o pagină web cu o definiţie. Cuvinte-cheie păreau să se năpustească asupra ei ca nişte vulturi.

Inari este zeitatea japoneză shintoistă a orezului... Şi... Vulpilor. La intrarea unui altar al lui Inari se află... Statuile a două kitsune... Unul masculin si celălalt feminin... Fiecare cu o cheie sau o bijuterie ţinută în bot sau într-o labă... Aceste spirite-vulpi sunt servitorii şi mesagerii lui Inari. Ele îndeplinesc ordinele lui Inari...

Era acolo şi o imagine cu două statui de kitsune, sub forma lor de vulpe. Fiecare stătea cu o labă pe un glob-stea.

Cu trei ani în urmă, Meredith îşi fracturase piciorul când fusese la schi cu verii ei în munţii Blue Ridge. Intrase direct într-un copac. Nici o figură de artă marţială nu putuse să o salveze în ultimul minut; ştia că schia în afara pârtiei stabilite, unde putea intra în orice: un strat subţire de zăpadă moale, noroi sau făgaşe acoperite cu gheaţă. Şi, evident, copaci. O mulţime de copaci. Era o schioare pricepută, dar mersese prea repede, se uitase în direcţia nepotrivită, şi în clipa următoare intra direct în copac în loc să-1 ocolească. Acum avea aceeaşi senzaţie de trezire după ce se năpustise într-o pădure. Şocul, ameţeala şi greaţa care erau, iniţial, mai rele decât durerea. Meredith putea suporta durerea. Dar bubuitul din capul ei, senzaţia oribilă că făcuse o mare greşeală şi că avea să plătească pentru asta erau de nesuportat. Plus acea groază ciudată când îşi dădu seama că propriile ei picioare nu mai puteau să o susţină. Chiar şi aceleaşi întrebări inutile răsunau în subconştientul ei: Cum am putut să fiu aşa de proastă? Poate să fie doar un vis? Şi: Te rog, Doamne,

pot să apăs pe butonul Anulare?

Deodată, Meredith îşi dădu seama că era sprijinită de-o parte şi de alta de doamna Flowers şi de fata de şaisprezece ani, Ava Wakefield. Mobilul era pe podeaua de ciment a subsolului. Probabil că începuse să-şi piardă cunoştinţa. Câţiva dintre copiii mai mici strigau numele lui Matt.

— Nu... Eu... Pot să stau singură...

Tot ce voia pe lumea asta era să se cufunde în întuneric şi să scape de această oroare. Voia ca picioarele să se înmoaie şi mintea să i se golească, să fugă...

Dar nu putea fugi de acolo. Luase băţul de luptă; preluase Responsabilitatea de la bunicul ei. Orice lucru supranatural care voia să facă rău oraşului în timpul rondului ei de veghe era problema ei. Iar problema era că rondul ei nu se încheia niciodată.

Matt coborî cu zgomot pe scări, ducând-o în braţe pe Hailey, fetiţa de şapte ani care tremura întruna cu o formă uşoară de epilepsie.

— Meredith!

Ea auzi neîncrederea din vocea lui.

— Ce e? Ce-ai găsit, pentru numele lui Dumnezeu? Strigă Matt.

— Vino... Să vezi.

Meredith îşi amintea detalii după detalii care ar fi trebuit să-i trezească suspiciunea. Cumva, Matt era deja lângă ea, chiar în clipa în care ea îşi amintea felul în care Bonnie o descrisese prima oară pe Isobel Saitou.

"Puţin timidă — genul liniştit, ştii tu. Destul de greu de cunoscut. Şi... De treabă.

Şi acea primă vizită în casa Saitou. Chestia aia groaznică în care se transformase Isobel cea liniştită, timidă şi de treabă: Zeiţa Piercingurilor, cu sânge şi puroi ţâşnind din fiecare gaură. Şi când încercaseră să-i ducă cina bătrânei ei bunici, Meredith remarcase că dormitorul lui Isobel se afla exact sub cel al bătrânei micuţe ca o păpuşă. După ce o văzuse pe Isobel cu atâtea piercinguri şi în mod clar cu minţile duse, Meredith presupusese că orice influenţă malefică urca probabil, şi într-un colţ al minţii îşi făcuse griji pentru biata bunică bătrână, fragilă ca o păpuşă. Dar răul ar fi putut la fel de bine să fi coborât. Poate că de fapt nu Jim Bryce îi dăduse lui Isobel nebunia malachului. Poate că ea i-o dăduse lui, şi el i-o dăduse lui Caroline şi surorii lui.

Şi jocul ăla de copii! Cântecul atât de crud pe care Obaasan — pe care Inari-Obaasan îl cântase: "Vulpea şi ţestoasa se-ntrecură-njoc... " Şi cuvintele ei: "în asta trebuie să fie băgată o kitsune." Râsese de ele, se distrase! Dacă stătea să se gândească, de la Inari-Obaasan auzise Meredith prima oară cuvântul "kitsune".

Şi încă o cruzime, pe care Meredith o putuse scuza înainte crezând că Obaasan avea vederea foarte slabă. In acea seară, Meredith stătuse cu spatele la uşă, la fel ca şi Bonnie — amândouă se concentrau asupra "bietei bunici bătrâne şi decrepite".

Dar Obaasan fusese cu faţa la uşă şi ea era singura care putea să vadă — precis văzuse — cum Isobel se furişa în spatele lui Bonnie. Şi atunci, chiar când cântecelul cel crud îi spunea lui Bonnie să se uite în spatele ei... Isobel se ghemuise acolo, pregătindu-se să o lingă pe Bonnie pe frunte cu limba ei roz bifurcată...

— De ce? îşi auzi Meredith propria voce. De ce-am fost atât de proastă? Cum de n-am văzut totul încă de la început?

Matt luase blackberry-ul din mâna ei şi citea pagina web. Apoi rămase nemişcat, cu ochii lui albaştri larg deschişi, privind ţintă undeva.

— Ai avut dreptate, spuse el după o lungă tăcere.

— Vreau atât de mult să mă fi înşelat...

— Meredith... Shinichi şi Misao sunt servitorii lui Inari... Dacă bătrâna e Inari, am alergat ca nebunii după cine nu trebuia, după oamenii ei buni la toate...

— Afurisitele alea de cartonaşe, spuse Meredith, aproape sufocându-se. Cele făcute de Obaasan. Sunt inutile, greşite. Toate gloanţele alea pe care le-a binecuvântat ar fi trebuit să nu fie bune de nimic — dar poate că totuşi le-a binecuvântat — de distracţie. Isobel chiar a venit la mine şi a schimbat toate caracterele pe care bătrâna le scrisese pentru cele două vase în care să-i punem pe Shinichi şi Misao. A spus că Obaasan era aproape oarbă. A lăsat o lacrimă pe scaunul din maşina

mea. Nu puteam înţelege de ce-ar plânge.

— Eu tot nu pot să înţeleg. E nepoata — probabil cea de-a treia generaţie a unui monstru! Explodă Matt. De ce să plângă? Şi de ce funcţionează Post-It-urile?

— Pentru că sunt făcute de mama lui Isobel, spuse calmă doamna Flowers. Matt dragă, eu sincer mă îndoiesc că bătrâna chiar face parte din familia Saitou. Ca zeitate — sau chiar o magiciană puternică ce poartă numele unei zeităţi — şi fără îndoială ea însăşi un kitsune, cu siguranţă s-a mutat cu ele şi le-a folosit. Mama lui Isobel şi Isobel însăşi nu aveau altă şansă decât să continue şarada, temându-se de ce le-ar putea ea face dacă ar fi refuzat.

— Dar, doamnă Flowers, când Tyrone şi cu mine am tras osul ăla din pădure, n-aţi spus că femeile Saitou fac nişte amulete excelente? Şi n-aţi spus că le putem ruga pe femeile Saitou să ne ajute la traducerea cuvintelor scrise pe vasele de lut când Alaric a trimis pozele alea de pe insula japoneză?

— În privinţa încrederii mele în femeile

Saitou, ei bine, va trebui să mă eschivez puţin aici, spuse doamna Flowers. Nu puteam şti că această Obaasan era malefică, şi tot au rămas două dintre ele care sunt blânde şi bune, şi care ne-au ajutat extraordinar de mult — şi cu mari riscuri.

Meredith simţea gustul amar al bilei în gură.

— Isobel ar fi putut să ne salveze. Putea să spună: "Bunica mea impostoare e de fapt un demon."

— Oh, draga mea Meredith, tinerii sunt atât de neiertători. Această Inari s-a instalat probabil în casa lor când Isobel era copil. Tot ce a ştiut la început a fost că bătrâna era un tiran, purtând numele unui zeu. Apoi probabil că a urmat o demonstraţie de putere — ce s-a întâmplat cu soţul lui Orime, mă întreb, de 1-a făcut să se întoarcă în Japonia — asta dacă într-adevăr s-a dus acolo? Se poate foarte bine să fie mort. Şi apoi Isobel a crescut: timidă, tăcută, introvertită — speriată. Aici nu e Japonia; nu mai există alte preotese în care să aibă încredere şi să se confeseze. Şi aţi văzut consecinţele când Isobel s-a legat de cineva care nu făcea parte din familie — prietenul ei, Jim Bryce.

— Şi de noi — adică, de tine şi Bonnie, îi spuse Matt lui Meredith. A asmuţit-o pe Caroline asupra voastră.

Fără să-şi dea seama, începuseră să vorbească tot mai repede.

— Trebuie să mergem acolo chiar acum, spuse Meredith. Poate că Shinichi şi Misao sunt cei care aduc Ultimul Miez de noapte, dar Inari e cea care dă ordinele. Şi cine ştie? S-ar putea ca tot ea să împartă şi pedepsele. Nu ştim cât de mare e globul ei stea.

— Sau unde, adăugă doamna Flowers.

— Doamnă Flowers, spuse repede Matt, ar fi mai bine să rămâneţi aici cu copiii. Pe Ava, cea de aici, ne putem baza, şi unde e Jacob Lagherty?

— Aici, spuse un băiat care părea mai mare de cincisprezece ani — era la fel de înalt ca şi Matt, dar mai slab şi stângaci.

— O.K., Ava, Jake, voi răspundeţi de toţi, sub comanda doamnei Flowers. O să-1 lăsăm şi pe Saber cu voi.

Câinele îi cucerise pe copii, şi se purta exemplar, chiar şi când cei mai mici îi molfăiau coada.

— Voi doi ascultaţi-o doar pe doamna Flowers, şi...

— Matt dragă, eu n-o să fiu aici. Dar animalele în mod sigur or să-i protejeze.

Matt se holbă la ea. Meredith ştia ce gândea. Oare doamna Flowers, atât de încredere până acum, se ducea undeva să se ascundă? Ii părăsea?

— Şi o să am nevoie de unul din voi să mă ducă cu maşina la casa Saitou — repede! — dar celălalt poate rămâne şi el să îi apere pe copii.

Meredith se simţi deopotrivă uşurată şi îngrijorată, la fel ca şi Matt.

— Doamnă Flowers, asta o să fie o luptă. Puteţi atât de uşor să fiţi rănită, sau luată ostatică...

— Matt dragă, asta e lupta mea. Familia mea a locuit în Fell's Church de nenumărate generaţii, încă din vremurile primilor pionieri. Cred că asta e lupta pentru care am venit pe lume. Cu siguranţă va fi ultima având în vedere vârsta mea înaintată.

Meredith se holba la ea. În lumina slabă a pivniţei, doamna Flowers părea dintr-odată diferită

cumva. Vocea i se schimba. Chiar trupul ei micuţ părea să se schimbe, să devină mai înalt, mai puternic.

— Dar cum o să luptaţi? întrebă Matt, părând năucit.

— Cu ăsta. Tânărul ăla drăguţ, Sage, mi 1-a lăsat cu un bilet în care îşi cerea scuze că folosise globul-stea al lui Misao. Când eram tânără, eram chiar bună la astea.

Din geanta ei cea încăpătoare, doamna Flowers scoase ceva deschis la culoare, lung şi subţire pe când se desfăcea, şi doamna Flowers îl învârti şi îl plesni cu un pocnet puternic către partea goală a pivniţei. Obiectul lovi o minge de ping-pong, se înfăşură în jurul ei şi o aduse în mâna deschisă a doamnei Flowers.

Un bici greu, cu pleasna împletită, terminată cu un nod. Făcut dintr-un material argintiu. Fără îndoială magic. Chiar şi Matt părea să se teamă de el.

— Ce-ar fi ca Ava şi Jake să-i înveţe pe copii să joace ping-pong cât suntem noi plecaţi — şi chiar trebuie să plecăm, dragii mei. Nu mai avem nici o clipă de pierdut. Vine o tragedie cumplită, aşa zice Mama.

Meredith privise, simţindu-se la fel de năucă precum Matt. Dar acum spuse:

— Şi eu am o armă. Luă de jos băţul de luptă şi adăugă: Eu o să lupt, Matt. Ava, tu ai grijă de copii.

— Şi cu mine, spuse Jacob, şi imediat se făcu util adăugând: Nu e un topor ăla care atârnă acolo în spate, lângă cazan?

Matt se repezi într-acolo şi îl înşfacă. Meredith îşi dădea seama din expresia de pe chipul lui ce gândea: Da! Un topor greu, puţin ruginit, dar încă suficient de ascuţit. Dacă kitsune trimiteau plante sau lemne împotriva lor, el era înarmat.

Doamna Flowers deja urca pe scările care ieşeau din pivniţă. Meredith şi Matt schimbară o privire rapidă şi în clipa următoare o luau la fugă să o prindă din urmă.

— Tu conduci SUV-ul mamei tale, spuse Meredith. Eu o să stau în spate. Sunt încă puţin... Ei, cred că ameţită.

Lui Meredith nu-i plăcea să-şi recunoască o slăbiciune, dar era mai bine aşa decât să intre în ceva cu maşina.

Matt încuviinţă din cap şi fu suficient de amabil să nu comenteze de ce se simţea ea atât de ameţită. Lui Meredith tot nu-i venea să creadă cât de proastă fusese.

Doamna Flowers spuse un singur lucru.

— Matt dragă, poţi să încalci toate regulile de trafic.

27

Elena se simţea ca şi cum toată viaţa nu făcuse nimic în afară de a umbla pe sub o boltă de ramuri înalte. Nu era frig aici, dar era răcoare. Nu era întuneric, dar lumina era foarte slabă. În locul permanentei, lumini stacojii aruncate de soarele umflat din prima Dimensiune întunecată, acum păşeau într-un amurg perpetuu. Era enervant să te uiţi tot timpul în sus, către cer, şi să nu vezi luna — sau lunile — sau planeta — care ar putea să se afle acolo, în locul cerului, se aflau doar ramuri de copac împletite, în mod clar grele şi atât de strâns înlănţuite încât ocupau fiecare bucăţică de spaţiu de deasupra.

Oare ea îşi pierduse minţile, crezând că poate se aflau pe acea lună, luna mică, strălucitoare ca un diamant, pe care o puteai vedea din afara Porţii către Lumea Cealaltă? Era prea mică pentru a avea o atmosferă? Prea mică pentru o gravitaţie normală? Elena observase că aici se simţea mai uşoară şi că până şi paşii lui Bonnie păreau mai lungi. Oare putea...? îşi încorda picioarele, îşi desprinse mâna de a lui Stefan şi sări.

Era o săritură înaltă, dar nu o duse câtuşi de puţin aproape de bolta ramurilor împletite de deasupra capului. Şi nici nu ateriza pe tălpi. Picioarele îi zburară de sub ea pe straturi milenare de frunze mucegăite şi ea alunecă pe fund mai bine de un metru înainte să-şi poată înfige degetele şi călcâiele în pământ şi să se oprească.

— Elena! Eşti bine?

Îi auzea pe Stefan şi Bonnie strigând din spatele ei, şi m-ai înnebunit? Rapid şi nerăbdător din partea lui Damon.

— Încercam să-mi dau seama unde suntem verificând gravitaţia, spuse ea, ridicându-se singură şi scuturându-şi frunzele de pe jeanşi, ruşinată.

Fir-ar să fie! Frunzele alea îi intraseră pe sub tricou, chiar înăuntrul camizolului. Lăsaseră cea mai mare parte a blănurilor la Poartă, unde Sage le putea păzi, şi Elena nu mai avea alte haine de schimb. Asta fusese o prostie, îşi spuse ea acum furioasă. Stânjenită, încercă să meargă şi să se scuture în acelaşi timp, pentru a scăpa de frunzele strivite din tricou. În cele din urmă, trebui să spună:

— O clipă, toată lumea. Băieţi, puteţi să vă întoarceţi puţin? Bonnie, poţi să vii aici să mă ajuţi?

Bonnie o ajută cu dragă inimă şi Elena fu surprinsă să vadă cât de mult dură să îndepărteze toată murdăria de pe spatele ei.

Data viitoare când o să vrei o opinie ştiinţifică, încearcă să întrebi, comentă telepatic şi dispreţuitor Damon. Apoi adăugă cu voce tare:

— Aş spune că aici e cam optzeci la sută din gravitaţia Pământului şi am putea foarte bine să ne aflăm pe o lună. N-are importanţă. Dacă Sage nu ne-ar fi ajutat cu busola asta, n-am fi reuşit niciodată să găsim trunchiul copacului — cel puţin nu la timp.

— Şi nu uita, spuse Elena, ideea că globul-stea e lângă trunchi e doar o bănuială. Trebuie să stăm cu ochii larg deschişi.

— Dar după ce ar trebui să ne uităm? înainte, Bonnie ar fi rostit asta cu o voce tânguită. Acum pur şi simplu întrebă calmă.

— Păi... Elena se întoarse către Stefan. O să pară strălucitor, nu? în penumbra asta oribilă?

— Penumbra asta oribilă, verzuie, de camuflaj, încuviinţă Stefan. Ar trebui să arate ca o lumină strălucitoare care se mişcă uşor.

— Dar hai să ne gândim aşa, spuse Damon, mergând cu spatele, plin de graţie, şi aruncându-le pentru o clipă zâmbetul lui de 250 de kilowaţi. Dacă nu urmăm sugestia lui Sage, n-o să găsim niciodată trunchiul. Dacă încercăm să cutreierăm la întâmplare prin această lume, n-o să găsim niciodată nimic — inclusiv drumul nostru înapoi. Şi pe urmă nu numai Fells Church moare, ci şi noi, în ordinea asta. Mai întâi, noi, cei doi vampiri, vom renunţa la orice purtare civilizată, căci foamea...

— Stefan n-o s-o facă, strigă Elena, iar Bonnie adăugă şi ea: Eşti la fel de rău ca Shinichi, cu "revelaţiile" lui despre noi!

Damon zâmbi plin de subînţeles.

— Dacă aş fi la fel de rău ca Shinichi, păsăruică roşcată, ai fi deja găurită ca o cutie goală de suc — sau aş fi acum cu Sage, delectându-mă cu Black Magic...

— Uite ce-i, vorbim inutil, spuse Stefan. Damon se prefăcu plin de înţelegere.

— Poate că tu ai... Probleme... În zona caninilor, dar eu n-am, frătioare.

Zâmbi larg, în mod deliberat, pentru ca toată lumea să-i vadă dinţii ascuţiţi.

Stefan nu putea fi păcălit.

— Şi asta ne ţine-n loc...

— Te înşeli, frăţioare. Unii dintre noi stăpânesc la perfecţiune arta de a vorbi şi de a merge în acelaşi timp.

— Damon — încetează! încetează! Spuse Elena, frecându-şi fruntea fierbinte cu degetele reci.

Damon ridică doar din umeri, continuând să înainteze cu spatele.

— Tu nu trebuia decât să ceri, spuse el, accentuând uşor primul cuvânt.

Elena nu răspunse nimic. Se simţea înfrigurată.

Drumul nu era neted. Ici şi colo în calea lor se aflau grămezi uriaşe de rădăcini îmbârligate peste care trebuiau să se caţere. Uneori, Stefan trebuia să folosească toporul din rucsacul lui pentru a croi trepte.

Elena ajunsese să urască mai mult ca orice penumbra aceea de un verde adânc. Juca feste privirii ei, la fel cum sunetul înăbuşit al tălpilor lor pe pământul plin de frunze juca feste urechilor ei. De

mai multe ori se opri — şi o dată chiar Stefan o făcu pentru a spune:
— Mai e cineva aici! Ne urmăreşte!
De fiecare dată se opriseră cu toţii şi ascultaseră cu atenţie. Stefan şi Damon trimiseseră unde cercetătoare de Putere cât de departe putuseră, căutând o altă minte. Dar fie că era atât de bine ascunsă încât rămânea invizibilă, fie că nu exista absolut nici una.
Şi apoi, pe când Elena simţea că umblase aşa toată viaţa, şi avea să continue să umble până la sfârşitul eternităţii, Damon se opri brusc. Bonnie, aflată chiar în spatele lui, icni. Elena şi
Stefan se apropiara repede, pentru a vedea ce e.
Ceea ce Elena văzu o făcu să spună, cu voce tremurată:
— Cred că am ratat trunchiul şi... Am găsit... Marginea. ..
în faţă şi cât de departe puteau cuprinde ochii ei, se afla întunecimea spaţiului punctat de stele. Dar acoperind lumina stelelor se vedeau o planetă uriaşă şi două luni uriaşe, una în jurul cărei se roteau volburi albastre şi albe, şi una argintie.
Stefan o ţinea pe Elena de mână, împărtăşind minunea cu ea, şi Elena simţea furnicături în braţe şi în genunchii ei dintr-odată moi, doar de la atingerea lui uşoară ca fulgul pe degetele ei.
Apoi Damon spuse pe un ton caustic:
— Uitati-vă sus!
Elena ridică privirea şi i se tăie răsuflarea. Pentru o clipă doar, trupul ei nu mai avu punct de ancorare. Ea şi Stefan se prinseră în braţe în mod automat. Şi apoi Elena îşi dădu seama ce vedeau, atât deasupra, cât şi dedesubtul lor.
— E apă, spuse ea, privind lung suprafaţa întinsă înaintea lor.
— Una dintre mările acelea dulci despre care ne-a spus Sage. Şi nici un val. Nici o adiere de vânt.
— Dar pare într-adevăr ca şi cum ne-am afla pe acea lună mai mică, spuse Stefan pe un ton blând, uitându-se cu o privire aparent inocentă la Damon.
— Da, sigur, atunci există ceva extraordinar de greu în miezul acestei luni, pentru a face posibilă o gravitaţie de opt zecimi din ceea ce avem noi în mod normal, şi să aibă atâta atmosferă — dar cui îi mai pasă de ce e logic? Asta e o lume în care am ajuns prin Cealaltă Lume. De ce ar trebui să funcţioneze aici logica?
Se uită la Elena cu ochii uşor mijiţi, cu pleoapele coborâte pe jumătate.
— Unde e cea de-a treia? Cea serioasă? Vocea venea din spatele lor, aşa i se păru Elenei. Se întoarse — toţi se întoarseră — de la lumina strălucitoare către penumbră. Totul tremura şi dansa în fata ochilor lor.
Meredith cea serioasă; Bonnie veselă precum un graur,
Şi Elena cu părul ei de aur.
Ele şoptesc şi-apoi privirea-n jos şi-o lasă...
Urzesc planuri, şi mie nu-mi mai pasă... Dar a mea Elena va fi, Elena cea cuplete aurii.
— Ei bine, n-o să mă ai! Strigă Elena. Toată poezia asta e aiurea, oricum. Şi tu eşti nebun!
în pofida furiei şi fricii ei, se întrebă ce se întâmpla în Fells Church. Dacă Shinichi era aici, putea să aducă Ultimul Miez de noapte acolo! Sau poate că Misao putea pur şi simplu să îl programeze cu o fluturare alene din mână?
— Dar o să fii a mea, Elena de aur, spuse kitsuneAe.
Atât Stefan cât şi Damon aveau în mână cuţitele.
— Aici greşeşti, Shinichi, spuse Stefan. N-o să te mai atingi niciodată de Elena.
— Trebuie să încerc. Voi ati luat tot restul.
Inima Elenei bătea acum nebuneşte. Dacă Shinichi putea vorbi raţional cu cineva, atunci cu mine o va face, îşi spuse ea.
— N-ar trebui să te pregăteşti pentru
Ultimul Miez de noapte, Shinichi? întrebă ea pe un ton prietenos, tremurând în sinea ei de frică să nu-1 audă spunând: "S-a terminat deja."
— Ea n-are nevoie de mine. Ea n-o s-o protejeze pe Misao. De ce-aş ajuta-o pe Ea?
Pentru o clipă, Elena rămase tăcută. Ea? Ea? In afară de Misao, ce altă Ea era băgată în povestea

asta?

Damon avea în mână o arbaletă acum, cu o săgeată pregătită. Dar Shinichi doar continua să bată câmpii.

— Misao nu se mai putea mişca. Ştiţi, şi-a pus toată Puterea în globul-stea. Nu mai râdea şi nu mai cânta — nu mai urzea tot soiul de planuri cu mine. Doar... Stătea, în cele din urmă, mi-a cerut să o pun în mine. Credea că aşa o să devenim o singură fiinţă. Aşa că s-a dizolvat şi s-a contopit cu mine. Dar n-a ajutat la nimic. Acum... De-abia mai pot s-o aud. Am venit să-mi iau globul-stea. Am folosit energiile din el ca să călătoresc prin dimensiuni. Dacă o pun pe Misao în globul meu stea, o să-şi revină. Pe urmă o să-1 ascund din nou — dar nu unde l-am lăsat ultima oară. O să-1 pun mai sus unde n-o să-1 găsească nimeni altcineva. Shinichi păru să se concentreze asupra celor care îl ascultau, şi adăugă: Aşa că bănuiesc că acum Misao şi cu mine vă vorbim. Doar că eu mă simt atât de singur — nu pot s-o simt deloc.

— N-ai să te atingi de Elena, spuse calm Stefan. Damon se uita mohorât la restul grupului şi se gândea

La cuvintele lui Shinichi "o să-1 pun mai sus..

— Haide, Bonnie, mergi mai departe, adăugă Stefan. Şi tu, Elena. Venim în spatele vostru.

Elena o lăsă pe Bonnie să o ia înainte cu vreun metru, înainte să spună telepatic: Mu ne putem despărţi, Stefan; avem o singură busolă.

Ai grijă, Elena! Te-ar putea auzi! Veni vocea lui Stefan, iar Damon adăugă tăios: Tăceţi din gură!

— Nu vă obosiţi să-i spuneţi să tacă, spuse Shinichi. Sunteţi nebuni dacă credeţi că nu vă pot citi gândurile direct din minte. Nu credeam că sunteţi chiar atât de proşti.

— Nu suntem proşti, spuse Bonnie aprinsă.

— Nu? Atunci mi-aţi desluşit ghicitorile?

— Nu e momentul pentru aşa ceva, se răsti la el Elena. Dar asta se dovedi o greşeală, căci îl făcu pe Shinichi să se concentreze din nou asupra ei.

— Le-ai spus ce crezi despre tragedia de la Camelot, Elena? Nu, m-am gândit eu că n-o să ai curajul. O să le spun eu atunci, ce zici? O s-o spun exact aşa cum ai scris în jurnalul tău.

— Nu! Mu se poate să-mi fi citit jurnalul! Oricum — nu mai e valabil! Strigă înfuriată Elena.

— Ia să vedem... Deci astea sunt cuvintele tale. Şi începu, ca şi cum ar fi citit: "Dragă Jurnalule, una din ghicitorile lui Shinichi era ce cred eu despre Camelot. Ştii tu, legenda regelui Arthur, a reginei Guinevere şi a cavalerului pe care îl iubea ea, Lancelot. Şi uite ce cred eu. O mulţime de oameni nevinovaţi au murit şi au suferit pentru că trei oameni egoişti — un rege, o regină şi un cavaler — nu s-au putut comporta într-un fel civilizat. N-au putut înţelege că, cu cât iubeşti mai mult, cu atât ai mai mult de iubit. Dar cei trei nu au putut să cedeze în faţa iubirii şi pur şi simplu să împartă — toţi trei..

— Taci din gură! Ţipă Elena. Taci din gură!

Dumnezeule, spuse Damon, viaţa tocmai mi s-a răsucit la o sută optzeci de grade!

Ca şi a mea, spuse Stefan, părând ameţit.

Uitaţi de tot, le spuse Elena. Nu mai e adevărat. Stefan, sunt a ta pentru totdeauna, şi întotdeauna am fost. Iar acum trebuie să scăpăm de ticălosul ăsta şi să alergăm către trunchi.

— Misao şi cu mine făceam asta pe vremuri, spuse Shinichi. Vorbeam între noi singuri, pe o frecvenţă specială. Cu siguranţă eşti o bună manipulatoare,

Elena, dacă ai reuşit să-i împiedici să se omoare pentru tine.

— Da, e o frecvenţă specială pe care eu o numesc adevăr, spuse Elena. Dar nu sunt nici pe jumătate aşa de bună manipulatoare cum e Damon. Acum atacă-ne sau lasă-ne să plecăm. Ne grăbim!

— Să vă atac?

Shinichi păru să chibzuiască la această idee. Şi apoi, mişcându-se mai repede decât îl putea urmări Elena, se repezi la Bonnie. Vampirii, care se aşteptaseră ca el să încerce să pună mâna pe Elena, fură luaţi pe neaşteptate, dar Elena, care văzuse în ochii lui o fulgerare către fata mai slabă, deja se năpustea către el. Shinichi se dădu atât de repede înapoi, încât Elena se trezi repezindu-se către picioarele lui, dar realiză în aceeaşi clipă că avea o şansă de a-1 face să-şi piardă echilibrul. In

mod deliberat îl lovi cu capul în genunchi, în acelaşi timp înfigându-i cât mai adânc cuţitul în laba piciorului.

Iartă-mă, Bonnie, spuse în gând, ştiind ce va face Shinichi. Era acelaşi lucru pe care îl făcuse înainte cu marioneta lui, Damon, atunci când îi ţinuse ostatici pe Elena şi Matt — doar că nu avea nevoie de o ramură de pin pentru a direcţiona durerea. O energie întunecată ţâşni direct din palmele lui în trupul micuţ al lui Bonnie.

Dar exista un factor pe care Shinichi nu îl luase în considerare. Gând îl pusese pe Damon să îi atace pe Matt şi Elena, avusese înţelepciunea să stea departe de ei în vreme ce trimitea agonia în trupurile lor. De data asta, o apucase pe Bonnie şi îşi înfaşurase braţele în jurul ei. Iar Bonnie era un excelent medium, şi era bună mai ales la proiectare. Când primul val de agonie o lovi, ţipă — şi redirecţionă durerea către Shinichi.

Era ca şi cum s-ar fi închis un circuit. Nu micşora durerea lui Bonnie, dar însemna că orice îi făcea Shinichi, o simţea el însuşi în trupul lui, amplificat de groaza lui Bonnie. In acest sistem izbi Elena cât de tare putu. Când capul ei lovi genunchiul lui Shinichi, rotula lui se dovedi cea mai fragilă dintre cele două, şi ceva în interiorul ei pocni. Ameţită, Elena se concentra să răsucească cuţitul pe care îl înfipsese prin piciorul lui şi în pământul de dedesubt.

N-ar fi reuşit dacă n-ar fi avut chiar în spatele ei doi vampiri deosebit de agili. Pentru că Shinichi nu căzuse, Elena n-ar fi făcut decât să-şi aşeze gâtul la nivelul potrivit pentru a-i fi retezat.

Dar Stefan se afla doar cu o fracţiune de secundă în urma ei. O apucă şi o trase departe de Shinichi înainte chiar ca acesta să apuce să evalueze corect situaţia.

— Dă-mi drumul, spuse gâfâit Elena către Stefan. Era hotărâtă să o ia pe Bonnie. Mi-am lăsat cuţitul, spuse ea vicleană, găsind un motiv concret pentru ca Stefan să o lase să se bage din nou în încăierare.

— Unde?

— In piciorul lui, bine'nţeles.

Îl simţi pe Stefan abţinându-se să nu râdă tare.

— Cred că ăla e un loc bun în care să-1 laşi. Ia-1 pe-al meu, adăugă.

Dacă v-aţi încheiat micul taifas, aţi putea să vă ocupaţi de cozile lui, veniră pe un ton rece cuvintele telepatice ale lui

Damon.

În acel moment Bonnie leşină, dar cu propriile ei circuite telepatice încă larg deschise şi îndreptate către Shinichi. Iar acum Damon trecuse într-o stare de spirit ofensivă, ca şi cum puţin îi păsa de Bonnie, atât timp cât putea ajunge prin ea la Shinichi.

Stefan, rapid ca un şarpe care loveşte, se repezi la una dintre multele cozi care se mişcau uşor în spatele lui Shinichi, anuntându-i teribila Putere. Cele mai multe dintre ele erau transparente şi îi înconjurau adevărata coadă — coada din carne şi oase pe care o avea orice vulpe. Cuţitul lui Stefan flutură prin aer şi una din cozile-fantomă căzu pe pământ şi apoi dispăru. Nu se văzu nici un firişor de sânge, dar Shinichi strigă de furie şi durere.

Între timp, Damon ataca fără milă din faţă. În clipa când Stefan îi distrăgea atenţia din spate, Damon îi reteză ambele încheieturi ale labelor — una când cuţitul zvâcni în sus, cealaltă când cuţitul cobor・. Apoi se repezi să lovească în trup, exact în momentul în care Stefan, ţinând-o pe Elena ca pe un bebeluş pe un şold, reteză o altă coadă-fantomă.

Elena se zbătea. Era sincer îngrijorată că Damon avea să o omoare pe Bonnie ca să ajungă la Shinichi. În plus, nu putea să accepte să fie purtată de colo-colo ca un bagaj! Purtarea civilizată nu mai avea ce căuta acolo, şi ea reacţiona din cel mai profund instinct: protejează-1 pe Stefan, protejeaz-o pe Bonnie, protejează Fell's Church. Pune duşmanul la pământ. Nici nu-şi dădea seama că în starea ei de surescitare îşi băgase dinţii — din păcate încă omeneşti — în umărul lui Stefan.

El se crispa uşor, dar o ascultă. Bine! încearcă atunci să o iei pe Bonnie — vezi dacă poţi s-o linişteşti

Şi îi dădu drumul Elenei chiar în clipa în care Shinichi se răsucea pentru a se ocupa de el, direcţionând către Stefan durerea întunecată care, pe Pământ, îi făcuse pe Matt şi Elena să se prăbuşească pe jos în convulsii.

Elena, eliberată, descoperi că toată lumea se întorcea într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să-i fie ei de folos, şi brusc văzu momentul potrivit. Înşfacă trupul moale al lui Bonnie şi Shinichi dădu drumul fetei mai mici în braţele ei.

În mintea Elenei răsunau cuvinte. Ia-o pe Bonnie. Vezi dacă poţi s-o linişteşti.

Ei bine, o avea pe Bonnie acum. În mintea ei cuvintele lui Stefan deveniseră altele — ţine-o departe de Shinichi. Ea e ostatica nepreţuită.

Elena simţea nevoia să ţipe de furie acum. Trebuia să o ţină pe Bonnie în siguranţă — dar asta însemna să-1 lase pe Stefan, pe blândul Stefan, în voia lui Shinichi. Se îndepărtă repede cu Bonnie — atât de mică şi de uşoară — aruncând în acelaşi timp o privire peste umăr către Stefan. Avea pe chip o expresie încruntată, concentrată, însă nu numai că nu era copleşit de durere, dar insista în atac.

Chiar dacă acum capul lui Shinichi ardea. Vârfurile stacojii strălucitoare ale părului lui negru izbucniseră în flăcări, ca şi cum nimic altceva nu-i putea exprima mai bine ura şi siguranţa victoriei. Se încununa singur cu o ghirlandă de foc, un halou diavolesc.

Furia Elenei la această privelişte se transformă în fiori reci pe şira spinării, în vreme ce privea ceva ce foarte puţini oameni au posibilitatea să vadă: doi vampiri atacând împreună, perfect sincronizaţi. Era acolo sălbăticia elementară a unei perechi de răpitoare sau de lupi, dar mai era şi uluitoarea frumuseţe a două creaturi care se mişcau ca un singur trup unificat. Concentrarea care se vedea pe chipurile lui Stefan şi Damon spunea că aceasta era o luptă pe viaţă şi pe moarte. Când şi când, câte o încruntare pe fruntea lui Stefan sau un zâmbet răutăcios al lui Damon arăta că Shinichi îşi trimitea Puterea lui întunecată şi arzătoare prin vreunul dintre ei. Dar ei nu erau nişte fiinţe omeneşti slabe cu care se juca acum Shinichi. Erau amândoi vampiri, cu trupuri care se vindecau aproape în aceeaşi clipă — şi vampiri care se hrăniseră recent — de la ea — Elena. Sângele ei extraordinar îi stimula acum.

Aşadar, deja fac parte din lupta asta, îşi spuse Elena, îi ajut chiar acum. Asta trebuia să satisfacă sălbăticia pe care o trezea în ea această luptă deschisă şi fără limite. Ar fi fost o adevărată crimă să strice perfecta sincronizare cu care cei doi vampiri se ocupau de Shinichi, mai ales când Bonnie zăcea moale în braţele ei.

Ca oameni, suntem amândouă o piedică pentru ei, îşi spuse. Şi Damon n-ar ezita să-mi comunice asta, chiar dacă tot ce aş vrea ar fi să trag o singură lovitură.

Bonnie, haide, Bonnie, gândi ea. Ţine-te de mine. O să ne îndepărtăm.

O prinse pe fata mai mică de subsuori şi o târ・. Pătrunse în întunericul verzui care se întindea în toate direcţiile. Când se împiedică de o rădăcină şi se aşeză fără să vrea pe jos, hotăr— că mersese suficient de departe, şi o trase pe Bonnie în poala ei.

Apoi cuprinse între palmele ei feţişoara în formă de inimă a lui Bonnie şi se gândi la cele mai alinătoare lucruri pe care şi le putea imagina. O bălăceală răcoroasă la Warm Springs, acas・. O baie fierbinte la Lady Ulma şi apoi un masaj la patru mâini, în vreme ce zăcea confortabil pe o canapea, învăluită de aroma uleiurilor parfumate. Să se ghemuiască alături de Saber în livingul tihnit al doamnei Flowers. Răsfăţul de a dormi până târziu şi de a se trezi în propriul ei pat — cu mama şi tata şi sora ei în casă.

La acest din urmă gând, nu se putu abţine să nu ofteze uşor şi o lacrimă căzu pe fruntea lui Bonnie. Genele lui Bonnie fluturară.

— Acum, nu fi tu tristă, şopti ea. Elena?

— Te-am scos din mâinile lui, şi nimeni n-o să-ti mai facă niciodată nimic. Îti mai e rău?

— Puţin. Dar te auzeam în mintea mea şi asta m-a făcut să mă simt mai bine. Vreau o baie lungă şi o pizza. Şi să o ţin în braţe pe micuţa Adara. Ştii, aproape că a început să vorbească. Elena — tu nu mă asculţi!

Într-adevăr, Elena n-o asculta. Privea deznodământul luptei între Stefan şi Damon şi Shinichi. Vampirii puseseră acum kitsune la pământ şi se certau pe el ca doi pui care-şi dispută o râmă deosebit de gustoasă. Sau poate ca doi pui de dragoni — Elena nu era sigură dacă păsările şuieră unele la altele.

— Oh, nu — Oh!

Bonnie văzu ce privea Elena şi se prăbuşi, ascunzându-şi capul în umărul Elenei.
O.K., îşi spuse Elena, am priceput. Nu există nici un pic de sălbăticie în tine, nu-i aşa, Bonnie? Zburdălnicie, dar nici un stop de dorinţă de sânge. Şi asta-i bine.
Chiar în clipa în care avea aceste gânduri, Bonnie se ridică brusc în capul oaselor, lovind-o pe Elena în bărbie, şi arătă undeva în depărtare.
— Stai! Strigă ea. Ai văzut aia!
"Aia" era o lumină foarte strălucitoare, care pâlpâia şi mai puternic de fiecare dată când fiecare dintre vampiri găsea pe trupul lui Shinichi un loc mai pe placul lui şi apoi muşcau amândoi, simultan.
— Stai aici, spuse Elena, cu o voce puţin cam groasă, pentru că atunci când Bonnie o lovise în bărbie îşi muşcase din greşeală limba.
Alergă înapoi la cei doi vampiri şi îi lovi cât putu de tare pe amândoi peste cap. Trebuia să le atragă atenţia înainte ca ei să intre cu totul în starea de hrănire.
Aşa cum era de aşteptat, Stefan se desprinse primul şi apoi o ajută să îl tragă pe Damon de pe duşmanul lui înfrânt.
Damon mârâi şi se învârti de colo-colo, fără să-şi ia ochii de la Shinichi, în vreme ce kitsune-le bătut se ridica încet în capul oaselor. Elena observă picături de sânge înjur. Apoi o văzu, băgată în cureaua lui Damon, neagră şi lucioasă şi cu vârfurile stacojii: adevărata coadă a lui Shinichi.
Elanul ei sălbatic dispăru... Rapid. Elena voia să-şi ascundă capul în umărul lui Stefan, dar în schimb îşi ridică faţa pentru un sărut şi Stefan îi făcu pe plac.
Apoi Elena se dădu înapoi, astfel că cei trei formau un triunghi în jurul lui
Shinichi.
— Nici să nu te gândeşti să ataci, spuse Damon pe un ton prietenos.
Shinichi ridică slăbit din umeri.
— Să vă atac? De ce să mă obosesc? N-aveţi la ce să vă întoarceţi, chiar dacă eu mor. Copiii sunt programaţi să ucidă. Dar — cu o bruscă vehementă — îmi doresc să nu fi călcat niciodată în blestematul vostru de orăşel, şi-mi doresc să nu fi urmat niciodată ordinele Ei. Îmi doresc să n-o fi lăsat niciodată pe Misao lângă Ea îmi doresc să nu fi...
Brusc se opri. Nu, era mai mult de-atât, îşi spuse Elena. Încremeni, cu ochii larg deschişi, holbându-se în gol.
— Oh, nu, şopti. Oh, nu, n-am vrut să spun asta! N-am vrut! N-am regrete...
Elena avu senzaţia că ceva se năpustea asupra lor cu o viteză uluitoare, atât de repede, de fapt, încât abia avu timp să deschidă gura înainte ca acel ceva să-1 lovească pe Shinichi. Orice ar fi fost, îl omor— definitiv şi trecu mai departe fără să atingă pe nimeni altcineva. Shinichi căzu cu faţa în pământ.
— Nu te obosi, spuse încet Elena, când Stefan se apropie automat de leş. E mort. S-a omorât singur.
— Dar cum? întrebară Damon şi Stefan în cor.
— Nu eu sunt experta, spuse Elena. Meredith e specialista în asta. Dar mi-a spus că un kitsune poate fi omorât doar dacă i se distruge globul-stea, dacă e împuşcat cu un glonţ binecuvântat, sau prin "Păcatul de Regret". Atunci Meredith şi cu mine n-am ştiut ce înseamnă asta — se întâmpla înainte să pătrundem prima oară în Dimensiunea întunecată. Dar cred că l-am văzut acum în acţiune.
— Deci nu poţi să fii un kitsune şi să regreţi ceva din ceea ce ai făcut? Asta-i... Supărător, spuse Stefan.
— Ba deloc, replică Damon vesel. Deşi, dacă ar fi funcţionat şi la vampiri, fără îndoială că tu ai fi fost permanent mort atunci când te-ai trezit în cavoul familiei.
— Mai devreme, spuse Stefan cu chipul lipsit de expresie, mi-a părut rău că ţi-am dat o lovitură mortală, chiar în vreme ce muream. Întotdeauna ai zis că mă simt prea vinovat, dar ăsta este unul dintre lucrurile pentru care mi-aş da viaţa pentru a-1 îndrepta.
Urmă o tăcere care se prelungi, şi se prelungi. Damon era acum în faţa grupului, şi doar Bonnie îi putea vedea chipul.

Deodată, Elena îl apucă pe Stefan de mână.

— încă mai avem o şansă, îi spuse. Bonnie şi cu mine am văzut ceva strălucitor într-acolo! Hai s-o luăm la fugă!

Stefan şi Elena trecură în fugă pe lângă Damon şi el o prinse pe Bonnie de mână.

— Ca vântul, Bonnie! Strigă Stefan.

— Dar cu Shinichi mort... Chiar trebuie să găsim globul lui stea, sau cel mai mare glob-stea, sau orice ar fi ascuns în locul ăsta oribil? întrebă Bonnie.

Înainte s-ar fi văicărit, îşi spuse Elena. Acum, indiferent ce durere ar fi simţit, alerga.

— Mă tem că trebuie totuşi să-1 găsim, spuse Stefan. Pentru că, din câte spunea el, până la urmă nu Shinichi se afla în vârful scării. El şi sora lui lucrau pentru cineva, pentru o femeie. Şi oricine ar fi Ea, e posibil ca Ea să atace chiar acum Fells Church.

— Şansele doar s-au schimbat, spuse Elena. Avem un duşman necunoscut.

— Şi totuşi...

— Toate jocurile sunt făcute, spuse Elena.

Matt încalcă o mulţime de reguli de trafic pe drumul către casa Saitou. Meredith stătea rezemată de consola dintre cele două locuri din faţă ca să poată avea sub ochi ceasul digital care ticăia către miezul nopţii, şi ca să poată privi transformarea doamnei Flowers. In cele din urmă, mintea ei, care în ultimul timp fusese sănătoasă şi limpede, reuşi să scoată din gura ei câteva cuvinte:

— Doamnă Flowers — vă schimbaţi.

— Da, Meredith dragă. O parte din schimbare se datorează micului dar pe care mi 1-a lăsat Sage. O altă parte se datorează propriei mele voinţe — să mă întorc în zilele când eram în floarea vârstei. Cred că asta va fi ultima mea luptă, aşa că nu mă deranjează să-mi folosesc în ea toată energia. Fell's Church trebuie salvat.

— Dar... Doamnă Flowers... Oamenii de-aici... Ăăă, n-au fost întotdeauna... Chiar amabili..., se bâlbâi Matt şi apoi se opri.

— Oamenii de aici sunt la fel ca oamenii de pretutindeni, spuse calmă doamna Flowers. Poartă-te cu ei aşa cum ai vrea să se poarte ei cu tine şi totul va fi bine. Doar atunci când eu m-am lăsat să ajung o bătrână singuratică şi ursuză, întotdeauna plină de resentimente pentru că am fost obligată să-mi transform casa într-o pensiune doar ca să am din ce trăi — abia atunci oamenii au început să mă trateze ca... Ei, în cel mai bun caz ca pe o cotoroanţă nebună.

— Oh, doamnă Flowers... Şi noi v-am dat atâta bătaie de cap! Izbucni Meredith, cuvintele ieşindu-i din gură împotriva voinţei sale.

— Voi m-aţi salvat, copilă. Dragul de Stefan a fost începutul, dar, după cum vă puteţi imagina, n-a vrut să-mi explice toate micile lui ciudăţenii, şi am devenit suspicioasă. Dar a fost întotdeauna prietenos şi respectuos, iar Elena era ca lumina soarelui, şi Bonnie ca un hohot de râs. În cele din urmă, când am renunţat la barierele minţii mele înguste, aşa aţi făcut şi voi, cei tineri. N-o să mai spun nimic de cei de faţă, pentru a nu-i face să se simtă stânjeniţi, dar mi-aţi făcut foarte mult bine.

Matt trecu de alt indicator de oprire şi îşi drese glasul. Apoi, cu volanul mişcându-se uşor, îşi drese din nou vocea.

Meredith prelua controlul.

— Cred că ceea ce Matt şi cu mine vrem să spunem este... Ei, că aţi devenit o persoană foarte specială pentru noi, şi nu vrem să vedem că, vi se întâmplă ceva. Lupta asta...

— E o luptă pentru tot ceea ce îmi este drag. Pentru toate amintirile mele. Când eram doar un copil şi a fost construită pensiunea... Atunci era doar casa mea şi eu eram foarte fericită. Când am fost tânără, am fost foarte fericită. Şi acum, că am trăit suficient de mult ca să ajung o femeie bătrână... Ei, pe lângă voi, copii, încă mai am prietene, ca Sophia Alpert şi Orime Saitou. Sunt amândouă nişte vindecătoare, şi unele foarte bune. Încă mai discutăm despre diferitele feluri în care pot fi folosite ierburile mele. Matt pocni din degete.

— Ăsta e un alt motiv pentru care am fost confuz, spuse el. Pentru că doctoriţa Alpert a zis că dumneavoastră şi doamna Saitou sunteţi nişte persoane atât de bune. Am crezut că vorbea de bătrâna doamnă Saitou...

— Care nu e deloc o "doamnă Saitou", spuse doamna Flowers, cu un glas destul de tăios. Habar

n-am care e numele ei adevărat — poate chiar e Inari, o zeiţă care a devenit rea. Acum zece ani, n-am ştiut ce a făcut-o pe Orime Saitou dintr-odată atât de rezervată şi de tăcută. Acum îmi dau seama că asta a început cam în perioada în care "mama" ei s-a mutat cu ea. Îmi plăcea tare mult tânăra Isobel, dar brusc şi ea a devenit... Distantă. .. Într-un fel matur. Acum înţeleg. Şi sunt hotărâtă să lupt pentru ea — şi pentru voi — şi pentru un oraş care merită să fie salvat. Vieţile omeneşti sunt foarte, foarte preţioase. Şi acum... Am ajuns.

Matt tocmai intrase pe strada familiei Saitou. Meredith se holbă la silueta aflată în scaunul din faţă al pasagerului.

— Doamnă Flowers! Exclamă ea.

Asta îl făcu pe Matt să se întoarcă şi să se holbeze la rândul lui, iar ceea ce văzu îl făcu să atingă un Volkswagen Jetta parcat la bordură.

— Doamna... Flowers?

— Te rog, parchează acum, Matt. Nu trebuie să-mi spui doamna Flowers, dacă nu vrei. M-am întors în vremea când eram Theophilia — când prietenii mei îmi spuneau Theo.

— Dar... Cum... De ce? Se bâlbâi Matt.

— Ţi-am spus. Am simţit că era momentul. Sage mi-a lăsat un dar care m-a ajutat să mă schimb. Un duşman care vă depăşea puterile de a lupta s-a ivit aici. Am simţit asta când eram la pensiune. Ăsta e momentul pe care l-am aşteptat. Ultima luptă cu adevăratul duşman din Fell's Church.

Inima lui Meredith părea cu adevărat gata să-i sară din piept. Trebuia să fie calmă — calmă şi logică. Văzuse de multe ori magie. Ştia cum arată, cum era percepută.

Dar de cele mai multe ori fusese prea ocupată ca s-o liniştească pe Bonnie, sau prea preocupată să o ajute pe Bonnie să înţeleagă cu ce se confrunta.

Acum, erau doar ea şi Matt — şi Matt avea o expresie şocată, uluită, ca şi cum n-ar fi văzut destulă magie până atunci. Ca şi cum ar fi putut să cedeze.

— Matt, spuse ea tare, şi apoi încă şi mai tare: Matt!

Atunci el se întoarse, pentru a o privi cu ochii lui albaştri, acum întunecaţi şi sălbatici.

— Or s-o omoare, Meredith! Spuse el. Shinichi şi Misao — tu nu ştii cum e...

— Haide, spuse Meredith. Trebuie să avem grijă ca asta să n-o omoare.

Privirea uluită dispăru din ochii lui Matt.

— Trebuie să facem asta, aprobă el pur şi simplu.

— Bun, spuse Meredith.

Şi ieşiră amândoi din maşină pentru a rămâne lângă doamna Flowers — nu, lângă Theo.

Theo avea un păr lung aproape până la mijloc, atât de blond încât părea argintiu în lumina lunii. Fata ei era... Uluitoare. Era tânără, tânără şi mândră, cu trăsături clasice şi o expresie de hotărâre tăcută.

Cumva, în timpul drumului cu maşina, şi hainele ei se schimbaseră. In loc de un palton acoperit cu bucăţele de hârtie, purta o rochie albă fără mâneci care se termina cu o mică trenă. Croiala ei îi amintea lui Meredith puţin de "rochia de sirenă" pe care ea însăşi o purtase la un bal în dimensiunea întunecată. Dar rochia lui Meredith făcuse doar să îi dea un aer voluptuos. Theo arăta... Superb.

Cât despre amuletele Post-It... Cumva, hârtia dispăruse şi caracterele crescuseră imense, transformându-se în nişte desene care înfăşurau rochia cea albă. Practic, Theo era învelită în protecţie magică haute couture.

Şi deşi era suplă ca o trestie, era înaltă.

Mai înaltă decât Meredith, mai înaltă decât Matt, mai înaltă decât Stefan — oriunde ar fi el în Dimensiunea întunecată. Era atât de înaltă nu doar pentru că atât de mult crescuse, ci pentru că trena rochiei ei abia atingea pământul, învinsese cu totul gravitaţia. Biciul — darul lui Sage pentru ea — era strâns şi agăţat la brâul ei, strălucind la fel de argintiu ca şi părul ei.

Matt şi Meredith închiseră simultan portierele SUV-ului. Matt lăsă motorul să meargă, pentru a putea pleca repede la nevoie.

Ocoliră garajul, pentru a ajunge în faţa casei. Meredith, fără să-i pese cum arăta sau dacă părea calmă sau în deplin control, îşi şterse mâinile, pe rând, de jeanşii ei. Asta era prima — şi poate singura — bătălie adevărată a băţului ei de luptă. Ceea ce conta nu era aspectul, ci performanţa.

Atât ea, cât şi Matt se opriră brusc când văzură silueta care stătea la picioarele scărilor, în fata verandei. Nu era nimeni dintre cei pe care îi ştiau locuind în acea casă. Dar apoi buzele stacojii se desfăcură, nişte mâini delicate se ridicară repede pentru a le acoperi şi din spatele lor se auzi un râs cristalin, ca sunetele scoase de nişte clopoţei de vânt.

Pentru o clipă nu putură decât să se holbeze, fascinaţi, la această femeie îmbrăcată din cap până-n picioare în negru. Era la fel de înaltă ca şi Theo, la fel de zveltă şi de graţioasă, şi plutea exact la aceeaşi înălţime de pământ ca şi Theo. Dar Meredith şi Matt se holbau de fapt la părul ei — la fel ca al lui Shinichi şi Misao, dar... Invers. În vreme ce ei doi aveau părul negru cu vârfurile stacojii, femeia asta avea părul stacojiu — metri întregi de păr, cu vârfurile negre. Nu numai asta, dar avea şi urechi negre delicate de vulpe, care ieşeau din părul stacojiu, şi o coadă lungă şi unduioasă stacojie, cu vârful negru.

— Obaasan? Şopti Matt neîncrezător.

— Inari! Se răsti Meredith. Frumoasa creatură nici nu se uită la ei.

O privea lung şi dispreţuitor pe Theo.

— Vrăjitoarea măruntă a unui oraş mărunt, spuse. Ţi-ai folosit aproape toată Puterea doar ca să ajungi la nivelul meu. La ce eşti bună?

— Am Puteri foarte mici, se arătă de acord Theo. Dar dacă oraşul e lipsit de valoare, de ce ti-a luat atât de mult să îl distrugi? De ce ai stat şi te-ai uitat cum încearcă alţii — sau erau cu toţii pionii tăi, Inari? Katherine, Klaus, bietul Tyler, atât de tânăr — au fost ei pionii tăi, zeiţă kitsune!

Inari râse — acelaşi chicotit de fetiţă, precum cântecul unor clopoţei de vânt, din spatele degetelor.

— Eu n-am nevoie de pioni! Shinichi şi Misao sunt sclavii mei, la fel ca toate kitsune\ Dacă le-am dat ceva libertate, a fost ca să capete experienţă. Acum o să mergem în oraşe mai mari şi o să le distrugem.

— Mai întâi trebuie să cucereşti Fell's Church, spuse calmă Theo. Şi eu n-o să te las să faci asta.

— Tu tot nu-nţelegi, nu-i aşa? Eşti o fiinţă umană, cu aproape nici un pic de Putere rămasă! Globul meu stea este cel mai mare din toate lumile! Eu sunt o Zeiţă!

Theo îşi lăsă capul în jos, apoi îl ridică pentru a o privi pe Inari în ochi.

— Vrei să ştii care cred eu că e adevărul, Inari? Spuse ea. Cred că tu ai ajuns la sfârşitul unei vieţi lungi, lungi, dar nu nemuritoare. Cred că flacăra ta a scăzut atât de mult, încât în cele din urmă trebuie să foloseşti o mare cantitate de Putere din globul tău stea — oriunde ar fi el — pentru a apărea astfel. Eşti o femeie foarte, foarte bătrână, şi i-ai asmuţit pe copii împotriva propriilor lor părinţi, şi pe părinţi împotriva propriilor lor copii în toată lumea pentru că eşti invidioasă pe tinereţea copiilor. Ai ajuns chiar să-i invidiezi pe Shinichi şi Misao, şi ai îngăduit să li se facă rău, drept răzbunare.

Meredith şi Matt se priviră, cu ochii mari. Inari respira repede, dar părea că nu găsea nici un cuvânt de rostit.

— Chiar ai pretins că ai intrat într-o "a doua copilărie", purtându-te ca o fetiţă. Dar nimic din toate astea nu te mulţumeşte, pentru că adevărul simplu şi trist este că ai ajuns la sfârşitul vieţii tale lungi, mult prea lungi — indiferent cât de mare ti-ar fi Puterea. Toti trebuie să facem această călătorie finală, şi acum a venit rândul tău.

— Minţi! Ţipă Inari, arătând pentru o clipă mai radioasă — mai strălucitoare decât înainte.

Dar apoi Meredith văzu de ce. Părul ei stacojiu începuse efectiv să ardă înăbuşit, încadrându-i faţa într-o lumină roşie dănţuitoare. Şi în cele din urmă, Inari vorbi, plină de venin.

— Ei bine, atunci, dacă tu crezi că asta e ultima mea luptă, trebuie să mă asigur că produc toată suferinţa posibilă. Începând cu tine, vrăjitoare.

Meredith şi Matt icniră, cu răsuflarea tăiată. Se temeau pentru Theo, mai ales că părul lui Inari începuse să se împletească în frânghii groase precum nişte şerpi care pluteau în jurul capului ei de parcă ar fi fost Medusa.

Icnetele lor fură o greşeală — îi atraseră atenţia lui Inari. Dar ea nu se mişcă. Spuse doar:

— Simţiţi aroma aceea dulce purtată de vânt? Un sacrificiu de ardere! Cred că rezultatul are să fie oishii — delicios! Dar poate că voi doi aţi vrea să vorbiţi pentru ultima dată cu Orime sau Isobel.

Mă tem că ele nu pot ieşi afară să vă vadă.

Meredith îşi simţi inima bătându-i cu putere în gât când văzu casa Saitou arzând. Arăta ca şi cum erau mai multe focuri mici, dar era îngrozită de ceea ce înţelegea din cuvintele lui Inari — că le făcuse ceva cumplit mamei şi fiicei.

— Nu, Matt! Strigă Meredith, apucându-1 pe Matt de braţ.

El ar fi vrut să se repeadă direct la femeia îmbrăcată în negru, care râdea, şi să încerce să o doboare de pe picioare — dar secundele erau preţioase acum.

— Vino să m-ajuţi să le găsim, îi strigă Meredith.

Theo veni în ajutorul lor. Ridicându-şi biciul alb, îl roti o dată înjurai capului şi îl cobor— cu precizie pe mâinile ridicate ale lui Inari, lăsând o tăietură sângerândă pe una dintre ele. Când Inari, furioasă, se întoarse din nou către ea, Meredith şi Matt o luară la fugă.

— Uşa din spate, spuse Matt, dând colţul casei.

Văzură în faţa lor un gard de lemn, dar fără poartă. Meredith tocmai se gândea să folosească băţul de luptă ca pe o prăjină cu care să sară, când Matt spuse gâfâind:

— Hai! Şi îşi prinse mâinile, alcătuind o treaptă pe care să se înalţe Meredith. O să te arunc peste el!

Meredith ezită o singură clipă. Apoi, când Matt se opri, sări şi îşi puse un picior pe degetele lui împletite. Dintr-odată zbura în sus, apoi ateriza, ca o pisică, pe coama plată a gardului şi apoi sărea jos. Îl auzi pe Matt căţărându-se pe gard, apoi se trezi brusc înconjurată de un fum negru. Se dădu repede în spate vreun metru şi ţipă:

— Matt, fumul e periculos! Lasă-te jos, tine-ti răsuflarea. Rămâi afară să le aiuti când le scot eu!

Meredith nu ştia dacă Matt avea sau nu să o asculte, dar ea îşi respectă propriile reguli, se ghemui cât mai jos, ţinându-şi respiraţia, deschizând ochii doar câte puţin pentru a încerca să găsească uşa.

Apoi aproape că sări în sus de spaimă când auzi zgomotul unui topor lovind în lemn, apoi lemnul crăpând, şi toporul lovind din nou. Deschise ochii şi văzu că Matt nu o ascultase, dar se bucură pentru că el găsise uşa. Faţa lui era neagră de funingine.

— Era încuiată, explică el, ridicând toporul în aer.

Orice urmă de optimism pe care ar mai fi putut-o simţi Meredith dispăru când se uită în casă şi văzu pretutindeni doar flăcări.

Dumnezeule, îşi spuse, oricine ar fi aici înăuntru chiar arde, şi probabil că e deja mort.

Dar de unde venise gândul ăsta? Din certitudine sau din teamă? Meredith nu se putea opri acum. Făcu un pas în căldura arzătoare şi strigă:

— Isobel! Doamnă Saitou! Unde sunteţi?

Îi răspunse un strigăt abia auzit, înăbuşit.

— Asta-i bucătăria! Spuse ea. Matt, e doamna Saitou! Te rog, du-te după ea!

Matt o porni într-acolo, dar îi aruncă peste umăr:

— Tu nu intra mai departe!

Dar Meredith trebuia să intre mai departe. Îşi amintea foarte bine unde era camera lui Isobel. Exact sub cea a "bunicii" ei.

— Isobel! Isobel! Mă auzi?

Vocea ei era atât de joasă şi de răguşită din pricina fumului, încât ştia că trebuia să meargă mai departe. Poate că Isobel îşi pierduse cunoştinţa sau o ustura prea tare gâtul ca să răspundă. Meredith se lăsă în genunchi şi se târ— pe jos, unde aerul era ceva mai puţin fierbinte şi mai limpede.

O.K. Camera lui Isobel. Nu voia să atingă clanţa cu mâna, aşa că şi-o înfăşură în tricou. Uşa era blocată. Meredith nu mai stătu să cerceteze, pur şi simplu se răsuci şi lovi cu piciorul uşa chiar lângă clanţă. Lemnul crăpă. O altă lovitură şi cu un zgomot de lemn rupt uşa se deschise.

Meredith se simţea ameţită acum, dar trebuia să vadă întreaga cameră. Făcu doi paşi înăuntru şi — iată!

Aşezată în capul oaselor în pat, în camera fierbinte, plină de fum dar altfel foarte ordonată, era Isobel. Când Meredith se apropie de pat, văzu — spre furia ei — că fata era legată de tăblia patului de alamă cu bandă adezivă. Două mişcări ale băţului rezolvară problema. Apoi, Isobel se mişcă,

ridicându-şi faţa înnegrită de fum către Meredith.
Atunci furia ei deveni totală. Fata avea bandă adezivă peste gură, ca s-o împiedice să strige după ajutor. Strâmbându-se, pentru a arăta că ştia cât de dureros avea să fie, Meredith trase de bandă. Isobel însă nu strigă; în schimb, se grăbi să tragă în piept, adânc, aerul plin de fum.
Meredith se apropie împiedicat de dulap, trase două tricouri albe care păreau identice, şi se întoarse din nou către Isobel. Lângă ea, pe noptieră, se afla un pahar plin cu apă. Meredith se întrebă dacă fusese pus acolo în mod deliberat pentru a-i mări lui Isobel agonia, dar nu ezită să îl folosească. Ii dădu o înghiţitură lui Isobel, luă şi ea una, apoi înmuie cele două tricouri. Îşi puse unul peste gură şi Isobel o imită, ţinând tricoul ud peste gură şi nas. Apoi Meredith o apucă de braţ şi o trase către uşă.
După aceea, totul deveni un drum de coşmar, târându-se şi mergând în genunchi şi sufocându-se, trăgând-o pe Isobel tot timpul după ea. Lui Meredith i se părea că nu se va termina niciodată, căci fiecare centimetru înainte era din ce în ce mai greu. Băţul de luptă era şi el o greutate de nesuportat pe care trebuia s-o târască după ea, dar refuză să-i dea drumul.
E preţios, spunea o voce în mintea ei, dar merită oare viaţa ta?
Nu, îşi spuse Meredith. Nu viaţa mea, dar cine ştie ce altceva ne aşteaptă afară dacă reuşesc s-o duc pe Isobel în întunericul răcoros?
N-o s-o duci niciodată acolo dacă mori din cauza unui... Unui obiect. Nu e un obiect! Meredith se chinui să folosească băţul pentru a îndepărta nişte lucruri care ardeau înăbuşit în drumul ei. A fost al bunicului meu, într-o vreme în care mintea lui era întreagă. Mi se potriveşte în mână. Nu e doar un obiect!
Cum vrei, spuse vocea, şi dispăru.
Meredith începea să dea acum peste tot mai multe rămăşiţe arzânde. În ciuda strânsorii pe care o simţea în plămâni, era sigură că putea ajunge la uşa din spate şi apoi afară. Ştia că în dreapta ei trebuia să fie o spălătorie. Acolo trebuiau să găsească un spaţiu în care să respire.
Şi apoi deodată, din întuneric, ceva se ridică şi o lovi în cap. Minţii ei înceţoşate îi luă mult timp să găsească un nume pentru obiectul care o lovise. Fotoliu.
Cumva, se târâseră mult prea departe. Ăsta era desigur livingul.
Meredith se simţi cuprinsă de groază. Merseseră prea departe — şi nu puteau ieşi pe uşa din faţă în mijlocul unei lupte magice. Trebuiau să se întoarcă, şi de data asta să se asigure că găsesc spălătoria, poarta lor către libertate. Meredith se întoarse, trăgând-o pe Isobel după ea, sperând că fata va înţelege ce aveau de făcut.
Lăsă băţul de luptă pe podeaua arzândă a livingului.
Mână pe Elena şi cu cealaltă pe Bonnie. Damon era undeva în fată — cercetând.
Nu poate fi atât de departe, îşi spunea ea. Bonnie şi cu mine am văzut strălucirea — amândouă am văzut-o. Chiar atunci, ca un felinar aşezat într-o fereastră, Elena o văzu din nou.
E mare, asta e problema. Mă tot gândesc că ar trebui să ajungem la el pentru că în mintea mea mi-am făcut o idee greşită despre dimensiunile lui. Cu cât ne apropiem, cu atât devine mai mare.
Şi asta-i bine pentru noi. O să avem nevoie de multă Putere. Dar trebuie să ajungem acolo curând, altfel chiar dacă ar conţine toată Puterea din univers, şi tot n-ar mai conta. Ar fi prea târziu.
Shinichi spusese că vor ajunge prea târziu — dar Shinichi se născuse mincinos. Şi totuşi, cu siguranţă, sub creanga aia joasă era...
Oh, Dumnezeule mare, îşi spuse. E un glob-stea. Nu e un obiect! Meredith se chinui să folosească băţul pentru a îndepărta nişte lucruri care ardeau înăbuşit în drumul ei. A fost al bunicului meu, într-o vreme în care mintea lui era întreagă. Mi se potriveşte în mână. Nu e doar un obiect!
Cum vrei, spuse vocea, şi dispăru.
Meredith începea să dea acum peste tot mai multe rămăşiţe arzânde. In ciuda strânsorii pe care o simţea în plămâni, era sigură că putea ajunge la uşa din spate şi apoi afară. Ştia că în dreapta ei trebuia să fie o spălătorie. Acolo trebuiau să găsească un spaţiu în care să respire.
Şi apoi deodată, din întuneric, ceva se ridică şi o lovi în cap. Minţii ei înceţoşate îi luă mult timp să găsească un nume pentru obiectul care o lovise. Fotoliu.

Cumva, se târâseră mult prea departe. Ăsta era desigur livingul.

Meredith se simţi cuprinsă de groază. Merseseră prea departe — şi nu puteau ieşi pe uşa din faţă în mijlocul unei lupte magice. Trebuiau să se întoarcă, şi de data asta să se asigure că găsesc spălătoria, poarta lor către libertate. Meredith se întoarse, trăgând-o pe Isobel după ea, sperând că fata va înţelege ce aveau de făcut.

Lăsă băţul de luptă pe podeaua arzândă a livingului.

Mână pe Elena şi cu cealaltă pe Bonnie. Damon era undeva în fată — cercetând.

Nu poate fi atât de departe, îşi spunea ea. Bonnie şi cu mine am văzut strălucirea — amândouă am văzut-o. Chiar atunci, ca un felinar aşezat într-o fereastră, Elena o văzu din nou.

E mare, asta e problema. Mă tot gândesc că ar trebui să ajungem la el pentru că în mintea mea mi-am făcut o idee greşită despre dimensiunile lui. Cu cât ne apropiem, cu atât devine mai mare.

Şi asta-i bine pentru noi. O să avem nevoie de multă Putere. Dar trebuie să ajungem acolo curând, altfel chiar dacă ar conţine toată Puterea din univers, şi tot n-ar mai conta. Ar fi prea târziu.

Shinichi spusese că vor ajunge prea târziu — dar Shinichi se născuse mincinos. Şi totuşi, cu siguranţă, sub creanga aia joasă era...

Oh, Dumnezeule mare, îşi spuse. E un glob-stea.

27

Apoi Meredith văzu ceva care nu era nici fum şi nici foc. Doar o imagine fulgurantă a unui cadru "de uşă — şi o adiere uşoară de aer răcoros. Cu speranţa asta care să o susţină, se furişă repede până la uşa care dădea în curtea din spate, târând-o pe Isobel în urma ei.

În clipa în care trecea peste prag, simţi un şuvoi binecuvântat de apă rece revărsându-se peste ea. Când o trase pe fată sub jetul de apă, aceasta scoase primul sunet de când îşi începuseră călătoria către aer; un suspin de mulţumire, fără cuvinte.

Mâinile lui Matt o ajutau pe Meredith, o eliberau de povara lui Isobel. Meredith se ridică în picioare şi se învârti în cerc, împiedicat, apoi se lăsă în genunchi. Părul îi ardea. Tocmai îşi amintea de ceea ce învăţase în copilărie — opreşte-te, lasă-te jos, rostogoleşte-te — când simţi apa rece îndreptată asupra ei. Apa din furtun se plimbă pe ea în sus şi în jos, şi ea se răsuci, bucurându-se de senzaţia de rece, până când auzi vocea lui Matt spunând:

— Flăcările s-au stins. Acum eşti bine.

— Mulţumesc, Matt, mulţumesc. Vocea ei era răguşită.

— Hei, tu ai fost cea care a trebuit să ajungă până la dormitoare şi să se şi întoarcă. Să o scot pe doamna Saitou afară a fost destul de uşor — chiuveta din bucătărie era plină de apă, aşa că după ce am tăiat funiile cu care era legată de scaun ne-am udat şi ne-am năpustit afară.

Meredith zâmbi şi se uită repede în jur. Isobel devenise acum responsabilitatea ei. Spre uşurarea ei, văzu că fata era în braţele mamei sale.

Şi nu fusese nevoie decât de o alegere prostească între un obiect — oricât de preţios ar fi fost — şi o viaţă. Meredith se uită la mamă şi fiică şi se simţi bucuroasă. Putea să-şi facă alt băţ de luptă. Dar nimic n-ar fi putut-o înlocui pe Isobel.

— Isobel a zis să-ţi dau asta, 1-a auzit pe Matt spunându-i.

Meredith se întoarse către el, în lumina roşiatică ce făcea lumea să pară ciudată, şi pentru o clipă nu-şi crezu ochilor. Matt îi întindea băţul de luptă.

— Trebuie să-1 fi târât cu mâna liberă — oh, Matt, şi era aproape moartă când am pornit-o spre ieşire...

— E încăpăţânată, spuse Matt. Mai ştiu eu pe cineva la fel.

Meredith nu era foarte sigură ce voia el să spună, dar un lucru ştia.

— Ar trebui să mergem cu toţii în curtea din faţă. Mă îndoiesc că pompierii or să vină. In plus... Theo...

— Le aduc eu. Tu vezi ce-i cu poarta, spuse Matt.

Meredith se repezi în curtea din spate, luminată într-un mod hidos de casa cuprinsă acum pe de-

a-ntregul de flăcări. Din fericire, curtea din spate nu ardea. Meredith deschise poarta cu bățul ei de luptă. Matt era chiar în spatele ei, ajutându-le pe doamna Saitou şi pe Isobel.

Meredith alergă repede pe lângă garajul în flăcări şi apoi se opri. Din spatele ei auzi un strigăt de groază. Nu era vreme să o liniştească pe cea care strigase, nu era vreme de stat pe gânduri.

Cele două femei care se luptau erau prea ocupate ca s-o vadă — iar Theo avea nevoie de ajutor. Inari era cu adevărat ca o Medusa incandescentă, cu părul ei zbătându-se în jurul capului ca nişte şerpi arzând, fumegând. Doar partea stacojie ardea, şi exact acea parte o folosea ea ca pe un şfichi, încercând să smulgă cu un şarpe biciul de argint din mâna lui Theo, şi apoi trimiţând un alt şarpe să se încolăcească în jurul gâtului lui Theo şi să o sugrume. Theo încerca disperată să smulgă laţul arzător din jurul gâtului ei.

Inari râdea.

— Suferi, vrăjitoare măruntă? Totul o să se termine în câteva secunde — pentru tine şi pentru întregul tău orăşel! Ultimul Miez de noapte a sosit în sfârşit!

Meredith îi aruncă o privire lui Matt peste umăr — şi asta fu de-ajuns. El alergă în faţă, trecând pe lângă ea, până în spaţiul de sub cele două femei. Apoi se aplecă puţin şi îşi făcu mâinile căuş, cu degetele înlănţuite.

Şi apoi Meredith sprintă, punându-şi toată forţa rămasă în acea fugă, lăsându-şi doar atâta energie cât să sară şi să-şi pună un picior în mâinile unite ale lui Matt şi apoi simţi cum se înalţă în sus, la distanţa potrivită pentru ca băţul ei de luptă să reteze şarpele de păr care o sugruma pe Theo.

După aceea, Meredith se trezi în cădere liberă, cu Matt încercând să o prindă de jos. Ateriza mai mult sau mai puţin peste el şi amândoi văzură ce se întâmplă apoi.

Theo, rănită şi sângerând, stinse cu palma o bucată din rochia ei care ardea mocnit. Întinse o mână după biciul de argint şi acesta zbură prin aer, pentru a atinge degetele ei întinse. Dar Inari nu ataca. Îşi flutura sălbatic braţele, ca şi cum ar fi fost îngrozită, şi apoi brusc ţipă ascuţit: un sunet atât de plin de suferinţă, încât lui Meredith i se tăie răsuflarea. Era un strigăt de moarte.

În fata ochilor lor se transforma la loc în Obaasan, în femeia ofilită, neputincioasă, ca o păpuşă, pe care o ştiau Meredith şi Matt. Dar când trupul acesta stafidit lovi pământul, era deja un leş ţeapăn, purtând pe chip acea expresie înspăimântătoare de răutate care nu regretă nimic.

Apoi Isobel şi doamna Saitou se apropiara, pentru a sta lângă leş, plângând de uşurare. Meredith se uită la ele şi apoi în sus la Theo, care pluti încet până pe pământ.

— Mulţumesc, spuse Theo cu cel mai palid dintre zâmbete. M-ai salvat — din nou.

— Dar ce crezi că s-a întâmplat cu ea? întrebă Matt. Şi de ce n-au venit Shinichi şi Misao să o ajute?

— Cred că trebuie să fie amândoi morţi, nu? Răspunse Theo, şi vocea ei părea blândă peste şuierul flăcărilor. Cât despre Inari — cred că e posibil ca cineva să-i fi distrus globul-stea. Mă tem că nu eram suficient de puternică pentru a o înfrânge singură.

— Cât e ceasul? Strigă brusc Meredith, aducându-şi aminte.

Alergă la vechiul SUV, cu motorul încă mergând. Ceasul de la bord arăta exact ora douăsprezece, miezul nopţii.

— Am salvat oamenii? întrebă Matt disperat.

Theo îşi întoarse faţa către centrul oraşului. Timp de aproape un minut rămase nemişcată, ca şi cum asculta ceva. În cele din urmă, când Meredith deja simţea că se dezintegrează din cauza tensiunii, se întoarse şi spuse calmă:

— Draga mea Mama, Mama Mare şi cu mine suntem una acum. Simt copii care se trezesc cu cuţite în mâini — şi unii cu arme. Ii simt stând în camerele părinţilor lor adormiţi, fără să fie în stare să-şi aducă aminte cum au ajuns acolo. Şi simt părinţi, ascunşi în dulapuri, cu o clipă în urmă speriaţi pentru propriile lor vieţi, care văd armele scăpate din mâini şi copii prăbuşindu-se pe podeaua dormitoarelor părinţilor lor, plângând năuciţi.

— Aşadar, am făcut-o. Tu ai făcut-o. Tu ai oprit-o, spuse gâfâind Matt.

Serioasă, cu aceeaşi voce blândă, Theo replică:

— Altcineva... Foarte departe... A făcut mult mai mult. Ştiu că oraşul are nevoie să se vindece. Dar Mama Mare şi Mama sunt de aceeaşi părere. Datorită acelui cineva, nici un copil nu şi-a

omorât părintele în noaptea asta şi nici un părinte nu a omorât un copil. Lungul coşmar al lui Inari şi al Ultimului ei Miez de noapte a luat sfârşit.

Meredith, murdară şi udă cum era, simţi cum creşte în ea ceva ca un val, mai mare şi tot mai mare, până când, cu toată stăpânirea ei de sine, nu se mai putut abţine. Explodă din ea într-un strigăt de exultare.

Şi descoperi că şi Matt striga. Şi el era la fel de murdar şi de răvăşit ca şi ea, dar o apucă de mâini şi o învârti într-un dans barbar de victorie:

Şi era distractiv, să se învârtească şi să strige ca nişte copii. Poate... Poate că, încercând să fie întotdeauna calmă, să fie întotdeauna cea matură, pierduse din esenţa distracţiei, care întotdeauna avea ceva de copil în ea.

Matt nu avea nici o problemă să-şi exprime sentimentele, oricare ar fi fost ele: copilărie, maturitate, încăpăţânare, fericire. Meredith se trezi admirând asta şi gândindu-se şi că trecuse mult timp de când se uitase cu adevărat la Matt. Dar acum simţi un val brusc de afecţiune pentru el, şi îşi dădea seama că şi Matt simţea acelaşi lucru pentru ea. Ca şi cum niciodată până atunci nu o privise cu adevărat.

Acesta era momentul... Când trebuiau să se sărute. Meredith îl văzuse de atâtea ori în filme, şi citise despre el în cărţi, încât era aproape de la sine înţeles.

Dar asta era viaţa adevărată, nu era o poveste. Şi când veni momentul, Meredith se trezi ţinându-1 pe Matt de umeri, în vreme ce el stătea cu mâinile pe umerii ei, şi îşi putea da seama că el gândea exact acelaşi lucru despre sărut.

Şi momentul se prelungi...

Apoi, cu un zâmbet, pe chipul lui Matt se văzu că ştie ce are de făcut. La fel ca şi Meredith. Se apropiară unul de altul şi se îmbrăţişară. Când se dădură înapoi, zâmbeau amândoi larg. Ştiau cine erau. Erau nişte prieteni, foarte diferiţi, foarte apropiaţi. Meredith speră că aşa vor fi mereu.

Se întoarseră amândoi să o privească pe Theo şi Meredith simţi o strângere de inimă, prima de când auzise că reuşiseră să salveze oraşul. Theo se schimba. Expresia de pe chipul ei în timp ce-i privea era cea care îi strângea inima lui Meredith ca într-un cleşte.

După ce fusese tânără, după ce o văzuseră în floarea vârstei, acum îmbătrânea din nou, pe faţa ei se iveau riduri adânci, părul devenea alb în loc de argintiu ca lumina lunii. In cele din urmă, în fata lor stătea o bătrânică îmbrăcată într-un pardesiu acoperit cu bucăţele de hârtie.

— Doamnă Flowers!

Pe această persoană era pe deplin sigur şi drept să o săruţi. Meredith îşi aruncă braţele în jurul bătrânei delicate, ridicând-o în aer în entuziasmul ei. Matt li se alătură, şi o aruncară amândoi deasupra capetelor lor. Aşa o purtară până la mama şi fiica Saitou, care priveau focul.

Acolo redeveniră serioşi şi o puseră jos.

— Isobel, spuse Meredith. Doamne! îmi pare atât de rău... Casa ta...

— Mulţumesc, spuse Isobel cu vocea ei moale, neclară.

Apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Meredith simţi un fior rece străbătând-o. Începea chiar să regrete că se bucurase atâta, când doamna Saitou spuse:

— Ştiţi, ăsta este cel mai măreţ moment din istoria familiei noastre. De sute de ani, kitsune ăsta bătrân — oh, da, am ştiut întotdeauna ce era — şi-a impus prezenţa şi voinţa asupra unor oameni nevinovaţi. Iar în ultimele trei secole, cei pe care i-a terorizat au fost cei din familia mea de miko (în lb. japoneză, femeie şaman) samurai. Acum, în sfârşit, soţul meu se poate întoarce acasă. Meredith o privi uimită, şi doamna Saitou încuviinţă din cap.

— El a încercat să o înfrunte şi ea 1-a alungat din casă. Din clipa în care s-a născut Isobel, mi-a fost frică pentru ea. Şi acum, vă rog să o iertaţi. Ii e greu să-şi exprime simţămintele.

— Ştiu cum e, spuse Meredith încet. O să mă duc să stau puţin de vorbă cu ea, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Dacă ar putea vreodată în viaţă să-i explice cuiva ce distractiv era să te distrezi, îşi spuse ea, atunci acum era momentul.

Damon se oprise şi îngenunchease în spatele unei crengi uriaşe rupte. Stefan le trase pe

amândouă fetele către el şi le prinse astfel încât toţi trei se opriră chiar în spatele fratelui său.
Elena se trezi uitându-se la un trunchi foarte mare de copac. Şi totuşi, oricât ar fi fost de mare, nu era nici pe departe aşa cum şi-l imaginase ea. Era adevărat, cu siguranţă ei patru, dacă se prindeau de mâini, n-ar fi putut să-l cuprindă. Dar în mintea ei stăruiseră imagini de luni şi copaci şi trunchiuri care erau la fel de înalte ca şi zgârie-norii, în care un glob-stea putea fi ascuns la orice "etaj", în orice "cameră".
Acesta era pur şi simplu un trunchi mare de strejar care se înălţa într-un soi de cerc magic — cu un diametru de poate şase metri, pe care nu se vedea nici o frunză rătăcită. Avea o culoare mai palidă decât argila pe care fugiseră ei şi chiar sclipea în câteva locuri. Una peste alta, Elena se simţi uşurată.
Mai mult, chiar putea vedea globul-stea. Se temuse — printre alte lucruri — că va fi mult prea sus pentru a ajunge la el, că va fi atât de înfăşurat în rădăcini sau ramuri încât astăzi, cu siguranţă după sute, sau chiar mii de ani, le va fi imposibil să le reteze pe toate. Dar iată-l, cel mai mare glob-stea care existase vreodată, având dimensiunile unei mingi mari de plajă, neîngrădit de nimic, cuibărit pe prima ramură a copacului.
Gândurile deja i se învârteau cu repeziciune în minte. Reuşiseră; găsiseră globul-stea. Dar cât timp avea să dureze să se întoarcă înapoi acolo unde îi aştepta Sage? Automat, se uită la busolă şi văzu, spre surprinderea ei, că acul era acum îndreptat către sud-vest — cu alte cuvinte, înapoi către Poartă. Acesta fusese un gând prevăzător al lui Sage. Şi poate că nu trebuiau să treacă prin alte încercări pe drumul înapoi; poate că puteau pur şi simplu să-şi folosească Paspartuul pentru a se întoarce în Fell's Church, şi apoi... Ei bine, doamna Flowers o să ştie ce să facă cu globul.
Dacă se ajungea la asta, poate că puteau pur şi simplu să o şantajeze pe Ea, oricine ar fi fost această Ea, să plece pentru totdeauna în schimbul globului-stea. Deşi... Puteau ei să trăiască cu gândul că ar putea să se întoarcă şi să facă asta din nou... Şi din nou... Şi din nou în alte oraşe?
În vreme ce toate aceste lucruri îi treceau prin minte, Elena privi expresia de pe chipurile tovarăşilor ei: uluirea de copil de pe feţişoara în formă de inimă a lui Bonnie; aprecierea atentă de pe chipul lui Stefan; zâmbetul periculos al lui Damon.
În sfârşit, aveau în faţa ochilor răsplata câtigată cu greu.
Dar nu putu privi prea mult. Trebuiau să acţioneze. Chiar pe când se uitau la glob, acesta îşi mări strălucirea, arătând nişte culori atât de puternice, de incandescente, încât Elena se simţi aproape orbită. Îşi feri ochii şi în aceeaşi clipă o auzi pe Bonnie trăgând brusc aer în piept.
— Ce-i? întrebă Stefan, cu o mână în faţa ochilor care, desigur, erau mult mai sensibili la lumină decât ochii omeneşti.
— Cineva îl foloseşte chiar în clipa asta! Replică Bonnie. Când s-a aprins atât de tare, a trimis Putere! Departe, foarte departe!
— Lucrurile se încing în ceea ce a mai rămas din bietul Fell's Church, spuse Damon, care privea atent în sus, la ramurile de deasupra lui.
— Nu vorbi aşa despre oraş! Exclamă Bonnie. E casa noastră. Şi acum putem în sfârşit să îl apărăm!
Elena putea practic să vadă imaginile care treceau prin mintea lui Bonnie: familii care se îmbrăţişau; vecinii zâmbindu-şi din nou; întregul oraş muncind pentru a reclădi ceea ce fusese distrus.
Aşa se întâmplă uneori marile tragedii. Oameni cu acelaşi ţel, dar care nu se sincronizează. Presupuneri. Infatuare. Şi, poate, cea mai importantă dintre toate, neputinţa de a comunica, de a discuta.
Stefan încercă, deşi Elena îşi dădea seama că era încă orbit de strălucirea globului-stea. Spuse încet:
— Haideţi să discutăm puţin despre asta şi să venim cu soluţii pentru a-l lua...
Dar Bonnie râdea de el, deşi nu cu răutate. Apoi spuse:
— Pot să mă urc acolo sus la fel de repede ca o veveriţă. Tot ce-mi trebuie e cineva puternic care să-l prindă când îl împing jos. Ştiu că nu pot să cobor cu el; nu sunt chiar atât de proastă. Haideţi, băieţi, să mergem!

Şi aşa se întâmplă. Personalităţi diferite, moduri diferite de gândire. Şi o fată aiurită, râzătoare, care nu avea premoniţii atunci când era nevoie de ele.
Elena, care o invidia pe Meredith pentru băţul ei de luptă, nici măcar nu văzu totul de la început. Se uita la Stefan, care clipea repede, pentru a-şi recăpăta vederea.
Iar Bonnie se căţăra la fel de uşor cum se lăudase, sus pe creanga uscată care se întindea deasupra lor. Chiar îi salută râzând, înainte să sară în cercul gol, sclipitor, din jurul copacului.
Apoi fracţiunile de secundă părură să se întindă la nesfârşit. Elena simţi cum ochii ei devin încet-încet tot mai mari, deşi ştia că doar îi deschidea. Îl văzu pe Stefan întinzându-se alene peste ea pentru a încerca să-şi încleşteze degetele în jurul gleznei lui Bonnie. Auzi chiar cuvintele transmise imediat telepatic de către Damon: Mi, prostuţol, ca şi cum ar fi rostit cuvintele pe tonul lui obişnuit de superioritate.
Apoi, tot cu încetinitorul, genunchii lui Bonnie se îndoiră şi ea se lansă în aer deasupra cercului.
Dar nu ajunse să atingă pământul. Cumva, o pată neagră, uluitor de rapidă chiar în filmul horror cu încetinitorul pe care îl urmărea Elena, ateriza în locul unde ar fi trebuit să aterizeze Bonnie. Şi apoi Bonnie fu aruncată fu azvârlită prea repede pentru ca ochii Elenei să o poată urmări, în afara cercului gol şi apoi se auzi o bufnitură surdă — prea rapidă pentru ca mintea Elenei să realizeze că era aterizarea lui Bonnie.
Îl auzi, foarte clar, pe Stefan strigând "Damon!"Cu o voce cumplită. Şi apoi Elena văzu obiectele subţiri şi întunecate — ca nişte iatagane — care deja se năpusteau în jos. O altă mişcare pe care ochii ei nu o puteau urmări. Când privirea i se obişnui, văzu că erau nişte crengi negre, lungi şi curbate, dispuse la distanţe egale în jurul copacului ca treizeci de picioare de păianjen, treizeci de suliţe lungi făcute ca să închidă între ele pe cineva, la fel ca barele unei celule, or să-1 ţintuiască în nisipul ciudat de sub picioarele ei.
A ţintui era un cuvânt potrivit. Elenei îi plăcea cum sună. In vreme ce privea vârfurile curbate ascuţite de pe ramuri, făcute să pironească pentru totdeauna la pământ orice ar fi prins, se gândea la supărarea lui Damon dacă vreun obiect ascuţit i-ar fi găurit jacheta de piele. El 1-ar fi înjurat, şi Bonnie ar fi încercat să pretindă că nu o făcuse, şi...
Acum era suficient de aproape să vadă că nu era chiar atât de simplu. Ramura, care avea dimensiunea unei lănci adevărate, trecuse prin umărul lui Damon, ceea ce probabil că durea îngrozitor, pe lângă faptul că îi trimisese un strop de sânge chiar în colţul gurii. Dar mult mai supărător era faptul că el îşi închisese ochii în faţa ei. Aşa vedea Elena — îi îndepărta pe toţi în mod deliberat — poate pentru că era furios; poate din cauza durerii din umăr. Dar îi amintea de senzaţia de zid de oţel pe care o avusese ea ultima oară când încercase să ajungă la mintea lui — şi fir-ar să fie, nu putea să-şi dea seama că îi speria?
— Deschide ochii, Damon, spuse ea înroşindu-se, pentru că asta era exact ceea ce voia el să o audă spunând.
Chiar că era cel mai mare manipulator dintre toţi.
— Deschide ochii, am spus! Acum Elena era cu adevărat iritată. Nu face pe mortul în păpuşoi, pentru că nu păcăleşti pe nimeni, şi chiar e prea mult!
Se pregătea să îl scuture cu putere, când ceva o ridică în aer, aducând-o în dreptul ochilor lui Stefan.
Stefan avea dureri, dar cu siguranţă nu atât de mari ca ale lui Damon, aşa c— ea întoarse capul pentru a-1 ocăr— pe Damon, când Stefan spuse cu asprime:
— Elena, nu poate!
Pentru o fracţiune de secundă, cuvintele îi sunară aiurea Elenei. Nu doar deformate, ci şi fără noimă, ca şi cum ar fi spus că cineva nu-şi putea opri apendicele să facă... Mă rog, ceea ce face un apendice. Asta a fost tot răgazul pe care îl mai avu ea, şi apoi trebui să se confrunte cu ceea ce îi arătau propriii ei ochi.
Damon nu era pironit de umăr. Fusese înjunghiat, puţin mai la stânga faţă de centrul pieptului său.
Exact unde se afla inima lui.
Elena auzi în minte nişte cuvinte. Cuvinte pe care i le spusese cineva odată — deşi acum nu-şi

putea aduce aminte cine. "Nu poţi omor— atât de uşor un vampir. Murim doar dacă ne străpungi inima cu un ţăruş...

Să moară? Damon să moară! Aici era un soi de greşeală...

— Deschide ochii!

— Elena, nu poate!

Dar ea ştia, fără s-o realizeze în mod conştient, că Damon nu era mort. Nu era surprinsă că Stefan nu o ştia; era o vibraţie pe o frecvenţă specială între ea şi Damon.

— Haide, repede, dă-mi toporul tău, spuse ea.

Şi vorbi cu atâta disperare şi cu o asemenea expresie de certitudine, încât Stefan i-1 dădu fără să spună nimic şi se supuse când ea îi ceru să ţină nemişcate ramura ca un picior arcuit de păianjen de deasupra şi pe cea de jos.

Apoi, cu câteva lovituri rapide ale toporului, Elena tăie ramura neagră care era suficient de groasă încât să n-o poată cuprinde cu degetele. Făcu totul într-o izbucnire de adrenalină pură, dar ştia că îl uimea pe Stefan şi îl făcea să o lase să continue.

Când termină, avea o ramură ca un picior de păianjen dezmembrat care stătea aplecată către copac, ancorată de nimic — şi ceva care semăna mai mult cu un ţăruş adevărat înfipt în Damon.

Abia când începu să tragă de ţăruş în sus, Stefan, îngrozit, o opri.

— Elena! Elena, n-am de ce să te mint! Exact pentru asta sunt ramurile astea. Pentru intruşi care sunt vampiri. Uită-te, iubire — vezi!

îi arăta un alt picior de păianjen care era ancorat în nisip, şi ascuţişurile de pe el. La fel ca vârfurile, îndreptate în răspăr, ale unui vârf de săgeată primitiv, din piatră.

— Ramurile astea sunt făcute în mod special aşa, spunea Stefan. Şi dacă tragi de ele în sus suficient de tare, o să... Ajungi pur şi simplu să-i smulgi bucăţi... Din inimă.

Elena îngheţă. Nu era sigură că putea înţelege cuvintele — nu-şi îngăduia să le înţeleagă, pentru că atunci şi le-ar fi imaginat. Dar nu conta.

— O să-1 distrug în alt fel, spuse ea scurt, uitându-se la Stefan, dar nefiind în stare să vadă verdele adevărat al ochilor lui din cauza luminii măslinii. Aşteaptă. Aşteaptă doar şi-ai să vezi. O să găsesc o Putere a Aripilor care să distrugă această... Această. Grozăvie blestemată.

Putea găsi multe alte cuvinte cu care să numească ţepuşa, dar trebuia să-şi păstreze totuşi cât de cât controlul.

— Elena.

Stefan îi şopti numele ca şi cum cu greu putea să-1 rostească. Chiar şi în lumina crepusculară, ea îi vedea lacrimile alunecându-i pe obraji. Stefan continuă, telepatic:

Elena, uită-te la ochii lui închişi. Copacul ăsta e un ucigaş nemilos, al cărui lemn e aşa cum n-am mai văzut până acum, dar am auzit despre el. Lemnul ăsta... Creşte. Înăuntrul lui.

— Înăuntrul lui? Repetă Elena prosteşte. De-a lungul arterelor şi venelor lui... Şi a nervilor... Tot ce este legat de inimă. El... Oh, Doamne, Elena, uită-te doar la ochii lui!

Elena se uită. Stefan îngenunchease şi ridica uşor pleoapele lui Damon, şi Elena începu să ţipe.

în adâncul pupilelor fără fund în care se rotiseră infinite ceruri ale nopţii pline de stele, era o pâlpâire — nu o strălucire de stea, ci verde. Părea să lucească într-o incandescentă infernală.

Stefan o privi pe Elena cu agonie şi compasiune. Şi acum, cu o singură mişcare blândă, Stefan închidea ochii aceia — pentru totdeauna, ştia că aşa gândea el.

Totul devenise ciudat, ca într-un vis. Nimic nu mai avea noimă. Stefan aşeza cu grijă capul lui Damon jos — îl lăsa pe Damon să plece.

Chiar şi în lumea ei neclară, fără sens, Elena ştia că nu putea face asta.

Şi apoi, un miracol se petrecu. Elena auzi în minte o voce care nu era a ei.

Toate astea sunt destul de neaşteptate. Am acţionat, de data asta, fără să gândesc. Şi uite cu ce m-am ales.

Vocea era un bâzâit pe frecvenţa lor specială, a lui Damon şi a ei.

Elena se smulse de lângă Stefan, care încerca să o calmeze, şi căzu, apucând cu mâinile umerii lui Damon.

Ştiam eu! Ştiam eu că e imposibil să fii mort!

Doar atunci îşi dădu seama că faţa ei era udă, şi şi-o şterse cu mâneca de piele moale.
O, Damon, aşa m-ai speriat! Să nu mai faci asta niciodată, niciodată!
Cred că asta pot să-ţi promit, îi trimise
Damon — pe un ton diferit de cel obişnuit, sobru şi în acelaşi timp ciudat.
Dar trebuie să-mi dai ceva în schimb.
Da, sigur, spuse Elena. Lasă-mă doar să-mi dau deoparte părul de pe gât. Mergea cel mai bine aşa când Stefan stătea întins — când îl scoteam pe salteaua lui de paie din închisoare...
Nu asta, îi spuse Damon. De data asta, îngeraşule, nu-ţi vreau sângele. Vreau să-mi promiţi, cât mai solemn, că o să încerci să fii curajoasă. Dacă asta ţîi poate fi de ajutor, ştiu că femeile sunt mai bune la asta decât bărbaţii. Sunt mai puţin laşe când trebuie să se confrunte... Cu ceea ce te confrunţi tu acum.
Elenei nu-i plăcea cum sunau cuvintele astea. Ameţeala care îi amorţea buzele îi cuprindea acum tot trupul. Nu avea pentru ce să fie curajoasă. Damon putea suporta durerea. Ea avea să găsească o Putere a Aripilor care va distruge tot acel lemn care îl otrăvea. Poate că o să-1 doară, dar avea să-i salveze viaţa.
Nu-mi vorbi aşa! Se răsti ea cu asprime, înainte să-şi aducă aminte să fie blândă.
Totul începuse să plutească în jurul ei, şi ea nu-şi putea aduce aminte nici măcar de ce trebuia să fie blândă, dar exista un motiv. Şi totuşi, era greu, când ea îşi folosea fiecare fărâmă de concentrare pentru a găsi o Putere a Aripilor de care nu mai auzise niciodată până atunci. Purificare? Oare asta ar putea îndepărta lemnul, sau doar l-ar lăsa pe Damon fără zâmbetul lui maliţios? Oricum, nu strica cu nimic dacă o încerca, şi ea devenea tot mai disperată — pentru că faţa lui Damon era atât de palidă.
Dar nici măcar postura pentru Aripile
Purificării nu-i izbuti.
Deodată, trupul lui Damon fu străbătut de un tremur — o convulsie. Elena auzi în spatele ei cuvinte întretăiate.
— Iubire, iubire — trebuie să-1 laşi să plece. El suferă acum o... Durere de nesuportat, doar pentru că tu îl ţii aici.
Pentru o clipă doar, Elena şovăi, dar apoi o furie arzătoare îi străbătu trupul. Şi furia asta îi dădu puterea să strige răguşit:
— Nu... Vreau! N-o să-i dau niciodată drumul să plece! Fir-ai tu să fii, Damon, trebuie să lupţi! Lasă-mă să te ajut! Sângele meu — e special. O să-ţi dea forţă. Bea-l!
Bâjbâi după cuţit. Sângele ei era magic. Poate că dacă-i dădea suficient, el i-ar oferi lui Damon puterea de a îndepărta fibrele de lemn care îşi croiau drum prin trupul lui.
Elena se tăie la gât. Poate că subconştientul o făcu să-şi cresteze doar carotida, dar dacă aşa se întâmplă, era cu totul subconştient. Ea pur şi simplu întinse mâna, găsi un cuţit de metal şi cu o singură mişcare făcu sângele să ţşânească. Sânge roşu aprins din arteră, care chiar şi în acea penumbră avea culoarea speranţei.
— Uite, Damon. Uite! Bea. Cât vrei — cât ţîi trebuie pentru a te face bine.
Se aşeză cât putu mai bine, auzind, dar fără să audă, icnetul îngrozit al lui Stefan la vederea nesocotinţei cu care îşi făcuse crestătura pe gât, fără să ţină seama de mâna lui pe braţul ei, încercând să o tragă înapoi.
Dar... Damon nu bău. Nici măcar sângele bogat şi ameţitor al celei care era pentru el Prinţesa întunericului — şi cum spunea el că e? Era precum combustibilul de rachete cosmice faţă de benzina pe care majoritatea fetelor o aveau în venele lor. Acum doar se scurgea pe la colţurile gurii lui. Îi curgea pe faţa palidă, înmuindu-i cămaşa neagră şi adunându-se în jacheta lui de piele. Nu...
Damon, îi spuse Elena în minte, te rog. Eu... Te implor. Te rog. Te implor pentru mine, pentru Elena. Te rog bea. Putem reuşi — împreună.
Damon nu se mişcă. Sângele se vărsă în gura pe care ea o deschisese, o umplu şi apoi se vărsă din nou afară. Era ca şi cum Damon o necăjea, spunând: "Voiai să renunţ la sângele omenesc? Ei bine, am renunţat pentru totdeauna.'"
Oh, Dumnezeule mare, te rog...

Acum, Elena era mai ameţită ca oricând. Percepea vag ceea ce se petrecea în afara ei, ca un ocean care o legăna abia simţit în adâncurile sale, făcând-o să salte uşor. Era concentrată cu totul asupra lui Damon.

Dar simţea totuşi ceva. Curajul ei — Damon se înşelase în privinţa asta. De undeva din profunzimile făpturii ei urcau hohote de plâns uriaşe. II făcuse pe Stefan să-i dea drumul şi acum ea nu se mai putea ţine pe picioare.

Căzu drept peste sângele ei şi trupul rigid al lui Damon. Obrazul ei îi atinse obrazul.

Şi obrazul lui Damon era rece. Chiar şi sub sângele ei, era rece.

Elena nu ştiu când începu criza ei de isterie. Pur şi simplu se trezi ţipând şi plângând, lovind cu pumnii în umerii lui Damon, blestemându-1. Nu-1 blestemase niciodată până atunci, nu direct în faţă. Cât despre ţipete, astea nu erau doar nişte sunete. Ţipa din nou la el ca să găsească o cale de a lupta.

Şi, în cele din urmă, începu să facă promisiuni. Promisiuni care, în adâncul inimii ei, ştia că sunt minciuni. Avea să găsească ea imediat o cale de a-1 salva. Simţea deja o nouă Putere a Aripilor ivindu-se pentru a-1 face bine.

Orice, doar să nu accepte adevărul.

— Damon? Te rog!

Era un interludiu în ţipete, când Elena vorbi încet, cu noua ei voce răgușită, înecată de emoţie.

— Damon, fa un singur lucru pentru mine. Strânge-mă de mână. Ştiu că o poţi face. Doar strânge-mă de mână.

Dar nu simţi nici o apăsare pe mână. Doar sânge care devenea vâscos. Şi apoi un miracol se petrecu şi ea auzi din nou vocea lui Damon — foarte slab — în minte.

Elena? Nu... Plânge, iubito. Nu e... Aşa de rău cum a spus Stefan. Nu simt aproape nimic, doar pe faţă. Simt... Lacrimile tale. Nu mai plânge... Te rog înger aş ule.

Datorită miracolului, Elena prinse curaj. El îi spusese lui Stefan "Stefan", şi nu "frăţiorul". Dar în clipa asta ea avea alte lucruri la care să se gândească. El încă mai putea simţi ceva pe faţă! Asta era o informaţie importantă, foarte valoroasă. Elena imediat îi cuprinse obrajii între palmele sale şi îl sărută pe buze.

Tocmai te-am sărutat. Şi acum te sărut din nou. Simţi asta?

Pentru totdeauna, Elena, spuse Damon. O să... Iau sărutul cu mine. Acum face parte din fiinţa mea... Înţelegi?

Elena nu voia să înţeleagă. Ii sărută din nou buzele — reci ca gheaţa. Şi din nou.

Voia să-i mai dea ceva. Ceva bun la care să se gândească. Damon, ţi-aduci aminte când ne-am întâlnit prima dată? La şcoală, după ce s-au stins luminile, când făceam măsurători pentru Casa Bântuită. Aproape că te-am lăsat să mă săruţi atunci — înainte chiar să-ţi ştiu numele — când ai apărut din întuneric.

Damon o surprinse când îi răspunse imediat.

Da... Şi tu... Tu m-ai uimit pentru că erai prima fată pe care nu am putut s-o Influenţez pe loc. Ne-am... Distrat împreună, nu-i aşa? Am avut nişte momente plăcute... Am fost la o petrecere... Şi am dansat împreună. Şi amintirea asta o s-o iau cu mine.

Prin ameţeala şi confuzia ei, Elena avea un singur gând. Nu-1 mai zăpăci. Se duseseră la "petrecerea" aia doar ca să-i salveze viaţa lui Stefan. Ii spuse: Ne-am distrat. Eşti un dansator bun.

Închipuie-ţi, noi să valsăm! Damon trimise un alt gând, încet, neclar:

Îmi pare rău... Am fost atât de groaznic în ultimul timp. Spune-i... Spune-i asta. Lui Bonnie. Spune-i...

Elena nu se lăsă doborâtă. O să-i spun. Te sărut din nou. Simţi cum te sărut?

Era o întrebare retorică, aşa că avu un şoc când Damon răspunse încet şi cu o voce somnoroasă: Am... Am jurat să-ţi spun adevărul?

Da, minţi Elena imediat. Avea nevoie să audă de la el adevărul.

Atunci... Nu, ca să Jiu sincer, nu simt. Nu par să am... Un trup acum. E cald şi tihnit, şi nimic nu mai doare. Şi... Aproape că mă simt ca şi cum n-aş fi singur. Nu râde.

Nu eşti singur! Oh, Damon, asta? Niciodată, niciodată n-o să te las să fii singur.

Elena se înecă, întrebându-se cum să-1 facă să o creadă. Doar pentru câteva secunde încă... Acum.

Uite, îi trimise ea într-o şoaptă telepatică, o să-ţi încredinţez cel mai preţios secret al meu. Ţi-aduci aminte de motelul în care am stat în călătoria noastră, şi cum toată lumea — chiar şi tu — s-a întrebat ce s-a întâmplat în acea noapte?

Un... Motel? în călătorie? Damon părea foarte nesigur acum. Oh... Da. Mi-aduc aminte. Şi... A doua zicând nu mai ştiam.

Pentru că Shinichi ţi-a luat toate amintirile, spuse Elena, sperând că numele odios avea să-1 înviorеze pe Damon.

Dar nu o făcu. La fel ca şi Shinichi, Damon îşi încheiase socotelile cu lumea.

Elena îşi lipi obrazul de obrazul lui rece şi plin de sânge.

Te-am ţinut în braţe, dragule, exact aşa — ei, aproape exact aşa. Toată noaptea. Asta fusese tot ce voiai, să nu te simţi singur.

Urmă o lungă tăcere şi Elena simţi cum panica pune stăpânire pe trupul ei deja amorţit. Dar apoi la ea ajunseră încet cuvintele:

Mulţumesc... Elena. Mulţumesc... Pentru că mi-ai spus secretul tău cel preţios.

Da, şi o să-ţi spun ceva încă şi mai preţios. Nimeni nu e singur. Nu cu adevărat. Nimeni nu e niciodată singur.

Tu eşti cu mine... Atât de caldă... Nici o grijă de-acum...

Nici o grijă, îi promise Elena, şi o să fiu întotdeauna cu tine. Nimeni nu e singur — ţi-o promit.

Elena... Lucrurile încep să pară ciudate acum. Nu am, dureri. Dar trebuie să-ţi spun... Ceea ce ştiu că tu ştii deja... Cum m-am îndrăgostit de tine... O să-ţi aduci aminte, da? N-o să mă uiţi?

Să te uit? Cum aş putea să te uit vreodată?

Dar Damon continua să vorbească, şi Elena îşi dădu seama că el n-o mai auzea, nici măcar prin telepatie.

O să-ţi aduci aminte? Pentru mine? Doar că... Am iubit o dată — doar o dată, cu adevărat, în întreaga mea viaţă. Poţi să nu uiţi că te-am iubit pe tine? Asta face ca viaţa mea... Să valoreze... Ceva...

Vocea i se stinse.

Elena era atât de ameţită acum. Ştia că tot mai pierdea rapid sânge. Mult prea rapid. Mintea nu îi mai era alertă. Şi brusc se trezi scuturată de o nouă furtună de suspine. Cel puţin nu avea să mai ţipe niciodată — nu mai era nimeni la care să ţipe. Damon plecase. Fugise fără ea.

Voia să-1 urmeze. Nimic nu era real. Nu înţelegea el asta? Ea nu-şi putea imagina un univers, indiferent cu câte dimensiuni, fără un Damon în el. Pentru ea nu exista nici o lume dacă nu exista Damon.

Nu putea să-i facă aşa ceva tocmai ei.

Fără să ştie şi fără să-i pese ce face, se cufundă adânc, adânc în mintea lui Damon, mânuindu-şi telepatia asemenea unei săbii, retezând toate obstacolele de lemn pe care le întâlnea pretutindeni în calea ei. Şi, în cele din urmă, se trezi plonjând în cea mai profundă parte a lui... Unde un băieţel, metafora pentru subconştientul lui Damon, fusese cândva prins în lanţuri şi pus să păzească piatra cea mare în care îşi ţinea ascunse Damon toate sentimentele.

Oh, Doamne, trebuie să fie atât de speriat, îşi spuse ea. Cu orice preţ, nu trebuie să fie lăsat să plece speriat...

Acum îl zări. Copilul-Damon. Ca întotdeauna, putea vedea în faţa cu rotunjimi dulci pe tânărul cu pometi ascuţiţi care avea să devină Damon, în ochii negri mari, potenţialul pentru privirea lui întunecată ca un hău fără fund.

Dar, deşi nu zâmbea, privirea copilului era deschisă şi bucuroasă, într-un fel în care vechiul eu al lui Damon nu fusese niciodată. Iar lanţurile... Lanţurile dispăruseră. Dispăruse şi piatra cea mare.

— Ştiam c-o să vii, şopti băieţelul şi Elena îl luă în braţe.

Încet, îşi spuse Elena. El nu e real. El e tot ce a mai rămas din mintea lui Damon. Şi totuşi, e chiar mai mic decât Margaret, şi e la fel de moale şi de cald ca şi ea. Indiferent ce-ar fi, te rog, Doamne, nu-1 lăsa să ştie ce i se întâmplă cu adevărat.

Dar în ochii mari şi negri ai copilului, întorşi către faţa ei, era cunoaştere.

— Mă bucur atât de mult să te văd, îi mărturisi el. Credeam că n-o să mai vorbesc niciodată cu tine. Şi... El... Ştii... Mi-a lăsat nişte mesaje. Nu cred că mai putea rosti ceva, aşa că mi le-a trimis mie.

Elena înţelegea. Dacă exista vreun loc unde nu ajunsese lemnul, era în această ultimă parte a creierului lui, cea mai primitivă parte a sa. Damon încă mai putea vorbi cu ea — prin acest copil.

Dar înainte să spună ea ceva, văzu că în ochii copilului erau lacrimi şi apoi trupul lui fu scuturat de spasme, şi el îşi muşcă buza foarte tare — ca să nu strige de durere, bănui ea.

— Doare? întrebă Elena, încercând să creadă că nu durea — disperată să o creadă.

— Nu prea mult.

Dar minţea, îşi dădu ea seama. Şi totuşi, nu vărsase nici o lacrimă. Avea mândria lui, acest copil-Damon.

— Am un mesaj special pentru tine, spuse el. Mi-a zis să-ţi spun că va fi întotdeauna cu tine. Şi că nu eşti niciodată singură. Că nimeni nu e cu adevărat singur.

28

Elena strânse copilul la pieptul ei. Damon înţelesese, chiar şi în starea lui de confuzie şi ameţeală. Fiecare era legat de ceilalţi. Nimeni nu era singur.

— Şi a mai întrebat ceva. A întrebat dacă o să vrei să mă tii în braţe, ca acum — dacă mi se face somn.

Ochii de catifea neagră cercetară faţa Elenei.

— Vrei să faci asta?

Elena încercă să rămână calmă.

— O să te ţin, promise ea.

— Şi n-o să-mi dai drumul niciodată?

— Şi n-o să-ţi dau drumul niciodată, îi spuse Elena, pentru că el era un copil şi nu avea nici un rost să-1 înfricoşeze dacă el nu avea nici o frică.

Şi poate pentru că această parte din Damon — această parte mică şi nevinovată — va avea un soi de "pentru totdeauna". Elena auzise că vampirii nu se întorc, nu se încarnează aşa cum o fac oamenii. Vampirii din cea mai înaltă Dimensiune întunecată erau încă "vii" — aventurieri sau căutători de comori, sau condamnaţi acolo la temniţă de către Curtea Celestă.

— O să te ţin, promise din nou Elena. Mereu.

În aceeaşi clipă, trupuşorul lui fu scuturat de un nou spasm, şi ea văzu lacrimi pe genele lui întunecate, şi sânge pe buza lui. Dar înainte ca Elena să poată rosti ceva, copilul adăugă:

— Mai am şi alte mesaje. Le ştiu pe dinafară. Dar — ochii lui îi cerură iertare — trebuie să le dau celorlalţi.

— Care ceilalţi? Se întrebă mai întâi Elena, uluită. Apoi îşi aminti. Stefan şi Bonnie. Ei erau alte persoane iubite.

— Pot să... Le transmit eu pentru tine, spuse ea şovăitor, şi el zâmbi uşor, primul lui zâmbet, doar într-un colţ al gurii.

— Mi-a lăsat şi puţină telepatie, spuse el. Am păs— trat-o în caz că trebuia să te strig.

Încă teribil de independent, gândi Elena. Dar spuse doar:

— Atunci dă-i drumul.

— Primul este pentru fratele meu, Stefan.

— Să-l poţi transmite într-o clipă, spuse Elena.

Continuă să-1 strângă în braţe pe băieţelul din sufletul lui Damon, ştiind că ăsta era ultimul lucru pe care i-1 mai putea oferi.

Putea să sacrifice câteva secunde nepreţuite pentru ca Stefan şi Bonnie să-şi poată lua la revedere. Făcu un efort imens cu trupul ei real — trupul ei din afara minţii lui Damon — şi se trezi deschizând ochii, clipind şi încercând să-şi limpezească privirea.

Văzu faţa lui Stefan, albă şi îndurerată.

— A...?

— Nu. Dar curând. Poate auzi telepatic, dacă trimiţi gândurile limpede, aşa cum ai vorbi. A cerut să vorbească cu tine.

— Cu mine?

Stefan se apleacă încet şi-şi aşeză obrazul pe obrazul fratelui său. Elena închise din nou ochii, şi-1 conduse prin întuneric către locul unde încă mai lucea o luminiţă palà. Simţi mirarea lui Stefan când o văzu acolo, ţinându-1 în braţe pe băieţelul cu păr întunecat.

Elena nu-şi dăduse seama că prin legătura ei cu copilul avea să poată auzi fiecare cuvânt rostit. Sau că mesajele lui Damon aveau să fie transmise cu cuvintele unui copil.

— Bănuiesc că mă crezi destul de prost, spuse băieţelul.

Stefan tresări. Nu-1 mai văzuse şi nici nu-1 mai auzise până atunci pe copilul-Damon.

— N-aş putea niciodată să cred aşa ceva, spuse el încet, minunându-se.

— Dar, ştii, nu a fost deloc ceva obişnuit pentru... El Pentru... Mine.

— Cred, spuse Stefan cu vocea tremurătoare, că e îngrozitor de trist — că niciodată nu v-am cunoscut pe nici unul dintre voi cu adevărat.

— Te rog, nu fi trist. Asta mi-a zis să-ţi spun. Că nu trebuie să fii trist... Sau să te temi. A zis că e puţin ca şi cum ai adormi, şi puţin ca şi cum ai zbura.

— O să... Ţin minte asta. Şi... Mulţumesc... Frate mai mare.

— Cred că asta-i tot. Ştii cum să ai grijă de fetele noastre...

Urmă un alt spasm cumplit, care îi tăie copilului răsuflarea. Stefan spuse repede:

— Sigur. O să am grijă de tot. Tu ia-ţi zborul.

Elena simţea suferinţa sfâşiindu-i inima lui Stefan, dar vocea lui era calmă.

— Acum ia-ti zborul, frate. Ia-ti zborul. Elena simţi ceva prin legătură — pe

Bonnie atingând umărul lui Stefan. El se ridică repede, pentru ca ea să se poată lungi lângă Damon. Bonnie plângea aproape isteric, dar — văzu acum Elena — tot făcuse un lucru bun. În vreme ce Elena fusese în mica ei lume alături de Damon, Bonnie luase un pumnal şi tăiase o şuviţă lungă din părul Elenei. Apoi retezase una din buclele ei roşcate şi aşezase şuviţele — una aurie şi ondulată, una roşcată şi creaţă — pe pieptul lui Damon. Era tot ce puteau face în această lume lipsită de flori pentru a-1 onora, pentru a rămâne cu el pentru totdeauna.

Elena o auzea şi pe Bonnie, prin legătura ei cu Damon, dar la început tot ce putea Bonnie să facă era să plângă:

— Damon, te rog! Oh, te rog! N-am ştiut... Nu m-am gândit... Că cineva avea să fie rănit! Tu mi-ai salvat viaţa! Şi acum... Oh, te rog! Nu pot să-ţi spun la revedere!

Nu înţelegea, îşi spuse Elena, că vorbea cu un copil foarte mic. Dar Damon îi trimisese copilului un mesaj pe care să-1 repete.

— Cu toate astea, eu ar trebui să-ţi spun la revedere. Pentru prima oară, copilul părea nesigur. Şi... Şi ar trebui să-ţi spun şi "îmi pare rău". Era convins că o să ştii ce înseamnă asta şi o să mă ierţi. Dar... Dacă nu mă ierţi... Nu ştiu ce-o să se întâmple... Oh!

Un alt spasm oribil îl scutură. Elena îl strânse tare, muşcându-şi propria buză până când ţâşni sângele, în acelaşi timp încercând să-1 apere pe băieţel cu totul de propriile ei sentimente. Şi adânc în mintea lui Damon, văzu cum expresia lui Bonnie se schimbă, de la suferinţă înlăcrimată la teamă uluită şi apoi la un control atent. Ca şi cum Bonnie s-ar fi maturizat într-o clipă.

— Sigur... Sigur că înţeleg! Şi te iert — dar tu n-ai făcut nimic greşit. Eu sunt o fată atât de proastă... Eu...

— Noi nu credem că eşti o fată proastă, spuse copilul, părând teribil de uşurat. Dar mulţumesc că m-ai iertat. Există şi-un nume special cu care ar trebui să te numesc... Dar eu... Se lăsă greu pe Elena. Cred că... Începe să-mi fie somn...

— Era "păsăruică roşcată"? întrebă Bonnie cu grijă, şi faţa palidă a băieţelului se lumină.

— Asta era. Ştiai deja. Sunteţi cu toţii... Atât de drăguţi şi de isteţi. Mulţumesc... Că m-aţi ajutat... Dar pot să mai spun ceva?

Elena voi să răspundă, când brusc se trezi aruncată cu totul afară din mintea lui Damon, înapoi în

lumea reală. Copacul aruncase în jos un alt set de ramuri ca nişte picioare de păianjen, închizându-i pe ei şi trupul lui Damon între două cercuri de zăbrele de lemn.

Elena nu avea nici un plan. Nici o idee cum să ajungă la globul-stea pentru care murise Damon. Fie că acest Copac era inteligent, ori fusese dotat cu toate mijloacele de apărare posibile, şi foarte eficiente. Dovada cea mai clară era că mulţi, foarte mulţi oameni încercaseră să ajungă la acel glob-stea — şi oasele lor se măcinaseră în timp, transformându-se în nisip.

Că tot am ajuns la asta, îşi spuse, mă întreb de ce n-a fost la fel şi cu noi — mai ales cu Bonnie. Fusese înăuntru, apoi afară, apoi din nou înăuntru, ceea ce n-ar fi trebuit deloc s-o las să facă, doar că ne gândeam cu toţii la Damon. De ce n-a atacat-o şi pe ea?

Stefan încerca să fie puternic, încerca să facă ceva în acest dezastru care era atât de uluitor, încât Elena pur şi simplu rămase aşezată pe jos, nemişcată. Bonnie plângea din nou, scoţând nişte sunete sfâşietoare.

între cele două rânduri circulare de zăbrele se întindea treptat o reţea de lemn — prea strânsă chiar şi pentru ca Bonnie să se strecoare prin ea. Grupul Elenei era separat în mod eficient de orice aflat în afara cercului de nisip, şi la fel de eficient separat şi de globul-stea.

— Toporul! îi strigă Stefan. Aruncă-mi...

Dar nu era timp. O rădăcină se încolăci în jurul lui şi toporul fu repede tras în ramurile de sus.

— Stefan, îmi pare rău! M-am mişcat prea încet!

— Nu, a fost el prea rapid, o corectă Stefan.

Elena îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ultima lovitură de deasupra, cea care avea să îi omoare pe toţi. Când nu veni, înţelese ceva. Copacul era nu numai inteligent, dar şi sadic. Aveau să fie ţinuţi captivi aici, departe de proviziile lor, ca să se stingă încet de foame şi sete, sau să înnebunească privindu-i pe ceilalţi cum mor.

Tot ce puteau spera era ca Stefan să le omoare pe Elena şi Bonnie — dar nici măcar el nu va putea niciodată să scape de acolo. Lăncile astea de lemn vor continua să se prăbuşească din nou şi din nou, de câte ori considera Copacul necesar, până ce oasele strivite ale lui Stefan aveau să se alăture celorlalte, măcinate de vreme în nisipul cel fin.

Asta fu ceea ce declanşa totul, gândul la ei toţi, prinşi acolo alături de Damon, făcând o batjocură din moartea lui. Lucrul acela care creştea în Elena de mai multe săptămâni, în vreme ce auzea poveşti despre copii care îşi mâncau animalele de companie, despre creaturi care îşi găseau bucuria în suferinţa altora, devenise în cel din urmă, odată cu sacrificiul lui Damon, atât de mare, încât ea nu-1 mai putea retine.

— Stefan, Bonnie — nu atingeţi ramurile, spuse ea gâfâit. Aveţi grijă să nu atingeţi nici o parte din ramuri.

— Eu nu le ating, iubire, şi nici Bonnie n-o face. Dar de ce?

— N-o mai pot ţine în mine! Trebuie să...

— Elena, nu! Vraja aia...

Elena nu mai putea gândi. Crepusculul acela îngrozitor o scotea din minţi, amintindu-i de punctul cel verde din ochii lui Damon, oribila lumină verde a Copacului.

înţelegea foarte bine sadismul Copacului faţă de prietenii ei... Şi în colţul ochiului vedea ceva negru... Ca o păpuşă de cârpă. Doar că nu era o păpuşă; era Damon. Damon, cu firea lui sălbatică şi plină de spirit. Damon... Care deja plecase probabil din lumea asta, şi din toate lumile.

Faţa lui era acoperită de sângele ei. Nu era nimic paşnic şi demn în el. Nu mai rămăsese nimic ce Copacul să nu-i fi luat.

Elena îşi pierdu minţile.

Un strigăt se desprinse 曜 upuit, însângerat — de pe şira spinării şi izbucni răguşit prin gâtlejul ei. Elena apucă o creangă din Copacul care îl omorâse pe

Damon, care îl omorâse pe iubitul ei, şi care avea să o omoare pe ea şi pe celelalte două fiinţe pe care le iubea la fel de mult.

Nu avea nici un gând. Nu era capabilă să gândească. Dar instinctiv se ţinu de o creangă înaltă a cuştii Copacului şi lăsă furia să explodeze din ea, furia iubirii ucise.

Aripile Distrugerii.

Simţi cum Aripile se arcuiesc în spatele ei, ca o dantelă de abanos şi perle negre, şi pentru o clipă se simţi ca o zeiţă aducătoare de moarte, ştiind că această planetă nu avea să mai adăpostească nicicând nici o formă de viaţă.
Când atacul izbucni, transformă crepusculul din jur într-un negru mat. Ce culoare potrivită. Lui Damon i-ar plăcea, îşi spuse ea, confuză, şi apoi îşi aduse din nou aminte, şi din nou ţâşni din ea arzătoare Puterea care avea să distrugă Copacul şi toată această lume mică. Simţi cum o sfâşie pe dinăuntru, dar o lăsă mai departe să iasă. Nici o durere fizică nu se putea compara cu ce era în inima ei, cu durerea de a pierde ceea ce pierduse ea. Nici o durere fizică nu putea exprima cum se simţea. Rădăcinile uriaşe din pământul de sub picioarele lor se zvârcoleau şi se zbăteau ca şi cum ar fi fost un cutremur, şi apoi...
Se auzi un zgomot asurzitor în clipa în care trunchiul Marelui Copac ţâşni în sus ca o rachetă, dezintegrându-se într-o cenuşă fină pe măsură ce urca. Barele ca nişte picioare de păianjen din jurul lor pur şi simplu dispărură odată cu ramurile de deasupra lor. Într-un colţ al minţii, Elena observă cum aceeaşi distrugere continua foarte departe, cum ramuri şi frunze se transformau în particule infinitezimale de materie care pluteau în aer ca o negură.
— Globul-stea! Strigă îndurerată Bonnie, în tăcerea stranie care se lăsase.
— S-a evaporat! Stefan o prinse pe Elena pe când se prăbuşea în genunchi, iar aripile ei negre eterice dispăreau. Dar oricum, n-am fi reuşit niciodată să îl luăm. Copacul ăla îl păzeşte de mii de ani! Tot ce-am fi căpătat ar fi fost o moarte lentă.
Elena se întorsese la Damon. Nu atinsese ţăruşul care îl străpungea — în câteva clipe avea să fie singura rămăşiţă a Copacului în această lume. Nu mai putea spera că mai există vreo scânteie de viaţă în el acum, dar copilul voise să vorbească cu ea şi ea avea să facă asta posibil, sau o să moară încercând. Nici nu simţea braţele lui Stefan în jurul ei.
Încă o dată, se cufundă în profunzimile minţii lui Damon. De data asta ştia exact unde să meargă.
Şi acolo, ca printr-un miracol, era el, deşi se vedea limpede că avea cele mai cumplite dureri. Pe obraji i se rostogoleau lacrimi şi încerca să nu suspine. Îşi muşcase buzele până la sânge. Aripile ei nu reuşiseră să distrugă lemnul din el — deja îşi răspândise otrava — şi ea nu avea cum să mai schimbe asta.
— Oh, nu, oh, Doamne!
Elena cuprinse copilul în braţe. O lacrimă căzu pe mâna ei. Îl legănă uşor, abia ştiind ce spune.
— Ce pot să fac să te ajut?
— Eşti aici din nou, spuse el şi în vocea lui ea auzi răspunsul la întrebare.
Asta era tot ce voia. Era un copil foarte simplu.
— O să fiu aici — mereu. Mereu. N-o să-ti dau niciodată drumul.
Asta nu avu efectul pe care îl aştepta ea. Băiatul icni, încercă să zâmbească, dar apoi un spasm îl străbătu, arcuindu-i trupul şi aproape smulgându-i-1 Elenei din braţe.
Iar Elena îşi dădu seama că ea transforma inevitabilul într-o tortură înceată, chinuitoare.
— O să te ţin, îşi schimbă ea cuvintele, până când o să vrei să-ţi dau drumul. E bine aşa?
El încuviinţă din cap. Vocea lui era gâfâită de atâta durere.
— Ai putea... Ai putea să mă laşi să închid ochii? Doar... Doar pentru o clipă?
Elena ştia, aşa cum probabil acest copil nu ştia, ce se va întâmpla dacă ea nu mai vorbea cu el şi îl lăsa să doarmă. Dar nu mai putea suporta să-1 mai vadă chinuindu-se, şi nimic nu era din nou real, şi nu mai exista nimeni în lume pentru ea, şi nici măcar nu-i păsa dacă, făcând-o în felul acesta, avea să-1 urmeze în moarte.
Vorbind cu grijă, cu o voce calmă, spuse:
— Poate... Că putem să închidem amândoi ochii. Nu pentru mult timp, nu! Dar... Pentru o clipă doar.
Continuă să legene trupuşorul în braţe, încă mai simţea o vibraţie slabă a vieţii...
Nu o bătaie de inimă, dar totuşi o vibraţie. Ştia că el nu-şi închisese încă ochii; că încă se mai lupta cu suferinţa.
Pentru ea. Nu pentru altcineva. Doar de dragul ei.
Apropiindu-şi buzele de urechea lui, şopti:

— Hai să închidem împreună ochii, da? Hai să-i închidem. .. Când ajungem la trei.
E bine aşa?
În vocea lui erau atâta uşurare şi atâta dragoste.
— Da. Împreună. Sunt gata. Poţi începe să numeri acum.
— Unu.
Nimic nu mai conta, doar să-1 ţină pe el în braţe şi să rămână ea calmă. -Doi. Şi...
— Elena?
Tresări surprinsă. Oare îi mai rostise vreodată copilul numele până atunci?
— Da, scumpule?
— Elena... Eu... Te iubesc. Nu datorită lui. Şi eu te iubesc.
Elena trebui să-şi ascundă faţa în părul lui.
— Şi eu te iubesc, micuţule. Ai ştiut asta întotdeauna. Nu-i aşa?
— Da... Întotdeauna.
— Da. Ai ştiut-o întotdeauna. Şi acum... O să închidem ochii... Pentru o clipă. Trei.
Aşteptă până când şi cea mai slabă mişcare se opri, şi capul lui căzu pe spate, şi ochii erau închişi şi umbrele suferinţei dispăruseră. Arăta... Nu împăcat, ci pur şi simplu blând, şi bun, şi Elena putea vedea pe faţa lui cum ar arăta un adult cu trăsăturile lui Damon şi acea expresie a lui pe chip.
Dar acum chiar şi trupuşorul se evapora din braţele Elenei. Oh, ce proastă era. Uitase să închidă ochii odată cu el. Era atât de ameţită, deşi Stefan oprise sângerarea din gâtul ei. Dacă închidea ochii... Poate avea să arate la fel ca şi el. Elena era atât de fericită că el plecase uşor în cele din urmă.
Poate că întunericul va fi şi cu ea blând.
Totul era acum tăcut. Era vremea să-şi adune jucăriile şi să tragă perdeaua. Era vremea acum să se culce. O ultimă îmbrăţişare... Şi acum braţele ei erau goale.
Nu mai avea nimic de făcut, nu mai avea nimic pentru care să lupte. Făcuse tot ce putuse. Şi, cel puţin, copilul nu fusese speriat.
Era vremea să stingă lumina acum. Vremea să-şi închidă propriii ochi.
Întunericul fu foarte blând cu ea, şi ea se cufundă încet în el.

29

Iar după un timp nesfârşit în întunericul moale şi blând, ceva o forţa pe Elena să revină în lumină. Lumină adevărată. Nu îngrozitoarea penumbră verzuie a Copacului. Chiar şi prin pleoapele închise, Elena o vedea, îi simţea căldura. Un soare galben. Unde era ? Nu-şi putea aduce aminte.
Şi nici nu-i păsa. Ceva în sinea ei îi spunea că întunericul blând era mai bun. Dar apoi îşi aminti un nume.
Stefan.
Stefan era...?
Stefan era cel pe care... Cel pe care ea îl iubea. Dar el nu înţelesese niciodată că dragostea nu era unică. Nu înţelesese niciodată că ea putea fi îndrăgostită de Damon şi că asta nu avea să schimbe nici măcar un atom din dragostea ei pentru el. Sau că această lipsă de înţelegere a lui fusese atât de sfâşietoare şi de dureroasă, încât uneori ea se simţise împărţită în două persoane diferite.
Dar acum, chiar înainte să deschidă ochii, îşi dădu seama că bea. Bea sângele unui vampir, şi vampirul acela nu era Stefan. Era ceva unic în sângele lui. Era mai bogat şi mai aromat şi mai gros, toate odată.
Nu putu să nu deschidă ochii. Şi ochii ei se deschiseră brusc şi ea încercă imediat să se concentreze asupra mirosului şi culorii şi senzaţiilor stârnite de cel care se apleca deasupra ei, ţinând-o în braţe.
Şi nu putea înţelege nici dezamăgirea pe care o simţi când îşi dădu seama încet că Sage era cel care stătea aplecat deasupra ei, ţinând-o cu blândeţe dar în siguranţă la gâtul lui, cu pieptul lui arămiu gol şi cald de la soare.

Dar ea stătea întinsă pe iarbă, din câte simţeau mâinile ei... Şi dintr-un motiv oarecare capul ei era rece. Foarte rece.

Rece şi ud.

Se opri din băut şi încercă să se ridice în capul oaselor. Strânsoarea uşoară deveni mai fermă. Auzi vocea lui Sage, şi simţi vibraţia din pieptul lui când spuse:

— Ma pauvre petite, trebuie să mai bei puţin. Şi încă mai ai în păr funigei de cenuşă.

Cenuşă? Cenuşă? Nu ţi-ai pus cenuşă pe cap pentru... Oare la ce se gândea? Era ca şi cum avea în cap un bloc de piatră, care o împiedica să se apropie de... Ceva. Dar nu voia să i se spună ce să facă.

Elena se ridică în fund.

Se afla — da, era foarte sigură de asta — în paradisul kitsune-lor, şi până cu o clipă în urmă trupul ei fusese arcuit pe spate, astfel încât părul îi stătuse în acel pârâu limpede pe care îl văzuse mai devreme. Stefan şi Bonnie îşi spălaseră părul de ceva negru. Amândoi erau murdari pe faţă: Stefan avea o pată mare neagră pe un obraz, iar Bonnie avea nişte dâre cenuşii sub ochi.

De la plâns. Bonnie plânsese. Încă mai plângea şi acum, cu mici suspine pe care încerca să şi le înăbuşe. Iar acum, că Elena se uita mai atent, văzu că ochii lui Stefan erau umflaţi şi că plânsese şi el.

Buzele Elenei erau amorţite. Se lăsă la loc pe iarbă, uitându-se în sus la Sage, care îşi ştergea pe furiş ochii. O durea gâtul, nu doar înăuntru, unde plânsul şi gâfâielile pot da dureri, ci şi pe afară. Avea în minte o imagine a sa, tăindu-se la gât cu un cuţit.

Printre buzele ei amorţite, reuşi să şoptească:

— Sunt vampir?

— Pas encore, răspunse Sage cu o voce tremurătoare, încă nu. Dar Stefan şi cu mine a trebuit să-ti dăm nişte cantităţi uriaşe de sânge. Trebuie să ai mare grijă în următoarele zile. Eşti doar la un pas.

Asta explica felul în care se simţea. Probabil că Damon — băiatul cel rău — spera că ea va deveni vampir. Instinctiv, întinse mâna către Stefan. Poate că-1 putea ajuta.

— N-o să facem nimic un timp, îi spuse.

Nu trebuie să fii trist.

Dar ea însăşi încă se simţea foarte aiurea. Nu se mai simţise aşa de când îl văzuse pe Stefan în închisoare şi crezuse că el avea să moară dintr-o clipă în alta.

Nu... Era mai rău... Pentru că atunci, cu Stefan, existase speranţă, şi Elena avea senzaţia că acum speranţa dispăruse. Totul dispăruse. Era goală pe dinăuntru: o fată care părea materială, dar care nu avea nimic pe dinăuntru.

— Mor, şopti ea. O ştiu... Acum o să vă luaţi cu toţii rămas-bun?

Şi la aceste cuvinte Sage — Sage! — se înecă şi începu să plângă. Stefan, arătând încă ciudat de răvăşit, cu urmele alea de funingine pe faţă şi braţe şi părul şi hainele ude fleaşcă, spuse:

— Elena, tu n-o să mori. Nu, dacă nu vrei tu asta.

Nu-1 mai văzuse niciodată pe Stefan arătând aşa. Nici măcar în închisoare. Flacăra lui, focul interior pe care nu-1 mai arătase aproape nimănui în afară de Elena, totul se stinsese.

— Sage ne-a salvat, spuse el, încet şi cu grijă, ca şi cum i-ar fi trebuit un efort deosebit pentru a putea vorbi. Cenuşa care cădea... Tu şi Bonnie chiar aţi fi murit dacă trebuia să o mai respiraţi mult timp. Dar Sage a aşezat o uşă înapoi către Poartă chiar în fata noastră. De-abia am văzut-o; ochii îmi erau atât de plini de căderile de cenuşă... Şi totul devine încă şi mai rău pe acea lună.

— Căderi de cenuşă, şopti Elena.

Era ceva în adâncurile mintii ei, dar încă o dată memoria o trăda. Era aproape ca şi cum fusese Influenţată să nu-şi amintească. Dar asta era ridicol.

— De ce cădea cenuşă? întrebă ea, dându-şi seama că vocea ei era aspră şi răguşită — ca şi cum strigase prea mult la un meci de fotbal.

— Ai folosit Aripile Distrugerii, spuse Stefan fără să ezite, privind-o cu ochii lui umflaţi. Ne-ai salvat viaţa. Dar ai omorât Copacul — şi globul-stea s-a dezintegrat.

Aripile Distrugerii. Probabil că îşi pierduse cumpătul. Şi omorâse o lume. Era o asasină.

Iar acum globul-stea era pierdut. Fell's Church. Oh, Doamne. Ce-o să-i spună Damon? Elena făcuse totul — totul greşit. Acum Bonnie hohotea, cu fata întoarsă.

— îmi pare rău, spuse Elena, ştiind cât de nepotrivite erau aceste cuvinte. Pentru prima oară se uită înjur, cu un aer jalnic. Damon? Şopti. Nu vrea să vorbească cu mine? Din cauza a ceea ce-am făcut?

Sage şi Stefan se priviră.

Elena simţi un fior de gheaţă alunecându-i pe şira spinării.

Dădu să se ridice, dar picioarele ei nu erau aşa cum şi le aducea aminte — voiau să se desfacă la genunchi. Se uită în jos la ea, la hainele ei ude şi murdare — şi apoi ceva ca o bucată de noroi îi alunecă pe frunte. Noroi sau sânge care se închega.

Bonnie scoase un sunet. Continua să plângă, dar şi vorbea, cu o voce nouă, răguşită, care o făcea să pară mult mai bătrână.

— Elena... Nu ti-am curăţat cenuşa din cap. Sage a trebuit să-ţi facă o transfuzie de urgenţă.

— O să-mi scot eu cenuşa, spuse Elena hotărâtă.

Îşi lăsă genunchii să se îndoaie. Se lăsă pe ei, zgâlţâindu-şi trupul. Apoi, răsucindu-se, se apleca spre pârâu şi-şi lăsă capul înainte. Prin şocul creat de apa rece ca gheaţa auzi vag exclamaţii venind de la cei din jurul ei şi în mintea ei răsună tăios vocea lui Stefan: Elena, eşti bine?

Nu, îi răspunse ea tot în gând. Dar nici nu mă înec. Îmi curăţ părul Poate că Damon o să vrea cel puţin să mă vadă dacă arăt cât de cât bine. Poate că o să vină cu noi şi o să lupte pentru Fells Church.

Lasă-mă să te ajut să te ridici, spuse Stefan încet.

Elena simţea că nu mai are aer. Îşi scoase părul îngreunat din apă şi îl scutură, ud dar curat, pentru a şi-1 da pe spate. Se uită lung la Stefan.

— De ce? Spuse — şi apoi, cuprinsă de o panică bruscă: A plecat deja? Era supărat... Pe mine?

— Stefan.

Era Sage, cu o voce obosită. Stefan, care privea cu ochii lui verzi ca un animal vânat, scoate un geamăt uşor.

— Influenţa nu funcţionează, spuse Sage. O să-şi aducă aminte singură.

30

Stefan nu se mişcă şi nici nu vorbi mult timp. (Elenei i se păru că inima i se dilată. Brusc, simţi cum i se face la fel de frică aşa cum era limpede că îi era şi lui. Se duse la el şi îi luă mâinile, care tremurau.

Iubitule, nu plânge, îi spuse în gând. Trebuie să mai fi rămas timp pentru a salva Fells Church. Trebuie să fi rămas. Nu se poate sfârşi totul aşa. Şi pe urmă, Shinichi a dispărut! Putem ajunge la copii; putem opri programarea...

Se opri. Era ca şi cum cuvântul "programarea" ar fi stârnit un ecou în

urechile ei. Ochii verzi ai lui Stefan îi umpleau privirea. Mintea ei devenea... Devenea neclară. Totul începea să fie din nou ireal. Intr-o clipă n-o să mai poată... Îşi smulse privirea, răsuflând greu.

— Mă Influenţai, spuse. Auzea mânia din vocea ei.

— Da, şopti Stefan. Te Influenţez de jumătate de oră.

Cum de-ndrăzneşti? Gândi Elena, doar pentru el.

— O să încetez... Acum, spuse încet Stefan.

— Şi eu, adăugă Sage, părând epuizat.

Şi apoi universul se roti încet şi Elena îşi aminti tot ceea ce îi ascundeau ei.

Cu un suspin sălbatic, se ridică, împrăştiind în jurul ei picături de apă, şi rămase în picioare ca o zeiţă răzbunătoare, îl privi pe Sage. Îl privi pe Stefan.

Iar Stefan dovedi cât de curajos era, cât de mult o iubea. Ii spuse ceea ce ea deja ştia.

— Damon s-a dus, Elena. Îmi pare atât de rău. Îmi pare rău dacă... Te-am împiedicat să fii alături de el pe cât de mult voiai. Îmi pare rău dacă m-am băgat între voi. N-am înţeles... Cât de mult vă

iubeaţi. Acum înţeleg.

Şi apoi îşi lăsă faţa între mâini.

Elena voia să se ducă la el. Să-1 certe, să-1 ia în braţe. Să-i spună lui Stefan că îl iubea şi pe el exact la fel de mult, în tot atâta măsură. Dar îşi simţea trupul amorţit, iar întunericul ameninţa din nou... Tot ce putea face era să întindă braţele, în vreme ce se prăbuşea pe iarbă. Şi apoi, cumva, Bonnie şi Stefan erau acolo, şi toţi trei plângeau: Elena cu intensitatea a ceea ce tocmai aflase; Stefan cu un sunet pierdut pe care Elena nu-1 mai auzise niciodată până atunci; iar Bonnie cu o epuizare uscată, sfâşietoare, care părea să-i scuture trupuşorul.

Timpul îşi pierdu orice sens. Elena voia să jelească pentru fiecare clipă din moartea chinuitoare a lui Damon, şi pentru fiecare clipă a vieţii lui. Atât de mult se pierduse. Nu era în stare să înţeleagă, şi nu voia să facă nimic altceva decât să plângă, până când întunericul cel blând avea să-i ia minţile.

Acesta fu momentul în care Sage izbucni.

O apucă pe Elena şi o trase în sus şi o scutură de umeri, făcându-i capul să i se smucească înainte şi înapoi.

— Oraşul tău e în ruine! Strigă el, ca şi cum asta ar fi fost vina ei. Miezul de noapte ar putea sau nu să aducă dezastrul.

O, da, am văzut totul în mintea ta când am pătruns în ea ca să te Influenţez. Micul Fell's Church e deja distrus. Şi tu nici măcar nu vrei să lupţi pentru el!

O flacără arzătoare o străbătu pe Elena, topindu-i amorţeala, răceala de gheaţă.

— Ba da, o să lupt pentru el! Ţipă ea. O să lupt pentru el cu fiecare răsuflare din trupul meu, până când o să-i opresc pe cei care au făcut asta, sau până când mă omoară ei pe mine!

— Şi cum, puis-je savoir, o să fii acolo la timp? Când o să vă întoarceţi pe drumul pe care aţi venit, totul se va fi terminat de mult!

Stefan era lângă ea, susţinând-o, umăr lângă umăr.

— Atunci o să te silim să ne trimiţi pe alt drum — pentru ca să. Putem ajunge la timp! Spuse el.

Elena îl privi uimită. Nu. Nu. E imposibil să fi spus Stefan asta. Stefan nu-şi croia drum cu forţa — şi ea nu voia ca el să se schimbe. Se răsuci înapoi către Sage.

— Nu e nevoie să ne certăm! Am în rucsac un Paspartu, şi magia funcţionează aici, înăuntrul Porţii! Strigă ea.

Dar Stefan şi Sage se priveau încruntaţi, fiecare aprig şi concentrat. Elena voia să se ducă la Stefan, dar lumea din nou i se legăna încet sub picioare. Se temea că Sage avea să-1 atace pe Stefan, şi că ea nu putea lupta nici măcar pentru el.

Dar brusc, Sage îşi dădu capul pe spate şi râse sălbatic. Sau poate că era ceva între râs şi plâns bubuitor. Era la fel de straniu ca urletul unui lup, şi Elena simţi trupul mic şi tremurător al lui Bonnie îmbrăţişând-o — pentru ca amândouă să se liniştească.

— Ce dracu'! Mugi el, şi acum şi privirea îi devenise sălbatică. Mais oui, ce dracul râse din nou. In definitiv, eu sunt Paznicul Porţii şi deja am încălcat regulile îngăduindu-vă să treceţi prin două uşi diferite.

Stefan încă mai respira greu. Acum întinse mâinile şi îl apucă pe Sage de umerii lui lati şi îl scutură cu forţa unui vampir care şi-a pierdut minţile.

— Despre ce vorbeşti? Nu-i vreme de vorbit!

— Ah, dar este, mon ami. Da, prietene, este. Ceea ce vă trebuie vouă este puterea de foc a cerurilor pentru a salva Fell's Church — şi pentru a îndrepta tot răul care a fost deja făcut. Pentru a-1 îndepărta cu totul, pentru a face ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Şi, adăugă Sage în mod deliberat, uitându-se direct la Elena, poate — doar poate — pentru a îndrepta şi tot ceea ce s-a petrecut în această zi.

Dintr-odată, Elena simţi cum fiecare centimetru de piele o furnică. Tot trupul ei îl asculta pe Sage, aplecându-se către el, tânjind, în vreme ce ochii i se făceau mari, punând cea de-a doua întrebare care conta cu adevărat.

Sage răspunse, foarte încet, cu o voce triumfătoare:

— Da. Ei pot acorda viaţă celor morţi. Ei au această Putere. Ei pot să-1 aducă înapoi pe mon petit tyran Damon — aşa cum te-au adus şi pe tine înapoi.

Stefan şi Bonnie o susţineau pe Elena, căci brusc ea nu se mai putea ţine pe picioare.

— Dar de ce ar ajuta? întrebă ea cu un glas plin de suferinţă.

Nu avea să-şi îngăduie nici măcar o suflare de speranţă, nu până nu înţelegea totul.

— În schimb pentru ceea ce le-a fost furat cu milenii în urmă, răspunse Sage. Ştiţi, voi vă găsiţi acum într-o fortăreaţă a Iadului. Asta este această Poartă. Gardienele nu pot intra aici. N-o pot lua cu asalt pentru a cere să le fie înapoiat ceea ce se află înăuntru... Cele Şapte — pardon, acum Şase — Comori ale kitsune-lor.

Nici o suflare de speranţă. Nici o suflare. Dar Elena se auzi râzând sălbatic.

— Cum le dăm o grădină? Sau un câmp de trandafiri negri?

— Le dăm dreptul asupra pământului pe care se află grădina şi câmpul de trandafiri.

Nici o suflare, deşi trupurile aflate de-o parte şi de alta a Elenei tremurau acum.

— Şi cum le oferim Fântâna Tinereţii şi Vieţii Eterne?

— Nu le-o oferim. Dar eu am aici diferite recipiente, care urmau să ajungă la gunoi. Ameninţarea unei sticle de un galon din La Fontaine vărsată la întâmplare pe Pământul vostru... Asta le-ar devasta. Şi, desigur, adăugă Sage, eu cunosc genul de geme care conţin deja vrăji şi pe care ele le doresc cel mai mult. Haideţi, lăsaţi-mă să deschid toate uşile! Luăm tot ce putem — golim încăperile!

Entuziasmul lui era contagios. Elena se întoarse pe jumătate, ţinându-şi răsuflarea, cu ochii mari pentru a prinde prima lucire a luminii unei uşi.

— Aşteaptă.

Vocea lui Stefan se auzi brusc, tare. Bonnie şi Elena se întoarseră la loc şi încremeniră, strângându-se în braţe, tremurând.

— Ce-o să-ti facă... Tatăl tău atunci când o să afle că ai îngăduit asta? întrebă Stefan.

— N-o să mă omoare, spuse Sage răstit, din nou cu acea voce sălbatică de dinainte. E posibil chiar să găsească toată povestea asta amusante, la fel ca şi mine, şi mâine o să râdem împreună ţinându-ne de burtă.

— Şi dacă n-o găseşte amuzantă? Sage, eu nu cred că... Damon ar fi vrut...

Sage se răsuci şi, pentru prima oară de când îl cunoştea, Elena putea crede cu toată fiinţa ei că era fiul tatălui lui. Ochii lui păreau chiar să-şi fi schimbat culoarea, devenind galbeni ca flacăra, cu pupile diamantine ca ale unei pisici. Vocea lui putea să taie oţelul, mai aspră chiar decât a lui Stefan.

— Ce se întâmplă între mine şi tatăl meu e treaba mea — a mea! Rămâneţi aici dacă aşa vreţi. Oricum, el nu-şi bate capul niciodată cu vampirii — spune că deja sunt blestemaţi. Dar eu am de gând să fac tot ceea ce pot pentru a-1 aduce înapoi pe mon cheri Damon.

— Oricât te-ar costa asta?

— La dracu' cu ce m-ar costa!

Spre surprinderea Elenei, Stefan îl apucă pe Sage de umeri pentru o clipă, şi apoi pur şi simplu îl îmbrăţişa cu toată puterea.

— Voiam doar să fiu sigur, spuse el încet. Mulţumesc, Sage. Mulţumesc.

Apoi se întoarse şi se îndreptă către Radhika Regală şi, dintr-o singură mişcare, o smulse din tufa ei.

Elena, simţind cum inima îi bate în buze şi gât şi vârful degetelor, alergă să adune recipientele şi sticlele goale pe care Sage le arunca peste pragul unei a noua uşi care apăruse între mină şi câmpul cu trandafiri negri. Apucă repede un recipient de un galon şi o sticlă de apă Evian, ambele cu capacele întregi. Erau făcute din plastic, ceea ce era foarte bine, pentru că le scăpă dintre degete pe drumul către fântâna aflată de cealaltă parte a încăperii, atât de rău îi tremurau mâinile. Şi tot timpul murmura o rugăciune monotonă: Oh, Doamne, te rog. Oh, te rog. Oh, te rog!

Umplu cu apă ambele recipiente şi le închise bine. Şi apoi îşi dădu seama că Bonnie rămăsese tot în mijlocul Porţii. Părea zăpăcită, speriată.

— Bonnie?

— Sage? Spuse Bonnie. Cum ducem lucrurile astea la Curtea Celestă pentru a negocia cu ele?

— Nu-ţi face griji, răspunse Sage cu blândeţe. Sunt convins că Gardienele deja ne aşteptă afară, pentru a ne aresta. Ele or să ne ducă la Curte.

Bonnie nu se opri din tremurat, dar încuviinţă din cap şi se repezi să-l ajute pe Sage să scoată nişte sticle de Black Magic — şi să le spargă.
— Un simbol, spuse el. Un signe a ceea ce vom face din acest loc dacă Celestele nu acceptă. Ai grijă să nu te tai la mâinile tale drăgălaşe.
Elenei i se păru atunci că aude vocea răguşită a lui Bonnie, şi tonul ei nu era prea fericit. Dar murmurul adânc al lui Sage era liniştitor. Iar Elena nu avea de gând să-şi îngăduie nici să spere, şi nici să dispere. Avea ceva de făcut, o schemă. În mintea ei urzea Planuri personale pentru Curtea Celestă.
Când ea şi Bonnie adunară tot ceea ce puteau duce în mâini, iar rucsacurile lor erau şi ele pline, când Stefan avea pregătite două cutii negre înguste care conţineau titluri de proprietate, şi când Sage arăta ca o combinaţie între Moş Crăciun şi un Hercule superb, arămiu şi cu părul lung, aşa cum ducea doi saci mari făcuţi din feţe de pernă, aruncară cu toţii o ultimă privire la Poarta jefuită şi distrusă.
— Bun, spuse atunci Sage. E momentul să dăm ochii cu Gardienele.
Şi îi zâmbi liniştitor lui Bonnie.
Ca de obicei, Sage avea dreptate. În clipa în care ieşiră cu prada lor, Gardiene din două dimensiuni diferite îi înconjurară. Primul tip de Gardiene erau cele care semănau vag cu Elena: păr blond, ochi de un albastru-închis, zvelte. Gardienele din Lumea Cealaltă păreau mai în vârstă, şi erau femei suple cu pielea atât de întunecată, încât păreau aproape de abanos, iar părul le era creţ, alcătuind un soi de cască pe cap. În spatele lor se vedeau nişte maşinării zburătoare de un auriu strălucitor.
— Sunteţi arestaţi, spuse una dintre cele întunecate, dar fără să pară prea încântată de ceea ce avea de făcut, pentru că aţi scos nişte comori care aparţin de drept Curţii Celeste din sanctuarul în care s-a stabilit că vor fi păstrate, conform legilor celor două dimensiuni ale noastre.
Şi apoi tot ce avură cei patru de făcut era să se ţină cât mai bine de maşinile zburătoare şi în acelaşi timp să nu-şi scape din mână prada ilicită. Curtea Celestă era... Celestă. Alb-sidefiu, cu o tentă uşoară de azuriu. Cu minarete. Era o distanţă foarte mare de la poarta bine păzită — unde Elena văzuse un al treilea tip de Gardiene, cu păr roşcat scurt şi ochi verzi oblici, pătrunzători — până la palatul propriu-zis, care părea că cuprindă un întreg oraş.
Dar abia când grupul Elenei fu condus către sala tronului, şocul cultural se dovedi cu adevărat puternic. Era mult mai mare şi mai minunată decât orice încăpere pe care şi-o imaginase vreodată Elena. Nici un bal sau gală din Dimensiunea întunecată n-ar fi putut să o pregătească pentru asta. Tavanul ca de catedrală părea să fie făcut în întregime din aur, la fel ca şirul dublu de coloane maiestuoase. Pardoseala însăşi era făcută din dale de malahit cu modele complicate şi Lapis Lazuli întretăiat de firişoare de aur, cu aurul folosit din belşug ca liant între dale. Cele trei fântâni aurii din mijlocul încăperii (fântâna centrală era cea mai mare şi mai bogat ornamentată) aruncau în aer nu apă, ci petale delicat parfumate care scânteiau ca diamantele când se răsuceau în înalt şi apoi pluteau din nou în jos. Ferestre cu vitralii în culori strălucitoare pe care Elena nu-şi amintea să le mai fi văzut vreodată aruncau pe fiecare perete o lumină de curcubeu ca o binecuvântare venită de sus, dând căldură aurului rece gravat.
Sage, Elena, Stefan şi Bonnie erau aşezaţi în nişte scaune mici şi confortabile la câţiva paşi de un podium mare, acoperit cu o superbă ţesătură împletită din aur. Comorile erau înşirate în faţa lor, iar slujitoare îmbrăcate în albastru şi auriu duceau pe rând fiecare obiect la triumviratul aflat în acel moment la putere, aşezat în spate.
Triumviratul era alcătuit din câte o membră a fiecărui grup de Gardiene — blondă, neagră şi roşcată. Locurile lor de pe podium făceau ca ele să se afle departe — şi mult mai sus — faţă de petiţionari. Dar concentrându-şi Puterea în ochi, Elena vedea foarte bine că fiecare stătea aşezată pe un superb tron de aur împodobit cu pietre preţioase. Vorbeau încet între ele, admirând floarea Radhika Regală — în acel moment un nemţişor albastru de munte. Apoi cea neagră zâmbi şi trimise pe una dintre servitoarele ei după un ghiveci cu pământ în care să aşeze planta.
Elena privi absentă celelalte comori. Un galon de apă din Fântâna Tinereţii şi Vieţii Veşnice. Şase sticle întregi de vin Black Magic şi cioburile a cel puţin tot atâtea în jurul lor. Un curcubeu

strălucitor care rivaliza cu vitraliile, alcătuit din geme mari cât pumnul, unele brute, altele deja faţetate şi polizate, dar cele mai multe nu doar faţetate, dar şi gravate cu inscripţii misterioase în aur şi argint. Două cutii negre şi lungi, căptuşite cu catifea, în care se afla câte un sul îngălbenit de papirus sau hârtie, unul cu un trandafir perfect negru aşezat lângă el, celălalt cu un mănunchi de frunze verde-deschis, de primăvară. Elena ştia ce erau documentele îngălbenite, cu sigiliile lor de ceară crăpate. Titlurile de proprietate pentru câmpul cu trandafiri negri şi pentru paradisul kitsune-lox.

Când vezi toate comorile astea la un loc, pare aproape prea mult, îşi spuse Elena. Orice alt obiect din oricare dintre cele Şapte — nu, Şase acum — Comori ale kitsune-lov era suficient pentru a obţine pe ele lumi întregi. O crenguţă din Radhika

Regală, care acum se întorcea la loc, aşezată într-un ghiveci, era infinit de preţioasă. La fel era şi un singur trandafir negru catifelat, cu puterea sa de a conţine cea mai puternică dintre vrăji. O singură gemă din comoara din mină, poate un diamant mare cât doi pumni care să facă de ruşine Steaua Africii şi Jubileul Galben10. O zi în paradisul kitsune-lor, în care o zi poate părea o întreagă viaţă perfectă. O înghiţitură din acea apă efervescentă care ar putea face o fiinţă omenească să trăiască la fel de mult precum mai bătrân dintre Cei Vechi... Desigur, ar fi trebuit să fie acolo şi cel

Diamantul Cullinan este cel mai mare diamant găsit vreodată în stare brută — 3 106,75 carate (621, 35 g). Cea mai mare gemă prelucrată din el se numeşte Marea Stea a Africii şi are 530,4 carate (106,1 g) şi în prezent face parte din bijuteriile Coroanei regale britanice. A fost considerat cel mai mare diamant prelucrat din lume, până când a fost detronat de diamantul Golden Jubilee, 545,67 carate (109, 13 g) care în prezent se află în palatul regal din Thailanda şi a fost dăruit regelui acestei ţări în 1997.

Mai mare glob-stea existent, plin de Putere supranaturală, dar Elena spera că Gardienele vor trece peste asta.

Spera? Se întrebă şi scutură din cap, făcând-o pe Bonnie să o strângă tare de mână. Nu spera. Nu îndrăznea să spere. Nici cât o suflare încă.

O altă servitoare, cu părul roşu, le aruncă o privire rece cu ochii ei verzi, în vreme ce ridica sticla de plastic de un galon pe eticheta căreia scria Apă din Sectorul 3. Sage mormăi pe când fata se îndepărta:

— Qu 'est-ce qui lui prend? Vreau să spun, care-i problema ei? Mie-mi place apa din sectorul vampirilor. Nu-mi place cea de la pompă din Cealaltă Lume.

Elena deja desluşise codul culorilor pentru Gardiene. Cele blonde erau foarte eficiente, şi-şi pierdeau răbdarea doar când lucrurile se tărăgănau. Cele întunecate la piele erau cele mai blânde — poate că era mai puţină treabă pentru ele în Cealaltă Lume. Roşcatele cu ochii verzi erau pur şi simplu nişte afurisite. Din nefericire, tânăra aflată pe tronul din mijloc acolo sus pe podium era o roşcată.

— Bonnie? Şopti Elena.

Bonnie înghiţi cu greu şi fomăi puţin înainte să spună: -Da?

— Ţi-am spus vreodată ce mult îmi plac ochii tăi?

Bonnie îi aruncă o privire lungă din ochii ei căprui înainte de a începe să se scuture de râs. Cel puţin începu ca un râs, dar apoi Bonnie îşi ascunse capul în umărul Elenei şi pur şi simplu continuă să tremure.

Stefan o strânse pe Elena de mână.

— S-a străduit atât de mult... Pentru tine. Ea... Şi ea 1-a iubit, ştii. Nici măcar n-am ştiut. Cred... Cred că am fost pur şi simplu orb în toate.

Îşi trecu mâna liberă prin părul ciufulit. Părea foarte tânăr, ca un băietei care era dintr-odată pedepsit pentru că făcuse ceva despre care nu i se spusese că ar fi greşit. Elena şi-1 aminti în curtea din spate a pensiunii, dansând cu picioarele ei pe pantofii lui, şi apoi în camera lui de la mansardă, sărutându-i mâinile, nodurile degetelor zdrelite de la scândurile bătute în cuie, vena pulsândă de la încheietura mâinii. Voia să-i spună că totul va fi bine, că în ochii lui va reveni râsul, dar nu avea nici cea mai mică şansă să-1 mintă.

Deodată, Elena se simţi ca o femeie bătrână, foarte bătrână, care auzea şi vedea doar ca prin

ceaţă, căreia fiecare mişcare îi provoca o durere cumplită, şi care era rece ca gheaţa pe dinăuntru. Fiecare încheietură, fiecare os i se părea umplut cu gheaţă.

În cele din urmă, când toate comorile, inclusiv un Paspartu strălucitor de aur încrustat cu diamante, fuseseră duse la tinerele de pe tron pentru a fi luate în mâini, răsucite, cercetate şi comentate, o femeie cu pielea întunecată şi privire caldă veni la grupul Elenei.

— Vă puteţi apropia de Preaînaltele Lor înţelepciuni. Şi — adăugă ea cu o voce la fel de uşoară ca atingerea aripii unei libelule — aflaţi că sunt foarte impresionate. Asta nu se întâmplă prea des. Vorbiţi cu supuşenie şi ţineţi capetele plecate şi eu cred că veţi obţine ceea ce vă doreşte inima.

Ceva zvâcni în inima Elenei, gata să o trimită într-un salt să înşface roba servitoarei care deja se îndepărta, dar din fericire Stefan o ţinea într-o strânsoare de fier. Capul lui Bonnie se ridică de pe umărul Elenei şi Elena trebui să o oprească la rândul ei pe Bonnie. Se îndreptară toţi patru — imaginea supuşeniei însăşi — către locul unde patru perne stacojii străluceau pe ţesătura aurie a podiumului. Cândva, Elena ar fi refuzat să se umilească. Acum, era recunoscătoare pentru un loc moale pe care să-şi odihnească genunchii.

Atât de aproape acum, putea vedea că fiecare dintre cele trei conducătoare purta pe cap o diademă, cu un pandantiv cu o piatră preţioasă pe frunte.

— V-am studiat cererea, spuse cea întunecată la piele, şi diadema de aur alb cu pandantivul de diamant o orbi pe Elena cu fulgerări liliachii, roşii şi albastru-purpurii. Oh, da, adăugă ea, râzând. Ştim ceea ce vreţi. Chiar şi o Gardiană oarecare de pe stradă ar trebui să ştie. Vă vreţi oraşul... Refăcut. Clădirile arse reconstruite. Victimele molimei malachilor create din nou, cu sufletele învelite iarăşi în carne, şi amintirile lor...

— Dar, mai întâi, o întrerupse cea blondă, fluturându-şi o mână, nu avem o problemă de rezolvat? Fata asta — Elena Gilbert — e posibil să nu fie potrivită ca purtătoare de cuvânt pentru grupul ei. Dacă devine Gardiană, nu-şi are locul printre petiţionari.

Roşcata îşi aruncă pe spate capul, ca o mânză nerăbdătoare, făcând ca aurul trandafiriu al diademei sale să fulgere, iar rubinul să strălucească în ape.

— Ei, haide, Ryannen. Dacă nivelul cerinţelor tale pentru recrutare este aşa de jos...

Blonda o ignoră şi se apleacă înainte, cu părul ţinut de diadema ei de aur galben cu pandantivul său de safir.

— Ce zici, Elena? Ştiu că prima noastră întâlnire nu a fost prea... Fericită. Crede-mă că-mi pare rău pentru asta. Dar erai pe cale de a deveni o Gardiană plină atunci când am primit ordine de Sus să-ţi aşezăm sufletul într-un trup nou pentru a-ţi putea relua din nou viaţa ca fiinţă omenească.

— Ai făcut asta? Da, sigur că ai făcut-o, spuse Elena cu o voce joasă, moale şi măgulitoare. Poţi să faci orice. Dar... Prima noastră întâlnire? Nu-mi aduc aminte...

— Erai părea tânără, şi ai văzut doar o fulgerare a maşinii noastre zburătoare trecând pe lângă vehiculul părinţilor tăi.

Trebuia să fie un accident minor, cu o singură victimă — tu. Dar în schimb...

Bonnie îşi duse repede mâinile la gură. Înţelegea ceva ce Elena încă nu pricepea. "Vehiculul" părinţilor ei...? Ultima dată când călătorise cu mama şi tatăl ei — şi micuţa Margaret — fusese în ziua accidentului. Ziua în care îl distrăsese pe tatăl ei, care conducea...

"Uite, tatii Uită-te ce drăguţ...

Şi apoi urmase impactul.

Elena uită că trebuia să fie supusă şi sa-şi ţină privirea în jos. Îşi înălţă capul şi întâlni nişte ochi albaştri stropiţi cu punctişoare aurii, foarte asemănători cu ai ei. Propria ei privire, ştia bine, era pătrunzătoare şi aspră.

— Voi... Mi-aţi omorât părinţii? Şopti ea.

— Nu, nu! Strigă cea cu pielea întunecată. A fost o operaţiune care a luat o întorsătură neplăcută. Trebuia doar să ne intersectăm cu dimensiunea Pământ pentru câteva minute. Dar, cu totul neaşteptat, harurile tale au ieşit la iveală. Ne-ai văzut maşina. În loc de un accident cu doar o victimă, tu, tatăl tău s-a întors să privească şi...

încet, vocea i se stinse pe când Elena se uita la ea cu o privire neîncrezătoare.

Bonnie stătea cu ochii aţintiţi în depărtare, fără să vadă, aproape ca şi cum intrase în transă.

— Shinichi, şopti ea. Ghicitoarea aia ciudată a lui — sau ce-o fi fost. Că unul dintre noi era asasin, şi că asta nu avea nimic de-a face cu a fi vampir şi nici nu fusese o crimă din compasiune...

— Întotdeauna crezusem că era vorba de mine, spuse încet Stefan. Mama niciodată nu şi-a revenit după naşterea mea. Şi apoi a murit.

— Dar asta nu te face un asasin! Strigă Elena. Nu cum sunt eu. Nu cum sunt eu!

— Ei bine, de aceea te întrebam eu acum, spuse femeia cea blondă. A fost o misiune nereuşită, dar înţelegi că noi nu încercam decât să te recrutăm, da? E metoda tradiţională. Genele noastre ne-au perfecţionat pentru a ne descurca foarte bine cu demonii puternici, iraţionali, care nu reacţionează la puterea tradiţională, ci necesită o reevaluare a posibilităţilor şi o decizie pe loc...

Elena îşi înăbuşi un ţipăt. Un ţipăt de mânie... Agonie. .. Neîncredere... Vină — nu ştia ce fel de ţipăt Planurile ei. Schemele ei. Felul în care îi stăpânise pe toţi băieţii ăia furtunoşi în vechile zile proaste — totul era genetic. Şi... Părinţii ei... Pentru ce muriseră?

Stefan se ridică în picioare. Avea maxilarele încordate, ochii lui verzi ardeau strălucitori. Pe chipul lui nu se vedea blândeţe. Strânse mâna Elenei şi ea auzi în minte: Dacă vrei să lupţi, sunt alături de tine.

Mais non.

Elena se întoarse şi îl văzu pe Sage. Vocea lui telepatică era inconfundabilă, şi se văzu silită să asculte.

Nu putem să luptăm împotriva lor pe propriul lor teritoriu şi să învingem. Nici măcar eu nu pot. Ceea ce poţi să faci e să le determini să plătească! Elena, draga mea curajoasă, spiritele părinţilor tăi şi-au găsit fără îndoială un nou cămin. Ar fi o cruzime să le târăşti înapoi. Dar hai să le cerem Gardienelor tot ce vrei. Pentru un an şi o zi în trecut, cere orice vrei!

Cred că o să te susţinem cu toţii.

Elena tăcu. Se uită la Gardiene şi apoi la comori. Se uită la Bonnie şi la Stefan, care aşteptau. În ochii lor citi acordul.

Apoi spuse încet Gardienelor:

— Asta chiar o să vă coste. Şi nu vreau să aud că ceva din toate astea e imposibil. Pentru toate comorile voastre şi pentru Paspartu... Îmi vreau înapoi vechea mea viaţă. Nu, vreau o viaţă nouă, cu vechea mea viaţă în urma mea. Vreau să fiu Elena Gilbert, exact ca şi cum aş fi absolvit liceul, şi vreau să merg la Colegiul Dalcrest. Vreau să mă trezesc în casa mătuşii mele Judith dis-de-dimineaţă şi să aflu că nimeni nu-şi dă seama că am lipsit aproape zece luni. Şi vreau un punctaj mediu de 4,5 pentru ultimul an de liceu — asta pentru orice eventualitate. Şi vreau ca Stefan să fi locuit liniştit la pensiune în tot acest timp, şi să fie acceptat de toată lumea ca prietenul meu. Şi vreau ca fiecare lucru pe care l-au făcut Shinichi şi Misao şi oricine a lucrat pentru ei să fie refăcut şi uitat. Vreau ca persoana pentru care au acţionat ei să fie moartă. Şi vreau ca tot ce a făcut Klaus în Fell's Church să fie anulat. O vreau pe Sue Carson înapoi! O vreau pe Vickie Bennett înapoi / Vreau pe toată lumea înapoi! Bonnie întrebă abia auzit: — Chiar şi pe domnul Tanner? Elena înţelese. Dacă domnul Tanner n-ar fi murit — golit în mod misterios de sânge — atunci Alaric Saltzman n-ar fi fost niciodată chemat în Fell's Church. Elena îşi aduse aminte de Alaric din experienţa ei extrasenzorială: păr nisipiu, ochi căprui râzători. Se gândi la Meredith şi la cvasilogodna lor.

Dar cine era ea să decidă toate astea? Să spună: da, persoana asta poate să moară pentru că era nesuferită şi nimeni n-o plăcea, dar asta trebuie să trăiască pentru că era prietena mea.

31

Nu-i nici o problemă, spuse pe neaşteptate conducătoarea blondă. Putem să facem în aşa fel încât domnul Tanner al tău să fi respins un aparent atac vampiresc, iar şcoala 1-a chemat pe Alaric Saltzman ca să predea în locul lui şi să investigheze. În regulă, Idola? — către roşcată, apoi către cea cu pielea neagră: în regulă, Susurre?

Pentru Elena nu era în regulă. În ciuda exemplului de scenariu schimbat într-o clipă pe care tocmai îl primise, abia mai asculta. Tot ce ştia era că vocea îi devenise răguşită şi că lacrimile îi

împăienjeneau ochii.

— Cât despre... Paspartu..., pentru el vreau...

Stefan o strânse de mână. Elena îşi dădu brusc seama că toţi trei stăteau în picioare, alături de ea. Şi pe fiecare faţă citea aceeaşi expresie — de hotărâre fermă.

— îl vreau înapoi pe Damon.

Elena nu mai auzise tonul acesta în vocea ei din ziua când i se spusese că amândoi părinţii ei muriseră. Dacă ar fi existat aici o masă, ea ar fi bătut în ea cu pumnii încleştaţi şi s-ar fi străduit să le domine pe femei. Dar aşa, pur şi simplu se aplecă spre ele şi vorbi cu o voce joasă şi aspră:

— Dacă faceţi asta — dacă îl aduceţi înapoi, exact aşa cum era înainte să intre în Poarta Comorilor — atunci primiţi

Paspartuul şi comorile. Dacă spuneţi nu, pierdeţi totul. Totul. Asta nu e negociabil, înţelegeţi?

Continuă să privească ţintă în ochii verzi ai Idolei. Refuză să o vadă pe întunecata Susurre sprijinindu-şi fruntea în trei degete şi începând să şi-o frece în cercuri mărunte. Nu aruncă nici o privire către blonda Ryannen, care o privea fix, cu o expresie de manager de resurse umane. Se uita direct în ochii aceia verzi, de sub nişte sprâncene care exprimau o voinţă puternică. Idola pufni uşor, iritată, şi clătină din capul ei superb.

— Uite ce-i, cineva cu siguranţă a greşit când te-a pregătit pentru interviul ăsta. Aruncă o privire către Susurre. Celelalte lucruri pe care le-ai cerut — toate laolaltă formează o răscumpărare foarte mare. Tu înţelegi asta? Tu înţelegi că asta implică schimbarea memoriei tuturor oamenilor care locuiesc pe multe mile depărtare de oraşul tău, şi schimbarea lor pentru fiecare zi din cele zece luni? Că înseamnă schimbarea a tot ceea ce s-a tipărit legat de Fell's Church — şi s-a scris foarte mult despre oraş , ca să nu mai vorbim de celelalte forme ale mass-mediei? înseamnă să ne rugăm pentru trei spirite umane şi să adunăm carne omenească în jurul lor. Nu sunt prea sigură că avem personalul necesar pentru asta...

Blonda Ryannen puse o mână pe braţul roşcatei.

— Îl avem. Femeile lui Susurre n-au prea multe de făcut în Cealaltă Lume. Pot să-ţi împrumut poate treizeci la sută dintr-ale mele — în definitiv, va trebui să trimitem o petiţie către o Curte superioară pentru acele spirite...

Roşcata Idola o întrerupse.

— În regulă. Ceea ce spuneam era că am putea reuşi să ne descurcăm — asta dacă în înţelegere intră şi Paspartuul. Oricum, în ceea ce-l priveşte pe tovarăşul vostru vampir — noi nu putem da înapoi viaţă celor fără de viaţă. Nu putem lucra cu vampiri. Odată ce-au dispărut — rămân dispăruţi.

— Asta e ceea ce spuneţi voi! Strigă Stefan, încercând să treacă în faţa Elenei. Dar de unde ştiţi voi că e imposibil? Aţi încercat vreodată?

Idola cea cu părul roşu făcea un gest scârbit, când Bonnie o întrerupse, Cu o voce tremurătoare:

— E ridicol! Puteţi reconstrui un oraş, puteţi omor— persoana care se află în spatele a tot ceea ce au făcut Shinichi şi Misao, dar nu puteţi aduce înapoi un singur vampir? Aţi adus-o pe Elena înapoi!

— Moartea Elenei ca vampir i-a îngăduit să devină Gardiană aşa cum fusese menită încă de la început să fie. Cât despre persoana care le-a dat ordine lui Shinichi şi Misao, aceasta a fost Inari Saitou — Obaasan Saitou, cum o ştiaţi voi — şi ea este deja moartă. Mulţumită prietenilor voştri din Fell's Church, care i-au slăbit puterea — şi vouă, care i-aţi distrus globul-stea.

Inari? Adică bunica lui Isobel? Spui că în Marele Copac se afla globul ei stea? E imposibil! Strigă Bonnie.

— Nu, nu e. Ăsta e adevărul, spuse simplu blonda Ryannen.

— Şi acum e moartă!

— După o lungă bătălie în care prietenii voştri au fost cât pe ce să fie omorâţi. Da

— dar ceea ce a omorât-o de fapt a fost distrugerea globului ei stea.

— Aşadar, spuse întunecata Susurre cu o voce liniştită, dacă vă gândiţi bine... Într-un fel, Damon al vostru chiar a murit ca să salveze Fell's Church de un alt masacru ca acela din insula aia japoneză. A tot spus că asta era ceea ce trebuia el să facă în Cealaltă Lume. Nu credeţi că ar fi... Mulţumit? împăcat?

— Împăcat? Repetă Stefan tăios, cu un glas plin de amărăciune, iar Sage mârâi.

— Femeie, spuse el, e clar că nu l-ai cunoscut niciodată pe Stefan Salvatore înainte.

Tonul lui — mai răsunător, mai ameninţător cumva — o făcu pe Elena sa-şi desprindă în sfârşit privirea de cea a roşcatei Idola. Se întoarse şi se uită...

...şi văzu întreaga încăpere umplută de aripile întinse ale lui Sage.

Nu semănau cu nici unele dintre efemerele ei Puteri ale Aripilor. In mod limpede făceau parte din Sage. Erau catifelate şi reptiliene şi, astfel desfăcute, se întindeau de la perete la perete şi atingeau tavanul măreţ, aurit. Arătau de asemenea de ce Sage nu purta niciodată cămaşă.

Era superb aşa, cu pielea şi părul arămii profilate pe acele arcuri uriaşe, care păreau moi ca pielea. Dar Elena, după ce îi aruncă o privire, ştiu că venise timpul să scoată asul din mânecă. Se întoarse şi privi drept în ochii verzi ai Idolei.

— În tot acest timp, spuse ea, am negociat pentru o Poartă plină de comori — şi un Paspartu.

— Un Paspartu, furat de kitsune cu milenii în urmă, explică liniştită Susurre, ridicându-şi ochii întunecaţi.

— Şi aţi spus că nu e suficient pentru voi ca să-1 aduceţi înapoi pe Damon, continuă Elena, forţându-se să nu-i tremure vocea.

— Nici măcar dacă era singura voastră cerere, spuse Ryannen, aruncându-şi peste umăr o şuviţă aurie de păr.

— Aşa spuneţi voi. Dar dacă adaug la toate astea... Încă un Paspartu?

Urmă o tăcere lungă şi inima Elenei începu să bată cu putere, îngrozită. Pentru că nu era un soi bun de tăcere. Nu se auzeau icnete şocate. Nu existau priviri uimite între conducătoarele Gardiene. Nu se citea neîncrederea în ochi.

După încă o clipă de linişte, Idola spuse cu un aer satisfăcut:

— Dacă te referi la cealaltă cheie furată pe care o aveau prietenii voştri pe Pământ — aceea a fost confiscată imediat ce au ascuns-o. Era un bun furat. Era a noastră.

Era de prea mult timp Idola aici, în Dimensiunea întunecată, îşi spuse Elena într-un colţişor al mintii. Se distrează de minune.

Idola se aplecă înspre ea, ca şi cum ar fi vrut să confirme bănuiala Elenei.

— Pur şi simplu — nu e — posibil, spuse ea apăsat.

— Cu adevărat nu e, adăugă brusc blonda Ryannen. Noi nu ştim ce se întâmplă cu vampirii. Dar ei nu ţin de competenţa noastră. Noi nu-i vedem niciodată după moarte. Cea mai simplă explicaţie e că ei pur şi simplu... Dispar.

Şi pocni din degete.

— Nu pot să cred asta! Elena îşi dădea seama că vocea ei crescuse în volum. Nu cred asta nici o secundă!

În jurul Elenei izbucniră voci, fără a fi legate de un chip anume, voci care discutau aprins şi zgomotos, alcătuind un soi de poem:

Nu e posibil. Pur şi simplu nu e posibil! [Dar te rog..) Nu! Damon a dispărut, şi să întrebi unde e ar fi ca şi cum ai întreba unde se duce flacăra unei lumânări după ce e stinsă. (Dar nu ai putea măcar să încerci să-l aduci înapoi?) Ce s-a întâmplat cu gratitudinea? Voi patru ar trebui să fiţi recunoscători că celelalte lucruri pe care le-aţi cerut pot fi făcute. {Dar în schimbul celor două Paspartuuri....) Nici o Putere pe care o controlăm noi nu ar putea să îl aducă pe Damon înapoi! Elena trebuie să încerce să se împace cu realitatea. Deja i s-a făcut prea mult pe voie! {Dar ce strică să încerci totuşi?) Bine! Dacă trebuie să ştii, Susurre deja ne-a silit să încercăm. Şi n-a ieşit nimic! Damon... A... Dispărut! Spiritul lui nu se găseşte nicăieri în eter! Asta se întâmplă cu vampirii, şi toată lumea o ştie!

Elena se trezi privindu-şi mâinile, care erau foarte curate, dar aveau unghiile rupte şi încheieturile degetelor zdrelite. Lumea exterioară devenise din nou ireală. Elena era adunată înlăuntrul ei, luptându-se cu propria ei suferinţă, luptându-se cu vestea că Idola, principala conducătoare a Gardienelor, nu pomenise înainte că ele căutaseră spiritul lui Damon. Şi că... Dispăruse.

Dintr-odată, camera o apăsa. Nu avea suficient aer. Nu erau decât femeile astea: aceste Gardiene

magice, puternice, care totuşi nu aveau suficientă Putere sau magie pentru a-1 salva pe Damon — sau cel puţin nu le păsa suficient de mult pentru a încerca şi a doua oară.

Nu era sigură ce i se întâmpla. Îşi simţea gâtlejul umflat, pieptul deopotrivă dilatat şi strâns. Fiecare bătaie a inimii răsuna prin ea ca şi cum încerca să o desfacă în bucăţi, până la moarte.

Moarte. Cu ochiul mintii, văzu o mână ridicând un pahar de Clarion Loess Black Magic.

Şi apoi, Elena ştiu că trebuia să stea într-un anumit fel, şi să-şi ridice braţele într-un anumit fel, şi să şoptească anumite cuvinte în minte. Dar ultimele, numele vrăjii, trebuiau rostite doar tare, la sfârşit.

La sfârşit — când totul în jurul ei încetini. Când Idola cea cu ochii verzi — ce nume perfect pentru cineva care se idolatriza, îşi spuse Elena — şi blonda şi practica Ryannen şi Susurre cea grijulie se holbau la ea cu gurile deschise, prea şocate să mişte doar şi un deget, pe când Elena, încet şi calm, spunea: Aripile Distrugerii... "

Dar una dintre multele femeie întunecate, un simplu soldat în armata Gardienelor, fu cea care opri totul. Sări pe podium şi cu o viteză năprasnică, puse o mână peste gura Elenei, astfel încât ultima silabă ieşi doar ca un murmur, şi încăperea aurie, verde şi albastră nu explodă în fragmente de metal fierbinte care să curgă în şiroaie ca lava, iar fântâna cu petale de flori nu se evaporă, şi ferestrele cu vitralii nu se sparseră în miriade de atomi.

Apoi mai multe braţe o înconjurară pe Elena şi o ţinură nemişcată, abia lăsând-o să respire, chiar şi când tot trupul ei deveni moale din cauza lipsei de aer. Elena se luptă ca un animal, cu dinţii şi ghearele, ca să se elibereze. Dar în cele din urmă fu complet imobilizată, ţintuită la podea. Auzea vocea adâncă a lui Sage mugind şi pe Stefan, între gânduri disperate trimise telepatic către ea, rugându-se şi explicând:

— Încă nu s-a trezit la realitate! Nici măcar nu ştie ce face!

Dar şi mai tare, Elena auzea vocile Gardienelor:

— Ne-ar fi omorât pe toate!

— Aripile alea — n-am mai văzut niciodată ceva atât de ucigător!

— O fiinţă omenească! Şi cu doar două cuvinte ar fi putut să ne nimicească!

— Dacă Lenea n-ar fi pus-o jos...

— Sau dacă ar fi fost cu un metru mai departe...

— A distrus o lună, ştiţi doar! Acum nu mai există deloc viaţă pe ea, iar cenuşa încă mai cade din cer!

Nu asta e problema. Problema e că n-ar fi trebuit să aibă deloc Puterea Aripilor. Trebuie să i le tăiem.

— Aşa e — tăiaţi-i Aripile! Acum!

Aici, la sfârşit, Elena recunoscu vocea Idolei şi cea a lui Ryannen. Încă mai încerca să se zbată, dar era ţinută atât de strâns şi toate stăteau grămadă pe ea, pironind-o de podea, încât chiar şi să respire devenise o luptă, şi tot ce făcea era să se epuizeze tot mai mult.

Şi apoi îi tăiară Aripile. Cel puţin, totul se petrecu repede şi Elena abia simţi. Ceea ce o durea cel mai mult era inima ei. Lupta îi scosese la iveală încăpăţânarea şi mândria, iar acum îi era ruşine să simtă cum i se taie fiecare pereche de Aripi. Mai întâi dispărură Aripile Mântuirii, acele arcuri uriaşe în nuanţele curcubeului. Apoi Aripile Purificării, albe şi iridescente ca o pânză de păianjen glazurată. Aripile Vântului, ca un puf de păpădie mieriu. Aripile Amintirii, un mov blând şi albastru de miez de noapte. Şi apoi Aripile Protecţiei — verde de smarald şi auriu, Aripile care îi salvaseră pe prietenii ei de atacul frenetic al lui Bloddeuwedd prima dată când pătrunseseră în Dimensiunile întunecate.

Şi, în cele din urmă, Aripile Distrugerii — arcuri înalte, de abanos, cu margini delicate precum o dantelă neagră.

Elena încercă să rămână tăcută în vreme ce i se lua pe rând fiecare dintre Puteri. Dar după ce primele două sau trei căzură de-o parte şi de alta a ei, în umbre pe care doar ea le putea vedea, auzi un icnet şi îşi dădu seama că era propria ei voce. Iar la următoarea tăiere, un strigăt scurt, involuntar.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea. Şi apoi dintr-odată se auzi un zgomot asurzitor. Elena o auzea pe Bonnie jelindu-se şi pe Sage mugind, iar pe Stefan, blândul Stefan, blestemându-le şi ocărându-le

pe Gardiene. Auzindu-i vocea înăbuşită, bănui că se lupta cu ele, încercând să ajungă la ea.
Cumva, reuşi să-şi croiască drum până la ea, chiar în clipa în care delicatele Aripi ale Distrugerii erau tăiate de pe umerii ei şi din mintea ei, şi cădeau ca nişte umbre prelungi pe podea. Era bine că ajunsese atunci lângă ea, pentru că în cele din urmă, când Elena era cel mai puţin periculoasă de când Puterile Aripilor începuseră să se trezească în ea, Gardienele părură brusc speriate. Se îndepărtară de ea, aceste femei puternice şi ameninţătoare, şi numai Stefan era acolo să o prindă şi să o ţină în braţe.
Uluită, ameţită, Elena era acum o fată obişnuită de optsprezece ani. Cu excepţia sângelui ei. Voiau să o jefuiască şi de sângele ei... Să i-1 "purifice". Cele trei conducătoare şi servitoarele ei se adunaseră deja în jurul ei într-un triunghi multicolor hotărât şi îşi începuseră magia când Sage tună:
— Opriţi-vă!
Elena, moleşită, atârnând peste umărul lui Stefan, îl vedea vag, cu aripile lui negre şi catifelate întinse încă de la un perete la altul, atingând încă tavanul auriu. Bonnie stătea agăţată de el ca un puf de păpădie rătăcit.
— I-aţi micşorat deja aproape de tot aura, mârâi Sage. Dacă-i "purificaţi" complet sângele acestei pauvre petite, o să moară — şi pe urmă o să se trezească. Şi atunci veţi fi creat un vampir, Mesdames. Asta este ceea ce doriţi?
Susurre se dădu înapoi. Ca o conducătoare a unui tărâm aspru şi intolerant, părea aproape mult prea blândă — dar nu suficient de blândă încât să nu-mi taie aripile, îşi spuse Elena, mişcându-şi umerii pentru a-şi elibera tensiunea din ei. Poate că nu ştia cât de mult avea să doară, îi sugeră un colţişor din mintea ei.
Apoi întreaga ei minte se concentra rapid. Ceva cald îi aluneca pe ceafa, în picuri mărunţi. Nu era sânge. Nu, asta era infinit mai preţios decât ceea ce luaseră Gardienele. Erau lacrimile lui Stefan.
Elena se clătină tare, străduindu-se să se ţină singură pe picioare. Cumva, tremurând, reuşi. Îşi dădu seama cât de tare tremura doar atunci când încercă să ridice o mână pentru a şterge cu degetul ei mare lacrimile de pe obrajii lui Stefan. Mâna ei se scutura ca şi cum ar fi făcut o glumă copilărească. Degetul mare lovi obrazul lui Stefan cu suficientă forţă pentru ca altcineva în locul lui să tresară de durere. Se uită la el tăcută, cerându-i iertare din privire, prea şocată încă pentru a încerca să-i spună ceva.
Stefan îi vorbea. Întruna.
— Nu contează, spunea el. E-n regulă, iubire. Oh, iubita mea iubită, totul o să fie bine.
Îi şterse ochii cu o mână fermă precum o stâncă, şi tot timpul o privea doar pe ea şi — Elena ştia bine — se gândea doar la ea.
Ştia asta, pentru că ştiu şi momentul când totul se schimbă.
Pe linia privirii ei se afla un păr roşu, văzut neclar printr-un nou şuvoi de lacrimi. Păr roşu şi ochi verzi prelungi, mult prea aproape de ea. Acesta fu momentul când Elena simţi că Stefan îşi amintea că mai exista ceva pe lume în afară de Elena.
Faţa i se schimbă. Nu mârâi şi nici nu-şi împinse înainte bărbia. Schimbarea era totală, dar era concentrată în jurul ochilor, care deveniră tăioşi, cu o privire aducătoare de moarte, în vreme ce tot restul trăsăturilor lui se ascuţiră şi căpătară o expresie feroce.
— Dacă te mai atingi de ea, ticăloasă afurisită, o să-ţi sfâşii gâtul, spuse Stefan, şi fiecare cuvânt era ca o aşchie de metal rece ca gheaţa căzută pe podea.
Şocul de a auzi asta opri lacrimile Elenei. Stefan nu vorbea aşa cu femeile. Nici măcar Damon nu vorbea — nu vorbise. Dar cuvintele încă mai răsunau în tăcerea bruscă lăsată în încăperea asemenea unei catedrale. Toate Gardienele se dădeau înapoi.
Idola păşea şi ea în spate, dar buzele ei se arcuiră dispreţuitoare.
— Pentru că suntem Gardiene, crezi că nu-ţi putem face rău...? începu ea să spună când vocea lui Stefan o întrerupse net.
— Cred că tocmai pentru că sunteţi "Gardiene" puteţi omor— pline de făţărnicie sub pretextul dreptăţii, şi nimeni să nu vă acuze, spuse Stefan şi buzele lui se strâmbară cu un dispreţ mult mai convingător — şi mai înspăimântător — decât cel al Idolei. Aţi fi omorât-o pe Elena dacă Sage nu

v-ar fi oprit. Blestemată să fii, adăugă el încet, dar cu o asemenea convingere, încât Idola mai făcu un pas în spate. Da, ar fi bine să-ţi aduni toate prietenele în jurul tău, adăugă el. In definitiv, aş putea foarte bine să hotărăsc să te-omor. Mi-am omorât chiar propriul frate, după cum sunt convins că-ţi dai seama.

— Dar, desigur... Asta a fost după ce ai primit tu însuţi o lovitură mortală, spuse Susurre, care se aşezase între cei doi, încercând să intervină.

Stefan ridică din umeri. Se uită la ea cu acelaşi dispreţ pe care îl arătase faţă de cealaltă conducătoare.

— Încă îmi mai puteam folosi braţul, răspunse el. Aş fi putut să decid să dau drumul săbiei din mână, sau doar să-1 rănesc. În schimb, am hotărât să-i străpung inima cu tăişul. Stefan îşi arătă dinţii într-un zâmbet distinct neprietenos. Iar acum nici măcar nu am nevoie de o armă.

— Stefan, reuşi Elena să şoptească.

— Ştiu. Ea e mai slabă decât mine şi nu vrei să mă vezi cum o omor. De-asta şi mai e în viaţă, iubire. Asta e singurul motiv.

Când Elena ridică spre el nişte ochi înspăimântaţi, Stefan adăugă cu o voce pe care doar ea o putea auzi: Desigur, există nişte lucruri pe care nu le ştii despre mine, Elena. Lucruri pe care sperasem că nu va trebui niciodată să le vezi Cunoscându-te pe tine — iubindu-te pe tine — m-a făcut să uit aproape de ele.

Vocea lui Stefan în mintea ei trezi ceva în Elena, înălţă capul şi se uită la masa neclară de Gardiene din jurul lor. Văzu nişte bucle roşcat-zmeurii suspendate în aer. Bonnie. Bonnie care se zbătea. O făcea încet, fără putere, dar numai pentru că două gardiene blonde şi alte două întunecate o ţineau în aer, fiecare încleştată de un braţ sau un picior. Pe când Elena o privea, Bonnie păru să-şi recapete energia şi începu să se zbată mai tare. Iar Elena auzea... Ceva. Era slab şi îndepărtat, dar suna aproape ca... Numele ei. Ca numele ei rostit de nişte ramuri şopotitoare sau de şuieratul unor roţi de bicicletă care treceau în goană. Eee... Leee... Naaaa...

Elena se întinse în interiorul fiinţei ei după sunet. Încercă disperată să prindă ceea ce urmă după el, dar nimic nu mai urmă. Încercă un truc pe care cu o zi în urmă l-ar fi considerat foarte uşor — să-şi canalizeze Puterea în centrul ei telepatic. Nu funcţiona. Încercă cu telepatia.

Bonnie! Mă auzi?

Nu se văzu nici cea mai mică schimbare în expresia fetei micuţe. Elena îşi pierduse legătura cu Bonnie.

Văzu că şi Bonnie realiza acelaşi lucru, văzu cum lupta se stingea în trupul micuţ. Fata lui Bonnie, ridicată în sus, cu o disperare cumplită pe ea, era nespus de tristă, şi cumva nespus de pură şi frumoasă, toate la un loc.

Nouă nu ni se va întâmpla asta niciodată, îi spuse vocea lui Stefan, hotărâtă. Niciodată!ţîi dau cu...

Nu! Ii trimise repede Elena, îngrozită în mod superstiţios de piaza-rea. Dacă Stefan jura, se putea întâmpla ceva — poate ea trebuia să devină vampir sau spirit — pentru a se asigura că el nu-şi calcă cuvântul.

El se opri, şi Elena ştiu că o auzise. Şi cumva, ştiind asta, că Stefan auzise un singur cuvânt venit de la ea, se linişti. Ştia că el nu pătrunsese în mintea ei. O auzise pentru că ea îi trimisese gândul. Nu era singură. Poate că era din nou o fată obişnuită; da, îi luaseră Aripile şi cea mai mare parte a Puterii din sânge, dar nu era singură. Se aplecă înspre el, rezemându-şi fruntea pe bărbia lui Stefan.

"Nimeni nu e singur" Ea îi spusese asta lui Damon. Damon Salvatore, o fiinţă care nu mai exista. Dar care încă mai evoca în ea un cuvânt, un ultim strigăt. Numele lui. Damon!

Murise la patru dimensiuni depărtare de aici. Dar ea îl simţea pe Stefan susţinând-o, amplificându-i mesajul, trimiţându-1 ca un ultim semnal luminos prin multitudinea de lumi care îi despărţeau de trupul lui rece şi lipsit de viaţă.

Damon!

Nu veni nici cea mai slabă pâlpâire de răspuns. Sigur că nu. Elena era o caraghioasă.

Deodată, ceva mai puternic decât durerea, mai puternic decât mila pentru ea însăşi, chiar mai puternic decât sentimentul de vinovăţie puse stăpânire pe ea. Damon n-ar fi vrut ca ea s— fie scoasă

din această sală — nici măcar de către Stefan. Mai ales de către Stefan. Ar fi vrut ca ea să nu arate nici un semn de slăbiciune în fata acestor femei care îi retezaseră Aripile şi o umiliseră.

Da. Acesta era Stefan. Dragostea ei, dar nu iubitul ei, dornic să o iubească în mod cast de acum până la sfârşitul zilelor ei...

Sfârşitul... Zilelor ei?

Elena se bucură dintr-odată că nu-şi putea proiecta gândurile telepatic către străini şi că Stefan ridicase protecţii în jurul lor atunci când o luase în braţe. Se întoarse către Ryannen, care o privea... Prudentă, dar cu o privire încă hotărâtă.

— Aş vrea să plec acum, dacă nu aveţi nimic împotrivă, spuse ea, luându-şi de jos rucsacul şi agăţându-şi-1 de un umăr cu un gest pe care se strădui să-1 facă arogant.

Simţi o fulgerare de durere cumplită când greutatea curelei lovi locul de unde ţâşniseră cele mai multe dintre Aripile ei, dar îşi păstră pe faţă o expresie dispreţuitoare şi indiferentă.

Bonnie, lăsată din nou jos din moment ce nu se mai zbătea, făcu la fel ca Elena. Stefan îşi lăsase rucsacul la Poartă, dar cuprinse uşor cotul Elenei în palma lui nu pentru a o conduce, ci pentru a-i arăta că e acolo pentru ea. Aripile lui Sage se pliară şi dispărură.

— Înţelegi că în schimbul acestor comori care sunt ale noastre de drept — dar pe care am fost împiedicate să le recuperăm — ţi se vor satisface cererile, cu excepţia imposibi...

— Înţeleg, spuse Elena cu o voce plată, şi în acelaşi timp Stefan spuse şi el, mult mai tăios:

— Ea înţelege. Doar s-o faceţi, da?

— Deja totul se pregăteşte, răspunse Ryannen, şi ochii ei — albastru intens stropit cu auriu — îi întâlniră pe cei ai Elenei cu o privire nu total neînţelegătoare.

— Cel mai bine, adăugă repede Susurre, ar fi să vă adormim şi să vă trimitem către vechile... Noile voastre locuinţe. Când o să vă treziţi, totul va fi,fost deja terminat.

Elena se forţă să-şi păstreze expresia fetei neschimbată.

— Mă trimiteţi în Maple Street? întrebă ea, uitându-se la Ryannen. În casa mătuşii Judith?

— În somn, da.

— Nu vreau să dorm, spuse Elena, venind mai aproape de Stefan. Nu le lăsa să mă adoarmă!

— Nimeni n-o să-ti facă nimic din ceea ce nu vrei tu, spuse Stefan, şi vocea lui era ca tăişul unei lame.

Sage scoase un mârâit de aprobare şi Bonnie o privi cu asprime pe femeia cea blondă.

Ryannen îşi lăsă capul în jos. Elena se trezi.

Era întuneric, şi ea dormise. Nu-şi putea aminti exact cum adormise, dar ştia că nu se afla în palanchin, şi ştia că nu era într-un sac de dormit.

Stefan? Bonnie? Damon? Gândi automat, dar era ceva ciudat cu telepatia ei. O simţea ca şi cum era închisă doar în capul ei.

Oare se afla în camera lui Stefan?

Trebuie să fie beznă afară, căci nu reuşea să vadă nici măcar conturul trapei care ducea afară pe terasa pensiunii.

— Stefan? Şopti, în vreme ce fragmente disparate de informaţii se adunau în mintea ei.

Simţea un miros familiar şi în acelaşi timp necunoscut. Stătea întinsă într-un pat dublu, nu una dintre minunatele extravaganţe de mătase şi catifea ale lui Lady Ulma, dar nici salteaua de puf de la pensiune. Era oare într-un hotel?

În vreme ce toate aceste gânduri diverse îi treceau prin minte, auzi un răpăit uşor. Încheieturi de degete pe geam.

Trupul Elenei prelua controlul. Aruncă deoparte aşternuturile şi alergă la fereastră, ocolind în mod misterios obstacole fără să se gândească la ele. Mâinile ei traseră deoparte nişte draperii despre care ştiuse cumva că erau acolo şi inima ei, bubuind puternic, îi trimise pe buze un nume. -Da...!

Şi apoi lumea din jurul ei se opri şi făcu o tumbă simţită cu încetinitorul. La vederea feţei aprige şi îngrijorate şi iubitoare şi totuşi ciudat de frustrate aflate dincolo de fereastra de la etajul întâi, toate amintirile năvăliră în mintea Elenei.

Toate.

Fell's Church era salvat.

Şi Damon era mort. Capul ei se aplecă încet până când fruntea atinse sticla rece a geamului.

32

Elena? Spuse Stefan pe un ton liniştit. Poti să mă inviţi să intru? Trebuie să mă inviţi înăuntru dacă vrei să... Să vorbim...

Să-1 invite înăuntru! Era deja înăuntru — în inima ei. Le spusese Gardienelor că toată lumea trebuia să-1 accepte pe Stefan ca fiind prietenul ei de aproape un an.

Nu conta. Cu o voce joasă, spuse:

— Vino înăuntru, Stefan.

Cu degete amorţite, Elena deschise fereastra. În clipa următoare era cuprinsă de nişte braţe calde, puternice, într-o îmbrăţişare disperată, pasionantă. Dar o clipă mai târziu braţele căzură, lăsând-o înfrigurată şi singură.

— Stefan? Ce s-a-ntâmplat?

Ochii ei se obişnuiseră deja cu întunericul şi la lumina stelelor care pătrundea prin fereastră îl văzu ezitând în fata ei.

— Nu pot... Nu... Nu eu sunt cel pe care-1 vrei, spuse el dintr-odată, un şuvoi de cuvinte care părură să iasă sufocat. Dar voiam să ştii că... Că Meredith şi Matt sunt cu Bonnie. Ei o alină. Sunt cu toţii O.K., şi la fel e şi doamna Flowers. Şi am crezut că tu...

— M-au adormit! Au spus că n-or să mă adoarmă!

— Tu ai adormit, iub... Elena. In vreme ce aşteptam să ne trimită acasă. Cu toţii te-am păzit — Bonnie, Sage şi cu mine. Stefan încă mai vorbea pe acel ton formal, neobişnuit. Dar am crezut... Ei, că poate ai vrea să şi vorbim în noaptea asta. Înainte să... Să plec.

Îşi duse un deget la buze pentru a le opri tremurai.

— Ai jurat că n-o să mă părăseşti! Strigă Elena. Ai promis — pentru nimic în lume, nici pentru o zi măcar, indiferent cât de nobilă ar fi cauza!

— Dar... Elena... Asta a fost înainte să înţeleg...

— Tu tot nu-nţelegi! Ştii...?

Mâna lui s-a repezit să-i acopere gura şi şi-a apropiat buzele de urechea ei.

— Iub... Elena. Suntem în casa ta. Mătuşa ta...

Elena simţi cum ochii i se fac mari, deşi, desigur, în

Subconştient ştiuse asta tot timpul. Atmosfera familiară. Patul ăsta — era patul ei, iar cuvertura era cuvertura ei preferată, cu alb şi auriu. Obstacolele pe care ştiuse cum să le evite în întuneric... Bătaia la geam... Era acasă!

La fel ca un alpinist care reuşise să depăşească un perete de stâncă ce păruse imposibil de escaladat, şi de pe care fusese cât pe ce să cadă, Elena simţi un val uriaş de adrenalină străbătând-o. Şi valul acesta — sau, poate, pur şi simplu puterea dragostei care o inundă — fu cel care desăvârşi ceea ce încercase atât de stângaci să obţină. Îşi simţi sufletul dilatându-se şi ieşindu-i din trup, pentru a-1 întâlni pe al lui Stefan.

Se simţi uluită de dezolarea din sufletul lui, rapid alungată, şi apoi copleşită de izbucnirea de dragoste care umplu fiecare părticică a trupului lui la atingerea minţii ei.

Oh, Stefan. Spune doar... Că mă ierţi, asta-i tot ce vreau. Dacă mă ierţi, pot să trăiesc mai departe. Poate că vei putea chiar să fii din nou fericit cu mine — dacă îmi acorzi ceva timp.

Sunt deja fericit cu tine. Dar avem tot timpul din lume, o asigură Stefan.

Ea văzu însă umbra unui gând fulgurant pe care el îl îndepărtă repede. El avea tot timpul din lume. Ea însă...

Elena trebui să-şi înăbuşe un hohot de râs, dar apoi îl strânse brusc de mână pe Stefan.

Rucsacul meu — mi l-au luat? Unde e?

Chiar lângă noptiera ta. Pot să mă întind după el. Îl vrei?

Stefan întinse mâna în întuneric şi trase ceva greu şi aspru la pipăit şi nu prea plăcut mirositor. Elena scotoci febrilă în el cu o mână, continuând să-1 ţină pe Stefan cu cealaltă.

Da! Oh, Stefan, e aici!

El începea să aibă o bănuială, dar ştiu cu certitudine doar atunci când ea trase afară sticla pe eticheta căreia scria "Apă Evian" şi şi-o lipi de obraz. Era rece ca gheaţa, deşi noaptea era caldă şi umedă. Iar lichidul dinăuntru spumega violent, strălucind într-un fel în care nici o apă obişnuită n-o făcea.

Nu avusesem de gând să fac asta, îi spuse ea lui Stefan, brusc îngrijorată că ar putea să o considere hoaţă. Cel puţin, nu la început. Sage a spus să punem în sticle apă din Fântâna Tinereţii şi Vieţii Veşnice. Am găsit o sticlă mare şi pe asta mai mică şi cumva am băgat-o pe cea mică în rucsacul meu — am încercat s-o pun şi pe cea mare, dar n-a încăput. Şi nici măcar nu m-am mai gândit la sticla asta mică înainte să-mi ia Aripile şi telepatia.

Şi bine ai făcut că nu te-ai gândit, spuse Stefan. Dacă te-ar fi prins... Oh, iubita mea iubită! O strânse în braţe atât de tare, încât Elena rămase fără aer. Deci de-asta voiai tu dintr-odată aşa de tare să pleci!

— Mi-au luat aproape tot ce era supranatural în mine, şopti Elena, aşezându-şi buzele lângă urechea lui Stefan. Trebuie să accept asta, şi dacă mi-ar fi dat o şansă aş fi acceptat... De dragul lui Fell's Church... Dacă ar fi fost logic...

Se întrerupse, dându-şi brusc seama că îşi pierduse cu adevărat minţile. Fusese mai rea ca o hoaţă. Încercase să folosească un atac letal împotriva unui grup de — în majoritate — persoane nevinovate. Şi cel mai rău era că o parte din ea ştia că Damon i-ar fi înţeles nebunia, în vreme ce nu era sigură că Stefan înţelegea.

— Dar nu trebuie să mă schimbi în... Ştii tu, începu din nou să şoptească frenetic acum. O înghiţitură sau două din asta şi pot să fiu cu tine pentru totdeauna. Pentru totdeauna şi pentru... Pentru totdeauna... Stefan...

Se opri, încercând să-şi recapete răsuflarea şi echilibrul mintal.

Mâna lui se aşeză peste a ei pe capacul sticlei.

— Elena.

— Nu plâng. E pentru că sunt fericită. Pentru totdeauna, Stefan. Putem fi împreună, doar... Doar noi doi... Pentru totdeauna.

— Elena, iubire.

Mâna lui o împiedica pe a ei să deschidă capacul sticlei.

— Asta... Nu e asta ceea ce vrei?

Cu celălalt braţ, Stefan o trase lângă el. Capul ei căzu pe umărul lui şi el îşi aşeză bărbia pe părul ei.

— E ceea ce vreau mai mult ca orice pe lumea asta. Cred că sunt... Năucit. Aşa sunt de când... Se opri, apoi încercă din nou. Dacă avem tot timpul din lume, atunci avem şi ziua de mâine, spuse el cu o voce înăbuşită de părul ei. Şi mâine ai timp suficient să începi să te gândeşti serios la asta. În sticla aia e destul pentru patru sau poate cinci persoane. Tu eşti cea care va trebui să hotărască cine o să bea, iubire. Dar nu în noaptea asta. Noaptea asta e pentru...

Cu o bruscă izbucnire de bucurie, Elena înţelese.

— Vorbeşti despre... Damon.

Era uluitor cât de greu era să-i pronunţe pur şi simplu numele. Părea aproape o profanare, şi totuşi...

Când a putut să vorbească — în felul ăsta pentru o clipă cu mine, mi-a spus ce voia, îi spuse ea.

Stefan se mişcă uşor în întuneric, dar rămase tăcut.

Stefan, nu a cerut decât un singur lucru înainte să... Să plece. A vrut să nu fie uitat. Asta-i tot. Şi noi suntem cei care ne amintim cel mai mult. Noi şi Bonnie.

Şi adăugă cu voce tare:

— Eu n-o să-1 uit niciodată. Şi n-o să las pe nimeni dintre cei care l-au cunoscut să-1 uite — atâta timp cât oi trăi.

Ştia că vorbise prea tare, dar Stefan nu încercă să o liniştească. Se înfiora doar şi apoi o strânse din nou cu putere în braţe, cu faţa cufundată în părul ei.

îmi aduc aminte, spuse el, când Katherine i-a cerut să se ducă alături de ea — când eram noi trei

în cripta Honoriei Fell. Mi-aduc aminte ce i-a spus el. Tu-ţi aminteşti?

Elena simţi cum sufletele li se împletesc, în vreme ce fiecare vedea scena prin ochii celuilalt.

Sigur, mi-aduc şi eu aminte.

Stefan oftă, pe jumătate râzând.

Mi-aduc aminte cum am încercat să am grijă de el mai apoi, în Florenţa. Nu voia să se poarte ca lumea, nu voia nici măcar să le Influenţeze pe fetele din care se hrănea. Oftă din nou. Cred că atunci voia să fie prins. Nici măcar nu putea să mă privească în ochi şi să vorbească despre tine.

Am pus-o pe Bonnie să trimită după tine. Am avut grijă să vă aducă aici pe amândoi, îi spuse Elena.

Lacrimile îi curgeau din nou, dar încet, cu blândeţe. Stătea cu ochii închişi, şi simţi cum un zâmbet vag îi înfloreşte în colţul gurii.

Ştii — rosti vocea mentală a lui Stefan, surprinsă brusc, uimită — mi-aduc aminte de altceva! De când eram foarte mic, când aveam poate trei sau patru ani Tatăl meu era foarte iute la mânie, mai ales după moartea mamei Şi atunci, când eram eu foarte mic, şi tatăl meu era furios sau beat, Damon se băga dinadins între noi Spunea ceva supărător şi... Ei, tata sfârşea bătându-l pe el în locul meu. Nu ştiu cum am putut să uit asta.

Eu ştiu, gândi Elena, amintindu-şi cât de speriată fusese de Damon când devenise prima oară fiinţă umană — deşi se pusese între ea şi vampirii care voiseră să îi aplice Corecţia în Dimensiunea întunecată. Avea darul de a şti exact ce să spună — cum să pară — ce să facă pentru a intra pe sub pielea cuiva.

Îl simţi pe Stefan chicotind uşor, batjocoritor.

Zici că era un dar?

Păi, cu siguranţă eu nu pot să fac asta, şi eu pot să-i manipulez pe cei mai mulţi dintre oameni, replică încet Elena. Dar nu şi pe el. Niciodată pe el.

Stefan adăugă: Dar aproape întotdeauna era mai înţelegător cu cei slabi decât cu cei puternici. Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru Bonnie...

Se întrerupse, ca şi cum s-ar fi temut că se apropiase prea mult de ceva sacru.

Dar Elena avea lucrurile clare acum în minte. Se bucura, se bucura foarte mult că în final Damon murise ca să o salveze pe Bonnie. Elena însăşi nu avea nevoie de altă dovadă a sentimentelor lui pentru ea.

Avea să-1 iubească întotdeauna pe Damon, şi n-o să lase nimic să micşoreze acea dragoste.

Şi, cumva, părea doar potrivit ca ea şi Stefan să stea în vechea ei cameră şi să vorbească şi să-şi amintească de Damon în şoaptă. Avea de gând să facă acelaşi lucru cu ceilalţi a doua zi.

Când, în cele din urmă, adormi în braţele lui Stefan, trecuse cu mult de miezul nopţii.

33

E cea mai mică lună din Lumea Cealaltă cădea o cenuşă fină. Cădea pe două trupuri deja acoperite cu cenuşă. Cădea pe apa saturată de cenuşă. Ascundea lumina soarelui, astfel încât un miez de noapte nesfârşit acoperea suprafaţa învelită în cenuşă a lunii.

Şi mai cădea ceva. Un fluid opalescent cădea, în cele mai mici picături posibile, în care se roteau nuanţe multicolore ca şi cum ar fi încercat să compenseze urâţenia cenuşii. Erau picături infinitezimale, dar cădeau întruna, trilioane de picături, concentrate asupra locului unde cândva făcuseră parte din cel mai mare recipient de Putere pură din trei Dimensiuni.

În acest loc, pe pământ, se afla un trup — nu chiar un leş. În trup nu existau bătăi de inimă; nu respira, iar creierul nu era activ. Dar undeva în el era o pulsaţie înceată, care se accelera foarte uşor pe măsură ce picăturile mărunte cădeau pe el.

Pulsaţia nu era alcătuită din nimic altceva decât o amintire. Amintirea unei fete cu ochi albaştri de Lapis Lazuli şi păr auriu, şi o feţişoară micuţă cu ochi căprui imenşi. Şi gustul: gustul lacrimilor a două fecioare. Elena. Bonnie.

împreună, cele două alcătuiau ceva ce nu era tocmai un gând, nu tocmai o imagine. Dar pentru

cineva care nu înţelege decât cuvintele, ar putea fi tradus cu:
Mă aşteaptă. Dacă pot să-mi dau seama cine sunt eu.
Şi asta aprinse o hotărâre aprigă.
După ceea ce păru secole întregi, dar de fapt nu erau decât ore, ceva se mişcă în cenuşă. Un pumn strâns.
Şi ceva pâlpâi în creier, o înţelegere. Un nume.
Damon!

1 Fecioară binecuvântată